DAN FESPERMAN

PRIZONIERUL DIN GUANTÁNAMO

The Prisoner of Guantánamo, 2006

Traducere de RADU-MIHAIL GRECEANU

v1.0 [bokken]

Coperta de DANIEL IONESCU
DAN FESPERMAN
THE PRISONER OF GUANTÁNAMO
Copyright © 2006 by Dan Fesperman
© HUMANITAS FICTION, 2007
pentru prezenta versiune românească

Americanul **DAN FESPERMAN** s-a născut în Carolina de Nord, unde şi-a făcut şi studiile universitare. După ce a lucrat la câteva ziare regionale, a ajuns în cele din urmă la *Baltimore Sun,* care l-a trimis în Arabia Saudită şi Kuweit (în timpul primului război din Golf), apoi în Croaţia, Bosnia, Afganistan şi Pakistan. A călătorit în peste 30 de ţări şi a trecut, inevitabil, prin multe aventuri. Iată două dintre cele mai interesante: în 1991 a capturat, împreună cu un coleg ziarist, zece soldaţi irakieni, iar în 2001 a supravieţuit unei ambuscade în Afganistan. Fesperman şi-a valorificat experienţa de jurnalist în câteva romane de mare succes: *Lie in the Dark* (1999; Premiul John Creasey Dagger pentru roman de debut), *The Small Boat of Great Sorrows* (2003; Premiul Ian Fleming Steel Dagger), *The Warlord's Son* (2004, nominalizare la Steel Dagger în acelaşi an), *The Prisoner of Guantánamo* (2006; ales de *USA Today* cel mai bun mistery/thriller al anului, finalist la Hammett Award în 2006) şi *The Amateur Spy* (2007).

MULŢUMIRI

Multe mulţumiri lui Torin Nelson, Mark Jacobson şi celorlalţi - numeroşi şi anonimi - care mi-au pus la dispoziţie elemente utile despre modul în care se desfăşoară interogatoriile la baza din Guantánamo şi au făcut observaţii asupra atmosferei ciudate din acest loc. Pe baza Legii pentru libertatea informaţiilor, cei de la Uniunea Americană a Libertăţilor Civile au scos la lumină sute de documente provenind de la Camp Delta, iar fără munca lor neobosită aş fi omis numeroase puncte de vedere importante.

De asemenea, mulţumesc locotenent-colonelului Pamela Hart, ofiţerul care conducea departamentul de relaţii cu publicul în perioada vizitei mele la Guantánamo, în vara lui 2003, în calitate de corespondent al ziarului *Baltimore Sun;* am aceeaşi recunoştinţă şi pentru numeroşii ofiţeri şi gradaţi care au fost de acord să stea de vorbă cu mine în acea împrejurare. Deşi regulamentele Pentagonului mi-au limitat în mare măsură accesul şi libertatea de mişcare, toţi militarii s-au purtat întotdeauna cu politeţe şi profesionalism.

Câţiva angajaţi ai FBI, ale căror nume le voi trece sub tăcere la cererea lor expresă, mi-au pus la dispoziţie detalii valoroase privind metodele de acţiune ale agenţilor cubanezi pe teritoriul Statelor Unite.

Descrierile episoadelor nautice din lucrarea de faţă s-ar fi dus cu siguranţă pe apa sâmbetei dacă nu aş fi avut parte de ajutorul tatălui meu, Bill Fesperman, care a reuşit să-l scoată cu bine la mal pe Revere Falk. Mulţumesc, de asemenea, bunului meu prieten Chip Pearsall pentru

amintirile din perioada petrecută de el în Garda de Coastă.

Şi, pentru toţi cei care îşi vor pune întrebarea, extrasele din "Colţul OPSEC" al săptămânalului *The Wire* publicat la Camp Delta sunt complet autentice.

GLOSAR PENTRU GUANTÁNAMO

Biscuit (Behavioral Science Consultation Team) Echipa Consultativă de Ştiinţe Comportamentale - psihologii care oferă anchetatorilor recomandări pe baza datelor biografice şi profilului psihologic al deţinuţilor.

Camp Delta Principalul complex de detenţie american din Golful Guantánamo, format din patru lagăre separate. Lagărele 1, 2 şi 3 sunt de maximă securitate, ultimul fiind cel mai strict dintre ele. Lagărul 4, în aripa cea mai nouă, este de securitate medie, asigurând un confort sporit şi celule de tip cazarmă, caracteristici care i-au adus porecla de "Hagialâcul".

Camp Echo O închisoare de dimensiuni relativ reduse, administrată de CIA, care face parte din complexul Camp Delta.

Camp Iguana Fostă reşedinţă pentru ofiţeri situată pe o faleză, lângă mare, în care sunt închişi trei deţinuţi adolescenţi; se află la circa o milă de Camp Delta.

Camp X-Ray Închisoare abandonată, de tip "cuşcă", ce a adăpostit primele câteva sute de deţinuţi sosiţi la Guantánamo înainte să fie construit Camp Delta.

DI (Dirección de Inteligencia), Direcţia de Informaţii, echivalentul cubanez al CIA.

DIA (Defense Intelligence Agency) Agenţia de Informaţii pentru Apărare a SUA.

DOD (Department of Defense) Departamentul Apărării al SUA.

Fantomă (Ghost) Un deţinut, de obicei din Camp Echo, care nu a fost înregistrat oficial şi despre a cărui identitate se crede că nu este cunoscută de Comitetul Internaţional al Crucii Roşii.

Gardul (The Fenceline) Perimetrul lung de şaptesprezece mile (aproximativ 25 de kilometri) al bazei navale a SUA din Golful Guantánamo, Cuba.

Gitmo, Stânca, GTMO Porecle şi acronime pentru baza navală SUA din Golful Stânca, Guantánamo, Cuba.

GWOT (Global War on Terrorism) Acronim utilizat de Pentagon pentru războiul global împotriva terorismului.

JAX Baza navală şi staţia aero-navală de la Jacksonville, Florida.

J-DOG (Joint Detention Operations Group) Grupul Reunit

pentru Operaţii de Detenţie, care asigură cadrele administrative şi de poliţie militară însărcinate cu funcţionarea Camp Delta.

JIG (Joint Intelligence Group) Grupul Reunit pentru Informaţii, care coordonează interogatoriile la Camp Delta.

JTF-GTMO (Joint Task Force-GTMO) Forţa Operativă Reunită, structura sub comanda căreia se află Camp Delta şi toate operaţiunile de asigurare a securităţii şi de interogare a deţinuţilor.

MP (Military Police) Poliţia militară.

MREs (Meals Ready to Eat) Raţii de hrană standard pentru militari.

NCOIC (Noncommissioned officer in charge) Subofiţer cu funcţie de comandă, acronim care aici desemnează de obicei comandantul unui schimb MP în Camp Delta.

NEX (Navy Exchange) Magazin din bazele navale, echivalentul unui PX (Private Exchange) din armata terestră.

OGA (Other Government Agency) Altă agenţie guvernamentală, prescurtare utilizată la Gitmo pentru Agenţia Centrală de Informaţii (CIA).

OPSEC Securitate operativă.

OSD (Office of the Secretary of Defense) Cabinetul secretarului Apărării.

RPG (Rocket-propelled grenade) Grenadă cu propulsie reactivă, armă portabilă folosită împotriva blindatelor.

Sârma (The Wire) Denumire argotică a gardului de sârmă ghimpată care închide Camp Delta; de asemenea, titlul săptămânalului publicat de JTF-GTMO.

SIB (Manipulative self-injurious behavior) Comportament manipulator autocauzator de răniri, termen militar pentru tentativele de suicid ale deţinuţilor din Camp Delta.

PROLOG

AMERICANUL ÎMBRĂCAT în echipament de camuflaj eşuase pe mal în timpul nopţii, apoi zăcuse ore întregi pe plaja întunecată, nemişcat ca un spion infiltrat în spatele liniilor inamice.

O iguană lungă de un metru îl zări prima când îşi băga botul într-o pungă umedă de pe nisip, în timp ce orizontul de la răsărit căpăta o nuanţă trandafirie. Soldatul nu se mişcă.

Apoi îl găsiră razele soarelui şi, pe măsură ce fluxul se retrăgea, nisipul se încălzi treptat. Rămase nemişcat şi atunci când se apropie un *soldado* cubanez, pe nume Vargas, cu bocancii scrâşnind pe cărarea din sfărâmături de coral care urmărea linia sinuoasă a dunelor.

Pentru Vargas, încă ameţit la ora aceea, patrularea de dimineaţă era la fel de lipsită de evenimente ca întotdeauna. În josul pantei, la stânga lui, se desfăşura turcoazul sclipitor al Mării Caraibilor, destul de aproape încât să poată auzi vuietul valurilor pe plajă, deşi vederea îi era blocată de tufişuri de stejar pitic şi cactus păianjen. În sus şi către dreapta se găsea obiectivul lui zilnic: un turn de pază din lemn, cocoţat pe stâlpi, care în lumina săracă a zorilor părea un bâtlan gata să se arunce în zbor după pradă. Era ceea ce se putea numi biroul lui. Cu ani în urmă, alţi doi soldaţi din schimbul de noapte i-ar fi pândit apropierea, aşteptând să fie înlocuiţi. Acum însă, bugetele fiind mai reduse, turnurile de pază nu mai dispuneau de personal în timpul nopţii, aşa că şi acesta era gol şi tăcut. Partenerul lui Vargas, Rodriguez, cel care aducea radioul şi

cafeaua, încă nu ajunsese acolo. Radioul, un cadou de la o mătuşă din Hialeah, era o cutie argintie masivă din care conga şi ritmurile de alămuri curgeau fără încetare la volum maxim. Deşi urla prea tare pentru micul dejun, Vargas îl suporta câtă vreme dura provizia de cofeină. Rodriguez aducea întotdeauna şi un termos plin cu o fiertură groasă, neagră şi dulce, care era băută cu înghiţituri mici, ca să le ajungă toată dimineaţa.

Chiar sub turn se găsea motivul care dădea importanţă acestui loc şi pentru care Vargas şi camarazii săi continuau să fie înrolaţi în Brigada de la Frontera. Era vorba de baza americană, marginea ei de răsărit fiind marcată printr-un gard lung, din plasă de sârmă. Pe alocuri, gardul era extrem de înalt - de trei ori înălţimea unui coş de baschet - şi avea în vârf colaci de sârmă ghimpată cu lame tăioase ca briciul. Perimetrul său de şaptesprezece mile includea adâncitura Golfului Guantánamo.

Vargas crescuse în Havana, într-o lume îndepărtată de acest avanpost rustic, iar când ajunsese la post, cu un an în urmă, se confruntase cu prezenţa americană pe care o luase ca pe un afront personal. În fiecare zi arunca furios pietre peste gard, deşi se ţinea la o distanţă prudentă, de teamă să nu calce pe vreo mină. De câte ori zărea o patrulă a puşcaşilor marini americani mergând printre tufişurile din partea cealaltă, devenea şi mai iritat şi începea să strige cât îl ţinea gura lozinci revoluţionare, cu gândul că-i va enerva atât de tare cu batjocurile lui, încât îi va împinge să facă ceva nesăbuit.

Rodriguez, care era cu şase ani mai în vârstă decât el, nu i se alătura niciodată. Se mulţumea să râdă ori spunea poveşti din vremurile de demult, când cubanezii obişnuiau să îndrepte un reflector asupra celei mai apropiate cazărmi a puşcaşilor marini, dis-de-dimineaţă, la amiază şi noaptea, pentru a tulbura somnul inamicului.

Dar, pe măsură ce lunile treceau şi rutina aducea cu ea

tot mai multă plictiseală, zelul lui Vargas se mai potolise, în ultima vreme, îi privea pe intruşi ca pe o parte din peisaj şi le observa activitatea aşa cum studiază un naturalist obiceiurile de împerechere ale unei specii exotice, dar invadatoare. Cu binoclul, puteai să tragi cu ochiul prin orăşelul lor de lângă ţărm, cu magazinele şi şcolile sale, cu terenurile de golf şi de sport, cu cinematograful în aer liber şi cu nelipsitele localuri fast-food.

Cea mai recentă atracţie era o închisoare întinsă, construită în cursul anului trecut - garduri în spatele altor garduri, cercuri concentrice de izolare. Deţinuţii purtau salopete portocalii şi, văzuţi prin binoclu, ieşeau în evidenţă ca nişte particule radioactive care se deplasează pe lamela unui microscop. Mai nou, americanii ţineau lumina aprinsă la orice oră, iar în lunile de iarnă, când patrula lui Vargas îşi începea rondul înainte de răsăritul soarelui, lămpile cu vapori de sodiu din vârfurile unei păduri de stâlpi înalţi aruncau pe cer o aură murdară, ca un răsărit fals.

În ultimele luni apăruseră şi mai multe clădiri noi, respectiv dormitoare pentru trupele care îi păzeau pe deţinuţi. Dacă Vargas nu ar fi ştiut ce făceau, l-ar fi putut apuca nervii văzând întăriri atât de numeroase. Acum americanii reuşiseră să depăşească efectivele garnizoanei sale din Boquerón - un orăşel care primise un nou nume, "Martirii de la frontieră", deşi toată lumea folosea în continuare tot vechea denumire. Pe vremuri, spunea Rodriguez, ar fi fost o provocare serioasă.

De câte ori zăbovea cu gândul asupra acestor chestiuni, vechile lui resentimente se aprindeau din nou. Sigur, baza exista aici de peste o sută de ani. Dar felul în care americanii înţelegeau să profite de felul în care fuseseră primiţi, la peste patru decenii după Revoluţie, era pur şi simplu o sfidare. Pentru cubanezi, era ca şi cum ai divorţa de o nevastă superbă doar ca să asişti apoi la refuzul încăpăţânatei şi neînduplecatei sale mame de a ieşi din

casă. S-o vezi cocoţată în mijlocul patului şi, mai mult decât atât, continuând să facă ce-i place, chiar dacă nu mai staţi de vorbă unul cu altul, chiar dacă, uneori, nu te poţi abţine să nu-ţi aminteşti cât de mult ai iubit-o pe fata ei, mai ales în clipele în care, la Havana, aţi jucat amândoi la ruletă şi aţi dansat fără să vă pese de ziua de mâine.

Numai că micile izbucniri ale firii lui Vargas se stingeau întotdeauna repede. De fapt, trebuia să se mai obişnuiască cu un singur aspect al vieţii la Guantánamo, iar acesta era prezenţa alarmantă a iguanelor. Mari, verzi şi înşelător de rapide, făceau să se încrânceneze carnea pe el, mai ales atunci când se apropiau fără ruşine să cerşească ceva de mâncare. Rodriguez înrăutăţea şi mai mult lucrurile hrănindu-le, ba chiar lăsându-se pe vine ca să le întindă bucăţele de pâine sau de banană. Veneau la el ca nişte căţei, alergând caraghios, cu limbile fluturând şi cozile biciuind aerul. Vargas îi văzuse şi pe americani hrănindu-le - cu ciocolată, cartofi prăjiţi şi alte gunoaie preambalate. Şopârlele erau deja atât de obişnuite cu cerşitul şi îndopatul, încât nu mai putea întinde mâna fără să se teamă ca nu cumva una dintre ele să-l ciupească fulgerător, confundându-i degetul cu ceva scos dintr-o dugheană de gustări. Rodriguez îi spunea mereu să nu-şi facă griji, erau erbivore. Vargas avea totuşi îndoielile sale.

Soarele se ridicase mai sus acum, iar Vargas aproape îşi terminase rondul. În curând urma să se întoarcă şi să cotească spre linia gardului care ducea la turn. Dar mai întâi trebuia să meargă într-o scurtă recunoaştere pe ţărm, din punctul în care cărarea o lua prin spatele dunelor. Când vremea era frumoasă, făcea câteodată un ocol pe plajă. Era destul de cald, aşa că îşi putea scoate bocancii să se bălăcească la repezeală în apa mică de la mal, căutând cu privirea fulgerele bancurilor de aterine care străpungeau valurile. Ziua aceasta era propice pentru aşa ceva, mai ales că nu se auzea muzică dinspre turn.

Picioarele i se înfundară în nisip în timp ce urca panta dunei. Apoi plaja i se întinse în faţă şi Vargas îngheţă. Acolo jos era un om, un soldat îmbrăcat în uniformă de camuflaj. După uniformă, Vargas îşi dădu seama imediat că era american şi, instinctiv, se lăsă pe vine, cu arma pregătită, pipăind cu degetul trăgaciul, în timp ce iarba înaltă îl gâdila pe obraji. Băgă un cartuş pe ţeavă şi tresări, alarmat de cât de puternic fusese zgomotul. Amorţeala îi trecuse. Era la fel de treaz ca şi cum ar fi dat peste cap trei ceşti din cafeaua lui Rodriguez. Palmele îi erau umede de sudoare pe patul armei.

Inamicul debarcase oare pe ţărm? Ăsta era doar primul dintre mai mulţi? Ceilalţi ajunseseră deja şi acum se ascundeau? Aruncă o privire peste umăr, cu inima bătându-i nebuneşte. Poate că cineva tocmai se furişa în spatele lui, gata să-i taie beregata. Dar în jur era linişte şi, privind din nou către plajă, îşi dădu seama că soldatul nu se clintise nici un pic. Văzu că uniforma omului era udă leoarcă, înnegrită de apa mării din creştet până-n tălpi.

Vargas se ridică încet. Zări o mişcare bruscă şi era cât pe ce să scape un strigăt de spaimă. O iguană, una mare, îşi ridicase capul de lângă şoldul soldatului. Scormonise prin buzunarele uniformei, iar acum ochii ei de reptilă se roteau ca nişte turele de tanc în direcţia lui Vargas. Nu era sigur ce anume îl tulbura mai mult, trupul de pe plajă sau felul în care şopârla ridica pretenţii asupra lui. Acum era însă sigur că vedea fie un cadavru, fie un beţiv. Nimic altceva nu ar fi putut explica de ce omul lăsase un animal să-şi bage botul în buzunarele lui.

Se îndreptă spre plajă şi iguana mai zăbovi o clipă, înfruntându-i privirea. O creastă de solzi ţepeni, ca nişte dinţi, îi apăru pe spinarea curbată. Animalul îşi deschise încet gura ca să-şi desfăşoare limba lungă într-un tunel trandafiriu care, după opinia lui Vargas, era o cale sigură de a ajunge înapoi în era reptilelor. Cu această atitudine

iguana era însăşi întruchiparea pericolului dintr-un film horror de serie B, la matineu, iar Vargas îşi înăbuşi o tresărire de groază.

Hotărî brusc că lucrurile ajunseseră destul de departe, aşa că lansă un strigăt - un ţipăt animalic de furie şi dezgust. Apoi grăbi pasul în josul dunei, ca un soldat pornit la atac, cu puşca în faţă, în timp ce bocancii azvârleau nisip în urma sa.

Iguana dădu bir cu fugiţii, parcurgând într-o secundă douăzeci de metri, dar Vargas ajunsese deja la trupul soldatului şi nu îi mai acorda atenţie. Acum era rândul lui să se învârtească în jurul prăzii.

Lucrurile nu arătau deloc bine. Pe faţa palidă şi nebărbierită a soldatului erau lipite alge, ca nişte umbre întunecate, iar pielea îmbibată de apă şi umflată arăta ca pâinea înmuiată. Cumplite erau şi orbitele goale, scobite de creaturile mării, şi mai flămânde decât gura iguanei.

Vargas se întoarse, se îndoi de mijloc şi vomită violent. Simţi că stomacul i se încreţeşte pe dinăuntru şi tuşi, eliminând un fir sclipitor de mucus. Trecându-şi mâneca peste gură, se adună pentru a mai arunca o privire, iar apoi se uită în sus, către turn. Într-un fel, nu i se părea corect să-l lase pe soldatul mort acolo, fără ca nimeni să se ocupe de el. Iguana amatoare de gunoaie se va întoarce fără nici o îndoială şi, destul de curând, vulturii şi pescăruşii i se vor alătura.

Deocamdată însă, sarcina lui era să ajungă la turn şi să-şi anunţe descoperirea. Lui Rodriguez nu-i va veni să-şi creadă urechilor când va auzi, iar ofiţerilor de la Boquerón, nici atât. Era o adevărată ştire, o senzaţie. Avea să provoace o asemenea agitaţie, încât se va auzi până în Havana.

Mort sau viu, inamicul poposise pe ţărm la Guantánamo, ceea ce era un motiv serios de alarmă.

CAPITOLUL UNU

ÎN PRIMA ZI a transformării lui din om care ia prizonieri în captiv, Revere Falk stătea, la patru dimineaţa, în picioarele goale pe o pajişte luminată de stele, încă naiv şi încrezător în importanţa locului pe care îl ocupa printre cei care puneau întrebări şi smulgeau secrete.

Falk avea state vechi în disimulare, fiind antrenat în acest sens încă de la o vârstă fragedă. Această deprindere pica bine atunci când erai anchetator FBI. Cine ar fi fost mai potrivit să scoată la iveală tainele altor vieţi decât cineva care cunoştea toate ascunzişurile? În plus, vorbea fluent araba.

Nu că şi-ar fi folosit cine ştie ce talentul la Guantánamo. În clipa de faţă era furios, pentru că se întorcea de la un interogatoriu ratat care însumase tot ce ura el mai mult la locul acesta: prea puţini deţinuţi cu adevărat valoroşi, prea multe agenţii care se călcau pe bătături adulmecând ciolanul şi o temperatură prea ridicată în toate sensurile cuvântului.

Deja, la ora asta din zori, i se scurgeau din păr picături de sudoare. După ce soarele se va ridica pe cer, va veni o altă zi potrivită pentru steagul negru pe care armata îl înălţa ori de câte ori temperatura trecea dincolo de limitele raţionale. Un simbol potrivit, se gândi Falk, ca un fel de gaură neagră dreptunghiulară în cer, prin care ai fi putut cădea pentru a nu mai apărea niciodată. Un adevărat drapel pentru Republica Nimănui de la Camp Delta, populată de şase sute patruzeci de deţinuţi din patruzeci de ţări, nici unul dintre ei neavând nici cea mai mică idee câtă

vreme urma să petreacă acolo. Apoi mai erau cei două mii patru sute de nou-veniţi pentru paza închisorii, în majoritate rezervişti şi membri ai Gărzii Naţionale, care ar fi preferat să se afle oriunde altundeva. Mai trebuia adăugat şi micul sector de activitate al lui Falk - o sută douăzeci, sau cam aşa ceva, alcătuit din anchetatori, traducători şi analişti din armată şi jumătate dintre agenţiile guvernului federal. Astfel aveai premisele unui experiment psihologic vast referitor la felul cum acţionează oamenii în condiţii de stres puternic.

Falk era originar din Maine, fiul unui pescar de homari, iar ceea ce îşi dorea cel mai mult în clipa de faţă erau roua şi răcoarea, muşchiul şi feriga, precum şi parfumul de balsam al molidului învăluit în ceaţa de acasă. În lipsa acestora ar fi preferat să stea cuibărit lângă gâtul parfumat al lui Pam Cobb, o colegă din armată, cu grad de căpitan, care, odată ce căzuseră de acord în privinţa termenilor capitulării reciproce, se dovedise a fi oricum, numai rigidă şi lipsită de indulgenţă nu.

Oftă şi îşi îndreptă privirea către cer ca un matelot care numără stelele, apoi îşi apăsă sticla de bere pe frunte. Era deja călduţă, deşi o luase din frigider doar cu câteva clipe înainte, imediat ce intrase în casă. Aerul condiţionat era defect, aşa că-şi scosese şosetele şi pantofii şi căutase refugiu pe pajişte. Dar, când îşi mişcă degetele de la picioare, simţi iarba arsă trosnindu-i sub tălpi. Era ca şi cum ar fi mers pe coaja fibroasă a unei nuci de cocos.

Dacă ar fi crezut că are vreun efect, s-ar fi rugat pentru ploaie. Aproape în fiecare după-amiază, vălătuci mari de nori se adunau fierbând deasupra liniei verzi a munţilor lui Castro, către vest, doar pentru a se topi apoi în asfinţit fără să scape nici o picătură. De pe înălţimea dealului ars de soare nici măcar nu puteai auzi şoapta liniştitoare a Mării Caraibilor. Totuşi marea era acolo, ştia bine, exact dincolo de orizontul întunecat de la sud. Falk o simţea ca pe o

fosforescenţă scufundată, adunându-se sub piscurile de corali, luminând slab, ca o lumânare aprinsă într-o magazie întunecoasă. Sau poate mintea ajunsese să-i joace feste, o variantă mai blândă a ceea ce era desemnat, îndeobşte, sub denumirea de "ţicneala Guantánamo".

Nu era primul lui acces. Cu doisprezece ani înainte, când era puşcaş marin, fusese trimis la post aici pentru o perioadă de trei ani. Dar aproape uitase cum perimetrul bazei părea să se restrângă cu timpul, cum laţul său de garduri şi umiditate te sufoca treptat. O foaie informativă editată de Pentagon pentru nou-veniţi susţinea că Gitmo - expresia argotică preferată a celor din armată pentru a desemna acest avanpost - acoperea patruzeci şi cinci de mile pătrate. Ca multe altele spuse de superiori, nici această informaţie nu era în întregime adevărată. O mare parte din suprafaţa bazei nu era decât apă sau mlaştini. Teritoriul utilizabil era limitat mai ales la o fâşie pietroasă de şase mile pătrate. Terenul ocupat de Camp Delta şi de cazarma forţelor de securitate era şi mai restrâns, înghesuit către mare pe mai puţin de o sută de acri[1].

Falk stătea la câteva mile de baracament. La lumina zilei, cu un binoclu bun, din punctul său de observaţie putea distinge turnurile cubaneze de pază în aproape toate direcţiile. Se ghemuiau de-a lungul unei fâşii din ţara nimănui, cu garduri, câmpuri de mine, hăţişuri umede de mangrove şi dealuri pipernicite acoperite cu cactuşi cioturoşi. Fauna părea ieşită din benzile desenate ale lui Charles Addams[2]: vulturi, şerpi boa, şobolani de bananier, scorpioni şi iguane uriaşe. Revistele şi ziarele care se găseau de vânzare la magazinul forţelor navale erau vechi

---

[1] Acru (engl. *acre),* unitate de măsură anglo-saxonă pentru suprafeţe, egală cu 4046,8 metri pătraţi.

[2] Charles Addams, caricaturist american (1912-1988) cunoscut pentru umorul său negru şi personajele macabre, de exemplu cele din banda desenată *Familia Addams,* ecranizată cu mare succes.

de câteva săptămâni. Telefonul celular nu-ţi folosea la nimic, fiecare linie fixă era suspectă, iar poşta electronică era monitorizată. Oricine petrecea aici destul timp învăţa să funcţioneze acceptând ideea că tot ce făcea putea fi văzut sau auzit - fie de tabăra cealaltă, fie de a ta. Chiar având statutul de civil, cum era cazul lui Falk, nu ştiai niciodată cine trage cu urechea, mai ales acum când OPSEC - Securitatea Operativă - devenise mantra cultului secretomaniei la Camp Delta. Suficient pentru ca Falk să-şi dorească în taină ca Gitmo să funcţioneze tot sub vechea poreclă dată de marină - Stânca. Precum închisoarea Alcatraz.

Mai luă o înghiţitură din berea caldă, încercând în continuare să se calmeze. Telefonul sună în bucătărie. Alergă să răspundă, în speranţa că sunetul nu reuşise să-l trezească pe colegul lui de apartament, agentul special Cal Whitaker. Când ridică receptorul, recunoscu glasul lui Mitch Tyndall. Tyndall lucra la OGA, sau "Cealaltă Agenţie Guvernamentală", despre care până şi ultimul soldat ţi-ar fi putut spune că era expresia folosită la Gitmo pentru CIA.

– Sper că nu te-am trezit, spuse Tyndall.

– Nu puteam să dorm după tot ce s-a întâmplat.

– Aşa m-am gândit şi eu. Am sunat să văd dacă pot face ceva.

– Ce să mai dregi din tot ce-ai distrus? Furia lui Falk se întoarse într-o clipă.

– Mă simt vinovat.

Glasul lui Tyndall suna sfios, ceea ce era o reacţie nouă la el, deşi multă lume nu-l considera un băiat rău. Un tip înalt, din Vestul Mijlociu, care nu-şi pierdea uşor cumpătul, în general încerca să se facă plăcut, cel puţin câtă vreme nu trebuia să-i placă şi el pe alţii. Falk avea tendinţa de a cere mai mult de la el decât de la ceilalţi, măcar pentru că făceau parte din aceeaşi "echipă de tigri", echivalentul organizatoric al unui pluton în structura de obţinere a

informaţiilor de la Gitmo. În total erau cam douăzeci şi cinci de echipe de tigri, mici grupuri de studiu formate din anchetatori şi analişti care îşi împărţeau zonele de activitate după limba şi ţara de origine a deţinuţilor. Echipa lui Falk era una dintre puţinele specializate în saudiţi şi yemeniţi.

– Am revăzut totul în minte, continuă Tyndall. Am dat-o urât în bară acolo, ca un elefant care se plimbă printr-o prăvălie de porţelanuri. N-am gândit corect.

E unul dintre riscurile profesionale la voi, ăştia din Agenţie, se gândi Falk, dar nu spuse nimic. Aroganţa lipsită de gândire e ceva firesc, cugetă el, atunci când te afli în vârful piramidei trofice şi rareori trebuie să dai socoteală în faţa cuiva, inclusiv a Pentagonului. Colegi de echipă sau ba, erau o grămadă de locuri în care Tyndall avea acces, iar Falk nu. CIA utiliza uneori alte camere de interogatoriu şi, de curând, Agenţia îşi construise chiar propria închisoare, Camp Echo. Era o închisoare în interiorul altei închisori, iar cei câţiva deţinuţi de mare risc erau identificaţi prin numere în loc de nume.

– În fine, pare să fie o mare bramburească pe-aici, spuse Falk.

– De acord. Telefonul meu e o ofertă de pace. Sau, oricum, o scuză. Ne-am putea şi îmbrăţişa în semn de împăcare, ţinând seama de direcţia în care se îndreaptă lucrurile.

– Te referi la zvonuri? Spioni printre noi? Vorbitori de arabă angajaţi într-un jihad secret?

– Nu e un zvon, nici pe departe.

Venind din partea cuiva ca Tyndall, o asemenea afirmaţie era mai mult decât semnificativă, iar Falk încercă să-l momească să spună mai mult.

– Eu n-aş crede chiar tot ce aud, Mitch. Tyndall păru pe punctul să muşte momeala, dar apoi se reţinu, cu un oftat.

– În fine. Nu-mi porţi pică, nu?

– Nu atât de mult încât să nu te poţi revanşa cu o favoare sau două. Şi poate cu câteva beri la Tiki Bar. Cu sentimentele lui Adnan ar trebui să-ţi baţi capul. Aş fi fericit dacă aş mai scoate două vorbe de la el după gafa asta. Aici e vorba numai de încredere. Încrederea înseamnă totul pentru oamenii ăştia, Mitch. Falk ar fi trebuit să tacă acum, dar în amintire îi apăru un diapozitiv care era mereu proiectat la Academia FBI de la Quantico un ecran plin de litere uriaşe, care spunea: "Anchetarea înseamnă depăşirea rezistenţei prin compasiune". Aşa că nu se opri, ci plasă o mică înţepătură: Dacă o să renunţaţi să-i mai dezbrăcaţi în pielea goală când în cameră sunt cinci grade, poate că o să găsiţi o soluţie mai bună.

– Eu n-aş crede chiar tot ce aud, repetă Tyndall.

– În fine. Stai departe de Adnan. E destul de paradit şi aşa.

– Hai să nu ne certăm din cauza asta. Atunci, pe mâine.

– Dis-de-dimineaţă, cu roua pe faţă… Şi ţine minte, mi-eşti dator.

Falk rămase cu ochii pironiţi pe aparat şi după ce pusese receptorul jos, întrebându-se dacă cineva îşi mai bătea capul cu ascultatul la ora asta. Sforăitul lui Whitaker nu se mai auzea de la capătul coridorului.

– Iartă-mă, începu Falk o scuză, mai mult de formă. Era Tyndall. Ăla de la Agenţie.

Nu se auzi nici un răspuns, ceea ce era bine. Cu cât ştiau mai puţini despre mica lor ciocnire, cu atât era mai bine. Cei care intrau în conflict cu Mitch Tyndall descopereau rapid că erau ocoliţi de toată lumea. Nu personalitatea de învingător a acestuia era cea care îi mobiliza pe toţi de partea lui şi împotriva ta, ci mai ales senzaţia că el cunoştea perfect ansamblul imaginii, în timp ce restul vedeau doar nişte instantanee ceţoase. Aşa că, dacă erai la cuţite cu Tyndall, trebuia să fie la mijloc ceva serios, chiar dacă nimeni în afară de el nu ştia despre ce e

vorba. Falk ajunsese de mult la concluzia că Tyndall nu era pe deplin conştient de puterile sale misterioase şi că, probabil, ar fi fost riscant să fie pus la curent.

Subiectul disputei lor de aseară fusese un yemenit de nouăsprezece ani, Adnan al-Hamdi, unul din proiectele preferate ale lui Falk, din cauză că acesta refuzase să stea de vorbă cu altcineva. Adnan fusese luat prizonier în Afganistan cu aproape doi ani în urmă, în cursul unei ambuscade la vest de Jalalabad. El şi alţi şaizeci de războinici ai jihadului din Pakistan, Cecenia şi statele din Golf fuseseră înconjuraţi de luptătorii tadjici din Alianţa Nordului, în urma retragerii rapide a talibanilor către sud. Au rămas să putrezească de vii într-o închisoare de provincie timp de şase săptămâni, până când au dat peste ei americanii. Adnan suscitase un interes deosebit, în mare parte pe baza declaraţiei unui tovarăş de drum, un pakistanez bătrân şi slab de înger, care se jura pe ce avea mai scump că Adnan era una din căpeteniile răzvrătiţilor. Adnan, în felul său obişnuit de a se exprima monosilabic, spusese prea puţine lucruri pentru a confirma sau infirma această acuzaţie, aşa că picase şi el în plasă, alăturându-se unuia dintre primele eşaloane de deţinuţi trimişi la Guantánamo. Sosise aici în pântecul unui avion zgomotos de transport, legat la ochi şi îmbrăcat într-o salopetă de deţinut, încă pe vremea când instalaţiile de detenţie nu erau decât o adunătură rudimentară de cuşti de maimuţe, cunoscută drept Camp X-Ray.

Până la venirea lui Falk, cu mai bine de un an în urmă, Adnan ajunsese să fie considerat un caz pierdut de către psihiatrii rezidenţi la Gitmo care formau Echipa Consultativă de Ştiinţe Comportamentale, cunoscută drept Biscuit. Era în mod evident un ţăcănit cufundat în muţenie, care arunca periodic cu propriile-i excremente în capul celor din poliţia militară, uneori după ce le amesteca cu pastă de dinţi sau cu piure de cartofi.

Prin urmare, fusese lăsat pe seama lui Falk, a cărui specializare lingvistică era tocmai dialectul vorbit în oraşul natal al lui Adnan, Sanaa, doar pentru că se întâmplase să viziteze locul în timpul anchetei efectuate de FBI în legătură cu atentatul împotriva navei *USS Cole*[3], în anul 2000.

Falk începuse prin a-l îmblânzi pe tânăr cu bârfe şi minciuni, poveşti înfrumuseţate cu elemente de culoare din amintirile adunate pe străduţele înguste şi prăfuite din Sanaa. Nu peste multă vreme, Adnan deja asculta în loc să răspundă cu strigăte sau să-şi acopere urechile cu mâinile. Din când în când, mai şi deschidea gura să vorbească, chiar dacă numai pentru a corecta anumite amănunte pe care Falk nu le înţelesese bine. Apropierea era lentă, dar Falk ştia din experienţă că duritatea, la o vârstă atât de fragedă, nu însemna că nu mai rămăseseră puncte vulnerabile. Spre deosebire de numeroşi alţi deţinuţi, Adnan nu putea nici măcar să-şi lase barbă, iar pentru Falk cele câteva fire răzleţe de pe bărbia tânărului erau aproape emoţionante, ca o floare neîngrijită dintr-o grădină părăsită.

Poate că Falk recunoscuse în Adnan şi un tovarăş la fel de izolat ca el însuşi. La vârsta de treizeci şi trei de ani, şi el era absolut singur pe lume. Nu avea soţie, nici copii, nici măcar vreun câine sau o prietenă care să-l aştepte la Washington. În dosarul de personal de la Birou era înregistrat drept orfan, o concluzie permanentizată în urma unei minciuni pe care Falk i-o spusese recrutorului pentru corpul puşcaşilor marini, cu cincisprezece ani în urmă, la Bangor, pe jumătate din ciudă şi pe jumătate din dorinţa unui fugar de a scăpa definitiv de trecut. Sergentul recrutor ar fi putut smulge cu uşurinţă adevărul dacă ar fi săpat puţin mai adânc. Dar, din nevoia de a acoperi norma lunară de recrutări şi cu perspectiva unei recompense cu o

[3] *USS Cole,* distrugător american care a fost ţinta unui atac sinucigaş Al-Qaeda, la 12 octombrie 2000, în rada portului yemenit Aden.

săptămână de permisie atârnând în balanţă, nu avusese nici un chef să-şi rişte norocul odată ce Falk tot îi trecuse pragul.

Şi, în fond, era aproape adevărat. Mama lui Falk părăsise căminul conjugal când el avea doar zece ani. La scurt timp după aceea, tatăl lui începuse o poveste de dragoste cu sticla. Aşa că, în ceea ce-l privea pe Falk, omul putea să fi dat colţul, înecat fie în alcool, fie în apă de mare.

Primele lui amintiri despre căminul părintesc nu erau chiar aşa crunte - o fermă, o casă din scânduri albe pe un drum şerpuit din Deer Isle[4], cu mesteceni în spate, ale căror frunze sclipeau ca dolarii de argint. Pe atunci locuiau acolo cinci purtători ai numelui de Falk - un frate şi o soră mai mari, părinţii şi el însuşi. Iarna, ca să păstreze căldura, dormeau unul cu capul la picioarele celuilalt, înfăşuraţi în pături în jurul unei vechi sobe cu lemne, aranjaţi ca piesele de domino pe duşumeaua din scânduri scârţâitoare de pin. Când făceau baie, târau în casă o cadă veche de aluminiu în care turnau apă fierbinte direct din ceainicul luat de pe foc, iar maică-sa îl freca până ce pielea îi era trandafirie şi sclipitoare, în timp ce soră-sa râdea, acoperindu-şi gura cu mâna.

Când sosea primăvara, taică-su se ducea zilnic până la Stonington, unde era ancorată în port şalupa de pescuit homari. Se trezea la patru şi ambala motorul camionetei Ford până ce aceasta ajungea să urle ca un bombardier B-17 la decolare, din cauza eşapamentului găurit de aerul sărat. După ce împlinise doisprezece ani, Falk îl însoţea în dimineţile de primăvară, deşi acum îşi amintea prea puţine din zilele acelea de muncă grea pe apă, cu excepţia vântului îngheţat de la începutul lui iunie, a amărăciunii muşcătoare a mării şi a felului în care mâinile şi picioarele

[4] Deer Isle (Insula Cerbilor), situată pe ţărmul statului Maine, unde activităţile economice de bază sunt pescuitul (în special de homar) şi turismul.

nu-i mai reveneau la normal până către sfârşitul lui septembrie. Ori poate nu voia să-şi amintească mai mult, fiindcă, pe atunci, taică-su se apucase deja de băutură, iar maică-sa plecase de acasă.

În decurs de un an au pierdut casa şi s-au mutat în pădure, pe un teren pietros pe care creşteau splinuţă şi ciulini, unde adăpost le era o rulotă verde dărăpănată, cu pereţii căptuşiţi cu cutii de cereale turtite în loc de izolaţie termică. Pe timp de furtună, se legăna şi gemea ca un vapor pe mare. Nu mai dormeau împreună. Îşi alegea fiecare câte un colţ, iar fratele şi sora lui fugiseră de acasă de îndată ce se făcuseră destul de mari.

Falk îşi căutase refugiu acolo unde îl putuse găsi în pădure, în câte un. golfuleţ, printre stânci ori în biblioteci - cele mici, construite din scânduri, pe care le întâlneai în fiecare aşezare de pe insulă. Ajunsese să-i placă mai ales una, cea din orăşelul Deer Isle, nu numai pentru că era cea mai apropiată, ci şi pentru că era tărâmul peste care stăpânea domnişoara Clarkson, cea cu ochii de culoarea oţelului. Cerea tot timpul linişte - exact ce-i trebuia lui Falk - şi nu admitea nici balivernele, nici amestecul în treburile sale, mai ales cel venit din partea unor bărbaţi beţi care intrau furioşi să-şi caute fiii rătăciţi. Când şi-o amintea acum, Falk îşi dădea seama că era genul de femeie de care va fi atras întotdeauna, exact genul care putea obţine un maxim dintr-o conversaţie redusă la un minim, ca şi cum ar fi dispus de un al şaselea simţ. Era, oarecum, ca un bun anchetator.

În ziua celei de-a optsprezecea aniversări, la o lună după ce absolvise liceul, prinsese o ocazie până la Bangor, unde se instalase într-un hotel de doi bani, pentru exact atâta vreme cât i-a trebuit să obţină un nou permis de conducere cu adresă din oraş, pe care îl putea prezenta la centrul local de recrutare. După pregătirea de bază, sosise la Gitmo ras în cap, aşa cum cerea regulamentul, şi cu faţa

arsă de soare. Nu se mai întorsese niciodată în Maine şi nici nu trimisese cuiva vorbă despre locul unde se afla.

Falk datora mult corpului puşcaşilor marini - echilibrul, răbdarea şi destui bani, pe baza Legii Veteranilor din 1944, cât să-i ajungă pentru studiile universitare. Se împrietenise cu câţiva oameni cumsecade, cărora acum le-ar fi încredinţat şi propria lui viaţă. Pentru că făcuse faţă celor mai dure încercări cu mult înainte de instruirea de bază, Falk reuşise să se dovedească rezistent şi la cele mai atroce eforturi de îndoctrinare din cadrul armatei. Nici măcar cei trei ani de Semper Fi[5] nu reuşiseră să-l convingă să-şi facă un tatuaj ori să-şi lipească un abţibild pe bara de protecţie. Şi acum ştia să reziste, ori de câte ori se dovedea necesar.

Această atitudine independentă şi succesul cu Adnan au fost cele care i-au adus lui Falk reputaţia că ştie cel mai bine cum să-i ia pe deţinuţii din eşaloanele de la inferior până la mijlociu din Camp Delta. Şi, din această cauză, nu a mai avut aproape niciodată ocazia nici măcar să arunce o privire celor câteva zeci de deţinuţi consideraţi drept cele mai scumpe posesiuni de la Gitmo, "cei mai răi dintre cei răi".

În loc de aşa ceva, stătea deseori de vorbă cu bătrâni singuratici, cu părul nins, ori cu indivizi turbulenţi care abia trecuseră de douăzeci de ani - zidari, şoferi de taxi, cârpaci ori fermieri care se înrolaseră ca pedestraşi ai jihadului - oameni cu valoare intelectuală dubioasă, pe care scepticii îi denumeau uneori "amărăşteni".

În timpul acestor anchete descoperise puterea de îmblânzire a hranei - mai ales a dulciurilor - şi, mai târziu, folosise această armă împotriva lui Adnan. Abia săptămâna trecută, o bucată de baclava din care se scurgea încă siropul facilitase o discuţie destul de lungă legată de

[5] Semper Fi (lat. *semper fidelis,* "mereu credincios"), deviza Corpului de Puşcaşi Marini din SUA.

tehnica explozivilor, plus o descriere peste medie făcută de Adnan iniţiatorului său într-ale armamentului. Aceasta, coroborată cu declaraţia altui deţinut care şi-a adus aminte şi un nume, a dus la o informaţie reală de care acum se ocupau cu siguranţă alţii.

"Carne pentru lei", aşa rezumase unul dintre psihologii militari din echipa Biscuit tehnica de a obţine informaţii în schimbul mâncării. În cazul lui Adnan, era vorba mai degrabă de lapte şi prăjiturele, ca după o lungă zi de şcoală, o recompensă menită să-i aline sufletul şi să-l facă să se concentreze asupra temei pentru acasă. Odată, Falk făcuse rost chiar şi de un Happy Meal de la McDonald's-ul bazei.

– Azi ţi-ar prinde bine o pauză, îi spusese, înmânându-i cutia colorată în roşu aprins. Gluma de pe Madison Avenue vâjâi în viteză peste capul lui Adnan, iar tânărul dădu gata recunoscător burgerul subţire, în timp ce muştarul îi murdărea colţul buzelor crăpate de soare. Singurul moment neplăcut se înregistră către sfârşit, când Falk se văzu obligat să ceară înapoi jucărioara de plastic care însoţea porţia de mâncare. Era un mic Buzz Lightyear[6] - până şi Happy Meals erau perimate la Gitmo -, dar Adnan nu-l cedă până ce un zdrahon din poliţia militară nu făcu un pas înainte, învârtindu-şi bastonul de cauciuc.

Urmă o scurtă bosumflare şi câteva înjurături şoptite în barbă.

– Îmi pare rău, Adnan. Dar n-ai voie să primeşti obiecte din exterior, zise încet Falk, în araba lui de poliţist bun.

Micuţul Buzz Lightyear de plastic colorat, partenerul lui Falk în căutarea Adevărului, stătea acum pe poliţa de deasupra chiuvetei din bucătărie. Unii se arătaseră sceptici în privinţa progreselor făcute de Falk cu Adnan.

– De ce să ne mai batem capul? îl întrebase Tyndall cu

[6] Buzz Lightyear, personaj din filmul de desene animate *Toy Story* (1995), creat de John Lasseter.

câteva săptămâni înainte, la prânz, vorbind cu gura plină de cartofi prăjiţi. E cu minţile alea năuce duse de tot. Singura dată când l-am avut la mână a trebuit să-i dăm sedative. Şi după aia a fost ca un ţăcănit care vorbeşte în somn. Probabil că a mestecat prea multe frunze de *qaai*[7] când era mic. Oricum, a luptat în prea multe bătălii.

– Mitch, la naiba, n-are decât nouăsprezece ani.

– Asta spuneam şi eu. A ajuns destul de departe, dar nu e destul de în vârstă ca să ştie într-adevăr ce anume a văzut - cine l-a pregătit, sau cine lua hotărârile în reţeaua lui. Nu merită efortul.

– Atunci dă-i drumul. Trimite-l acasă, dacă chiar nu e bun de nimic.

– De acord. Dar nu eu hotărăsc. Scrie o telegramă secretarului Apărării şi o semnez.

Secretarul Apărării era cel care avea ultimul cuvânt în toate deciziile de acest fel.

Falk fusese destul de nebun să ia ideea în serios, dar pe durata cererilor sale în numele lui Adnan superiorii săi au aflat de legătura existentă între ei, ceea ce n-a făcut decât să-l condamne pe Adnan să rămână închis în continuare.

– Mai lucrează cu el, îi spusese un conţopist de la Agenţia de Informaţii pentru Apărare. Fă-ţi din asta un proiect personal. Oricine altcineva să se ţină deoparte şi să vedem cum merge.

Traducerea acestor cuvinte era: o să plece acasă doar după ce ne spune ce ştie şi depinde numai de tine să scoţi "marfa" de la el. Astfel, Falk deveni stăpân peste soarta tânărului. În concluzie, pe la începutul săptămânii se hotărâse să încerce o nouă abordare. Avea să-l scoale pe Adnan din somn, în toiul nopţii - o tehnică pe care Pentagonul o botezase "reglarea somnului" - în speranţa că va reuşi să-l conecteze la un alt flux de conştiinţă decât cel pe care deţinutul era dispus să-l adopte în timpul zilei.

[7] Haşiş.

Falk ajunse la poarta din faţă a Camp Delta la ora 2.20. Un poliţist militar posomorât şi plictisit îi verifică identitatea pe o listă cu vizitatorii autorizaţi şi deschise poarta primului refugiu. Aceste operaţiuni nu implicau niciodată schimbul de nume. Anchetatorii semnau doar cu numere. Poliţiştii îşi acopereau numele cu bandă adezivă, direct pe uniformă, pentru a evita ca identitatea lor să fie transmisă vreunei reţele din Orientul Mijlociu, care într-o bună zi s-ar fi putut apuca să le vâneze familiile aflate în orăşele ca Ypsilanti, Toledo sau Skokie.

Înainte să deschidă poarta următoare, poliţistul militar o încuia din nou pe cea din spate, pentru a repeta procedura cu încă două porţi. Tot zgomotul acela cacofonic de lanţuri îi crea lui Falk iluzia că intră în curtea din spate a unei case de suburbie, mai bine zis într-un adăpost pentru câini. De altfel şi mirosea la fel, un amestec de excremente, sudoare şi dezinfectant. Cu duşurile strict raţionalizate şi fără aer condiţionat care să contracareze canicula din Cuba, fiecare bloc de celule trăsnea ca un vestiar de stadion care are mare nevoie să fie curăţat cu furtunul.

În timpul zilei, locul putea fi extrem de gălăgios. Deţinuţii nu-şi acceptau întotdeauna pedepsele cu resemnare, mai ales atunci când erau mutaţi din celule tot timpul. Aveau loc busculade, meciuri din priviri, greve ale foamei şi reprize de urlete furioase. Când cineva devenea prea nestăpânit, poliţiştii militari făceau apel la propria versiune de desant - o IRF sau o Forţă de Reacţie Iniţială. Era un fel de formaţie de luptă ca o congă, alcătuită din cinci paznici cu căşti, fiecare cu echipament de protecţie matlasat şi mănuşi din piele groasă, la care se adăuga un spray cu piper şi un scut pentru demonstraţii de stradă. Ori de câte ori o astfel de trupă intra în acţiune, bătând ritmic podeaua cu ghetele ei ţintuite, deţinuţii răspundeau cu strigătul mobilizator *Allahu Akbar* - Dumnezeu e mare.

Deşi se spunea adesea despre Camp Delta că ar fi un fel

de Turn Babei cu cele nouăsprezece limbi ale sale, cele mai multe erau dialecte arabe şi paştu[8], iar arabii erau stăpânii arestului, rânjind batjocoritor, de sus, la prăpădiţii din triburile paştu de pe dealurile Afganistanului şi Pakistanului. Era un punct de vedere care, paradoxal, coincidea cu cel al anchetatorilor şi analiştilor, care îi considerau pe majoritatea paştunilor "amărăşteni".

Câţiva dintre arabi ajunseseră "profeţi" de puşcărie şi puteau reduce la tăcere blocuri întregi de celule cu predicile lor moralizatoare, făcând apel la mânia lui Dumnezeu, în versete coranice înflăcărate. Îi înnebuneau pe poliţiştii militari, deşi Falk găsea aceste exhibiţii ciudat de amuzante, poate pentru că îi aminteau cum asculta, pe când era doar un băieţel, emisiunile de dimineaţă de la radio, cu avertismentele lor directe despre osândă şi afurisenie care se auzeau printre paraziţii şi tânguirile unui post pe unde medii.

Dar, după miezul nopţii, Camp Delta era mai liniştit, mai tăcut. Chiar şi mirosea altfel. Uneori, puteai prinde până şi o adiere din briza mării. Falk îşi imagina cât de chinuitor putea fi pentru deţinuţi gândul că marea se găsea la doar o sută de paşi dincolo de gard. Fiindcă, dacă Gitmo reprezenta culmea claustrării, Camp Delta era de-a dreptul lipsit de aer. După numai câteva ceasuri petrecute în spatele sârmei ghimpate, capul îţi stătea gata să explodeze.

În primele săptămâni după ce sosise aici, intrase de multe ori în Camp Delta după lăsarea întunericului, de obicei ca să-i supravegheze în somn pe deţinuţii aflaţi în sarcina lui. Familiarizează-te cu ritmurile lor nocturne, îşi spunea el, şi poate ai să descoperi uşa ascunsă care duce la amintirile lor. Aşa că se plimba pe lângă celule, aruncând câte o privire prin plasa metalică a uşilor, ascultându-le

[8] Paştu, limbă de origine iraniană pe care o folosesc 40-50 de milioane de afgani.

răsuflarea, tusea şi sforăitul, încercând în zadar să spargă codul tăcerii în orele moarte de dinaintea rugăciunii din zori.

În blocurile cu celule de mare securitate în care îi plăcea să patruleze, fiecare deţinut era ghemuit pe un prici îngust, cu un braţ adus peste faţă, apărându-se de lumina care nu se stingea niciodată. Câţiva dintre ei rămâneau mereu treji, cu câte un ochi deschis care pândea din pernă. Falk nu se trăda niciodată că băgase de seamă, dar, după ce ieşea din raza lor de vedere, tuşea forţat. Pe de o parte, o făcea ca să-i asigure că nu visau, pe de altă parte, ca să le inoculeze ideea că el se afla mereu acolo, pândindu-i de lângă uşă.

Din când în când, dădea peste câte unul zvârcolindu-se din cauza unei suferinţe ascunse, masturbându-se ori visând la o iubire necunoscută. Falk se întreba oare cum era să evadezi din aşa ceva, să călătoreşti cu gândul departe de marginea asta stâncoasă a Cubei doar ca, apoi, să te trezeşti ameţit de căldură tot în cuşca din care tocmai ai plecat, în urletele unui rezervist de nouăsprezece ani din Ohio care strigă la tine în engleză că e timpul să te scoli. Mai întâi pentru rugăciune, pe urmă pentru micul dejun, iar apoi pentru anchetă, momentul în care Falk îşi regăsea rostul în vieţile lor - "pândarul", cum îi spuneau ei, fiind acum, în plină lumină a zilei, spălat şi bărbierit.

După ce semnă că voia să-l vadă pe Adnan, în timp ce aştepta în cabina de interogatoriu, Falk mai aruncă o privire peste notele sale. Locul în care lucra nu arăta grozav - o cameră de patru pe patru, cu podea acoperită cu linoleum alb, lambriuri cenuşii şi lămpi cu neon, la fel ca alte şapte cuşti din rulotă. Fără ferestre, doar cu un geam-oglindă de-a lungul unui perete întreg, pentru oricine s-ar fi găsit în spaţiul de observaţie în care, însă, de obicei nu era nimeni. Nu existau nici un fel de elemente de decor şi nici alte flecuşteţe, deşi, în ultima vreme, armata fixase pe pereţi, cu pioneze, afişe în care era înfăţişată o mamă arabă jelind,

iar inscripţia de dedesubt afirma cât de mult îşi dorea ea ca fiul să i se întoarcă acasă. Afişele se găseau chiar pe peretele din faţa deţinutului, mesajul subînţeles fiind "Dacă vorbeşti, poate mamei tale i se va împlini dorinţa". Falk primise deja o mustrare pentru că dăduse jos un astfel de afiş înainte de ultima sesiune cu Adnan. Făcu şi acum acelaşi lucru, rulând hârtia şi lăsând-o lângă uşă.

Subiectul stătea întotdeauna pe un scaun pliant din metal, în spatele unei mese pliante acoperite cu o placă de melamină care imita lemnul, exact la fel cu cele văzute la cinele săracilor de la biserici ori la reuniunile de înscriere în echipele de fotbal. Anchetatorul avea un scaun de birou capitonat, care se deplasa pe rotile şi se înclina, care-i conferea statutul de director general al încăperii. Dacă n-ar fi fost veriga de metal din podea - de care erau legate cătuşele de la picioarele deţinutului -, camera ar fi arătat ca oricare alta în care puteai completa o cerere de împrumut sau un formular de asigurare.

Nimic din această atmosferă anostă nu-l oprise pe Falk să elaboreze o viziune mai îndrăzneaţă asupra locului când dăduse prima dată cu ochii de el. La fel ca toţi anchetatorii care soseau la Gitmo, ajunsese şi el la ţărm însufleţit de certitudinea că va realiza ceva nou faţă de predecesorii lui. Îşi dorise ca această încăpere să devină Camera Unde Secretele Mor, cu el, bineînţeles, în rolul de călău model, retezând şi azvârlind pe jos capete de informaţii de importanţă vitală, înarmat fiind doar cu răbdare şi şiretenie, cu talent şi inteligenţă.

Unul din instructorii săi de la FBI comparase această abilitate cu tăierea pietrelor preţioase. Nu-ţi puneai în minte, de la bun început, să "spargi" subiectul; asta ar fi fost pură brutalitate, un act de forţă care ar fi făcut ca, în cele din urmă, toate afirmaţiile deţinutului să fie dubioase. Nu, totul se baza pe pregătire - studierea unghiurilor, apoi căutarea punctului de despicare, unde o lovitură fermă, dar

precisă ar transforma piatra brută într-un ideal de frumuseţe, dezvăluindu-i tainele ascunse. Tu erai cel care stabilea raportul, clădea încrederea şi împrăştia întrebările ca pe nişte firimituri pe cărarea ce trebuia să ducă la revelaţie.

Încrederea lui în aceste metode se baza mai mult pe pragmatism decât pe altruism. Tehnicile utilizate de el nu erau doar mai curate, ci şi mai bune. Numai că, până sosise Falk, cei mai mulţi dintre deţinuţi se aflau acolo de luni de zile, mulţi chiar de peste un an. Cele mai preţioase giuvaieruri fuseseră deja despărţite de rest, iar cei câţiva de valoare rămaşi fuseseră supuşi aceloraşi întrebări de atâtea ori şi prin intermediul atâtor abordări diferite - inclusiv al unora de-a dreptul bizare -, încât ajunseseră muţi, lipsiţi de spirit de cooperare sau, şi mai rău, spuneau practic orice credeau ei că ar vrea să audă anchetatorii.

Adnan apăru, adormit şi ciufulit, ceea ce nu făcea decât să-i sporească aerul de băieţandru.

– Vreţi să rămân sau să ies, domnule? întrebă poliţistul pe un ton care spunea că, de fapt, puţin îi pasă.

Cei din poliţia militară erau întotdeauna posomorâţi, chiar şi la ora aceasta târzie, şi afişau un dispreţ aparte pentru cei care vorbeau araba, ca şi cum asta ar fi fost o formă mai puţin gravă de trădare. Dacă vorbeai limba teroriştilor, poate că deja băuseşi în alte feluri din cupa lor cu otrăvii.

– Afară. Şi te rog, soldat, scoate-i cătuşele.

– Treaba dumneavoastră, spuse omul, executând ordinul cu un aer ursuz. Falk se întrebă dacă vorbea la fel şi cu anchetatorii în uniformă. Greu de crezut.

– De ce m-ai sculat aşa devreme? începu Adnan, mai mult plictisit decât furios.

– M-am gândit că ne-ar putea face bine la amândoi, în ultima vreme, am cam mers pe un drum bătătorit, nu crezi?

Adnan ridică din umeri, apoi căscă. Falk aproape că îşi

dori să fi adus cu el ceva de mâncare. Ca paharul cu lapte de la culcare. Dar poate era o idee prostească.

În timpul numeroaselor lor conversaţii, Falk remarcase la Adnan câteva ticuri şi înclinaţii simple, deprinderi care, uneori, îl făceau la fel de uşor de citit ca o carte deschisă.

Când tânărul privea în sus şi la dreapta, aproape întotdeauna minţea, ca şi cum şi-ar fi căutat inspiraţia în timp ce-şi storcea creierii să însăileze o poveste de acoperire. Dacă privea sus şi la stânga, însemna că bate pasul pe loc, aşteptând să se schimbe subiectul. Când se uita drept în jos, la masă, era de obicei adâncit în gânduri, lăsându-se dus de valul amintirilor în altă parte a vieţii sale. În momentele acelea, te puteai bizui pe fiecare vorbă pe care o spunea. Atunci se arăta Adnan în cea mai bună lumină. În timpul acestor interludii, Falk aproape că se putea preface că nici unul dintre ei nu auzise cătuşele hârşâind pe podea atunci când Adnan se mişca pe scaun. Tocmai pierdeau amândoi vremea într-un bar - cel puţin asta era locaţia preferată în închipuirea lui Falk. Se întrebă unde s-ar fi plasat Adnan, în imaginaţia lui, alături de Falk. Poate la vreo tarabă de lângă *souk*[9], sorbind câte un iaurt rece într-o zi fierbinte, la umbra zidurilor de lut din Sanaa, care se înălţau în jurul lor. Cu o ceaşcă de cafea arabă tare la îndemână, cu zaţ negru ca tăciunele şi o bucăţică de nucşoară. Sau aşezaţi în faţa unui joc de table ori a unui ziar de azi împăturit, în timp ce vânzătorii de bilete la loterie sau de ceai îşi strigau în gura mare preţurile, trecând pe lângă ei. Momente de relaxare ca acestea duseseră la puţinele ocazii când Adnan îi oferise adevărate revelaţii. Şi, pe măsură ce astfel de clipe treceau, Adnan avea tendinţa să iasă din reverie, uitându-se drept în ochii lui Falk.

Totuşi, nu se ştie din ce motiv, băiatul ţinuse cu dinţii de o singură informaţie pe care Falk şi-o dorea cel mai mult:

[9] Souk (în arabă *süq),* piaţă.

numele celui care îl susţinea din partea celulei locale din Sanaa a organizaţiei Al-Qaeda. Nu al propagandistului sau al imamului care îl convinsese să se înroleze în rândurile jihadului în Afganistan, ci al celui care dădea banii. Undeva mai sus, pe scara ierarhică a lui Falk, fie la Langley[10], fie la Foggy Bottom[11] ori chiar la Pentagon, marii ştabi ajunseseră la concluzia că omul care îl plătea pe Adnan era cineva important, un personaj fără chip în pachetul lor de cărţi de joc bine frecate între degete. Aşa că îi voiau numele, bineînţeles, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Ceea ce însemna că Adnan, în pofida dispreţului de care se bucura printre egalii lui Falk, continua să fie tratat ca un client deosebit, chiar dacă tot ceea ce discutaseră în ultima vreme părea să fie legat doar de casa lui, de copilăria lui, ori de felul special în care mama lui Adnan gătea mielul de sărbători.

În dimineaţa asta, Falk observă cu plăcere că Adnan rătăcea deja în amintiri: nu privea nici la stânga, nici la dreapta şi era perfect relaxat. Acum, mai rămânea ca Falk să reuşească să-l convingă pe tânăr să facă pasul următor şi să-l privească în ochi. Un timp, destul de scurt, încercă să se rezume la fleacuri, croindu-şi treptat drum către întrebarea care îi punea în încurcătură pe amândoi. Cu puţin înainte de 3.10 dimineaţa, Falk făcu mutarea aşteptată.

– Şi cine te susţinea financiar, Adnan? întrebă el, rece, în timpul unei pauze. Cine e domnul Saci de Bani, omul cu bilete de avion şi discursuri importante? Omul cu planurile?

Adnan, prins cu garda jos, îşi ridică brusc privirea, cu o expresie de victimă trădată. Apoi dădu din umeri şi se uită din nou în jos. Măcar fusese ceva mai mult decât reacţia lui obişnuită, adică să privească în sus şi la dreapta şi să

[10] Langley, sediul oficial al CIA de la Washington, D.C.

[11] Foggy Bottom, vechi cartier din Washington, al cărui nume este sinonim cu Departamentul de Stat al SUA.

spună: "Nu-mi mai aduc aminte".

În ocaziile precedente, Falk încercase să-l împingă mai departe pe drumul mărturisirilor prin ameninţări, dar acestea nu-l făcuseră decât să bolborosească şi mai multe despre casă. Poate că Falk ajunsese, în ochii băiatului, un inamic nepericulos. Chiar dacă aveai de-a face cu un caz sensibil ca Adnan, nu strica să-ţi aspreşti puţin vocea din când în când.

– Poate că ar trebui să le întrebăm pe surorile tale, atunci. Ce zici, Adnan? Ar trebui să trimitem pe cineva la Sanaa să le transmită salutări? Probabil că ele sunt la curent, nu?

Adnan îşi ridică fruntea şi se uită fix la Falk. Nu pentru că ar fi crezut că Falk avea într-adevăr de gând să pună în practică ce sugerase - gorilele din securitatea de acasă dărâmând uşa şi înşfăcând primele femei tinere pe care le găseau. Se întoarse spre geamul-oglindă, ca şi cum altcineva s-ar fi aflat la originea acestei noi abordări.

– Astă-seară nu mai e nimeni acolo, Adnan. Suntem doar noi doi, dar s-a dus şi vremea gustărilor, şi a poveştilor hazlii. Mă cunoşti, şi eu te cunosc, iar tu ştii foarte bine ce trebuie să-mi dai ca să te pot ajuta să ieşi cu bine de-aici. Aşa că fă-mi pe plac. Pentru că, ştii ce? N-o să rămân aici o veşnicie şi, în clipa în care vei avea un nou şef, vor începe cu adevărat să se gândească dacă n-ar trebui să-ţi ia la întrebări familia. Şi ştii la fel de bine ca şi mine că ministrul de interne al Yemenului n-o să le împartă baclavale. Deci, ce-mi spui, Adnan? Cine e omul?

Adnan îi întoarse furios privirea. Şi el părea să fie pradă unei tulburări profunde. Avea o expresie care nu semăna cu nimic din ce văzuse Falk până atunci. Adnan se uită iar la masă timp de câteva clipe, ca şi cum şi-ar fi ordonat gândurile, iar când ridică din nou privirea păru mai calm.

– Bine, o să-ţi spun. Făcu o pauză, uitându-se drept în ochii lui Falk, care nu îndrăzni să întindă mâna după creion

şi carnet. Îl cheamă Hussein. Numele lui e Hussein.

– Hussein?

– Da.

– Şi mai cum? Hussein şi ce? Tot numele, Adnan.

– N-ai nevoie decât de atât.

– Ceea ce înseamnă doar câteva mii de Husseini. Dumnezeule, fusese tras pe sfoară.

– Nu Hus-sein. Hus-say.

Hussay? Ce naiba de nume mai era şi ăsta? O variantă yemenită? Dacă era aşa, Falk n-o auzise niciodată, deşi se convinsese deja în repetate rânduri cât de puţine ştia într-adevăr despre diferitele obiceiuri culturale din ţara asta. Poate că numele era, în sine, destul de neobişnuit pentru a se dovedi realmente util, aşa că trebuia să fie sigur că-l înţelesese bine.

– Hu-say? Aşa? Sau, Hu-sie? Mai spune-l o dată, mai rar.

– Hussay! strigă Adnan, bătând puternic cu palma în masă. Apoi, îl privi încruntat şi clătină din cap, iritat şi indispus. Cătuşele de la picioare zăngăniră. Ţi-am făcut un mare dar, numai că tu eşti prea prost să-l vezi, zise, glasul ridicându-i-se cu fiecare cuvânt. Un mare dar! Fiindcă secretele mele sunt exact la fel ca ale tale!

– Ca ale mele?

Nu avea nici un sens, deşi era ciudat de neliniştitor.

– Tot nu pricepi? Chiar aşa de prost eşti?

Falk nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Adnan emana furie cu o intensitate pe care Falk o bănuise, dar pe care nu se aşteptase totuşi niciodată s-o vadă izbucnind aşa.

Şi, exact în momentul acela, intrase Mitch Tyndall, parcă dansând, împrăştiind miros de duş, de aftershave şi de noapte umedă, sprinten ca un maestru de vânătoare. Zâmbise şi îi arătase ceasul, bătând uşor pe geamul Rolexului exagerat de mare.

– Iartă-mă că te întrerup, prietene, dar mi-am lăsat aici un carnet mai devreme. Şi am un peşte mare pe care îl scot

de la carceră în cinci minute. Dacă nu te deranjează…

Era clar că nu pândise la uşă şi cu atât mai puţin le monitorizase conversaţia cu ajutorul unui traducător. Pur şi simplu dăduse buzna înăuntru, presupunând, ca de altfel toată lumea, că interogatoriile lui Adnan erau lipsite de orice utilitate.

Falk ar fi sărit în picioare, blestemând, dacă nu ar fi fost atât de disperat să salveze momentul. În situaţia dată, se ţinu strâns de scaun cu amândouă mâinile. Dar o privire către Adnan îi spuse că totul era pierdut. Tânărul se uita la el, zăpăcit, iar în ochii lui se putea citi mâhnirea că fusese trădat. Oare nu-i spusese Falk că erau acolo numai ei doi? Că n-o să mai ştie nimeni? Adnan îi făcuse acel "mare dar", indiferent cât de ascunsă îi era semnificaţia, doar ca să-l aibă în faţa ochilor pe mocofanul ăsta spilcuit şi zâmbăreţ, îmbrăcat în costum.

Falk dădu drumul răspunsului, ca o plesnitură de bici.

– Pentru Dumnezeu, Mitch! Cinci minute, bine? Cinci afurisite de minute şi am plecat de pe capul tău.

Tyndall dădu înapoi şi zâmbetul lui păli, dar fără să dispară cu totul. Se presupunea că nimeni nu trebuie să se lase minimalizat în faţa unui deţinut. Acest tip de săpunealã era strict interzis.

– Uşor, prietene. Se uită din nou la ceas. E exact acolo, în spate. Doar îl iau şi am plecat. Nu mă mai vezi pe-aici.

Falk nu-i răspunse, nici măcar nu dădu din cap. Şi, când uşa se închise, îi aruncă o privire imploratoare lui Adnan, încercând să adune jignirea şi scuzele în aceeaşi expresie.

– N-am ştiut, spuse. Chiar că n-am ştiut. Şi sunt sigur că n-a auzit nici măcar o vorbă, altfel nu ne-ar fi întrerupt. E un dobitoc grăbit, asta-i tot. O glumă pe două picioare.

Adnan nu percepu umorul situaţiei, bineînţeles. Şi ceva din expresia aleasă la repezeală de Falk nu fusese probabil transferat în arabă pe cât de corect şi-ar fi dorit. Căci, într-adevăr, ce sens ar fi putut avea pentru un yemenit expresia

"glumă pe două picioare"?

Adnan nu mai scoase o vorbă după aceea, iar când poliţistul militar se întoarse să-l însoţească înapoi la celulă, îşi strânse braţele în jurul corpului, ca o imitaţie inconştientă a unei cămăşi de forţă, refuzând să-l mai privească în ochi pe Falk şi uitându-se afară, pe uşa deschisă.

Nemaipomenit, se gândi Falk. Grozav. Nimic nu se compară cu irosirea unor săptămâni întregi de muncă. Era sigur că exact asta tocmai se întâmplase. "Marele dar" al lui Adnan zăcea pe masă, făcut ţăndări şi păstrându-şi misterul în spatele numelui de "Hussay".

Ieşi din cameră înainte de întoarcerea lui Tyndall, pentru că nu voia să rişte o confruntare dacă mai dădea o dată cu ochii de mutra individului. Tălpile sale scârţâiră cu furie pe pietrişul de afară. Emoţiile aproape atinseră punctul de fierbere în timp ce aştepta ca poliţistul să descuie, pe rând, toate porţile.

Iar acum, întors acasă, când tocmai închisese telefonul după oferta de pace a lui Tyndall, îşi luă încă o bere şi se îndreptă din nou spre pajişte, încercând în continuare să-şi răcorească furia.

Dar ce era chestia care ieşea din beznă şi se îndrepta spre el? O pereche de lumini se apropia dinspre lagăr. Era un Humvee - judecând după distanţa mare dintre faruri - care tocmai ocolise terenul de golf şi făcea o pauză înainte să intre pe strada lui, Iguana Terrace. Mergea încet, parcă deliberat. Un mesaj de, serviciu, fără îndoială.

Luminile alunecară peste el când vehiculul coti pe aleea îngustă din faţa casei. Falk îşi trecu repede în revistă ţinuta - haine kaki, un polo negru, părul ud de transpiraţie. Un soldat coborî din maşină, de pe locul şoferului, şi se îndreptă spre uşa din faţă. Dintr-un motiv sau altul, nu-l observase pe Falk pe pajişte, iar acum bătea energic în uşă, încheieturile sale masive răpăind pe rama plasei contra

insectelor.

– Aici, soldat.

Un icnet de surpriză, în timp ce militarul se întoarse brusc. Falk se întrebă dacă dusese mâna la pistol, dar nu putea spune precis, din cauza întunericului.

– Sunteţi domnul Falk, domnule?

– Chiar el. Pe loc repaus. Şi nu trebuie să-mi spui tot timpul "domnule".

– Da, domnule.

Accent plat. Altul din Vestul Mijlociu.

Falk se apropie, cu tălpile gâdilate de iarba uscată. Deschise şi îi făcu semn soldatului să-l urmeze înăuntru, unde aerul era atât de gros, încât te puteai îneca în el. Când Falk porni ventilatorul din tavan, parcă începuse cineva să amestece într-o oală cu supă caldă. Se întoarse spre uşă, dar soldatul rămăsese în continuare dincolo de prag.

– Hai, intră.

– De fapt, domnule, am venit să vă iau cu mine.

– S-a întâmplat ceva la bază? Soldatul ezită o clipă.

– Hai, spune! îl îndemnă Falk. Apoi îi trecu prin minte ceva care îl făcu să intre în panică. Cred că nu-i vorba de Adnan, nu?

– Adnan pakistanezul sau Adnan sauditul?

– Adnan yemenitul. Nu cumva a încercat să...?

– Nu, domnule. Nu de data asta. Sinuciderea era un subiect pe care încercau să-l evite.

Avuseseră loc cinci tentative doar în ultimele două săptămâni - din fericire nici una dintre ele încununată de succes - şi peste treizeci de când ajunseseră aici primii deţinuţi. Dar acestea erau doar cifrele oficiale, totalul înregistrând o scădere vizibilă imediat după ce Pentagonul începuse să-i clasifice pe mulţi dintre ei ca SIB - "cu comportament manipulator, autocauzator de răniri". Şi, ca urmare, la ora actuală peste o cincime din deţinuţi erau

supuşi unui tratament cu Prozac ori alte anti depresive.

Adnan nu încercase niciodată să recurgă la sinucidere şi refuzase să ia orice fel de pastile. Totuşi, după cele întâmplate în ultima oră, nimic nu l-ar mai fi luat pe Falk prin surprindere.

– Deci, toate-s bune şi la locul lor. N-a fost nici un caz care să necesite un furtun cu apă rece sau o sedare bună?

– Nu, domnule. Problema ne priveşte pe noi. Falk mulţumi în gând cerului că nu aprinsese lumina, deoarece, timp de o clipă, fusese cât pe ce să se clatine pe picioare. Un fior din trecut îl străbătu ca o săgeată, din creştet până în tălpi. Îi aminti de felul în care suprafaţa apei tresare şi se unduieşte când o pisică de mare îşi ridică brusc aripile şi fuge din calea pericolului. Oare va apărea un al doilea poliţist din Humvee, să-l aresteze?

– Pe noi?

– Sergentul Earl Ludwig e dat dispărut. Se pare că nu l-a mai văzut nimeni de la masa de seară încoace.

Falk lăsă să-i scape un oftat, jumătate de uşurare, jumătate de plictiseală.

– Continuă.

– Cei din echipa lui s-au gândit că făcuse schimb pentru altă tură. Au început să fie neliniştiţi abia când au descoperit că nu era nici vorbă de aşa ceva. Acum o oră, cineva i-a găsit lucrurile pe plaja Windmill.

– Lucrurile?

– Portofelul şi chipiul.

– Fără uniformă?

– Fără, domnule. Nici bocancii.

– Au anunţat poliţia militară?

– Da, domnule. Dar s-au gândit…

– Că eu le-aş putea fi de ajutor. Pentru că sunt de la FBI.

– Da, domnule. Mai ales cu toată, să-i zicem, sensibilitatea care domneşte acolo.

O modalitate plină de tact de a se referi la paranoia.

Băiatul ăsta avea ceva stofă în el.

– Bine, am înţeles. Pulsul lui Falk începuse să se liniştească. Şi acum, unde mergem?

– Pe plajă, domnule. Au lăsat lucrurile aşa cum le-au găsit. Au tratat locul ca pe o scenă a crimei, pentru orice eventualitate.

– Bine gândit.

Mai ales în cazul armatei. Sau, cel puţin, aşa gândea puşcaşul marin din el.

Dar ideea dispariţiei numitului sergent Ludwig fusese cea care îi trezise interesul. Să fii dat dispărut la Guantánamo era o realizare în sine, practic fără precedent, încă nu ştia dacă trebuia să aplaude ori să-şi facă griji. Ştia în schimb că, dacă sergentul nu îşi va face curând apariţia, va declanşa o agitaţie demnă de a fi urmărită măcar pentru valoarea ei de noutate absolută.

Viaţa pe Stâncă era pe cale să devină mai interesantă.

CAPITOLUL DOI

MERSERĂ PE DRUMUL spre plajă până când ajunseră la complicatul labirint de baricade de la punctul de control pentru Camp Delta, unde îşi fluturară legitimaţiile în faţa unui poliţist militar plictisit, în timp ce altul îi supraveghea pe amândoi prin cătarea unei mitraliere de calibru 50. Ca de obicei, închisoarea era luminată ca un stadion în seara finalei. De la distanţă, strălucirea lămpilor cu vapori de sodiu crea iluzia că o ceaţă de un portocaliu palid se ridica din garduri şi din turnurile de pază. Acoperişurile lungi şi albe şi capacele gurilor de ventilaţie de pe blocurile de celule făceau ca locul să semene mai mult cu o fermă de pui decât cu un penitenciar.

Humvee-ul rulă până la poarta din faţă, apoi dădu colţul spre Camp America, trecând încet pe lângă barăcile şi rulotele în care dormeau peste două mii de militari. Plaja Windmill se găsea la aproape o milă depărtare. Drumul se sfârşea în nişte tufişuri de cactus şi rugi de mure, la baza unei mici faleze de coral, iar plaja în sine era un corn larg de nisip lat cam de o sută de metri. Lângă ea se afla o zonă pentru picnic acoperită cu iarbă, cu mese şi un mic pavilion în aer liber, înainte să fie construit Camp Delta, plaja era izolată şi vizitată rar. Falk îşi amintea câteva legături pasionale consumate aici încă în zilele sale de puşcaş marin, împărtăşise una dintre ele cu soţia unui sublocotenent din marină, jucând scena plajei din filmul *From Here to Eternity*[12] şi bucurându-se atât de mult

[12] *From Here to Eternity (De aici în eternitate,* 1953), film american în regia lui F. Zinneman, cu Montgomery Clift şi Burt Lancaster.

de îmbrăţişarea fluxului, încât nu se gândise nici o clipă la cât putea fi de stupid să se culce cu soţia unui ofiţer.

Acum era un ascunziş convenabil, punctul de întâlnire preferat al gurmanzilor, loc de petreceri menite să mai reducă ceva din tensiune. În seara asta fără lună, plaja era însufleţită de numeroase lanterne. Patru poliţişti militari căutau prin nisip, ca nişte copii în vacanţă care vânează crabi.

La zgomotul sosirii lui Falk, razele lanternelor încremeniră. Poliţiştii crezuseră pesemne că era ofiţer. Observă amuzat că toţi patru lucrau cu spatele spre apă. În timpul nopţii marea avea adesea acest efect: întunecimea fără sfârşit, plescăitul şi bubuitul valurilor nevăzute parcă ameninţau să te tragă în adâncul necunoscut dacă o priveai prea mult. Sau poate se temeau că trupul sergentului Ludwig se mai afla acolo, plutind către ei odată cu fluxul.

Falk nu se simţea deloc tulburat sau emoţionat, în mare parte fiindcă crescuse lângă ocean. În amintirile sale, coasta era un loc plăcut, cu golfuleţele, insuliţele, linia verde a copacilor sau stâncile ei de unde îşi ridicau glasul pescăruşii şi cormoranii. Pentru el, marea în timpul nopţii era la fel de confortabilă ca o încăpere familiară într-o casă luminată discret. Ştia că putea găsi oricând drumul până la uşă fără să se împiedice de mobile.

Vântul bătea mai puternic, iar crestele sidefii ale valurilor luminau în întuneric, irizate. În pofida celor spuse mai devreme de poliţistul militar care îl adusese până aici, se părea că "scena" fusese complet răscolită. Nu era o surpriză, din moment ce unul dintre ei trebuie să fi verificat portofelul, căutând acte de identitate. Era însă dezamăgit să vadă urme de bocanci acoperind aproape fiecare palmă de nisip.

Un poliţist zelos îndreptă lumina lanternei spre lucrurile rămase de la Ludwig, o grămăjoară stingheră alcătuită dintr-un portmoneu, o beretă de camuflaj şi o legătură de

chei. La ce i-or fi folosit? Doar dacă nu căra cu el cheile de acasă. Falk se îndoia că un simplu sergent ar fi avut acces la o maşină personală. Ofiţerii superiori şi civilii, cum era şi el, goliseră de mult micul garaj cu automobile de închiriat de la Gitmo. Toţi ceilalţi se descurcau cu camionete pe care le împărţeau între ei ori făceau naveta în jurul bazei într-o flotilă de autobuze şcolare vechi, versiunea de la Camp Delta a transportului public. Câţiva soldaţi îşi cumpăraseră nişte "Gitmo special" rablagite - maşini uzate transmise de la un contingent la altul - dar aşa ceva se întâmpla rareori în cazul rezerviştilor.

Într-adevăr, uniforma lui Ludwig lipsea. Doar dacă omul nu venise până aici numai în chiloţi. Fie se dusese să facă o baie îmbrăcat cu bocancii şi uniforma de camuflaj, fie plecase la o plimbare pe dealurile înconjurătoare după ce îşi lăsase pe plajă, în mod inexplicabil, portmoneul şi bereta. Ambele ipoteze păreau puţin probabile, dar, dacă Falk ar fi trebuit să aleagă o variantă, ar fi fost înclinat să mizeze pe cea din urmă.

– A trebuit să mutăm chestiile astea, spuse cel mai apropiat soldat. Venea fluxul peste noi.

Însemna că dispăruse orice urmă a bocancilor lui Ludwig îndreptându-se spre mare şi practic nu mai exista nici o posibilitate de a deosebi urmele lui de ale altora. Oricât s-ar fi spus despre Camp Delta că adăpostea cei mai periculoşi infractori din lume, în realitate era jalnic de prost echipată pentru investigarea unei crime reale. Patrula de coastă de la baza navală avea probabil mai mult echipament potrivit decât oricine de aici. Cele mai susţinute eforturi din partea ofiţerilor pentru obţinerea unui echipament de calitate superioară păreau să aibă legătură doar cu articolele menite să asigure confortul localnicilor cu gusturi rafinate: televizoare cu diagonală mare pentru meciuri, antene satelit, chioşcuri pentru Internet, un podeţ enorm şi nou-nouţ pentru Clubul Supravieţuitorilor, care nu era decât

versiunea de plajă a Camp America pentru Tiki Bar. Zeci de cabane de plajă erau în construcţie, iar avanpostul ajunsese să semene cu unul dintre orăşelele cu dezvoltare explozivă care însoţesc de obicei goana după aur sau ocupaţia militară. Chiar săptămâna trecută, cei de la Moral, Bunăstare şi Recreere aduseseră o trupă rock tocmai din State. Mai devreme, Jimmy Buffett[13] amerizase în golf în propriul lui hidroavion. Un comic cunoscut era aşteptat în weekend. Se organizau turnee de golf, curse de bărci, meciuri de softball, lecţii de scufundări submarine. Distracţia nu se încheia niciodată.

– Cine l-a văzut ultima oară? întrebă Falk.

– Soldatul Calhoun. E şi acum sus, la cazarmă.

– Şi pe tine cum te cheamă, soldat?

Poliţistul militar îşi lăsă privirea în jos, către uniformă, dându-şi seama, încurcat, că uitase să dea jos banda adezivă cu care îşi acoperise numele la schimbul precedent în perimetrul închisorii. O smulse.

– Belkin, domnule. Caporal Belkin.

– Bine, caporal. Trebuie să stau de vorbă cu acest Calhoun cât mai curând posibil.

– Da, domnule.

– Îl cunoşti?

– Pe Calhoun?

– Pe Ludwig.

– Da, domnule. E din unitatea mea. A fost mobilizat la Pontiac, în Michigan.

– Chiar l-ai cunoscut bine? Belkin ridică din umeri.

– Destul de bine, cred.

– Obişnuia să bea?

– O bere, două. Nu prea bea altceva.

– Îi plăcea să înoate?

– L-am văzut din când în când la piscină. Niciodată aici.

---

[13] Jimmy Buffett (n. 1946), cunoscut chitarist şi compozitor american de rock.

Numai că eu nu prea vin pe-aici.

– A alertat cineva patrulele? Dacă a luat-o spre dealuri?

Puşcaşii marini patrulau perimetrul bazei la orice oră, iar pe cărările şerpuite din jurul Camp Delta puteau fi găsite frecvent patrule ale armatei, câte patru soldaţi în şir indian, mâzgăliţi cu vopsea de camuflaj şi cărând în spate câte douăzeci de kilograme de echipament. Falk cunoştea bine această rutină.

– Da, domnule. Au fost toţi întrebaţi. Nici un semn.

Falk dădu din cap, apoi îl privi pe Belkin în ochi, încercând să-i distingă trăsăturile în beznă.

– Ce zici de sinucidere? Crezi că ar fi fost în stare de aşa ceva?

– Imposibil, domnule.

– De ce nu? Cei de-acolo mai încearcă, din când în când. Cu un semn, Falk îi arătă pata de lumină care acoperea Camp Delta. Noi de ce nu?

– Păi, atunci, unde e biletul de adio? Răspunsul era un semn de obrăznicie din partea soldatului. Poate că Ludwig îi era un prieten mult mai apropiat decât era Belkin dispus să recunoască.

– Nu era genul lui, zici?

– Nu, domnule. Avea nevastă şi copii. Avea şi o slujbă bună.

– Ce făcea?

– Director de bancă. Fusese avansat chiar înainte să fie mobilizat.

Deci era probabil un bărbat prudent, atent să execute toate ordinele primite. Dar Falk încă nu era gata să admită acest raţionament doar pentru că altfel l-ar fi enervat pe unul dintre camarazii dispărutului.

– Poate că biletul a fost luat de vânt. Poate că banca trece prin clipe grele. I-ai verificat portofelul?

– Doar pentru identitate. Tonul era acum morocănos. Belkin era în mod limpede supărat. M-am gândit că o să

vreţi dumneavoastră să faceţi restul.

Falk se lăsă pe vine şi îl ridică. Era un portofel îndoit pe mijloc, din piele maro-închis, deja atât de ud de la aerul de mare, încât trebuia să dezlipeşti cele două părţi ca să-l poţi deschide. În el nu era mare lucru. Câteva cărţi de credit. O bancnotă de douăzeci, înmuiată. Câteva bonuri de la magazinul naval, un permis de conducere din Michigan şi o recipisă mototolită de depunere, probabil chiar de la banca lui Belkin. Nici o fotografie a nevestei sau a copiilor, asta însemnând că erau pesemne lipite undeva lângă pat.

Controlul lui Falk a fost întrerupt de sosirea altui Humvee. Lăsă uşor portofelul pe nisip, întorcându-se la timp pentru a vedea farurile vehiculului stingându-se. Reuşi să distingă în semiobscuritate un steguleţ cu două stele. Veniseră superiorii.

Se apropia de ei, cu paşi mari, generalul Ellsworth Trabert - E.T., cum i se spunea uneori, dar niciodată în faţă, mai mult pentru obiceiul său de a apărea parcă de nicăieri, aşa cum făcuse şi acum. Arăta impecabil, călcat la dungă din cap până în picioare, ca şi cum s-ar fi trezit întotdeauna la ora asta.

Se împlineau şase luni de când Trabert se afla la comanda Grupului Reunit de Coordonare de la Guantánamo, conducând toate operaţiunile dintr-o clădire administrativă aflată pe cea mai îndepărtată latură a bazei şi cunoscută sub denumirea de "Palatul Roz" după culoarea tencuielii. Era un bătrân paraşutist din Alabama, niciodată prea obosit să le menţioneze pe amândouă, un bărbat vânos care îşi investise toată încrederea în trupele aeropurtate, în Biblie şi în fotbalul jucat la Crimson Tide. Lent în a ridica nivelul de încredere în subordonaţii care făceau lanţul ierarhic să funcţioneze fără frecuşuri şi un perfecţionist al gesturilor elementare, insistând ca totul să fie făcut ca la carte.

Singura problemă era însă că nimeni nu scrisese până

acum un manual despre cum trebuie condus un loc precum Camp Delta, iar generalul trebuia să stabilească totul din mers. Până în prezent, şefii lui Falk de la Birou nu prea avuseseră de ce să fie entuziasmaţi de Trabert - din motivele enumerate mai sus.

Cu câteva luni înainte de sosirea lui aici, Falk auzise de la alţi agenţi zvonuri şi poveşti însufleţite despre meciurile de urlete de la Palatul Roz, când Trabert se înroşea la faţă şi se apleca peste birou, împărţind anchetatorilor civili termene-limită şi indicaţii tactice.

– Dacă metodele tale sunt atât de al naibii de superioare, îl cita unul dintre memorandumurile de la Birou, atunci adu-mi ceva rezultate până la sfârşitul săptămânii. Dacă tot nu obţii nimic, o s-o facem aşa cum vreau eu.

"Cum vreau eu" consta, în mare măsură, în a arunca în luptă legiuni de anchetatori militari instruiţi la repezeală, dar intens motivaţi, cu un minim de pregătire, dar cu un exces de recuzită dramatică - lumini stroboscopice şi aparate stereo date la maxim, cagule şi lanţuri scurte, câini care-şi arătau colţii şi minijupe. Era ca şi cum s-ar fi uitat cu toţii la aceleaşi filme proaste, unde băieţii răi scuipau totul din guşă la primul semn de disconfort pe termen lung, ori la prima privire aruncată unei gagici fierbinţi, cu decolteul până la buric. Era acelaşi gen de tâmpenii la care Falk făcuse aluzie în ciocnirea pe care o avusese mai devreme cu Tyndall: dă aerul condiţionat la maximum, dezbracă-l pe deţinut în pielea goală, iar pe urmă ieşi din cameră câteva ceasuri, în timp ce el se zvârcoleşte, îndoit de mijloc, fiindcă este legat de ochetul din podea cu un lanţ de numai şaizeci de centimetri. Ţine-l la lumină stroboscopică vreun ceas sau două, în timp ce pui heavy metal cât duc boxele. Apoi întoarce-te şi cere răspunsuri, urlând cât te ţin bojocii, în timp ce un interpret traduce, cuminte, fiecare înjurătură.

Bineînţeles, nu toate şedinţele de interogatoriu se desfăşurau aşa. Dar Falk văzuse şi auzise destule pentru, a

clătina din cap, măcar din când în când. Şi, la fel ca predecesorii săi, înaintase plângeri la cartierul general şi ceruse sfaturi în legătură cu ce anume ar fi trebuit să facă. Fiecare răspuns venit de la clădirea Hoover era în aceeaşi notă: "În concluzie, personalul FBI nu a fost niciodată implicat în utilizarea unor metode care se îndepărtează de principiile politicii noastre. Indicaţiile noastre specifice au vizat întotdeauna să nu mai citiţi drepturile potrivit Codului Miranda, dar altfel să urmaţi linia politicii FBI/Departamentului de Justiţie, aşa cum aţi procedat în cadrul birourilor teritoriale. Folosiţi-vă bunul simţ. Aplicaţi metodele noastre, care sunt verificate".

Urmarea a fost că Falk nu mai avea acum voie nici să acţioneze, nici să asiste ca observator la vreo anchetă condusă de Pentagon, de teamă că ar putea fi "pătat" în perspectiva oricărei mărturii depuse în faţa unui juriu civil de pe continent. Interdicţia era valabilă şi pentru anchetele conduse de CIA - ca şi cum Agenţia i-ar fi acceptat, oricum, prezenţa la faţa locului.

Reclamaţiile lui Falk au ajuns, inevitabil, înapoi la generalul Trabert. Era unul dintre motivele pentru care n-ar fi putut fi niciodată convins că legăturile la reţea ale laptopului său erau sigure, în pofida asigurărilor Pentagonului. În concluzie, existau motive să afirmi că cei doi nu erau tocmai înclinaţi să aibă o conversaţie plăcută pe plajă, la ora 4.30 dimineaţa.

Poliţiştii militari încremeniră în poziţie de drepţi, în timp ce generalul traversa fâşia de nisip. Arăta întocmai ca MacArthur la Corregidor[14], numai că venea de pe uscat, nu de pe mare. Doi dintre soldaţi îşi folosiră lanternele pentru a-i lumina calea, iar toţi ceilalţi salutară cu gesturi ţepene. Falk trebui să se controleze ca să nu ridice şi el mâna.

---

[14] Corregidor, insuliţă la intrarea în Golful Manila, ultimul bastion din Filipine al trupelor americane, cucerit de japonezi în 1942. Generalul Douglas MacArthur era comandantul forţelor aliate din Filipine.

– Legaţi prin onoare, o trântiră doi dintre poliţiştii militari.

– Apăraţi libertatea, zise generalul, în timp ce le răspundea la saluturi cu mâna la chipiu.

Trabert ordonase ca această frază să fie introdusă în amestecul zilnic de saluturi, împrumutând-o din sloganul care apărea în omniprezentul logo al Grupului Reunit de Coordonare de la Guantánamo: "Legaţi prin onoare, să apărăm libertatea". Falk gustase întotdeauna ironia de a-i auzi pe soldaţi strigând "să apărăm libertatea" între zidurile unei închisori şi, cu toate că lozinca era o găselniţă publicitară prea ieftină pentru gusturile sale, trebuia să admită că le ridicase moralul unora dintre poliţiştii militari.

După câteva clipe de linişte stânjenitoare, deveni clar că nimeni cu grad mai mare decât cel de caporal nu îşi asumase conducerea operaţiunilor, genul de scăpare pe care l-ai întâlni doar la o unitate de rezervişti sau la una din Gardă, aşa că Falk luă iniţiativa. Procedând astfel, făcu apel la câteva dintre vechile coduri de comportament de care nu scăpase cu adevărat niciodată. Înclină pronunţat din cap - versiunea civilă a salutului militar -, iar apoi vorbi cu un glas ferm şi limpede:

– Bună dimineaţa, domnule general.

– Bună dimineaţa, Falk. Te-au scos şi pe tine din pat pentru chestia asta? întrebă pe un ton care părea să spună "din patul cine ştie cui".

– Nu, domnule, eram deja treaz şi în picioare.

– Aşa e. Tu eşti una dintre bufniţe.

Câţiva dintre poliţiştii militari se plânseseră de patrulările nocturne ale lui Falk, legându-se de faptul că le provoca deţinuţilor o agitaţie inutilă, îngreunându-le lor munca. Trabert, spre meritul său, le spusese să-şi ţină gura, deşi probabil nu-i plăcea nici lui.

– Aţi fost pus la curent cu problema asta? întrebă Falk.

– Mi s-a spus că avem un AWOL[15]. Primul înregistrat aici, cel puţin de când am fost eu numit.

Trabert nu dăduse ochii cu predecesorul său, un general de brigadă de la o unitate de gardă din California. Una din primele sale acţiuni fusese să pună capăt petrecerilor-monstru ţinute în baracamentele preluate de cei care, la Camp Delta, erau consideraţi favoriţii soartei. Nici lui nu-i plăcea ideea tuturor acelor guri slobode adunate grămadă, cu alcoolul curgând în valuri şi cu civili amestecându-se nestânjeniţi cu militarii. Dar cea mai mare obsesie a sa era ca "trenurile" să ajungă în gară la ora fixată, şi se presupunea că toate garniturile care duceau informaţii la Washington ar fi trebuit să plece încărcate cu noi descoperiri.

– Ai avut timp să-ţi faci vreo părere? întrebă generalul.

Dacă cineva de la Birou i-ar fi pus aceeaşi întrebare, Falk ar fi răspuns, simplu, nu. Lui Trabert trebuia să-i arate însă că se pricepe.

– Ca oricine altcineva, cred. Dacă s-a înecat, atunci poartă încă uniforma, bocancii şi toate celelalte, ceea ce pare al naibii de ciudat, doar dacă nu e vorba de sinucidere. Un camarad al lui mi-a spus că nu era genul. Dacă a plecat în vâjâială, patrulele au trecut pe lângă el şi, după ştiinţa mea, în seara asta nu a fost nici o explozie în vechile câmpuri de mine. Dacă s-a îmbătat, cred că ar fi putut să cadă sub un tufiş, pe undeva, ceea ce înseamnă că o să-şi facă apariţia în zori. Dar, după toate aparenţele, nici ăsta nu-i genul lui. Încă nu am avut timp să întreb dacă nu se putea aciua pe undeva.

Generalul tresări, ca şi cum nu s-ar fi cuvenit să vorbeşti aşa în armata lui sau, cel puţin, în faţa celorlalţi.

– Da, m-au convins şi pe mine nişte oameni - care ar

[15] AWOL, acronim anglo-saxon pentru *Absent Without Official Leave,* absent nemotivat, persoană care, în armată, este dată dispărută, dezertor.

trebui să ştie - că a plecat. Pur şi simplu.

– Comandantul lui?

– Oameni care ar trebui să ştie.

Din tonul generalului, era clar că nu va mai face alte precizări. Falk se întrebă cine luase decizia de a-l trezi din somn pe general în legătură cu acest subiect şi cine mai fusese anunţat. Fiindcă, pentru aproape oricine de la Gitmo, militar sau civil, exista întotdeauna şi un alt nivel la care nu aveai acces, un anumit punct în care atingeai linia de demarcaţie pe care ştiai că nu o poţi trece în lipsa unei autorizaţii speciale. Supa cu paste în formă de litere avea aici un amestec mult mai bogat şi mai complex de arome, iar sub conducerea lui Trabert părea să dea mereu în clocot. Printre altele, însemna că această mică petrecere pe plajă abunda în ocazii de a o lua razna.

– Atunci, Falk, de ce să nu renunţi la o parte din sarcinile tale de rutină şi să te ocupi şi de investigaţia asta? Cu condiţia să fii de acord cu noile responsabilităţi. Cred că în ultima vreme Biroul te-a folosit mai mult în calitatea ta cunoscută, în general, sub denumirea de arabist decât în cea de poliţist.

O spusese cu gura strâmbă, ca şi cum ar fi ales cuvântul "arabist" de pe o listă cu cuvinte interzise de la Departamentul Apărării.

– Doar pentru că mă ocup aici cu normă întreagă de întrebări şi răspunsuri în arabă nu înseamnă că am uitat să fiu poliţist, spuse Falk. Mai sunt şi acum agent special, ceea ce înseamnă că pot la fel de bine să conduc un interogatoriu sau anchetarea unei crime.

– Presupunând că există aşa ceva. De fapt, eu presupun contrariul până îmi aduce cineva dovezi că mă înşel.

– M-aş fi simţit mult mai bine presupunând şi eu asta dacă oamenii dumneavoastră n-ar fi călcat în picioare toată zona.

– Pregătirea poliţiştilor militari în ziua de azi e orientată

mai mult către menţinerea securităţii şi protecţia prin forţă, domnule Falk. În războiul global împotriva terorismului nu-şi prea găsesc locul soldaţii care nu ştiu decât să ia amprente digitale.

– Atunci, cred că oamenii dumneavoastră nu vor avea nimic împotrivă să le dau din când în când câte un sfat prietenesc, câtă vreme mă ocup de chestia asta.

Trabert dădu scurt din cap.

– Fă tot ce trebuie făcut. Între timp… Se uită atent la cadranul luminos al unui ceas de mână supradimensionat. La prima lumină a zorilor, cam peste o jumătate de oră, vom lansa o operaţiune totală de căutare şi salvare. În aer, pe uscat şi pe mare. Să fie temeinic.

Era evident că scăpa din vedere limitele particulare ale bazei de la Guantánamo.

– Nu e puţin cam hazardat, domnule?

Dură o clipă sau două, dar ideea îşi atinse ţinta.

– Spaţiul aerian cubanez, vrei să spui.

– Şi apele teritoriale.

– Cred că va complica ceva lucrurile faptul că a intrat în apă atât de aproape de partea lor. Cât de departe suntem, la o milă de linia gardului?

– Mai degrabă la două. Dar, din câte îmi amintesc eu despre curenţi, ar fi trebuit să revină la mal aici, lângă noi. Doar dacă nu l-au găsit rechinii, bineînţeles.

– Ai crescut lângă apă, nu? Într-un orăşel de pescari?

– Deer Island, în Maine. Probabil că la Palatul Roz se citeşte mult, dacă ştiţi asta.

– Atribuţiile postului. Generalul se întoarse să plece, dar se opri după numai câţiva paşi. Mai trebui să ştii ceva, spuse. Mâine, spre sfârşitul dimineţii, o să primim întăriri. Cu puţin noroc, vei putea să te întorci la sarcinile tale obişnuite. Washingtonul ne trimite o echipă.

– O echipă?

– Două, trei persoane. Pentru orice eventualitate.

– Nu-i prea devreme să chemaţi cavaleria?

– Oriunde în altă parte, poate. Aici, nu.

– Vin cu un zbor regulat? Trabert clătină din cap.

– Cu un charter. Un Gulfstream, direct de la Washington.

Tipic pentru ştabii care veneau în vizită de pe dealul Capitoliului şi de la Pentagon. În acelaşi timp, o astfel de reacţie spunea multe şi în legătură cu urgenţa problemei, mai multe decât orice altceva până acum. La Gitmo, charterele erau ca aurul. Mica partidă de înot a sergentului Ludwig, dacă asta era într-adevăr, începuse deja să facă valuri mai mari decât se aşteptase.

CAPITOLUL TREI

Noi, cei din Forţa Operativă Reunită de la Guantánamo muncim cu toţii din greu şi ne place să ne relaxăm la fel de intens. Din nefericire, avem tendinţa să divulgăm informaţii pe care nu ar trebui să le rostim când suntem în compania altora. E bine să socializezi şi să fii popular; dar când acest lucru se întâmplă în mijlocul unui grup nepotrivit poate compromite informaţii operative. Pe această insulă sunt numeroase locuri de întâlnire şi numeroşi oameni cu care poţi discuta evenimentele zilei. Când te întâlneşti cu prietenii sau colaboratorii la prânz, la un film sau pur şi simplu pentru o discuţie întâmplătoare, asigură-te că îţi controlezi şi îţi cenzurezi subiectele de conversaţie şi gândeşte-te de două ori înainte să deschizi gura. Nu ştii niciodată cine ascultă discuţiile "întâmplătoare". "Gândeşte OPSEC."

Din "Colţul OPSEC", rubrică permanentă în săptămânalul JTF-GITMO, *The Wire.*

CÂND FALK AJUNSE la micul dejun, toată lumea era deja la curent. Nu numai cu dispariţia sergentului Ludwig, ci cu absolut totul - vizita generalului pe plajă înaintea zorilor, charterul special aşteptat de la Washington, precum şi răsturnarea generală a structurilor de putere. Până şi gluma lansată de Falk în legătură cu posibilul fapt că Ludwig era "plecat cu zmeul" făcuse înconjurul cantinei, generând, la rândul ei, alte glume odată cu omletele.

Pentru un loc unde secretele erau ţinute la un rang atât de înalt, mecanismele interioare de la Gitmo aveau scurgeri ca un bloc motor crăpat, lăsând să iasă din ele o dâră lipicioasă şi întunecată de bârfe. Şi, dacă cineva mai avea

nevoie să i se aducă aminte că se întâmplase ceva nemaipomenit, atunci un elicopter al Gărzii de Coastă care patrulase, bâzâind, toată linia ţărmului, ocolind zgomotos golful şi sumeţindu-se chiar peste Atlantic, îngustându-şi cu eleganţă arcul de zbor, ori de câte ori se apropia de limita spaţiului aerian cubanez, o făcea cu prisosinţă. Noua misiune a lui Falk era, după spusele oamenilor, principalul subiect de discuţie din oraş.

Bucătăria de la Camp America, plasată pe ţărm, arăta ca o baracă obişnuită de tablă ondulată - două încăperi cu acoperiş semisferic din folie de plastic alb, cu ferestre cât se poate de mici, lăsându-ţi impresia că mâncai în interiorul unui bec gigantic. Falk îşi umplu un pahar din plastic cu cea mai proastă cafea din toată Marea Caraibilor şi se îndreptă spre masa lui obişnuită, unde se aşeza de obicei o liotă de anchetatori civili şi militari, traducători, analişti şi alţi funcţionari.

Ca orice altă societate, şi cea de la Gitmo era organizată pe clase. Proletariatul de la J-DOG, sau Grupul Operativ Reunit pentru Detenţie, tindea să nu se amestece cu ceilalţi, hrănindu-şi cu bârfe scepticismul în legătură cu probabilul loc al lui Falk în cadrul elitei Grupului Reunit pentru Informaţii.

Simbriaşii antreprenorilor particulari făceau de asemenea parte din amalgamul Gitmo, de cele mai multe ori acoperind golurile în rândurile vorbitorilor de arabă sau ale lingviştilor din armată şi din agenţiile guvernamentale. Cei doi mari jucători, United Security Corp. şi Global Networks, Inc., erau şi ei nişte concurenţi încrâncenaţi, iar în ultima vreme ajunseseră să sară unul la gâtul celuilalt. Avocaţii erau şi ei implicaţi. Fuseseră depuse reclamaţii oficiale. Acum, trupeţii lor tindeau să stea la mese separate. Rivalitatea lor era fie ilară, fie de-a dreptul înspăimântătoare, în funcţie de cât de direct trebuia să lucrezi cu ei. Falk, care nu avea nevoie de serviciile lor,

promova bucuros teoria potrivit căreia, într-o bună zi, doi titulari de contracte îşi vor declara război unul altuia pe vreun ţărm sub ocupaţia S.U.A. aflat la dracu'-n praznic, iar învingătorul îşi va înfiinţa propria lui republică.

Tyndall, unul dintre puţinii de la Agenţie prezenţi la masa lui Falk, îi făcu semn de la un capăt în timp ce el se apropia. Chipul său nu trăda nici un semn al ciocnirii din noaptea trecută. Dar Falk nu avea dispoziţia potrivită. Şi apoi, Pam îi făcea semn de la celălalt capăt al mesei, unde îi păstrase un loc liber.

Relaţia lui cu Pam Cobb era un alt secret cunoscut la Gitmo. Oferea o imagine generală a climatului sexual local, care pe de-o parte era reprimat, dar pe de alta era abundent, un *Peyton Place*[16] zugrăvit alternativ în kakiul armatei şi în culorile senzuale ale tropicelor.

Falk era gata să pună pariu că în acest colţişor păduchios din Cuba găseai mai multe libidouri exacerbate pe mila pătrată decât în oricare oraş din America. Şi de ce nu ar fi fost aşa? Pune în oală o climă ca o baie de aburi, o izolare bine delimitată, adaugă soldaţi, apoi mai pune nişte soldaţi şi gata. Pentru a ridica şi mai mult tensiunea, numărul bărbaţilor îl depăşea cu mult pe cel al femeilor. Perioadele lungi de timp liber îi transformau pe unii bărbaţi în sclavi vânători şi culegători disperaţi să găsească o pradă. Statutul marital părea să aibă prea puţin de-a face cu asta. Într-un fel, era ca în reclamele pentru Vegas. Ce se întâmpla la Gitmo rămânea la Gitmo. Ori măcar aşa sperai.

Până şi Falk se surprinse revenind la unele dintre tacticile sale de puşcaş marin de pe vremuri, echipându-se, cu prilejul primei sale deplasări pentru cumpărături la Naval Exchange, cu sculele obişnuite când faci curte cuiva la Gitmo, - un mixer pentru cocktailuri Margarita, un shaker

---

[16] *Peyton Place* (1956), roman de mare succes al scriitoarei Grace Metalious, în care este analizată problema identităţii sociale şi sexuale a femeilor americane.

pentru martini, o *hibachi* - soba japoneză cu cărbuni - pentru verandă şi un pachet de prezervative.

Era singurul act interzis în cazul căruia autorităţile căzuseră în mod tacit de acord să închidă ochii. Ca şi cum ar fi avut de ales. Încearcă să ţii un capac deasupra şi toată şandramaua poate să sară în aer, lăsând 640 de deţinuţi să fugă din azil cât îi ţin picioarele.

Aranjamentele de cazare de la Gitmo nu făceau decât să sporească confuzia. Puţinii poliţişti militari care nu se mutaseră încă în cazarma cea nouă erau înghesuiţi în unităţile goale din baza locativă, până la opt într-un apartament cu cinci dormitoare. Anchetatorii şi translatorii fuseseră de asemenea adunaţi în locuinţele neocupate, care erau numeroase acum, când contingentul local al marinei se situa aproape de nivelul său cel mai scăzut.

Cartierele cele mai populare erau Villa Mar şi Windward Loop, unde raportul de încartiruire era adesea de patru la un apartament şi doi la fiecare dormitor. Era ca şi cum te-ai fi dus din nou la facultate, cu aceleaşi provocări la adresa intimităţii romantice - cum să strecori o fată în dormitor, cum să-ţi ţii colegii la distanţă şi să-ţi menţii prietenii în faza de ghicite, fiecare încercând să se întoarcă în zori la priciul său fără să fie prins de poliţia din campus.

Falk şi Whitaker avuseseră noroc cu aranjamentele lor. La început, împărţiseră un dormitor la Villa Mar cu încă doi tipi de la Agenţia de Informaţii pentru Apărare, o cameră la capătul unui coridor. Dar când apa începuse să curgă prin acoperiş, în timpul primei şi singurei ploi torenţiale de când fuseseră numiţi la post, amândoi fuseseră detaşaţi într-o casă cu două dormitoare care tocmai fusese deschisă pe Iguana Terrace, mult în afara drumurilor bătute. Vecinii lor dintr-o parte şi din cealaltă erau familii din marină staţionate la bază, cu o ambarcaţie de agrement pe o aice şi o trambulină pe cealaltă.

Pam venise la Gitmo la o săptămână după Falk. Sosise

într-o joi, şi până duminică seara fusese deja invitată la o petrecere lângă piscină, un foc de tabără pe plajă, un film la cinematograful în aer liber şi o după-amiază pe o barcă cu vele.

Din punct de vedere profesional, primirea fusese mai rece. Vorbea fluent araba, dar îşi încheiase pregătirea de anchetator abia de curând. Masculii rezidenţi se arătaseră sceptici. *O femeie* care să-i interogheze pe nişte bărbaţi musulmani? Şi nu orice musulmani, ci unii croiţi din cel mai dur material al Islamului - spălaţi în băi de acid, în hârdaie de precepte din secolul al XV-lea, apoi storşi şi uscaţi prin luptă şi rigida izolare de la Camp Delta. Or s-o arunce afară râzând pe fătuca asta din Oklahoma. Sau, şi mai rău, or să-şi scuipe furia pioasă pe faţa ei lipsită de sfinţenie şi neacoperită de văl.

Li se mai întâmplase şi altor femei, dar când primii subiecţi ai lui Pam se aprinseseră la perspectiva unor giugiuleli, mulţimea cunoscătorilor de la Langley, de la Birou şi de la Pentagon dăduse din cap cu îngâmfare. Teoria general acceptată era că ea reprezenta doar o nouă şi neîndemânatică lovitură a Washingtonului dată "ingineriei sociale".

Pe urmă se întâmplase ceva ciudat. Unul sau doi arabi, apoi trei sau patru, iar apoi vreo zece - o veritabilă arteziană - începură să se deschidă la întrebările formulate de Pam aşa cum nu o făcuseră în faţa bărbaţilor, într-un fel calm şi răbdător, care mai întâi tolera, iar apoi afirma, ea se întrupase pe rând şi treptat în mamele lor, surorile lor, fiicele lor ori chiar - de la o distanţă plină de respect - în iubitele lor. Astfel ieşiseră la iveală gânduri şi expresii articulate la care renunţaseră de mult până şi vechii luptători cărunţi, considerându-le moarte şi îngropate. Unul dintre ei căzuse atât de tare în cap după ea, încât începuse să ţeasă basme grandioase pe care nici cei mai nesătui analişti nu erau pregătiţi să le absoarbă. A trebuit să fie luat

din custodia ei, îmbufnat şi bolnav de iubire.

Nu numai că Pam a fost acceptată în gaşca celor de la informaţii, dar succesul ei i-a permis să evite recrutarea într-unul din şi mai infamele experimente ale generalului Trabert - încercarea de a scoate informaţii de la deţinuţi prin umilinţă sexuală. O colegă mai arătoasă, dar mai puţin norocoasă a lui Pam ajunsese chiar să-şi scoată sutienul şi chiloţii în cursul uneia dintre aceste încercări. Expunerea vampelor a avut şi rezultatul invers, bineînţeles. Subiecţii s-au refugiat şi mai adânc în mânie şi în tăcere. Nici anchetatoarea nu a dus-o mai bine. S-a încuiat timp de o oră într-un WC, plângând în hohote de ruşine.

Falk şi Pam se întâlniseră prima dată într-o dimineaţă, în perimetrul gardului de sârmă ghimpată. El o observase deja cu o seară înainte, la Tiki Bar, dar era înconjurată de cel puţin cinci masculi şi, din locul său de observaţie, câteva mese mai încolo, i se păruse mai mult decât capabilă să facă faţă provocării lor, parând avansurile cu inteligenţă şi măsură, aşa că se ţinuse la distanţă. În plus, nu-i plăcea să-şi ia număr şi să-şi aştepte rândul la coadă.

Ajunseseră faţă în faţă dimineaţa următoare, la cuşcă. Falk avea o întâlnire la ora 11, trebuia să ancheteze un tânăr arab de cetăţenie necunoscută, posibil saudit. Pam voia şi ea un interogatoriu cu acelaşi individ, dar acesta nu era programat în carnetul de bal al respectivului decât a doua zi. Ordinea priorităţilor în acest gen de conflicte era bine stabilită. Anchetatorii civili, cum era Falk, aveau aproape întotdeauna prioritate faţă de echivalentul lor militar. Şi mai mult, Falk rezervase deja camera de interogatoriu. Dar, în loc să facă pe stăpânul, o lăsase calm pe Pam să-şi susţină cazul, care se dovedise destul de urgent: un alt deţinut oferise echipei din care ea făcea parte un indiciu în privinţa identităţii probabile a primului deţinut şi al rolului îndeplinit de acesta, date pe care ea dorea să le confirme cât mai curând posibil. Galant, Falk se

dăduse la o parte, simţindu-se puţin ca Sir Walter Raleigh, care o lăsase pe regină să traverseze prin noroi călcând pe pelerina lui. Nu făcuse mare caz din gestul lui. Va şti ea unde să-l găsească, mai târziu.

În seara aceea, la Tiki Bar, Pam se îndepărtase de cercul ei de admiratori ca să-i mulţumească şi să-i ofere o bere. Falk înţelesese într-o clipă motivul pentru care avea să fie eficientă în ceea ce făcea. Era destul de atrăgătoare ca să te atragă şi destul de deschisă ca să răspundă cu aceeaşi monedă. Falk se surprinsese vorbind cu uşurinţă despre lucruri pe care nu le mai pomenise nimănui de ani de zile. Cât pe ce să dea cu băţul în baltă, se apucase să-i spună o veche poveste despre tatăl lui. În dimineaţa următoare se trezise gândindu-se că berea trebuie să fi fost de vină, ori atracţia ochilor ei albaştri, ori felul în care îşi îndepărta tot timpul o buclă care îi tot cădea pe sprânceana stângă, cu o graţie plină de tandreţe care îi scotea în evidenţă linia fină a gâtului aparent o invitaţie să lase un sărut tandru pe pielea moale de sub urechea ei. Exact lângă locul în care pusese o picătură de parfum, pe care îl mai putea simţi şi a doua zi, chiar dacă în camera lui trăsnea a transpiraţie, murdărie şi ziare vechi.

Uneori, se întreba dacă ar fi băgat-o măcar în seamă în alte împrejurări - în mijlocul unei serate de la Washington, de exemplu. Alteori ea se arăta destul de necioplită, un defect pe care Falk îl observase adeseori la femeile din armată. Era un reflex de supravieţuire în mediul lor înconjurător, faţa aspră care semnala faptul că nu se vor lăsa date la o parte cu uşurinţă. Toate bune şi frumoase, presupuse el, deşi, în clipele când nu se simţea privit, se descoperea tatonând această faţadă ca pentru a-i măsura duritatea. Când Pam izbucnise într-un torent de obscenităţi, în timp ce discutau despre fotbalul jucat în Nebraska, Falk se arătase destul de curios încât să întrebe:

– Tatăl tău te-a învăţat să vorbeşti aşa, ori sergentul

instructor?

Ar fi putut să jure că ea se înroşise uşor, dar apoi îl şfichiuise:

– Tata a fost sergentul meu instructor. Primul, oricum. Sau ar fi putut să fie.

– Ar fi mândru de tine.

– Cred şi eu că ar fi, câtă vreme ar şti că iau apărarea celor de la Sooners.

Şi mai iritantă pentru Falk era ideea să-şi dea întâlnire cu cineva care nu dădea nici două parale pe aprobarea ierarhică.

Luând în consideraţie concurenţa masculină de la Gitmo, se întreba uneori ce văzuse ea la el. Nu atrăgea câtuşi de puţin privirile. O grămadă de lume care îl cunoştea pe Falk avea convingerea că-l mai văzuse şi înainte - la cafeneaua de la birou, în strana din spate de la biserică ori la peluză, la meciul de fotbal al puştiului lor. Avea genul acela de chip destul de plăcut atunci când e lângă tine, dar în acelaşi timp şi capacitatea de a trece neobservat chiar sub ochii tăi. Ochii, de un albastru spălăcit, te invitau să ai încredere în ei chiar dacă solicitau politicos menţinerea distanţei. În colţuri, o reţea fină de riduri care puteau proveni fie de la râs, fie de la griji. În jur de treizeci de ani, după cum ghiceau cei mai mulţi. Dar, până se gândeau ei să sape dincolo de calităţile lui de om de rând, Falk deja plecase, făcându-i să-şi pună întrebarea dacă era oare un bărbat foarte grăbit sa u unul care prefera să nu fie examinat de aproape, ca o insectă.

Oricum ar fi stat lucrurile, realitatea era că acum fusese prins în cârlig şi se părea că şi ea era prinsă, indiferent de interpretarea altora. Se gândea că-şi vor da seama destul de curând, după întoarcerea pe continent, dacă doar contextul în care se aflau era ingredientul magic din legătura lor. Numai că, în ultima vreme, se surprinsese sperând că nu va fi cazul.

– Am auzit că ai făcut o mică plimbare pe plajă cu generalul, îi spuse ea, când el tocmai se aşeza la masă.

– Ai auzit şi tu, ca toată lumea, de altfel.

– Ai scos-o la capăt până acum? El ridică din umeri.

– După mine, e şi acum beat, în patul vreuneia, după ce a leşinat cu chiloţii ei pe cap.

Ea zâmbi, cu o urmă de roşeaţă pe chip, ceea ce şi fusese scopul lui.

– Presupui că e la fel ca tine.

– Sau ca orice bărbat de la masa asta.

Ceea ce o făcu să ridice privirea, timidă, timp de o clipă. Femeile nu rezistau niciodată multă vreme aici fără să li se aducă aminte de locul pe care îl ocupau, iar când Falk îi văzu privirea, regretă remarca şi schimbă subiectul.

– Numai că îmi dă peste cap tot programul. Tocmai făcusem progrese cu Adnan. Până când Tyndall a dat buzna peste noi.

– Tyndall v-a întrerupt şedinţa?

– Nici măcar n-a bătut la uşă. A pretextat că uitase ceva.

– Şi tocmai cu Adnan, dintre toţi. Ca şi cum ai arunca un şarpe cu clopoţei pe un mânz nervos.

Pam făcea parte dintre puţinii care îl încurajaseră să continue încercările cu Adnan. Şi ea avea porţia ei de suflete pierdute.

– Eram pe muchia unei breşe. Mi-a dat până şi un nume. Nu unul întreg, bineînţeles, altfel n-ar mai fi Adnan. Dar părea să creadă că e ceva. S-a supărat rău de tot, s-a gândit că Mitch ascultase de dincolo de geam.

– Şi eu am avut o şedinţă ciudată, cam tot aşa. Îl privi foarte atent, ca şi cum el era deja la curent.

– Da?

Pam ezită să continue, aşa că Falk aşteptă, mulţumindu-se s-o privească. Cel mai mult voiai să-i câştigi ochii, decise el. De un albastru adânc şi întrebători, aproape tânjind. Voia să fie el cel după care tânjeau ochii ei. Poate că ăsta

era secretul ei cu arabii.

– Mda, zise ea în cele din urmă, uitându-se în jos, la muchia neregulată a unei felii de pepene, apoi, ridicându-şi din nou capul. Iar ochii aceia. A fost pronunţat numele tău. Ciudat.

– Numele meu?

Exact ce-ţi trebuia să auzi, că cineva de-acolo, din spatele gardului de sârmă ghimpată, tocmai îţi sfâşiase vălul de anonimitate. Poate că un MP supărat îl înjurase pe nume în apropierea vreunei celule.

– De fapt, n-a fost numele tău. O descriere care aduce teribil de mult cu tine. Fost puşcaş marin, numit în post la Gitmo, în prezent anchetator guvernamental.

– Ciudat. Cine era subiectul?

– Niswar al-Halaby. Un sirian nebun. Spunea că a auzit-o de la yemeniţi. Telegraful fără fir de la Camp 3. I-ai spus lui Adnan toate astea?

– Adnan crede că sunt un poliţist din California. Şi n-am scos niciodată vreo vorbă despre armată. (Din obişnuinţă, minţeau despre ei înşişi chiar şi în faţa subiecţilor cei mai dispuşi să coopereze. N-avea nici un rost să le pună la îndemână vreo unealtă pentru un eventual şantaj.) Dar ştii şi tu cum merg treburile. Dacă stai destul de vorbă cu ei, e inevitabil să nu iasă la iveală părticele din tine, cel adevărat. Adnan e un puşti isteţ. Poate că a pus fragmentele la un loc sau a inventat singur totul şi a avut noroc.

– Ai avut cumva vreo legătură cu el şi înainte, sau cu vreunul dintre yemeniţi? Poate în timpul anchetei pentru Cole?

– Până acum două luni n-am dat niciodată cu ochii cu el. Şi nici cu ceilalţi yemeniţi.

– Nu te-am întrebat dacă îi cunoşteai. Am întrebat doar dacă exista vreo legătură între voi. Poate printr-un dosar ori printr-un martor. Ceva de dinainte.

– Ce-i asta, Pam? Ar trebui să ne ducem într-o cameră de interogatoriu?

– Tu să-mi spui.

Vorbeau mai încet şi îşi apropiaseră capetele. Pentru ceilalţi de la masă arăta probabil ca o ceartă intimă sau ca stabilirea unei întâlniri. Falk aruncă o privire spre capătul mesei şi îl văzu pe Tyndall uitându-se la ei cu o privire de cunoscător. Apoi, Pam se aplecă înainte, mâinile ei aproape atingându-l pe Falk printre tăvile pe care le ţineau amândoi. Îşi coborî vocea până la o şoaptă:

– Voiam să ştiu ce să fac cu chestia asta, atât. Dacă Biroul făcea vreo investigaţie prealabilă asupra oricăruia dintre yemeniţi, ori îi punea pe vreun fel de listă de supraveghere încă dinainte să ajungi tu aici, fie legat de munca ta, fie nu, ar fi fost util de ştiut. Dar, după tine, aşa ceva nu pare să se fi întâmplat.

– Nu, din câte ştiu eu. Ea îi aruncă o privire directă. Nu fac pe nebunul, chiar nu ştiu. Dar mi s-a spus că nu există nici un dosar despre el sau despre ceilalţi de care mă ocup. Oricum, nu de pe vremea anchetei legate de Cole. Dacă altcineva îl indicase drept o figură cu ceva interes, atunci îmi depăşeşte nivelul de acces. Poate că ar trebui să-l întrebi pe Tyndall.

– Nici măcar din punctul de vedere al cubanezilor?

– Al cubanezilor? Aici, la Gitmo?

– N-am de unde să ştiu.

– Treaba asta devine din ce în ce mai ciudată. Acum, el simţea cum i se înfierbântă obrajii. Nu putea decât să spere că n-avea să roşească.

– Da. Şi eu m-am gândit.

– Şi, până la urmă, ce naiba a spus?

– Dacă nu includ informaţia în raport, probabil că n-ar trebui să spun nimănui nimic. Nici măcar ţie. Cel puţin, nu până n-o iau din nou la puricat cu Niswar.

Falk nu era sigur cum trebuia să se simtă în legătură cu

acest subiect. Oare Pam avea de gând să omită acest detaliu doar ca să-l cruţe pe el, sau ca să evite presiunea venită de sus? Amândouă, poate. În cazul anchetatorilor militari, întotdeauna erau implicate şi alte considerente, în care erau amestecaţi superiorii direcţi şi felul în care aceştia ar putea reacţiona.

Dar Falk era şi mai derutat de întrebarea de unde ar fi putut proveni informaţia. Ar fi putut jura că în timpul schimbului de date cu Adnan nu lăsase să-i scape nimic precis în legătură cu trecutul său.

– Cine a mai fost acolo? întrebă el.

– Din fericire, nimeni. Doar poliţistul, care nu ştie nici măcar o boabă de arabă. Nu te teme, dacă o să apară vreodată într-un raport, tu o să fii primul care află.

– Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc.

Ea zâmbi, deşi puţin cam încruntată, dar înainte să apuce să mai spună ceva, Tyndall îi întrerupse, aşezându-se pe un scaun liber din stânga lui Falk.

– Viaţa pe-aici devine tot mai dulce în fiecare zi, nu? Făcu semn către o porţie de îngheţată de ciocolată, cu moţ, pe care o adusese cu el la masă.

Era ultima atracţie a cantinei, deşi Mitch era singurul care o mânca dimineaţa.

– Pesemne că săptămâna viitoare o să arunce şi nişte cotlete pe grătar pentru micul dejun.

Atunci când nici Falk, nici Pam nu-i răspunseră imediat, Tyndall realiză că probabil era inoportun.

– Scuze. Am nimerit într-un moment nepotrivit?

– Nu mai mult decât de obicei, răspunse Falk.

– Cum am spus şi aseară, să ştii că-mi pare rău. N-am dispus decât de două ceasuri să încerc să scot o întreagă reţea de la omul meu, Muhammad.

– Mă rog, zise Falk.

– Auzi, mai bine ai da vina pe şeful nostru de echipă. Un pretenţios afurisit, mai ales în privinţa detaliilor.

– Detalii? O voce nouă se apropie dinspre linia de autoservire. Era colegul de apartament al lui Falk, Whitaker, care căuta un scaun liber. Cred că nu pui din nou la îndoială valoarea produsului final, Mitch?

– Ia scaunul meu, spuse Falk, ridicându-se. Lungile ore lipsite de somn părură să-l ajungă din urmă, de îndată ce se ridică. De ce avea mai multă nevoie acum era un duş şi un somn bun. Fără îndoială, va avea de arhivat o grămadă de hârţoage, de interogat camarazii lui Ludwig, plus alte fire de urmărit, iar generalul va dori ca toate astea să fi fost făcute de ieri. Dar, fără să închidă puţin ochii, n-o să reuşească să facă nimic.

– Tocmai pe tine voiam să te văd, spuse Whitaker. Mai ales dacă te întorci la castelul nostru.

– Ai nevoie de ceva?

– Nu, dar asigură-te că verifici poşta de pe masa din bucătărie. Nu vine în fiecare zi un plic parfumat din Puerto Rico. Şi scrisul e frumos. Pui temeliile concediului viitor, şmechere?

– Oho-ho! se băgă şi Tyndall, turnând gaz peste foc. Nici unul dintre ei nu se întoarse către Pam, dar Falk ştia că mureau să-i arunce măcar o privire. Ea puse capăt discuţiei, ridicându-se în picioare.

– Poftim, Whitaker. Ia scaunul meu. Băieţi, acum vă las cu secretele voastre.

Păstrase un ton de conversaţie uşoară, nu însă fără să-i arunce o privire lui Falk, care era acum mai rece decât înainte cu câteva clipe. Numai încredere reciprocă nu se mai numea asta.

Oricum, era ultima dintre grijile lui Falk. La menţionarea plicului parfumat - sosit, nici mai mult, nici mai puţin, decât din Puerto Rico -, aproape că ghicise parfumul, un buchet care acum îi înflorea în amintire, în pofida mirosului stătut de ouă prăjite şi de mopuri umede din sala popotei. Era parfumul unei întregi insule, în parte de hibiscus, în parte

de mirodenii, şi se întorcea din adâncurile trecutului său. La gândul că scrisoarea stătea singură acolo, pe masa din bucătărie, unde oricine putea să o deschidă, începură să-i tremure genunchii. Mai bine pornea la drum.

– Ne vedem mai târziu, spuse el, mişcându-se repede, cu tava în mână.

Măcar nimeni nu ştia de ce roşise.

CAPITOLUL PATRU

DUPĂ FELUL în care Falk se apropie de scrisoare, puteai crede că era un plic-capcană. Se afla tot acolo, pe masa din bucătărie, aşa cum i se spusese, dar el nu era în stare s-o atingă. Se aplecă în faţă ca să o vadă mai bine şi recunoscu imediat scrisul. Apoi îl izbi parfumul, dens ca fumul unui foc de tabără. Al ei, fără îndoială, indiferent cât de puţin probabil.

Până acum, planurile lui pentru restul zilei fuseseră foarte clare şi precise. Se va ocupa de rutina cazului Ludwig şi va încerca să mai obţină o şedinţă cu Adnan. Generalul Trabert îi spusese să-şi lase baltă sarcinile curente, numai că ceea ce făcea el nu era genul de muncă pe care o poţi întrerupe apăsând pe un buton, mai ales în cazul unui subiect ca Adnan. O asemenea revelaţie era ca o tăietură făcută cu un bisturiu fin, care se închide rapid dacă nu o lărgeşti imediat. Poate că întreruperea lui Tyndall făcuse deja sutura.

Dar acum trebuia să se ocupe de scrisoare. Falk dădu ocol mesei. Mai întâi, optă în favoarea unei amânări, luând-o iute pe coridor şi transpirând din cauza puseului de energie. Căldura, lipsa de somn şi noile evenimente îi aduseseră motorul în pragul suprasarcinii.

Se opri în uşa dormitorului său, pentru o scurtă inspecţie. Nimic nu fusese mişcat din loc, în măsura în care putea aprecia. Nu din cauză că ar fi fost în stare să observe vreo schimbare în dezordinea de-acolo - patul nefăcut, sertarele întredeschise, un tricou încă umed de transpiraţie aruncat pe un scaun. Ziare şi reviste împrăştiate pe

noptieră, alături de dosarul pe care ar fi trebuit să-l ducă înapoi încă de ieri. Un ochi atent ar mai fi găsit aici şi alte motive de curiozitate.

Îşi continuă cercetarea prudentă, cameră după cameră, atât pentru a se calma, cât şi pentru a se convinge că totul era în regulă. Camera lui Whitaker era aranjată şi curată lună. O scrisoare pentru acasă, pe jumătate încheiată, rămăsese pe masa de lângă pat, alături de un ceas care, ticăind, spărgea liniştea. Înainte să iasă, Falk distinse, oarecum ruşinat, cuvintele "plictiseală" şi "draga mea". Presupuse că Whitaker plecase de acasă cu puţin înainte de a veni la cantină pentru micul dejun, iar scrisoarea trebuie să fi ajuns ceva mai devreme, dis-de-dimineaţă - numai că aici orele de predare a corespondenţei erau cât se poate de ciudate. Falk nu mai trecuse pe acasă de când plecase spre Windmill Beach, la 4 dimineaţa. La Gitmo, chiar şi în locuinţele particulare, intimitatea nu-ţi era deloc garantată. Oricine putea să vină şi să plece între timp.

Se întoarse în bucătărie şi luă plicul. Era sigilat cu bandă adezivă transparentă, poate ca o precauţie suplimentară. Sau cineva de la bază făcuse asta după ce-i inspectase conţinutul. Timbrul, era de acum trei zile. Destul de bine pentru Gitmo. Trebuie să fi venit cu avionul de ieri, de la baza aero-navală Roosevelt Roads din Puerto Rico. Desfăcu plicul şi mirosul de hibiscus deveni mai intens. În ciuda accesului momentan de paranoia, o mulţime de amintiri plăcute îi năvăliră în memorie. Îşi aminti cum dansaseră prima dată, cum obrazul ei îl atingea pe al lui. Mai târziu, parfumul umpluse camera, iar tânărului puşcaş marin abia îi venea să creadă că dăduse peste el un asemenea noroc. Câteva luni mai târziu, chiar dacă aflase mult mai multe, tot nu încetase să creadă în devotamentul şi dăruirea ei, cel puţin până la un anumit nivel. Şi ea spunea acelaşi lucru, în scrisori care arătau exact ca asta, minus banda adezivă. Dar atunci pe Stâncă era o altă eră.

În plic era o singură coală de corespondenţă, roz, împăturită. Înainte să înceapă s-o citească, Falk aruncă o privire peste umăr, apoi se duse până la plasa pentru insecte de la uşa din faţă, se uită în lungul străzii, către terenul de golf, şi închise uşa. Se aşeză pe canapeaua mare de lângă fereastră. Mai întâi numără paragrafele. Cinci. Treaba serioasă era întotdeauna abordată în cel de-al treilea, dar, din nostalgie, începu cu începutul:

Dragă Revere,

Ţi-am dus dor atât de mult. Au trecut ani şi tot te mai văd cu mine.

Îţi mai aminteşti de nopţile noastre, atât de minunate, împreună? Suntem în visul meu, dansând târziu, în lumina stelelor.

Până aici, la fel ca întotdeauna - engleza ezitantă, fermecătoare din cauza sintaxei stângace. Dar, dacă era o profesionistă, n-ar fi trebuit să nu facă nici o greşeală? Totuşi, cum să nu cazi în plasa unei exprimări atât de perfect stâlcite ca "dansând târziu, în lumina stelelor"?

Luna trecută am auzit că eşti în Cuba, lucrând pentru ţara ta. Pentru tine mă bucur mult. Sper să-ţi găseşti timp acolo să le gândeşti la mine şi să-mi scrii.

Iar acum, chestiunea care ne interesează.

Îl mai ţii minte pe Harry, prietenul nostru care locuieşte aproape? Şi el vrea să te vadă şi se aşteaptă să se întâmple asta în curând. Aşa, când vii în vizită ai să poţi să ne vezi pe toţi.

Vara a fost destul de plăcută şi mai primesc o slujbă din când în când.

Şi aşa mai departe, câteva propoziţii lipsite de importanţă, bârfe mărunte care sunau plat după un început

atât de promiţător. Apoi, încheierea obişnuită, cu înfloriturі de prăjitură pentru şcolăriţe.

Cu dragoste, Elena
XXXOOO

Îmbrăţişări şi sărutări, ca de obicei. Numai că, de data asta, semănau mai mult cu X-uri şi O-uri obişnuite, ca nişte pioni aşteptând să fie desfăşuraţi pe tabla de joc într-o partidă cu rezultat incert.

Lăsă să-i scape un oftat, împături hârtia fină şi o puse înapoi în plic. Să-i dea foc? S-o rupă bucăţele? S-o înghită, pentru numele lui Dumnezeu? Orice măsură părea tardivă. Până acum, prezenţa scrisorii trebuie să fi fost remarcată undeva, pe teritoriul bazei. Aşa că o îndesă în buzunarul pantalonilor, dându-şi seama, prea târziu, că avea să poarte cu el parfumul dacă se întâlnea cu Pam în cursul zilei.

După toate aparenţele, ştirea era că "vechiul lor prieten" Harry dorea o întâlnire. N-avea ce-i face, omul trebuia să aştepte. Poate că Falk avea chiar să ignore complet somaţia. În orice caz, ceea ce îşi dorea cel mai mult în clipa de faţă era puţin somn, fie el chinuit sau nu.

Se pricepea să se odihnească în condiţii de stres; învăţase încă de mic să închidă ochii chiar dacă în camera alăturată izbucnea iadul: se cuibărea cât mai bine sub pătură, ca şi cum ar fi înotat într-o apă adâncă, un refugiu îngheţat unde nimeni nu şi-ar fi bătut capul să-l urmărească. La Gitmo, această tehnică se dovedise de două ori salvatoare, ajutându-l să scape nu numai de necazuri, ci şi de căldura care i se aşeza pe piept ca un bolovan când se băga în pat. Acum, mai jos, se gândi, respirând ritmic şi încet. Lumina slăbi pe măsură ce o presiune ciudată îi creştea în urechi, ca şi cum chiar era un scufundător care, curând, avea să atingă adâncimea dorită.

După numai câteva secunde - sau atât i se părea că trecuse - se chinui să ajungă din nou la suprafaţă, atras de un zgomot persistent pe care nu-l mai putea ignora. Se ridică gâfâind, scăldat în sudoare. Şi atunci auzi din nou ciocănitul pe rama plasei de la uşă. Îl striga cineva, o voce vag familiară.

– Domnule? Domnule Falk?

Era poliţistul militar care îl însoţise de dimineaţă. Se uită la ceas, şocat să constate că era aproape două după-amiaza. Dormise cinci ore.

– Aici, soldat. Vin imediat. Îşi aruncă pe el o cămaşă, luptându-se în continuare cu ameţeala. În drum spre uşă, nu rezistă să arunce o privire către masa din bucătărie şi intră în panică văzând că scrisoarea dispăruse, apoi îşi aminti că o băgase în buzunar.

– Ce s-a întâmplat?

MP-ul făcu un pas înainte, cu bereta în mână.

– E vorba de sergentul Ludwig, domnule. L-au găsit.

– Viu?

– Nu, domnule. Înecat.

Ştiri proaste, dar o soluţie binecuvântat de rapidă. Era mai uşor pentru familia sergentului şi, categoric, mai uşor pentru Falk. Ar fi pariat că analiza sângelui va demonstra prezenţa alcoolului, indiferent ce susţineau camarazii omului. În cele din urmă, aproape toţi cedau în faţa băuturii, măcar pentru o noapte.

– Îmi pare rău să aud asta. Oricum, mulţumesc că mi-ai spus. Cred că acum trebuie să merg şi eu acolo.

– De fapt, domnule, am venit să vă duc la o întâlnire.

– O întâlnire?

Probabil o şedinţă de evaluare a pagubelor. Ideea lui Trabert.

– Cu cubanezii, domnule. La poarta de nord-est. A ieşit pe ţărm în partea lor.

– Nu se poate.

Era ceva uluitor. De-a dreptul imposibil.

– Ba da, domnule. Generalul vrea să-l însoţiţi pe căpitanul Lewis când se va duce să recupereze cadavrul. Cred că cei de-acolo sunt cam nervoşi.

Cum naiba să nu fie? Doar dacă, după secole, vânturile şi curenţii oceanului şi-ar fi schimbat peste noapte cursul sau dacă Ludwig ar fi bătut recordul la înot maraton, doar atunci ar fi fost posibil să ajungă pe coasta cubaneză.

Se alesese praful de soluţiile rapide.

– Ia-o înainte, soldat. O să fie ca pe vremuri.

CAPITOLUL CINCI

Poarta de nord-est este un memento al tentativelor şi aptitudinii adversarilor noştri de a obţine de la noi informaţii operative. Aceşti adversari ne pot vedea precis şi fără dificultate, ne pot auzi prin intermediul unor dispozitive de ascultare sofisticate şi vor încerca, în continuare, să manipuleze şi să deformeze adevăratele noastre obiective din cadrul Forţei Operative Reunite de la Guantánamo.

Din "Colţul OPSEC", rubrică permanentă în săptămânalul JTF-GTMO, *The Wire.*

POARTA DE NORD-EST era ascunsă într-un colţ îndepărtat al bazei. Era un punct de control izolat, cu palmieri, cea mai mare diferenţă faţă de altele fiind că toate incidentele de-acolo se desfăşuraseră departe de ochii publicului.

Pe vremea Războiului Rece, ambele tabere instalaseră dispozitive-capcană pe toate drumurile de acces şi umpluseră terenul cu mine. Câteodată, se ajungea chiar la schimburi de focuri. De cele mai multe ori, tensiunea genera ceva inofensiv, care semăna cu farsele dintr-un cămin studenţesc. Cubanezii se distrau aruncând cu pietre în postul de observaţie nr. 31 al puşcaşilor marini, o clădire mică, din beton, precum şi în turnul de pază care domina poarta de pe dealul din faţă. Le plăcea să facă asta mai ales noaptea, închipuindu-şi că fiecare lovitură directă putea trezi din somn orice soldat care ar fi încercat să aţipească. Americanii au răspuns provocărilor prin blocarea liniei de foc cu un gard de treisprezece metri înălţime,

identic cu cele ridicate pe autostrăzi, lângă terenurile de golf, pentru a împiedica mingile să lovească maşinile care treceau. Cubanezii au contraatacat căţărându-se pe gardul cel nou pentru a agăţa umeraşe din metal care clincăneau şi sunau toată noaptea, ca nişte clopoţei de vânt. Apoi, au atacat cazarma cu un proiector pe care americanii l-au scos din joc fără să fie nevoiţi să tragă un singur foc de armă, prin montarea unei imense embleme roşu-aurie a corpului puşcaşilor marini pe coasta dealului unde bătea fasciculul.

Falk patrulase uneori în zonă când era puşcaş marin. Bătea pe jos toate potecile, în căldura înăbuşitoare, cărând în spate echipamentul de luptă complet - armă, rachete de semnalizare, staţie radio, raţii de hrană şi opt încărcătoare. Era o mică lume ciudată care devenea înspăimântătoare după căderea nopţii, strălucind verde fosforescent prin lentilele ochelarilor săi de vedere pe timp de noapte. Orice şoarece de bananier care se furişa prin frunziş făcea la fel de mult zgomot ca un raid de comando.

În timpul primului său an la post căzuse Zidul Berlinului şi, timp de câteva săptămâni, situaţia fusese tensionată. Ultimul schimb de focuri izbucnise în luna următoare. Dar, până la sfârşitul celui de-al treilea an, Uniunea Sovietică, acum în plină descompunere, îşi strânsese băierile pungii pentru Cuba, ceea ce îi provocase inamicului griji mult mai mari decât o mână de puşcaşi marini batjocoritori. În zilele acelea, cadavre de cubanezi eşuau uneori pe malul american, dar erau civili, nu militari - probabil refugiaţi care se înecaseră ori fuseseră împuşcaţi în timp ce înotau spre libertate. Nimeni nu făcea mare caz câtă vreme americanii trimiteau corpurile înapoi, dar, din când în când, câte unul reuşea să treacă dincolo şi scăpa cu viaţă.

Astăzi, atmosfera era mai calmă ca niciodată. Americanii demontaseră capcanele explozive şi curăţaseră câmpurile de mine, înlocuindu-le cu senzori de sunet şi detectoare de mişcare. Şi, din cauza a tot ce se vorbea în

legătură cu OPSEC şi reînnoirea vigilenţei, nu-şi mai dotaseră cu personal postul de observaţie 24/7, bazându-se în schimb pe patrulele motorizate. Cu câteva zile în urmă, generalul Trabert ordonase şi desfăşurarea câtorva colaci de sârmă ghimpată.

Cubanezii nu ajunseseră niciodată să-şi cureţe minele şi, de câte ori izbucnea un incendiu, câteva zeci săreau în aer, explodând ca nişte gloanţe aruncate într-un foc de tabără. Puţinele umeraşe uitate pe gard ruginiseră în locurile lor.

Dar poarta de nord-est continua să fie singurul punct din perimetru unde cei doi vechi adversari ajungeau regulat faţă în faţă. Era, în continuare, punctul de acces pentru cei câţiva cubanezi bătrâni care continuau să facă naveta la slujbele lor din baza americană. La începutul anilor '60, fuseseră trei mii, suportând zilnic batjocura şi înjurăturile gărzilor lui Castro în schimbul salariilor în dolari. Acum mai rămăseseră doar nouă, iar cel mai tânăr dintre ei avea şaizeci şi patru de ani. Soseau la 5.30 dimineaţa şi plecau la 4.30 după-amiaza, iar la fiecare două săptămâni duceau acasă plicuri umflate cu dolari americani, pentru ei şi pentru alţi o sută de pensionari.

Singurul alt contact regulat era întâlnirea lunară dintre comandantul bazei navale americane de la Guantánamo, căpitanul Rodrick Lewis, şi echivalentul său din Brigada de Frontieră a Armatei Revoluţionare, generalul Jorge Cabral. Întâlnirile erau prieteneşti şi reţinute. Pentru a evita surprizele neplăcute, se anunţau din timp unul pe altul ori de câte ori una din părţi era pe cale să înceapă o nouă construcţie sau să se angajeze în vreun exerciţiu militar. Generalul Cabral aflase de iminenta sosire a sute de deţinuţi din Afganistan cu mult înaintea opiniei publice din America.

Îşi asumau rolul de gazdă pe rând. De obicei erau puţine chestiuni oficiale pe ordinea de zi, aşa că stăteau de vorbă despre baseball, pescuit sau mâncarea pe care o aveau în

faţă. Ca pentru a confirma natura neoficială a relaţiei lor, se angajau câteodată într-un mic troc de contrabandă - o cutie de trabucuri cubaneze pentru un cartuş de Marlboro, un CD cu western-country pentru o casetă artizanală cu salsa. Orice problemă care apărea între întâlniri era de regulă rezolvată prin e-mail, cu excepţia combaterii vreunui incendiu grav, când se întâlneau ca doi generali bătrâni pe front şi îşi uneau forţele pentru a înfrânge inamicul comun.

Dar descoperirea cadavrului sergentului Ludwig implica măsuri fără precedent. Nu se mai întâmplase ca un american să moară în partea greşită a gardului. Deocamdată, tensiunea Războiului Rece revenise la modă, iar Falk urma să primească un scaun în primul rând.

Când ajunse la postul de observaţie, văzu că trei Humvee-uri erau deja parcate acolo. Unul dintre ele avea steagul de general cu două stele. În el se afla Trabert, aşteptând să facă prezentările de rigoare.

– Falk, căpitanul Lewis. Vreau să stai lângă el când cubanezii ne predau corpul.

Căpitanul se remarca printr-o siluetă impresionantă. Era un afro-american înalt şi îngrijit, mereu calm. Aşa şi trebuia. Funcţia lui de comandant al bazei îi cerea atât cunoştinţele unui primar de orăşel de provincie, cât şi pe cele ale unui comandant militar. Într-o asemenea izolare, familiile celor din bază aveau tendinţa să o ia razna într-o clipă. Chiar dacă oamenii nu erau încântaţi de ideea prezenţei unei închisori pentru fanatici Al-Qaeda în curtea lor din spate, fuseseră totuşi plăcut surprinşi de suplimentul de energie injectat în viaţa bazei. Lewis chiar făcuse glume pe tema reinstalării singurului semafor din oraş, retras cândva la muzeul bazei. Din câte auzise Falk, căpitanul era fericit să nu-i stea pe cap lui Trabert - şi invers -, ceea ce punea întâlnirea de faţă sub auspicii cu atât mai neplăcute.

– O să te prezint generalului Cabral, spuse căpitanul Lewis.

– În ce calitate?

Lewis se întoarse către general.

– Care a fost terminologia acceptată, domnule?

– Ofiţer de legătură din partea civilă, reprezentând familia sergentului Ludwig. Falk, nici o menţiune despre instituţia la eşti angajat. Căpitanul va conduce tratativele, dar cască ochii.

– Trebuie să urmăresc ceva în mod special?

– Orice iese din normal.

– Toată povestea asta iese din normal.

– Un motiv în plus pentru încă o pereche de ochi. Falk se întrebă dacă Lewis era îngrijorat din cauza prezenţei sale. Faptul că expediase cu un mormăit obişnuitele politeţuri, mai ales în cazul unui civil, părea cel puţin lipsit de delicateţe. Observă că Lewis adusese cu el un număr recent din *Sports Illustrated,* în care povestea de pe copertă era despre un aruncător de origine cubaneză - poate o ofertă de pace. Manevrele lui Trabert aveau probabil să-i şifoneze stilul. Dar Falk nu avea de gând să se bage la mijloc într-o ciocnire între armată şi marină, dacă s-ar fi ajuns la aşa ceva.

– Şi cum o să meargă lucrurile? îl întrebă el pe Lewis.

– Cam ca de obicei. Ne ducem până la ghereta santinelei din partea noastră a gardului, însoţiţi de doi puşcaşi. Cubanezii vor trimite o escortă să ne conducă peste drum. Ei conduc spectacolul, aşa că ne vom întâlni pe partea lor, în ceea ce pe vremuri era baraca de schimb valutar.

– Mergeţi şi dumneavoastră? îl întrebă Falk pe general.

Trabert clătină din cap.

– Nu vreau să umflu treaba asta mai mult decât merită. Vreau totuşi să fiu de faţă, dacă apare vreo problemă.

– Aveţi motive să credeţi că va apărea vreuna?

– Într-o situaţie nouă şi cu inamici vechi, nu se ştie niciodată.

Falk observă o uşoară încruntare din partea lui Lewis, dar căpitanul îşi ţinu gura. Apoi, cu o privire spre fereastră, Lewis spuse:

– Se pare că au şi venit. Asta-i maşina generalului Cabral.

Un camion verde, cu prelată, tocmai se oprise pe partea cubaneză, sub o lozincă mare şi albă care clama: *Republica de Cuba. Territorio Libre de América.* Era o ironie involuntară a cubanezilor: "Teritoriu liber al Americii". Câţiva soldaţi săriră jos din spatele maşinii.

– Se pare că au adus cu ei ceva mai mulţi decât de obicei, spuse Lewis, fără să pară alarmat.

Trabert dădu din cap, ca şi cum cele mai rele aşteptări tocmai îi fuseseră confirmate. Apoi, îndreptă un binoclu asupra scenei.

– Hai, spuse Lewis. Să terminăm odată.

Doi puşcaşi marini deschideau drumul, iar lângă căpitan mergea şi un traducător militar. Când ieşiră din umbra postului de observaţie, strălucirea soarelui îi lovi ca o lamă de sabie. O iguana mare, cu labele mişcându-i-se ca nişte pedale, o tuli din drum în timp ce ei coborau dealul spre globul roşu-auriu al corpului puşcaşilor marini. Emblema arăta ca şi cum ar fi primit de curând un strat de vopsea. Deasupra plana în cercuri o pereche de vulturi, în formaţie cu alte patru păsări mai mici, dar mai înspăimântătoare, parcă ieşite dintr-o gravură gotică. Ar fi părut ceva de rău-augur dacă nu ar fi fost deja un spectacol obişnuit.

– Aviaţia cubaneză, spuse Lewis.

– Mda, simpatică escortă.

– Vrei să întreb ceva anume?

– Ne trebuie punctul exact unde au găsit corpul chiar coordonatele GPS, dacă e posibil. Nu că m-aş aştepta să le primesc. Şi ora exactă, plus orice observaţii medicale pe care le-au înregistrat.

Lewis dădu din cap. Trecură de un baraj antitanc vopsit

în roşu şi auriu şi purtând iniţialele USMC[17] şi ajunseră la postul de pază american, unde un soldat cu echipament de campanie deschise o poartă doar cât să-i lase să treacă în şir indian. Lewis, în fruntea alaiului, ezită o clipă, aşteptându-i pe cei doi soldaţi cubanezi care traversau poteca pavată din mijlocul fâşiei *no man's land* de douăzeci de metri lăţime. Nu se auzea nimic altceva decât paşii lor.

– Băieţii noştri ar rămâne de obicei să ne aştepte aici, şopti Lewis, dar în e-mailul generalului Cabral se precizează să-i luăm cu noi ca să transporte cadavrul.

– Aşa aţi aflat? Printr-un e-mail?

– Exact înainte de prânz. Minunat pentru digestie.

– A mai spus şi altceva? Lewis clătină din cap.

– De obicei îi cam place să sporovăiască. Mă rog, o să vedem.

Cubanezii aşteptau deja în umbra vechiului birou al vămii, zugrăvit în alb. Acum auziră prin fereastra deschisă o conversaţie înăbuşită, în spaniolă, care încetă în clipa când intrară pe uşa de sticlă.

Încăperea era insuportabil de înăbuşitoare. O ordonanţă încă mai deschidea ferestre, în timp ce alta băga în priză un ventilator oscilant care arăta ca scos dintr-un catalog Sears din anii '30. Ofiţerul aşezat în capul unei mese mici, probabil generalul Cabral, rămase pe scaun, trăgând dintr-o ţigară de foi. Judecând după ezitarea căpitanului Lewis, Falk ghici că de obicei generalul se ridica mult mai repede. În cele din urmă, omul se ridică, masiv, proaspăt ras, cu ochii cenuşii plini de întrebări. Uniforma lui avea o culoare între bej şi oliv, nea trăgând prin nimic atenţia, cu excepţia peticelor de stofă de pe umeri, cu câte o singură steluţă. Fără fasoane, se gândi Falk, la fel ca Marele Şef de la Havana. Generalul cubanez îşi scoase ţigara din gură, dar nu întinse mâna.

– *Asiéntese, por favor.*

[17] USMC - US Marine Corps, Corpul Puşcaşilor Marini al SUA.

Căpitanul şi traducătorul se aşezară pe nişte scaune vechi de lemn, care scârţâiră din încheieturi ca şi cum s-ar fi aflat acolo încă de pe vremea Războiului hispanoamerican[18].

Falk nu avea scaun, aşa că rămase în picioare lângă puşcaşii marini din spatele lui Lewis, examinând chipurile sumbre din tabăra cealaltă. Şi ei aduseseră un civil. Poate doctor, poate - mai probabil - un politruc de la Direcţia de Informaţii sau din alt departament al Ministerului de Interne.

Masa nu era pusă, dar o ordonanţă intră cu o tavă cu ceşcuţe pline până la buză cu cafea cubaneză. La fel ca în cazul scaunelor, doar pentru cei doi protagonişti şi translatorii lor.

Generalul Cabral deschise reuniunea după ce, aparent, luase hotărârea că prezentarea jucătorilor cu grade inferioare nu mai era necesară.

– *Lo siento...* începu el, iar Falk îşi îndreptă atenţia spre interpret, care repeta cuvintele generalului în limbajul preţios al traducerilor simultane.

– Regret că trebuie să ne întâlnim în aceste împrejurări, domnule căpitan Lewis. Într-o clipă, vă vom transfera rămăşiţele pământeşti ale soldatului dumneavoastră. Dar nu mă pot abţine să nu comentez, în primul rând, că acest fapt mă tulbură.

– Şi pe mine, răspunse Lewis.

Când Cabral auzi traducerea, clătină din cap.

– Nu, nu. Tulburarea mea are cu totul altă natură. Aveţi o victimă şi, din acest motiv, vă bucuraţi de toată compasiunea mea. Dar pentru mine problema este mult mai amplă. Ce trebuie să le spun eu comandanţilor mei când mă vor întreba cum a fost posibil ca un soldat

[18] Războiul hispano-american (aprilie-august 1898), conflict declanşat de scufundarea navei *USS Maine* în portul Havana, în urma căruia Cuba şi-a declarat independenţa.

american - chiar şi unul mort - să ajungă pe ţărm şi să nu fie descoperit ore întregi?

Lewis deschise gura, dar Cabral ridică o mână şi continuă, folosind ţigara de foi ca pe un băţ indicator pentru a-şi puncta fiecare idee.

– Cum putem şti în mod sigur că era mort când a ajuns în apele noastre? De ce, dacă înotase, era în uniformă? Asta nu v-ar sugera, dumneavoastră şi mie, în calitatea noastră de militari, că fie venea de pe un vas, fie îndeplinea o anumită misiune?

Bune întrebări. Toate. Falk observă că civilul cubanez lua notiţe.

– Vă pot asigura, vorbind în numele tuturor celor din partea noastră, începu căpitanul Lewis, că sergentul Ludwig nu îndeplinea nici un fel de misiune, oficială sau de altă natură. Iar motivul prezenţei lui acolo, în ocean, şi mai ales în apele dumneavoastră, este o enigmă la fel de mare şi pentru noi. Dar pot afirma cu deplină convingere că acţiona pe cont propriu, şi nu în calitate de militar al Statelor Unite. După cum v-am comunicat mai devreme, în e-mail, unitatea lui îl raportase deja ca absent, iar câteva dintre lucrurile sale au fost găsite pe una dintre plajele noastre, la două mile de linia de demarcaţie.

Falk remarcă uşor surprins cât de naiv era căpitanul, dar presupuse că această naivitate era deliberată.

– Este liniştitor să aflăm că a fost înaintat un raport de "absenţă", răspunse Cabral prin intermediul interpretului, cu toate că şi acesta este o circumstanţă convenabilă pentru partea dumneavoastră. O voi pune în discuţie cu superiorii mei. Am lansat deja propria noastră anchetă în această privinţă, bineînţeles.

– Şi noi. Orice informaţie pe care ne-o puteţi oferi în legătură cu ora şi locul în care a ajuns la ţărm, starea lui iniţială şi aşa mai departe nu poate decât să ne ajute pe amândoi să găsim răspunsurile la întrebările

dumneavoastră cât mai curând posibil.

– Toate la timpul lor. În primul rând, trebuie să fim liniştiţi în privinţa motivului pentru care sergentul se afla acolo.

Asta însemna că rănile provocate de incident nu aveau să se vindece prea rapid. Ca pentru a confirma faptul, Cabral se ridică brusc în picioare, lăsând să se înţeleagă că reuniunea se încheiase. Lewis continua să ţină în mâna dreaptă revista făcută sul. Cabral făcu semn unui soldat de lângă uşă, care dispăru afară.

– Vor aduce corpul de la camion. Oamenii dumneavoastră îl vor prelua de aici.

Îl băgaseră pe sergentul Ludwig într-un sac pentru cadavre, de producţie sovietică, şi-l întinseseră pe o targa. Cei din cameră se uitară pe o fereastră laterală la desfăşurarea ciudatului transfer. Toată lumea păstra o tăcere rigidă, ca şi cum nimeni nu avea curajul să iasă înainte de încheierea formalităţilor. Lewis se îndreptă spre uşă fără să mai scoată o vorbă. Nu se strânseră mâini şi nu se rostiră cuvinte de bun-rămas.

– A fost plăcut, mormăi căpitanul în timp ce mergeau către partea americană, în urma alaiului sărăcăcios format din cei doi puşcaşi marini şi targa cu cadavrul.

Falk nu-i răspunse. Ridicând privirea spre cer, văzu că vulturii o luaseră spre sud, către altă zonă din bază unde puteau ciuguli ceva mai gustos.

Ajuns la postul de observaţie, generalul Trabert îl luă deoparte pe Lewis câteva clipe, într-o discuţie însoţită de încruntări din care Falk nu reuşi să audă nimic. Lewis ieşi în timp ce Trabert traversa camera, îndreptându-se spre el.

– Se pare că au primit prost treaba asta, spuse generalul. Presupun că şi dumneata trebuie să pui cap la cap nişte fire.

– Ca să vorbim elegant. Pentru început e necesară o autopsie.

– Evident. Deşi, după cum cred, cubanezii au ajuns deja la concluzia că s-a înecat. În caz contrar ne-ar fi spus.

– Între timp, am nevoie de dosarul lui, acces la camarazii lui atât aici, cât şi în State, şi la familie. Orice scrisori primite în ultima vreme de-acasă, în sfârşit, toate lucrurile de genul ăsta. În plus, lista cu schimburile din unitatea lui, să vedem când a fost ultima dată de gardă şi cu cine. O să fim obligaţi să reconstituim toate mişcările lui din ultimele douăzeci şi patru de ore.

Trabert păru surprins.

– Chiar e nevoie de toate astea? Doar dacă ştii ceva ce eu nu ştiu.

Era oare acelaşi om care, cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă, vorbise despre necesitatea unui ajutor din afară?

– Dacă într-adevăr s-a înecat, cubanezii au dreptate în legătură cu un lucru: locul în care şi-a făcut apariţia e al naibii de ciudat.

– Nu sunt chiar atât de sigur. Căpitanul Lewis spune că în larg curenţii sunt mai înşelători decât par. Crede că Ludwig a nimerit într-un curent mai ciudat, sau cam aşa ceva.

Să fie asta linia oficială? Un curent ciudat? Poate că asta era misiunea reală a aşteptatei "echipe speciale". O treabă de relaţii publice care să dreagă busuiocul. Oricum, Falk avea de gând să verifice hărţile marine şi îi spuse şi lui Trabert.

Generalul îi aruncă o privire lungă.

– Bine. Cred că le găseşti la biroul de control al portului. Dar faci o mutră ca şi cum te-ar roade şi altceva. Dă-i drumul, Falk.

Dă-i drumul. Întotdeauna o propunere dubioasă când venea de la cineva cu două stele pe mânecă. Se hotărî să fie sincer.

– Sunt puţin încurcat, domnule. Dumneavoastră sunteţi

cel care a chemat această echipă de la Washington şi, pe cât aş putea spune, aţi aranjat totul înainte să ajung eu pe plajă.

La început, generalul îşi păstră aerul sever, frecându-şi bărbia. Apoi îşi coborî fruntea şi pe faţă i se lăţi un zâmbet jenat.

– Scuzele mele, Falk. Îşi coborî vocea. Între noi doi fie spus, m-am folosit de tine.

– Nu înţeleg, domnule.

– Sosirea delegaţiei era pe agendă de câteva săptămâni. S-a întâmplat să le transmit informaţia despre dispariţia sergentului când am aflat şi eu de ea. Înţelegi, sunt nişte oameni care nu se dau în vânt după surprize. Pe de altă parte, implicarea lor în afacerea asta va fi secundară faţă de misiunea lor reală.

– Care este…

– Secretă. O să auzi ceva vorbe când or să ajungă aici. Bârfele obişnuite. Iar dacă lumea vrea să creadă că primul punct de pe ordinea lor de zi este dispariţia sergentului, mie îmi convine. O să le convină şi lor.

– Deci, până la urmă, nu-i va interesa deloc cazul?

– Numai în măsura în care le afectează munca. Acum cinci minute, ţi-aş fi spus că posibilitatea asta e nulă. Dar, cu tot ce îmi ceri, ar putea ridica din sprâncene.

– Nu cer decât un minim, domnule.

– Foarte bine. Să nu vii să mi te plângi când or începe să ţi se caţere în cârcă. Ţie şi oricui altcuiva.

– De fapt, pentru ce vin aici, domnule? Rămâne între noi.

Trabert îi aruncă altă privire lungă.

– Probleme de securitate. Unele dintre ele n-or să fie deloc plăcute. (Aşa că zvonurile poate erau adevărate, cum spusese Tyndall.) Dar o să-ţi zic ceva, Falk: îi ţin departe de tine dacă îmi faci un serviciu.

– Ce anume, domnule?

– Să mă ţii la curent. Când fac vreo mişcare, vreau s-o ştiu şi eu. Tu vei fi ochii şi urechile mele pe lângă ei.

– Nu prea ştiu cum am să vă pot ajuta. E posibil să fiu, cum să zic, cam ocupat.

– S-ar putea să te răzgândeşti când o să-i întâlneşti. Printre ei e şi un prieten de-al tău, sau cel puţin aşa afirmă el. Ted Bokamper.

În pofida şocului de a-l auzi pe general rostind numele lui Ted Bokamper, Falk îşi spuse că n-ar fi trebuit să fie surprins, ştiind prea bine ce făcuse în legătură cu respectivul, însă asta ridica şi mai multe semne de întrebare în privinţa misiunii echipei.

– Da, domnule. Aşa e, îl cunosc. O să fac tot ce pot.

– Perfect. Atunci o să vii cu mine în comitetul de întâmpinare. Aterizează la Leeward Point la 18.00. Să fii la pontonul feribotului la 17.30.

– N-aş lipsi nici mort, domnule. De data asta chiar vorbea serios.

CAPITOLUL ŞASE

Miami Beach

ORI DE CÂTE ORI lui Gonzalo Rubiero îi era dor de Cuba lucru care începuse să i se întâmple în ultima vreme aproape zilnic - îşi făcea drum, cu autobuzul ori cu bicicleta, până la un părculeţ aflat între străzile Collins şi Twenty-first. Avea gazon îngrijit, palmieri impunători şi un mic desiş de viţă sălbatică, dar atracţia lui principală era priveliştea. Era unul dintre puţinele locuri de pe South Beach unde vederea la ocean nu era blocată de noile construcţii în stil Art Deco.

Gonzalo prefera să meargă acolo dimineaţa, când se aşeza la umbră pe o bancă mirosind a pipi de pisică şi îşi pierdea privirea pe mare. Vapoare încărcate cu containere erau aliniate în larg, ca ţintele la un stand de tir, siluete roşu cu alb înaintând încet spre sud pe orizontul azuriu. Dacă se uita la ele îndeajuns de mult, se putea vedea la bord - cu mâinile strângând balustrada umedă, cu briza mării umflându-i *guayabera*[19] în timp ce delfinii săreau în hulă, conducându-l spre casă.

După aceea, liniştit, mergea de-a lungul plajei, făcând cam un ceas până la cheiul pescarilor şi la digul de piatră aflate la capătul de jos al plajei. Pescarii îi provocau o altă nostalgie - amintiri despre tatăl lui, care purta o pălărie de pai cu boruri late şi stătea în apa până la genunchi, aruncând plasa spre bancurile de peşti. Când îşi nimerea prada, apa limpede sfârâia ca sifonul.

---

[19] *Guayabera* (span.), cămaşă cubaneză masculină, brodată, purtată pe dinafară.

Spionii n-ar fi trebuit să aibă asemenea gânduri melancolice, mai ales cei cu state vechi de serviciu, care se aflau pe teritoriu ostil. Dar erau vremuri tulburi, iar pelerinajul pe plajă ajunsese o metodă sigură de a-şi aduna gândurile în mijlocul unui haos tot mai grav. Părea ceva foarte important mai ales acum, la capătul unei săptămâni care îi adusese două noi misiuni provocatoare, una după alta.

Prima începuse ca o simplă slujbă de portar. Avusese o mulţime ca ea în ultima vreme - curăţenie şi evaluarea daunelor după ce reţelele fuseseră date peste cap prin razii şi arestări. Agenţii cubanezi fuseseră deportaţi şi înlăturaţi cu zecile în ultimii ani, iar Gonzalo era totdeauna lăsat la urmă să sufere consecinţele - staţii radio amuţite, cutii poştale jefuite, dischete dispărute. Se mişcase invizibil în siajul fiecărui dezastru, ca un agent de asigurări după un uragan, plănuind renovarea chiar în timp ce căuta găuri în acoperiş şi fisuri în fundaţii. Le găsea mult prea des.

Problemele din prezent ale celor care îl angajaseră începuseră de la o scuturătură din 1989, dar cele mai urâte dintre necazurile recente începuseră cu doi ani înainte, când un agent operativ care se infiltrase până la cele de mai de sus etaje ale Agenţiei de Informaţii pentru Apărare fusese deconspirat, arestat, apoi trimis după gratii. Ultimele reziduuri ale acestei catastrofe apăruseră cu doar două luni în urmă, când fuseseră expulzaţi paisprezece agenţi care lucrau sub acoperire diplomatică la New York şi Washington. Printre victime se număra şi controlorul oficial al lui Gonzalo, un tip din Manhattan, mereu agitat, mereu în mişcare, care juca la bursă la fel de impulsiv cum se juca de-a spionii. Se străduia zadarnic să-şi ţină cele patru fiice în şcolile bune şi să le asigure cele mai strălucitoare rochii pentru balul de absolvire, în timp ce continua să-şi plătească şi chiria pe Upper West Side. Era o ironie a sorţii că tentaţiile de ordin material reuşeau să-i copleşească şi

pe duşmanii capitalismului. Din fericire, omul nu aflase niciodată numele real şi adresa lui Gonzalo şi, deocamdată, nu se înregistrase vreun minus în numărul de agenţi operativi încă în funcţie. Şefului lui Gonzalo, o relicvă horcăitoare din Dirección de Inteligencia - Direcţia de Informaţii sau DI, îi plăcea să glumească că statele de plată din sudul Floridei le depăşeau cu mult pe cele de-acasă.

Oricum, din Union City, New Jersey şi până în Mica Havană din Miami era cel mai potrivit moment să ţii capul la cutie. Ceea ce îi convenea perfect lui Gonzalo, mai ales că a sta ascuns făcuse întotdeauna parte din îndatoririle sale. Îi fusese dat în viaţă să-i spioneze pe ai lui aproape la fel de mult cât îi spionase pe americani, să caute cu grijă verigile slabe, ciripitorii zeloşi, gurile sparte şi potenţialii dezertori.

După cum era de aşteptat, un asemenea rol îl ţinea izolat. La etajele superioare ale sediului central al DI, existenţa sa era cunoscută numai unui mic număr de aleşi care se gândeau la el ca la unul din cei câţiva *ranas de árbol* sau *treefrogs,* brotăceii numiţi aşa după una dintre speciile cubaneze care invadaseră ecosistemul Floridei cu optzeci de ani în urmă şi care se instalaseră ca prădător dominant, dar bine camuflat, în cele mai umede şi mai întunecate colţuri ale statului peninsular.

Acesta era motivul pentru care până şi controlorul său, Fernández - cel care juca la bursă şi care locuise în Upper West Side -, nu ştia decât numele de agent operativ al lui Gonzalo, adică Paco. Fernández era de fapt doar un simplu curier menit să asigure satisfacerea necesităţilor ocazionale ale lui Gonzalo. Singura lui încercare de a-l controla efectiv pe Gonzalo avusese loc chiar înainte să fie expulzat, când îi ordonase în mare grabă să golească cutiile poştale ale agenţilor deconspiraţi din Hialeah, Coral Gables şi Kendall.

Ştiind bine că era o misiune inutilă, Gonzalo ignorase ordinul, deşi, din pură curiozitate, făcuse o recunoaştere a

celor trei locaţii, descoperind, aşa după cum se şi aşteptase, că fiecare dintre ele era supravegheată de un agent special al FBI. Pe doi dintre aceştia îi recunoscuse după nişte fotografii pe care le învelise în plastic transparent şi le lipise pe spatele uşii dulăpiorului de sub chiuveta din bucătărie. Primul dintre ei stătea la fereastra unui bufet de vizavi. Cel de-al doilea, îmbrăcat în salopetă de vopsitor, se chinuia să raşcheteze lemnul de pe faţada unui magazin abandonat. Gonzalo nu recunoscuse pe nimeni la cea de-a treia cutie, dar în cele din urmă hotărâse că inamicul trebuia să fie cel care făcea naveta la o furgonetă Verizon. Îi făcuse o fotografie pentru albumul de acasă, apoi sărbătorise noua achiziţie cu un prânz consistent - friptură de porc şi un milk-shake cu papaya - la Versailles, un local din Mica Havană, înzorzonat pe dinăuntru cu oglinzi de sus până jos, genul de prost gust excesiv care îl făcea întotdeauna pe Gonzalo să zâmbească cu afecţiune, dar fără răutate, privind, privind strădaniile camarazilor săi expatriaţi. Şi atâtea eforturi prost gândite în bolboroseala furiei lor politice. Nu încetau niciodată să-şi facă public, în gura mare, zelul de a-l da jos pe *El Comandante*, deşi, chiar dacă ar fi avut succes, se îndoia că unul din zece s-ar fi întors în Cuba pentru mai mult decât o scurtă vizită - doar dacă nu se găsea vreun tâmpit care să-i numească în posturi de conducere, o măsură de care Gonzalo îi credea capabili numai pe ideologii de la Departamentul de Stat american.

Gonzalo fusese generos cu roadele descoperirilor sale. Până la sfârşitul după-amiezii, trimisese deja un fax cu fotografia agentului nou descoperit pe adresa unui intermediar sigur din Union City, care ştersese amprentele cibernetice ale lui Gonzalo înainte de a expedia imaginea mai departe, la Havana, la un Internet cafe din Passaic. Iar până la sfârşitul săptămânii, fiecare agent operativ din Statele Unite avea o copie - cu excepţia celor căzuţi recent

în dizgraţie, cum era nefericitul Fernández, care îşi făcea deja bagajele, după ce vorbise cu fiicele sale înlăcrimate.

Vestea celei mai recente misiuni a lui Gonzalo se răspândise prin canalele obişnuite. Mesajele de la biroul din ţară soseau, după necesităţi, printr-o transmisie radio de înaltă frecvenţă la 8 dimineaţa. Reglarea radioului şi a magnetofonului în vederea transmisiei zilnice făcea parte din ritualul său de început de zi, la fel cum era făcutul cafelei. Dacă se întâmpla să lipsească de acasă sau avea musafiri,înregistra transmisiunea seara, când era reluată.

Semnalul nu dura niciodată mai mult de câteva secunde. Consta dintr-o serie de numere pe care Gonzalo le înregistra pe bandă, în timp ce televizorul era dat tare în camera alăturată, în caz că ar fi ascultat vreun vecin.

Apoi, introducea numerele într-un laptop Toshiba, ştergea banda şi scotea o dischetă de decriptare din ascunzătoarea din spatele oglinzii de la baie. O percheziţie făcută de profesionişti ar fi descoperit-o în câteva minute, dar Gonzalo era mai degrabă îngrijorat de riscurile unui accident - un spărgător, un prieten excesiv de curios sau oricine altcineva care ar fi putut da peste dischetă şi s-ar fi întrebat: "Ce-o fi aici?"

Cu câteva clicuri, Gonzalo activă programul. Cu şapte ani în urmă, fusese culmea tehnologiei, la fel şi laptopul Toshiba. Acum amândouă erau depăşite. Probabil că ar fi reuşit să-l decripteze orice adolescent din comitatul Dade dispus să renunţe câteva ceasuri la Game Boy. Bugetele erau scăzute de tot - aşa fuseseră ani de zile -, iar livrările de echipamente noi continuau să ajungă la cei care, ghinion, erau prinşi.

Mesajul îi smulse un oftat de resemnare.

K nu mai este. Se caută portar.

Încă unul care s-a dus, se gândi. O casă sigură din Kendall era pe cale să fie compromisă, probabil din cauza unei arestări care avea să ajungă în ziare. Era treaba lui

Gonzalo să facă curăţenie în locul respectiv, o treabă aproape la fel de atrăgătoare cum era pentru un poliţist obosit mort să primească un telefon acasă. O misiune neplăcută care putea deveni primejdioasă oricând. Cu cât acţiona mai repede, cu atât mai bine.

De data asta purta o salopetă de zugrav şi aranjase cu un antreprenor să folosească furgoneta firmei, parcată la Coral Gables. Locuinţa respectivă era un apartament într-unul din blocurile anoste care arătau la fel ca o sută altele în suburbiile ca-n palmă şi prăjite la soare de lângă autostrada Dixie.

Gonzalo ajunse imediat după lăsarea întunericului şi constată că locul era o mizerie - scrumiere pline, vase nespălate în chiuvetă, urme de ceşti de cafea pe mobilă. Praful acoperea orice suprafaţă, iar afişajele de la cuptorul cu microunde şi video arătau că nu mai fuseseră reglate de la ultima pană de curent. Nu-i puteai învăţa niciodată pe spioni să fie şi buni gospodari, dar un asemenea nivel de neglijenţă era de-a dreptul strigător la cer.

Oricum, murdăria şi vasele nu-l priveau pe el. Misiunea lui era un raid, trebuia să şteargă toate urmele activităţii de spionaj. Singura corespondenţă era un teanc de reclame şi cupoane de pizza care fuseseră împinse prin fanta uşii din faţă, iar acum zăceau pe covoraş. Judecând după ştampilele poştei, nu mai trecuse nimeni pe aici de cel puţin patru zile.

După aceea căută casete video rătăcite. În aparat nu era nici una. În continuare, recupera, din locurile lor obişnuite, patru microfoane ascunse - unul în spatele oglinzii din dormitor, altul sub colţul măsuţei de cafea din camera de zi şi ultimele în spatele tăbliilor celor două paturi din dormitoarele de la etaj.

Aruncă toate aceste comori într-un săculeţ de pânză, în timp ce trecea dintr-o cameră în alta, ca un Grinch cubanez pus să fure Crăciunul FBI-ului. Într-o debara de sus, verifică

echipamentul de înregistrare. La modul ideal, banda ar fi trebuit să fie curată. Dar, după ce o derulă câteva clipe, auzi la redare sunete înfundate de conversaţie. Oftă, dar într-un fel nu era surprins. Cu un clic scoase banda din aparat şi aruncă alt premiu în săculeţ. Urmă videorecorderul, o monstruozitate colţuroasă, făcând sacul destul de greu, încât să fie nevoit să-i mute greutatea pe umărul drept. Acum, chiar că arăta ca Moş Crăciun.

În cel de-al doilea dormitor, după ce dădu la o parte cuvertura de pe patul de dimensiuni regale, descoperi cea mai gravă încălcare a securităţii de până acum. Dădu cu ochii de o cutie de carton ascunsă sub pat. O trase la vedere şi, spre uimirea lui, văzu că era pe jumătate plină cu hârtii - telegrame şi faxuri, printuri de e-mail, exact genul de flecuşteţe care ar provoca prăbuşirea unei întregi reţele. Idioţenie, cu majuscule. Nu era de mirare că individul asociat cu locaţia asta fusese prins. Probabil un alt fost militar, unul dintre cei angajaţi pe vremea marii epurări din '89, când Raul Castro - fratele lui *El Comandante* şi şeful armatei - trecuse peste nivelurile superioare ale birocraţiei de la Havana pentru a instala în fruntea Ministerului de Interne, care dirija DI, pe unul dintre generalii săi. La rândul său, generalul îi retrăsese pe unii dintre cei mai buni şi mai sclipitori agenţi, înlocuindu-i cu gloabele sale credincioase, dar complet lipsite de pregătire. Oamenii de teren, cum era Gonzalo, plăteau de atunci pentru această greşeală. În ultimii ani, Direcţia începuse să reangajeze veteranii care fuseseră epuraţi, dar răul era deja făcut.

Gonzalo ridică cu grijă cutia, ca şi cum conţinutul ei ar fi fost radioactiv. Dacă ar fi avut la îndemână un şemineu - la fel de probabil de găsit la Miami ca şi o uşă cu mărgele în Alaska - ar fi ars conţinutul pe loc. Se gândi o clipă să scape de încărcătură arzând-o în cuptor ori să caute afară un grătar. Dar soluţia din urmă ar fi avut nevoie de prea mult timp şi nici nu era sigur în legătură cu vecinii celui care

locuise aici.

Aşa că aruncă şi hârtiile în sac şi, în timp ce făcea acest lucru, una dintre filele de la fundul teancului alunecă afară, legănându-se ca un paraşutist până ateriză pe podea. Era pe cale s-o bage la loc în sac, când primele rânduri îi atraseră atenţia.

De la: MX

Re: Trandafirul din deşert, via Guadelupa.

Ia să vedem.

MX era omul din fruntea Direcţiei, iar în cursul ultimelor câteva luni respectivul subiect se aflase la originea multor speculaţii şi zvonuri interne. Ştia că, dacă mai ţinea documentul în mână, avea să-l citească şi nu-i trebuia genul ăsta de informaţii. Prea împovărătoare genul de informaţie care ţi s-ar putea înfăşura în jurul gleznelor şi te-ar trage tocmai în fundul golfului Biscayne. Lăsă cu un gest elegant hârtia să cadă în sac, apoi strânse gura acestuia şi îl puse pe umăr, pornind spre scară. De ce ar fi păstrat cineva o notă ca asta? Şi era, nici mai mult, nici mai puţin, o copie fotostatică, ceea ce însemna că un dobitoc de pe plan local mai făcuse câteva copii, pentru o circulaţie mai amplă.

Gonzalo transpiră până ajunse jos, pe jumătate de oboseală, pe jumătate din cauza unui atac de panică. Sunetul unei uşi trântite îl făcu să se oprească la jumătatea camerei de zi. Încordat şi tăcut, auzi voci - flecăreala în engleză a două femei, urmată de râsete. Erau afară, pe coridor, probabil tocmai ieşiseră din apartamentul de alături. Pereţii subţiri ca hârtia şi construcţia meschină erau un risc inevitabil al caselor sigure ale agenţilor din sudul Floridei. Pe vremea uraganului Andrew, rămăseseră fără acoperişul rinei astfel de case, situate în imediata apropiere a bazei de la Homestead a forţelor aeriene. Locuinţa fusese pradă elementelor naturii timp de o săptămână, înainte să se hotărască cineva să facă ceva. Din fericire, vecinii şi cei

de la asigurări se mişcaseră mai încet decât agentul lor, iar echipamentul plin de apă fusese luat de acolo ca şi cum ar fi fost doar o combină stereo distrusă. Dacă un uragan ar fi lovit locul ăsta, ar fi putut împrăştia hârtiile pe mile întregi.

Gonzalo aruncă o privire prin jaluzelele din faţă. Cele două femei tocmai se urcau într-o Mazda parcată lângă trotuar, aparent inofensive, dar amintindu-i că putea să se trezească oricând cu cineva pe cap. Pentru mai multă siguranţă, lăsă sacul lângă intrare şi refăcu rapid traseul prin casă, verificând ultima oară dacă uitase ceva. Aproape ca sub impulsul unui gând întârziat, ridică receptorul telefonului şi apăsă pe butonul de formare rapidă a numărului şi pe tasta 1. Telefonul intră în acţiune, formând un număr cine ştie unde. Închise imediat, simţind că-l apucă furia.

– Nenorociţi leneşi şi neglijenţi! Dobitocii dracului!

După douăzeci şi doi de ani petrecuţi în Florida, Gonzalo înjura acum aproape numai în engleză.

Nu ştia exact cum să şteargă memoria telefonului, aşa că, după ce apăsă aiurea pe câteva taste, îl scoase pur şi simplu din priză şi îl aruncă în sac. Apoi luă şi derivaţia de sus şi deschise uşa să plece, controlând mai întâi flancurile de pe mica verandă din faţa intrării. Strada era pustie. Partea cea mai rea a căldurii se topea, intrase în asfaltul străzilor şi trotuarelor, păstrându-şi energia pentru dimineaţa următoare. Gonzalo decise să nu încuie uşa. Dacă apăreau nişte hoţi care să ia ce mai rămăsese, cu atât mai bine. Cine ştie ce corespondenţă mai putea veni în zilele următoare, judecând după monumentala prostie deja dovedită. Oricum, nu putea face nimic în acest sens.

Pe drumul de întoarcere încercă să nu conducă excesiv de prudent, deşi îşi verifica instinctiv oglinzile retrovizoare pentru a descoperi un eventual urmăritor. Singurul lucru de natură să atragă atenţia unui poliţist, în afară de o cursă de viteză pe Dixie, ar fi fost respectarea prea strictă a limitei

de viteză. Ca atare, se implică în obişnuitele urmăriri scurte, accelerări bruşte după stopuri şi, în general, făcu pe nebunul schimbând frecvent benzile. Dacă nu te claxona nimeni cel puţin o dată la fiecare cinci mile, însemna că nu erai la înălţimea standardelor în vigoare.

Se întoarse la propria lui maşină, o Corolla veche de nouă ani. În timp ce punea sacul în maşină se simţi ca un tâlhar, iar când porni spre casă aruncă o privire la scaunul pasagerului. Undeva, în sac, crescând ca o tumoare, se afla nota de la MX. N-ar fi fost surprins să o vadă izbucnind brusc în flăcări, trădându-şi instantaneu prezenţa tuturor şoferilor de pe drum. În spatele blocului în care locuia era un grătar cu cărbuni, iar vecinii săi erau obişnuiţi să-l vadă folosindu-l. Va aprinde hârtiile sub un morman de cărbuni şi le va distruge. Va dura numai câteva minute, iar cenuşa va pluti în briza serii, care o va duce până la ocean. Îngropate în mare, secretele interzise ar fi în sfârşit în siguranţă. Apoi, va frige nişte cârnaţi, va destupa o bere şi se va relaxa. Se va ocupa de telefoane şi de echipamentul electronic mai târziu.

Dar, până ajunse sus şi în siguranţă în spatele uşii închise, curiozitatea câştigase partida. Dacă MX trimitea note urgente şi, mai rău, dacă şefii de reţele aveau curajul să facă copii pentru agenţii de teren delăsători, atunci de ce să nu afle şi el ultimele noutăţi, măcar pentru autoprotecţie? Deşi autonomia relativă de "brotăcel" era, în general, în avantajul lui, în acelaşi timp făcea din el o pradă uşor de păcălit pentru şefii care voiau să se folosească de serviciile lui ca să-şi discrediteze rivalii. Ceea ce nu înţeleseseră controlorii lui, când stabileau astfel de misiuni, era că, pe durata evenimentelor de genul acesta, Gonzalo afla la fel de multe despre slăbiciunile lor şi despre cele ale ţintelor. Răspândind astfel de informaţii, încălcau unica regulă importantă a meseriei lor: nimănui nu trebuie să i se spună mai mult decât are nevoie să ştie. Bineînţeles,

Gonzalo va face aceeaşi greşeală, trăgând cu privirea la nota interzisă.

Ştia destul de bine, din descoperirile sale anterioare, că orice directivă de la MX care implica sursa Guadelupa şi agentul operativ Trandafirul deşertului era un probabil semn al unei noi revoluţii. Dar, în timp ce se uita la sacul aflat pe masa din bucătărie, presupuse că, măcar o dată, n-ar fi rău să afle şi el mai multe decât avea dreptul.

Găsi cu uşurinţă documentul, pentru că fusese ultimul pe care îl băgase în sac. Era puţin mototolit după ce traversase oraşul, astfel încât Gonzalo trebui să-l netezească pe masă.

Mai întâi, verifică data. Acum nouă zile. Destul de recent ca documentul să-şi mai păstreze prospeţimea, dar şi destul de vechi pentru a fi depăşit de evenimente. Se întrebă dacă iminenta expunere a agentului local avea cumva vreo legătură cu asta.

Lista de circulaţie a notei ridica destule semne de întrebare. Pe lângă Miami, ajunsese şi la şefii de reţele din Madrid, Khartum şi Damasc. Madrid era centrul de activitate pentru Europa, Khartum se găsea în inima tulburărilor actuale din Sudan, iar Damascul era, frecvent, un centru de colectare a informaţiilor pentru operaţiunile desfăşurate în Orientul Mijlociu, deşi acest teatru de operaţiuni fusese vreme îndelungată menţinut adormit, încă din zilele relaţiilor strânse ale Direcţiei de Informaţii cu diferite facţiuni palestiniene, dintre care unele trimiseseră, cu multă vreme în urmă, luptători în Cuba, pentru a fi antrenaţi în folosirea armelor şi explozibililor.

Mesajul era scurt:

Guadelupa informează anulare incompletă. Trandafirul din deşert, José 1 şi alţi trei tăcuţi. Cerere de asistenţă imediată, în toate locaţiile. Urgenţă absolută.

După cât ştia, Guadelupa era un soi de mult-lăudat agent *freelance,* cu îndatoriri similare cu cele ale lui Gonzalo, dar cu un spaţiu de joc mai larg. Trandafirul din deşert era un nume pe care nu îl mai auzise de ani şi ani, din zilele pline ale cooperării cu palestinienii. José 1 nu-i spunea nimic, dar se pare că făcea totuşi parte din acelaşi grup cu Trandafirul din deşert şi cu "ceilalţi trei". Probabil că Direcţia încercase să oprească acest cvintet dintr-o misiune în curs de desfăşurare, dar până acum dăduse greş. Dacă toţi cinci erau consideraţi scăpaţi din lesă, înseamnă că trebuie să fi depăşit limitele ortodoxiei Direcţiei.

Închipuindu-şi că existau în mod sigur mai multe informaţii despre un subiect atât de important, Gonzalo scotoci prin restul teancului, dar nu găsi decât gunoaie la fel de inutile ca şi cupoanele de pizza strecurate prin fanta pentru scrisori de la uşă. Chitanţe şi logistică de birou. Câteva mustrări blânde pentru depăşirea cheltuielilor şi câteva cereri lacrimogene pentru suplimentarea fondurilor. Obişnuitul mai-dă-mi-n-am schimbat între orice birou regional şi conducere, indiferent dacă produsul muncii erau pantofii sau informaţiile secrete.

Nota era singurul articol important din tot vraful, aşa că o reciti, în cazul în care prima dată ar fi trecut cu vederea ceva. Lista de circulaţie a copiilor continua să-l intrige. Clătină din cap, gândindu-se că mai bine s-ar apuca să aprindă focul. Părea un moment potrivit să stea cuminte.

Numai că nu reuşi, din cauza mesajului care veni pe unde scurte a doua zi dimineaţă. Două mesaje în două zile, ca acul săltăreţ al unui seismograf. Iar cel de-al doilea era, în felul său, la fel de tulburător:

Pelerinul la cuib. Aranjează întâlnire.
Cea mai mare urgenţă. Alte detalii la Puma.

De obicei, Gonzalo ştergea mesajele imediat după ce le citea. Pe acesta îl mai lăsă însă câteva minute pe ecran, în timp ce se fâţâia prin bucătărie şi pornea cafetiera electrică. Aprinse o ţigară şi se întoarse să-i mai arunce o privire. Apăsă pe butonul de ştergere, dar numai o singură dată, apoi recupera mesajul şi îl mai citi o dată, ca pentru a se convinge că nu era o halucinaţie sau o greşeală tehnică.

Din punctul lui de vedere, Pelerinul era, pe de-o parte, sinonim cu unul dintre cele mai controversate succese ale sale, pe de altă parte cu unul dintre cele mai jalnice eşecuri, deşi superiorii săi continuau să aibă o perspectivă trandafirie asupra operaţiunii respective. Sperase multă vreme că va avea cândva ocazia să salveze ce se mai putea salva, deci într-un anumit sens era bucuros. Cât de ciudat era totuşi faptul că Pelerinul revenise la adăpostul lui originar sau, aşa cum era descris în mesaj, "la cuib". Poate că următoarele detalii, care vor ajunge curând la cutia poştală Puma, vor lămuri circumstanţele acestei evoluţii misterioase.

În orice caz, presimţea că, din cauza numelor implicate, curând va fi obligat să-şi asume riscuri. Şi, calculând riscurile, îşi dădu seama de ceva alarmant: se simţea bine aici. Aşezat. Chiar fericit. Iar asta, înţelese acum, se afla la originea recentelor sale crize de dor de casă. Erau durerile provocate de despărţire, recunoaşterea faptului că se desprindea de tot ce fusese înainte, în ciuda tuturor defectelor sale, teritoriul inamic devenise "acasă", o transformare primejdioasă în meseria lui.

Era de asemenea tulburat de sincronizarea mesajelor. Sosirea acestuia, la doar zece zile după cel de la MX, îl îndemna să creadă că erau legate într-un anumit fel, chiar dacă Havana nu dorea ca el să afle vreodată ceva despre primul. Indiferent ce furtună se pregătea, tocmai fusese atras în ea.

Gonzalo şterse definitiv mesajul, executând o serie de

operaţiuni suplimentare despre care cei de la tehnic îl asiguraseră că îl vor elimina complet de pe hard. Spera din tot sufletul că aveau dreptate. Căzute în mâini nepotrivite, aceste câteva cuvinte ar fi fost o condamnare la fel de sigură ca o pungă de cocaină sau un calup de pastă de uraniu.

După aceea se apucă de treabă: ieşi din parcare în Corolla lui, traversă şoseaua MacArthur către bulevardul Biscayne, vira spre nord şi începu să caute o cabină telefonică. Nici una dintre cele pe care le folosise înainte nu mai era sigură. Din nefericire, erau din ce în ce mai greu de găsit, mai ales cele cu fise. Ştia că unii agenţi începuseră să recurgă la carduri. O neglijenţă. În cele din urmă, văzu o cabină în parcarea unui Denny's. Se hotărî să facă apelul, apoi să se bucure de un mic dejun american, cu cartofii maronii plini de grăsime care începuseră să-i placă. La numai 3,99 dolari, cum să-i reziştI?

După ce verifică parcarea pentru a se asigura că nu-l urmărea nimeni, introduse câteva monede de un sfert de dolar şi formă numărul unui rezident din Long Island. Toate liniile din Manhattan erau considerate prea periculoase pentru a fi folosite. Auzi un sunet înregistrat şi tastă altă secvenţă de cifre, un cod de recunoaştere care urma să comunice la Havana: "Mesaj primit, urgenţă confirmată, aştept instrucţiuni". Îşi spuse că poştaşul nu putea ajunge mai devreme de ora prânzului la cutia Puma, aşa că se hotărî să nu rişte o vizită prematură.

Acum, tot ce îi mai rămânea de făcut era să aştepte. Ca atare, îşi luă micul dejun, în timpul căruia citi ambele ediţii - în engleză şi în spaniolă - din *Miami Herald,* amuzându-se ca întotdeauna de alunecarea spre dreapta a ştirilor politice din versiunea latino-americană, o încurajare elegantă a codoşlâcului în expresia lui cea mai condamnabilă. Apoi îşi spuse că o plimbare lungă pe plajă era perfect recomandată pentru a-şi pune gândurile în ordine. În plus,

la prânz trebuia să se întâlnească cu Lucinda, jos, la debarcader. Amintindu-şi de ea, zâmbi pentru prima oară în dimineaţa aceea. Apoi se încruntă. Alt motiv să se teamă de misiune. Dacă pierdea de data asta, pierdea absolut totul.

Gonzalo găsise multe motive să strâmbe din nas când ajunsese prima oară în America. Venise cu un vapor Mariel Boatlift[20], amestecându-se cu uşurinţă printre ceilalţi zece mii de refugiaţi care sosiseră în America aduşi de uriaşa flotilă. Era bine cunoscut faptul că Fidel eliberase din închisori şi câteva mii de deţinuţi şi-i aruncase în grămadă, cu intenţia să genereze un val de infracţiuni în sudul Floridei. Mai puţin cunoscut era faptul că dictatorul amestecase printre ei şi câteva zeci de agenţi aleşi pe sprânceană, cum era şi Gonzalo.

Miami oferea o mulţime de ţinte uşoare cuiva dornic să vâneze greşeli. Atâta bogăţie cot la cot cu atâta mizerie. Comunităţi închise, dar de o eleganţă feudală. Se uita la podurile mobile de pe şosele, ridicate pentru a lăsa să treacă iahturi imense, în timp ce mii de oameni aşteptau în maşinile lor în plină caniculă. Oficialităţile aruncau milioane pe ridicarea de stadioane şi arene pentru sportivii bogaţi şi fanii lor înstăriţi, în timp ce, la doar câteva străzi distanţă, oamenii putrezeau de vii. Cu prilejul unei vizite la Fort Lauderdale, văzuse un pescar haitian în zdrenţe, care încerca să-şi prindă cina cu plasa într-un canal de flux, la marginea unei parcări unde se găsea o pancartă care spunea aşa: "CU BĂIAT DE PARCARE. NU-I DAŢI MAI MULT DE 20 DE DOLARI." Era uşor să priveşti locul acesta ca pe o Romă antică în plină decădere, un fel de Babilon din Golf.

Oamenii din clasa mijlocie erau cei pe care nu îi putea înţelege, aşa că seara circula frecvent cu maşina printre

[20] Mariel Boatlift, mişcare de emigrare în masă a cubanezilor, cu acordul lui Fidel Castro, care s-a desfăşurat între 15 aprilie şi 31 octombrie 1980. Navele plecau spre Florida din portul cubanez Mariel.

casele cu etaj din suburbii, labirinturi întortocheate şi îngrijite, ca şi cum căuta să intre printr-o ultimă uşă neîncuiată în vieţile lor. Dacă ar fi putut trece dincolo de pereţii de stuc, dacă s-ar fi putut aşeza lângă ei, pe canapelele lor, în faţa ecranelor de televizor pâlpâitoare, lângă grătarele lor afumate sau lângă maşinile lor de tuns iarba.

Dar n-avea cum să facă asta. Parcă trăiau în altă dimensiune şi el ajungea întotdeauna acasă supărat şi plin de resentimente ori înjurând traficul. Aşa că, în cele din urmă, renunţase, îşi ţinuse capul la cutie, se ocupase liniştit de treburile sale şi, curând, se pierduse în decor. Şi iată unde ajunsese - un bărbat cu o prietenă, un venit stabil, un apartament plăcut pe bulevardul Washington, la numai patru străzi de plajă şi 550 de dolari pe lună. Ce mai conta că parcarea era în spate, lângă tomberoanele de gunoi, că avea gratii la ferestre sau că asigurarea îl costa o avere chiar şi pentru o Toyota Corolla de nouă ani? Avea tot ce îi trebuia acolo, pe plajă, iar acest tot se găsea în raza bicicletei sale, legată cu un lacăt de un stativ de la parterul blocului.

Întorcându-se cu gândul în timp, îşi spuse că primise primele indicii ale situaţiei destul de grave în care se găsea acum cu câteva săptămâni în urmă, în timpul uneia dintre primele plimbări până la banca din parcul aflat la colţul străzilor Collins şi Twenty-First. Câteva graffiti zgâriate pe caseta unui telefon pentru urgenţe îi atrăseseră atenţia: "CASTRO PICĂ - VOI PLECAŢI ACASĂ." Un semnal tipic de furie din partea vreunui vorbitor de engleză sătul de bazarul bilingv din Miami. Dar lui Gonzalo mesajul îi transmitea un adevăr neliniştitor: *El Comandante* nu va trăi veşnic, iar când se va duce, la fel se vor duce slujba lui, banii şi paşaportul. Te întorci acasă? Da, s-ar putea să n-ai încotro.

Toate acestea îi trecură prin minte după ce primise noua

misiune, în timp ce mergea încet de-a lungul plajei, ocolind grămezile de alge şi meduzele moarte. Se întrebă dacă Direcţia îi contactase deja şi pe ceilalţi din vechea reţea a Pelerinului. Poate că rotiţele se puseseră deja în mişcare. Va şti sigur după ce va recupera mesajul din cutia poştală Puma.

În plimbările sale pe plajă, Gonzalo prefera să stea aproape de linia valurilor şi departe de locurile unde buldozerele nivelau nisipul pe plajele hotelurilor, cu şezlongurile şi cabinele lor. Şi mai era un motiv pentru care îi plăcea acest avanpost de lângă debarcader: maşinile nu ajungeau niciodată atât de departe, şi nici majoritatea turiştilor. Doar un mic grup de obişnuiţi care, la fel ca el, căutau un colţişor de paradis.

O familie de haitieni, clanul Lespinasse, venea de două ori pe săptămână cu autobuzul de la Allapattah marţea şi joia, când tatăl avea liber. Aduceau întotdeauna trei copii, o cuvertură mare şi un vechi frigider portabil plin cu fructe proaspete şi băuturi răcoritoare.

Mai erau Karl şi Brigitte Stolz, o pereche de pensionari din Germania, care se hotărâseră cu un an înainte să se stabilească la Miami şi care încă păreau uluiţi de impetuozitatea debordantă a locului.

Mai era şi Ed Harbin, în jur de cincizeci de ani, tuns scurt, fost militar, cu un bronz atât de profund, încât părea aplicat în straturi, fiecare dintre ele mai subţire şi mai dur decât precedentul. În fiecare zi, Ed înota până la geamandurile care marcau limita pentru bărcile de pescuit şi jet-schiurile care se legănau în sus şi în jos de-a lungul ţărmului, iar punctul terminus al plimbărilor lui Gonzalo era deseori acelaşi cu al partidelor de înot ale lui Harbin. Gonzalo se aşeza pe dig, în timp ce Harbin venea şi se ducea constant, fără să-şi modifice ritmul, pe ploaie, cer senin, caniculă sau frig. Harbin era uscăţiv, cu muşchii reduşi la o esenţă, dar cu burtică. Când ieşea din apă, două

perechi de plăcuţe de identitate zdrăngăneau şi aruncau sclipiri din părul ud de pe pieptul lui.

Gonzalo se întrebase adesea ce rost aveau plăcuţele acelea. Probabil că o pereche era a lui Harbin, dar a cui era cealaltă? A unui fiu? A unui camarad? Mort sau în viaţă? Gonzalo nu avusese niciodată curaj să-l întrebe. Deşi era spion, nu prea se pricepea la aşa ceva.

În schimb, Harbin nu pierdea niciodată prilejul să-l întrebe cum stă cu sănătatea şi unde e Lucinda, pe care o întâlnise de câteva ori, iar Gonzalo era mereu bucuros şi chiar mândru să-l ţină la curent. Îi plăcea să creadă că, după ce înota, Harbin se răsfăţa cu un prânz copios, undeva în susul plajei, poate la Jerry's Famous Dell, înghiţind cu poftă ceva uşor de mestecat - de exemplu un cheeseburger şi un milk-shake. În realitate, habar n-avea unde se ducea Harbin. Bucăţica de lume pe care şi-o împărtăşeau obişnuiţii plajei se limita la ceea ce făcea fiecare pe fâşia lui de nisip, unde respectau acordul tacit potrivit căruia nimeni nu trebuia să-şi bage nasul dacă nu era invitat.

Astăzi, când Gonzalo ajunse la dig, Harbin parcurgea ultimii săi cincizeci de metri. Se uită la el cum iese din apă şi întinde mâna după un prosop, cu ochii căprui sticlindu-i în soarele dimineţii târzii.

– Ai mers bine azi, spuse Gonzalo, în loc de salut. Aproape până în Bermude.

Harbin zâmbi în timp ce se ştergea, iar plăcuţele zăngăniră.

– Într-o bună zi poate c-o iau spre sud şi mă opresc în Cuba.

Zâmbi larg, ca o invitaţie pentru Gonzalo să continue. Dar Gonzalo nu avea chef, aşa că se mulţumi să zâmbească şi el şi să spună:

– Să nu uiţi să-l saluţi şi pe tata.

Harbin nu avea curaj să întrebe dacă tatăl lui Gonzalo mai trăia, aşa cum Gonzalo nu avea curaj să întrebe al cui

nume era gravat pe cea de-a doua pereche de plăcuţe. Poate că omul nu avea copii şi era homosexual. S-ar fi potrivit uşor cu restul faunei de pe plaja din sud.

– I-ai văzut pe Lespinasse? întrebă Harbin.

– Charles spunea încă de săptămâna trecută că s-ar putea ca azi să nu vină. Trebuia să meargă la o aniversare în familie. O mătuşă de-a lor din Overtown.

– Aha. Joia n-o să fie la fel fără ei. Cum ar fi vinerea fără Stolzi. Se întorc în Germania, ştia?

– Nu. N-am auzit nimic.

Un alt mic cutremur în lumea lui sigură. Harbin dădu din cap.

– Am dat peste ei în weekend, la Publix.

I se părea ciudat că se întâlnise cu ei în altă parte decât pe plajă. Gonzalo nici măcar n-ar fi ştiut cum să se poarte într-un asemenea caz.

– Cred că lui Brigitte îi e dor de casă. Îi e dor de copii.

– Care cred că nu-i mai vizitează acum, când au şi ei copiii lor.

– Exact. Tocmai când ai vrea să-i vezi mai des. Plăcuţele zăngăniră din nou, iar Harbin amuţi. Până la urmă, poate că fuseseră ale fiului.

– Bine, spuse Harbin rulând prosopul aşa cum făcea totdeauna, într-un sul strâns, ca un salam. Ne vedem mâine.

– Pe mâine.

Nu avea nici un sens să-i spună că nu va veni acolo vreo câteva zile. Îi va fi oricum destul de greu să-i spună Lucindei. Te gândeşti la ea şi uite: tocmai se apropia. Inima lui Gonzalo îşi luă zborul când o văzu cum coboară de pe trotuarul parcului pe plajă. Îi făcea cu mâna. Ochii ei aurii pâlpâiau ca nişte lumânări, strălucind de flacăra emoţiei.

– Eşti un om norocos, Gonzalo, spuse Harbin.

– Ca de obicei, iar ai dreptate, soldatule. Harbin izbucni în râs şi plecă. Gonzalo îl privi oprindu-se din mers, să stea

puţin de vorbă cu Lucinda. O clipă se întrebă ce-şi spuneau şi simţi o uşoară înţepătură de neîncredere într-o zonă a minţii antrenată să fie mereu bănuitoare. Nu reuşea s-o deconecteze complet niciodată, mai ales după un mesaj ca cel primit de dimineaţă. Ştia că va fi acru şi ţâfnos toată ziua. Lucinda va observa şi va întreba de ce - întotdeauna băga de seamă, iar el mormăia ceva despre şeful de la slujba lui de zi. Era portarul care se ocupa şi de securitate la South Bay Club, un bloc cu apartamente care se ridica mult deasupra golfului şi care îi plăcea Lucindei, fiindcă aveau acces la piscină. Se bucuraseră de multe seri, în care fripseseră cotlete la grătar, la marginea bazinului, într-o curte interioară trăsnind a clor şi loţiune solară, cu o briză sărată care ciufulea palmierii. Poate că asta va fi destinaţia lor şi diseară.

Harbin îşi continuă drumul, iar Lucinda îi zâmbi lui Gonzalo cu o generozitate care topi orice îndoială şi-l făcu să se ruşineze.

Numele ei întreg era Lucinda Bustillo. Era din Venezuela, dar venise aici când era încă adolescentă, pe vremea când tatăl ei cumpărase un bloc de apartamente în Key Biscayne. Avea un zâmbet leneş, păr cu firul gros, ondulat, de culoarea bronzului vechi - genul de culoare pe care o vezi la o casetă veche cu bijuterii moştenite. Niciodată nu părea fericită de părul ei - o săptămână îl purta lins, următoarea cârlionţat - o adevărată artă a deghizării, fără ca măcar să facă treaba asta în mod conştient.

– N-ai venit cu bicicleta, spuse ea, aruncând o privire împrejur. Azi ai venit cu autobuzul.

Îi plăcea mai mult când el venea cu bicicleta, chiar dacă asta însemna că apoi trebuia s-o împingă de ghidon pe drumul spre localul unde mâncau de prânz. Ea se gândea că efortul suplimentar avea să-i facă bine, ajutând la topirea colăcelului de grăsime din jurul taliei pe care îl ciupea adesea când erau în pat. Numai că era doar un

subterfugiu. Singura dată când se supărase cu adevărat pe Gonzalo fusese când lucrase voluntar pentru organizaţiile cubano-americane pe care lui îi plăcea să le supravegheze.

– Nişte ţăcăniţi de dreapta, îi strigase ea atunci, dovedind că îi urăşte şi mai mult decât Gonzalo, nu că el şi-ar fi putut arăta vreodată dispreţul pe faţă. Ca venezueleană, considera politica expatriaţilor cubanezi de-a dreptul ridicolă. Pe vremea cazului nefericit al lui Elian Gonzalez[21] nu mai vorbise cu el o săptămână, după ce aflase că unul dintre grupurile pentru care lucrase el se găsea în fruntea demonstraţiilor şi protestelor zilnice.

El îi sugerase ca, în interesul unei păci durabile, să pună capăt definitiv dezbaterii acestor subiecte. Până acum, ea fusese fericită să-i facă pe plac, deşi în ultima vreme începuse să vorbească despre o cu totul altă soluţie. De ce să nu se mute, îi sugerase ea. Să plece din sudul Floridei şi să stea departe de toată harababura.

Ridicase prima oară problema când se plimbau pe Eight Street, în timpul uneia dintre rarele excursii pe care le făceau împreună în inima Micii Havana. Când trecură pe lângă Domino Park, ea îi aduse aminte de felul în care negustorii locali încercaseră să-i alunge pe toţi bătrânii care jucau şah în parc, plângându-se că prea mulţi vagabonzi şi vânzători de droguri îşi pierdeau vremea în împrejurimi. Când trecură pe lângă Aleea Celebrităţilor, o versiune latinizată a aleii omonime de la Hollywood, ea nu rezistase să nu-i spună o glumă despre sponsorii acesteia care fuseseră acuzaţi de luare de mită şi de încercarea de a aranja o lovitură împotriva unuia dintre consilierii oraşului.

– Şi astea-s geniile care au impresia că ar trebui să conducă Cuba în locul lui Fidel? spuse, în timp ce râsul ei

[21] Elian Gonzalez (n. 1993), copil cubanez al cărui statut de imigrant în SUA a fost subiectul unei controverse aprinse între Cuba şi Statele Unite în anul 2000. După cereri repetate de azil, toate respinse, s-a întors în Cuba împreună cu tatăl său.

umplea toată strada.

– Nu s-a dovedit niciodată nimic, răspunse Gonzalo încăpăţânat, simţind că trebuia să ia apărarea tuturor cubanezilor, chiar şi a celor idioţi. N-a fost acuzat nimeni.

– Nu, răspunse ea. Nimeni nu e acuzat vreodată. Numai că fac mereu aceleaşi greşeli tâmpite. Dacă n-o să mai stăm aici, n-o să ne mai certăm niciodată pentru ei.

Din punctul lui de vedere nici nu se punea problema unei mutări, bineînţeles, dar nu putea să-i spună de ce. Aşa că, în loc să-i răspundă, îşi tot drese glasul şi dădu ochii peste cap, bombănind cum dorea el să nu se îndepărteze de rădăcinile sale şi de felul în care crescuse. Decât să se apuce să discute, Lucinda clătinase din cap.

– Într-o zi, spuse ea încet, pe un ton de adâncă tristeţe, într-o bună zi ai să vii să-mi spui adevăratul motiv pentru care crezi în continuare în aiureala asta.

Abia atunci, îşi dădu el seama că ea îl cunoştea mai bine decât oricine altcineva. Personal, era încântat. Profesional, era alarmat.

Lucinda se arătă neplăcut impresionată, după cum era de prevăzut, când îi spuse că va fi ocupat o bucată de vreme, deoarece primise o nouă treabă de făcut pentru nebunii din Mica Havană.

– Deci nu stai peste noapte?

– Am prea multă treabă. Cel puţin, câteva zile.

– Nebuni şi fanatici. Urlă tot timpul după schimbare, când de fapt n-au mai pus piciorul în Cuba de ani de zile. Ce ştiu ei despre ce se mai întâmplă acolo?

Perfect valabil şi pentru el, se gândi Gonzalo. Când se gândea la patria lui, se simţea ca un scriitor care n-a mai pus mâna pe condei de ani de zile. Havana copilăriei sale - tata aruncând plasa, mama lucrând la un hotel pentru câţiva bănuţi pe oră - i se părea acum mai apropiată decât Havana care existase imediat înainte să plece el în America, unde el era doar un tânăr dând pe dinafară de

patima pentru cauza servită.

– Deci ai de gând să faci o treabă pentru ei, zise ea, pufnind dispreţuitor.

– Te rog, fără politică. Am fost amândoi de acord.

– Să nu te aştepţi să mă arăt prea înţelegătoare. Nu când îţi consumă atâta din timpul tău. Termini până duminică?

– Aş vrea şi eu să ştiu.

– E ceva periculos, sau nu?

Nu-l mai întrebase niciodată aşa ceva, dar Gonzalo se gândise şi el la această posibilitate. Se întrebase şi dacă, măcar de data asta, avea nevoie de ajutor, nu de la grajdul obişnuit de agenţi operativi ai Direcţiei, ci din partea celor pe care îi recrutase cu mâna lui. Erau imigranţi ilegali din alte ţări latino-americane, care nu-i cunoşteau numele real şi, cu atât mai puţin, pe cel al angajatorului real. Nu ştiau decât că era un tip care le furniza identităţi noi, luate din cimitirele din Texas şi California, de la morţi cu care aveau în comun numai anul naşterii. Astfel, angajatorul părea mai loial, mai ales dacă recurgeai la ei numai pentru o singură treabă şi apoi le dădeai drumul, aşa cum proceda Gonzalo de obicei.

Răspunsul ar fi fost da, treaba asta avea să fie periculoasă, iar Lucinda se inspirase, aparent, din propriile lui frământări. Felul în care putea să-l citească era aproape enervant, chiar dacă făcea parte din farmecul ei. Oricum, era obligat s-o mintă.

– O, nu, răspunse el. Nimic periculos. Doar obositor. Şi nu sunt eu şeful.

– Te rog. Nu vreau să mai ştiu nimic.

– Astea-s ultimele vorbe pe care le auzi. Măcar să ne bucurăm de după-amiaza asta.

Ceea ce şi făcură, după care urmă o seară lângă piscină, cu o măcelărie întreagă aruncată pe grătar. În cele din urmă o conduse acasă, lângă Altona Road, o clădire

liniştită, în umbra copacilor *ceiba*, învăluită în aroma florilor de portocal.

Lucinda deschise uşa din faţă doar atât cât să-l lase să simtă parfumul locului - un amestec de curăţenie, mâncare, săpun şi cosmetice, o combinaţie care îl atrăgea irezistibil înăuntru.

– Intri puţin? întrebă Lucinda, şi privirea ei îi oferea o noapte de plăcere şi de linişte.

În spatele ei, Gonzalo văzu lumina chihlimbarie a lămpii de lângă canapea - culoarea părului ei. Era sigur şi confortabil aici, şi ezită câteva clipe cum nu mai ezitase niciodată când era chemat la datorie. Cât de uşor i-ar fi fost să spună da şi să lase mesajul de la Havana să putrezească în cutia poştală, apoi să doarmă lipit de spatele ei, în timp ce zgomotul circulaţiei se strecoară printre jaluzele şi ventilatorul din tavan zumzăie uşor! Un cântec de leagăn din Cuba, chiar aici, pe Alton Road.

Dar firea lui prevăzătoare se dovedi mai puternică. Ca să spunem tot adevărul, Gonzalo era curios. Ceva important îl aştepta după colţ şi trebuia să afle despre ce era vorba.

– Mai bine plec, spuse, înfruntându-i privirea pentru ultima dată. Mai am multă treabă în seara asta.

Ea se încruntă, fără să ştie că o făcea dintr-un motiv greşit.

– Nebunii ăştia de cubanezi, zise, ca şi cum Gonzalo venea din altă ţară. Mereu încurcă lucrurile.

Încă o dată intuiţia ei se dovedea corectă.

CAPITOLUL ŞAPTE

MICUL AVION GULFSTREAM se apropia de Guantánamo dinspre sud, o siluetă zveltă, ca un ţânţar care pipăia cu acul crepusculul trandafiriu, căutând canalul îngust de zbor pe care piloţii îl urau. Era ca şi cum ai fi dat cu zarul pentru a câştiga riscul mai mare: încălcarea spaţiului aerian cubanez sau prăbuşirea în valurile Mării Caraibilor. Ca prin minune, până la urmă toţi ajungeau de fiecare dată cu bine.

Motorul încetini şi se îndreptă spre gura căscată, ca o peşteră rozalie, a hangarului de la capătul pistei, unde Falk aştepta alături de generalul Trabert şi de comandanţii grupurilor de detenţie şi de informaţii. Se mai aflau acolo câţiva mecanici şi un nor de musculiţe foarte active. Era ora lor de masă şi Falk trebui să strivească una pe gât. Erau minuscule, dar sugeau hotărâte şi lăsau pe piele o urmă cât o monedă de 5 cenţi - din punctul lui de vedere, delegaţia de întâmpinare perfectă pentru echipa care venea de la Washington.

Cei trei vizitatori coborâră pe pista de aterizare cu părul fluturând în briză. Doi purtau costume, ca şi cum fuseseră teleportaţi direct de la birou. Cel de-al treilea purta o uniformă militară verde închis înzorzonată cu destule panglici de decoraţii cât să acoperi cu ele bordul unei maşini.

Bokamper, unul dintre costume, rămase la urmă. Îl observă imediat pe Falk şi-i făcu un semn de recunoaştere, cu o sclipire familiară în ochi şi cu bucuria abia stăpânită a unui puşti care tocmai a făcut o năzbâtie. Dar, aşa cum proceda întotdeauna, îşi păstră aerul de comandă - capul

sus, pas de defilare şi o uşurinţă în mişcări care radia calm şi stăpânire de sine.

Prietenia lor se putea mândri cu cel mai neverosimil dintre începuturi. Pe vremea instrucţiei de bază, Bokamper era ofiţerul tânăr şi strălucitor, iar Falk, recrutul rebel. Fără îndrumarea primului, cel de-al doilea n-ar fi realizat mare lucru. Fără imboldul curiozităţii celui din urmă, primul ar fi putut urma o simplă carieră militară. Sau, cel puţin, aşa proclamase Bokamper mai târziu.

Îşi acordaseră suficient respect reciproc pentru ca, trei ani mai târziu, Bo să fie primul la care Falk căutase un sfat camaraderesc când părăsise armata, hotărât să se înscrie la Universitatea din Washington. Când Falk demonstrase aptitudini pentru limbile străine, Bo îl orientase către arabă - "o limbă de mare viitor, stai puţin şi-o să vezi". Şi, în clipa aceea, în calitate de ofiţer proaspăt încadrat la Externe, lucra chiar lângă Departamentul de Stat şi se găsea într-o poziţie din care, după toate aparenţele, ştia despre ce vorbea. De atunci încolo, fiecare îşi urmase calea: Bokamper plecase la ambasadele din Iordania, Nicaragua şi Bahrein, iar Falk petrecuse încă doi ani în campusul american de la Beirut, pentru aprofundarea studiilor de arabă şi despre Orientul Mijlociu.

Un mare ştab de la Foggy Bottom îl alese pe Bokamper ca pe o nouă stea în ascensiune şi-l adusese înapoi acasă, pentru a-l pregăti să devină unul dintre acoliţii cercului interior, puţinii profesionişti care dau întotdeauna orientarea diplomaţiei indiferent cine e la cârmă. Falk mai petrecuse câţiva ani în străinătate, pe post de consultant în probleme de securitate, apoi se angajase la Birou, care era nerăbdător să pună la treabă talentul lui la limbi străine. Se întorsese la Washington la un an după Bokamper, o succesiune norocoasă. Fără influenţa lui Bo, Falk ar fi putut găsi că noii lui patroni erau cam prea rigizi şi cenuşii, chiar dacă araba lui bine pusă la punct îi garanta, cel puţin

teoretic, o ascensiune rapidă. Pe de altă parte, opiniile lui Falk asupra lumii arabe îl ajutaseră pe Bo să-şi lărgească cercul de protectori în rândurile tot mai dese ale neoconservatorilor cu funcţii înalte în administraţie, deşi Bo considera că şi această modă, la fel ca multe altele, era trecătoare.

De-atunci, drumurile lor se mai încrucişaseră din când în când - de exemplu în Yemen, pe vremea investigării legate de vasul *USS Cole.* Când programul extrem de încărcat le permitea, se întâlneau la Washington măcar o dată pe lună, ori cam aşa ceva.

Cu toate acestea, Falk era destul de tulburat că soarta îi reunise din nou la Guantánamo. Aveau o legătură comună cu locul ăsta, una cu o istorie bizară şi neliniştitoare pe care Falk ar fi preferat să o lase netulburată. De asemenea, acum, avea să joace rolul neobişnuit de gazdă şi mentor, după ce, ani de zile, acest rol îi aparţinuse lui Bo.

– Hai să-i facem să se simtă ca acasă, spuse Trabert în timp ce trioul se apropia. Va trebui să le dăm absolut tot ce vor. Mai ales, tu, Falk.

– Da, domnule, răspunse, poate prea repede. Generalul răspunse la salutul militarului, apoi spuse pe tonul cuiva care face un anunţ:

– Domnilor, bun venit la Guantánamo, perla Antilelor.

Bokamper fu singurul care chicoti, ceea ce îi atrase o privire de dezaprobare iritată din partea celuilalt costum, despre care Falk află, în timpul prezentării, că era şeful echipei, Ward Fowler, de la Departamentul de Securitate Internă. Uniforma era colonelul Noel Cartwright de la biroul secretarului Apărării. Pe Bokamper îl prezentară ca fiind noul ofiţer de legătură dintre secretarul de stat şi Forţa Operativă Reunită de la Guantánamo, ceea ce însemna că îşi continuase evoluţia ascendentă.

Trabert îl prezentă pe Falk nu în calitatea lui de anchetator, ci de "agent special însărcinat cu investigarea

cazului Ludwig", ceea ce atrase un zâmbet din partea lui Bo, dar, din fericire, nu şi alt hohot de râs. Până când se încheiară zâmbetele şi strânsul de mâini, atmosfera era deja rece şi formală, iar generalul nu uşura starea de spirit cu următoarele sale observaţii:

– Poliţiştii militari vor folosi un câine, să vă verifice bagajul, pentru prezenţa materialelor explozive. Apoi. vom lua feribotul, spre partea opusă vântului, unde veţi fi conduşi la locurile de cazare. Pentru cei dintre dumneavoastră care doresc să iasă în societate, vă stau la dispoziţie poliţişti militari să vă escorteze oriunde doriţi. Dar vreau să vă atrag atenţia asupra unui lucru. Cât timp staţi aici, nu uitaţi că există anumite subiecte operative despre care nu discutăm deschis. Nu-l ajutăm pe inamic, nu-i facem viaţa mai uşoară. Întrebări?

Nu se oferi nimeni, doar dacă nu ar fi intenţionat, fără bună-ştiinţă, să ofere ajutor şi uşurare.

– Atunci ne vedem mâine, la biroul meu. Conform programului dumneavoastră, la orele opt zero zero.

Se întoarse abil pe călcâie şi luă conducerea micului grup.

Toţi ceilalţi intrară tăcuţi în formaţie.

Falk se sprijini de balustrada de la babord, în timp ce greoiul feribot cenuşiu despica apele luminoase, începutul unei traversări de douăzeci de minute. La pupa, ultimele raze ale soarelui se topeau peste dealuri, iar la nord luminile îndepărtate ale unui sat cubanez licăreau pe linia orizontului. La bord se aflau doar opt pasageri, ceea ce lăsa o grămadă de loc liber pe puntea de oţel. Bokamper se apropie pieziş de stânga lui Falk.

– Felicitări pentru avansare, spuse Falk.

– Nu i-aş spune aşa.

– Aşa a sunat când l-am auzit pe general.

– Aud ceva ca un tăiş, sau mi se pare mie?

– Nu-i aşa de greu să intri în contact cu mine.

– Poate că am vrut să-ţi fac o surpriză. Mai ales când totul pe aici e vechiul tău teren de bătut talpa şi aşa mai departe.

– Mda. Şi aşa mai departe.

Numai ei doi ar fi înţeles toată greutatea implicată de aceste câteva cuvinte, dar Falk aruncă, oricum, o privire în jur, să se asigure că nu era nimeni prea aproape ca să asculte. Era momentul să-i spună de scrisoarea de la Elena, care venise în dimineaţa aceea, dar se hotărî să aştepte un moment de mai mare intimitate.

– Generalul ştie cum să se poarte, spuse Bo. Chiar se pricepe cum să-şi pună trupele în pe loc repaus.

– Şi-a închipuit că vreţi s-o faceţi latră. Cum stă treaba cu echipa voastră? Şi, oricum, cine sunt tipii ăştia?

– De unde vrei să încep?

– Chiar de sus. Ce-i cu ăla de la Securitatea Internă?

– Fowler? Dacă ar trebui să-i înşir pe cei mai mari eroi ai lui, aş zice George Patton, John Madden şi Dale Carnegie. Dă tare în duşman, joacă pentru a câştiga şi ţine tot timpul clientul mulţumit. Cam sclifosit, dar un adevărat credincios.

– În ce?

– În misiune.

– Care constă în ce?

– Orice îi spune şeful, dar nu-mi spune mie.

– Dar faci parte din echipă.

– Da şi nu. Şi-apoi, n-ar trebui să vorbesc prea mult. Deja sunt îngrijoraţi că le stric petrecerea.

– Trabert a spus c-or să fie surprize.

Bokamper dădu din cap, lăsându-şi privirea să alunece pe spuma din siajul vasului. Nu se auzea nici un sunet, dar vibraţia motoarelor se făcea simţită până sus, pe punte. Bo arătă cu capul spre nord.

– Luminile alea sunt cubaneze?

– Mda. Caimanera, cred. Sau alt sat, cine ştie. O să te obişnuieşti. Şi tipul în uniformă, Neil Cartwright?

– Comisionarul lui Fowler. Şi, ţinând cont că are în spate întreaga putere a secretarului Apărării, ar trebui să fie un comisionar al naibii de folositor.

– Cum e?

– Liniştit.

– Vrei să spui periculos?

– Sau pur şi simplu prost. Nu ştiu. Poate fi o nulitate sau viitorul secretar adjunct. Pare destul de cumsecade. E la fel de cald ca un dricar, dar asta se ia odată cu funcţia. A fost numit clovn-şef peste cutiile cu surprize. Ăla care aprinde lumânările pe tort.

– Şi pe când petrecerea?

– Curând. Poate chiar mâine.

– Eu sunt invitat?

– Mai bine roagă-te să nu. Dar n-am văzut încă lista completă.

Era cam prea vag ca să se simtă liniştit, ori, poate, Bokamper doar îl sâcâia, ca unul care cunoştea mult prea bine slăbiciunile lui Falk.

– Mai e ceva?

– Doar atât ştiu. Îl cunosc pe Fowler de ceva vreme, dar de Cartwright nici măcar n-am auzit până ieri. L-am cunoscut în avion.

Falk ridică o sprânceană, interogativ.

– Cum ţi-am spus, nu-s unul dintre oamenii lui Brady de la bun început. Am fost adoptat în ultima clipă. Şeful voia să mă ud şi eu la picioare, iar ăsta părea un bun prilej pentru aşa ceva.

– Că tot a venit vorba de Brady, ce fac Karen şi copiii?

– Copiii cresc prea repede. Karen e grozavă când e vorba să se declare voluntară pentru orice apare. Se transformă într-o democrată militantă, dar eu tot cred că e un risc să locuieşti în Bethesda.

Bokamper avea patru copii şi nu părea să se oprească. Fiecare era mai certăreţ şi mai irascibil decât precedentul,

exact cum fusese şi tăticul. Era pe cale să-şi constituie o descendenţă numeroasă şi zgomotoasă, pe tiparul după care crescuse el însuşi. O vizită la ei acasă, cu un an în urmă, fusese una din rarele ocazii când Falk fusese tentat de ideea să se însoare şi să aibă copii, să se aşeze într-un loc destul timp încât să vadă seminţele încolţind şi înflorind, să plivească buruienile şi să se roage ca pronia cerească să fie milostivă cu ei.

În timpul vizitelor în casele altor prieteni, nu de puţine ori surprinsese certuri şi comportamente antagoniste, presiunile supraplanificării sau amărăciunea unei soţii ale cărei ambiţii şi carieră fuseseră făcute zob în cavalcada creşterii copiilor. De obicei, pleca de acolo cu o senzaţie de uşurare, respirând adânc tot drumul până acasă. După ce plecase de la Bo, nu simţise decât invidie: fusese martor la impetuozitatea iubirii care creşte când fiecare hop al norocului este abordat cu o hotărâre energică, când fiecare soţ, prea ocupat să apere flancurile celuilalt, nu mai ia în seamă ameninţările asupra lui. Cel mai mult îl emoţionase ritualul culcării copiilor, căpşoarele lor ieşind din bluzele de pijama când se schimbau pentru noapte, expresia încrederii depline şi a siguranţei pe feţişoarele lor în timp ce Bo îi învelea bine. Falk îşi închipuia că şi el se putea bucura de toate astea dacă se străduia mai mult. Sau cine ştie, poate că unii nu erau făcuţi pentru o astfel de viaţă oricât de tare şi-ar fi dorit-o.

Mai vorbiră puţin despre copiii lui Bo până ce feribotul se izbi de stâlpii de la Fisherman's Point. Bancuri de peşti vărgaţi îşi croiau drum în curentul de dedesubt, luminaţi intens de lămpile de pe chei.

În dana vecină, patru membri ai unui echipaj al Gărzii de Coastă acopereau cu prelate tunurile şalupei lor Boston, un vas de patrulare foarte bine îngrijit pe care Falk îl urmărea cu invidie ori de câte ori îl vedea deplasându-se vioi în perimetrul golfului. Cu o asemenea barcă îţi puteai asigura

o viaţă decentă în zonă. O blondă înaltă ştergea picăturile aruncate de valuri pe tunul cel mare, de calibru 50, montat la probă.

– Aveţi multe din astea pe-aici? întrebă Bokamper. Falk ştia că nu se referă nici la vas, nici la tun. Deşi cap de familie, nu-şi pierduse niciodată instinctul de vânător.

– Nu prea. Dar, dacă vrei să vezi toată moşia, cunosc bine locul. Aţi mâncat?

– Ne-au dat ceva în avion. Nici pe jumătate din cât de prost te-ai fi aşteptat să fie.

– Vrei să spui, nici pe jumătate aşa de bun.

– Doar mă cunoşti. Mănânc orice.

– Când termini de despachetat, vino la Tiki Bar. E locul unde trebuie să te afli şi să fii văzut, când ajungi pe Stâncă.

– Cum staţi cu transportul? Primim maşini sau tendinţa generală e să fim conduşi oriunde avem nevoie?

– Cred că linia oficială e că totul a fost deja închiriat, ceea ce întâmplător e şi adevărat.

– Crezi că vrea să stea cu ochii pe noi?

– Tu n-ai face-o?

– Dacă aş fi un paraşutist băgăcios şi nesigur cum e el, mda, cred că aş face-o.

Pasarela căzu pe mal, cu un bufnet înfundat. Glasul generalului Trabert se ridică, în timp ce nou-veniţii îşi căutau bagajele:

– Domnilor, eu mai am treabă, aşa că aici ne despărţim. Le arătă clădirea în care îşi avea biroul, la cartierul general al Forţei Operative Reunite de la Guantánamo aşa numitul Palat Roz - care se găsea exact deasupra lor, cu faţa către faleza de coral. Veţi fi încartiruiţi la câteva mile de aici. Autobuzul dumneavoastră este cel care aşteaptă acolo, cu farurile aprinse.

– Clasa întâi tot drumul, şopti Bokamper.

– Obişnuieşte-te, soldat, spuse Falk.

CAPITOLUL OPT

TIKI BAR era expresia ideii pe care o avea armata despre ambianţa unei insule tropicale - o colibă din frunze de palmier, câteva umbreluţe de hârtie pentru băuturile mai pretenţioase şi destule lăzi cu bere cât să scufunde o canoe de dimensiuni respectabile. Nu prea era mare lucru de văzut - mese din plastic alb răsfirate pe o platformă din beton - dar băuturile erau reci, aveai o privelişte plăcută asupra golfului, iar preţurile erau la nivel de subvenţionare. Şi un bonus: se afla la doar câteva străzi de partea principală a bulevardului Sherman şi astfel puteai să eviţi roiurile de sărăntoci din MP care acum aveau totuşi propriul lor bar în aer liber, Clubul Supravieţuitorilor, jos, pe plaja de la Camp America.

Aşa se face că Tiki Bar ajunsese centrul vieţii sociale de noapte pentru clasa "clămpănitorilor" de la Gitmo - anchetatorii, traducătorii şi analiştii -, deşi mai existau alte câteva posibilităţi de experienţe dezorientante, în afară de a-ţi petrece şase ore într-o cameră goală, încercând să scoţi de la un bătrân saudit încăpăţânat câteva vorbe despre viaţa printre muştele de nisip, iar apoi să te lupţi cu o sticlă de Corona sub un smoc de frunze de palmier în timp ce amicii tăi toacă mărunt un vechi episod din Seinfeld.

Chiar şi la Tiki Bar, mulţimea avea tendinţa să se subdividă după echipă, grad sau organizaţie. Cea mai mare parte a polenizării încrucişate le implica pe femei şi evidenţia tot felul de dansuri de împerechere bizare, în mijlocul fiecărui nod de masculi format lângă bar se găsea de obicei o femeie - "premiul din cutia cu biscuiţi", aşa cum

o descrisese odată Whitaker, colegul lui Falk.

Falk făcu o scurtă recunoaştere, să vadă dacă Pam venise şi ea, dar din păcate dădu cu ochii de Whitaker, care ocupase din timp un scaun, în speranţa că va reuşi să arunce măcar o privire la cei picaţi de la Washington. Prezisese deja că aceştia vor fi un motiv de mare distracţie în zilele următoare şi, bineînţeles, nu voia să piardă începutul.

Bokamper şi ceilalţi apărură câteva minute mai târziu, toţi trei într-un vechi autobuz de şcoală. Şi toţi, cu excepţia lui Fowler, se schimbaseră în ceea ce credeau ei că ar fi o ţinută sport - în cazul lui Cartwright, şort şi tricou. Musculiţele l-ar fi mâncat de viu. Fowler renunţase în sfârşit la haină şi la cravată, iar acum insista să plătească primul rând.

Falk se ocupă de prezentări şi un timp nu vorbiră decât despre zborul până aici, vremea de la Washington şi etapa de baseball de la Baltimore. În cele din urmă, Whitaker nu-şi mai putu stăpâni curiozitatea.

– Şi ce ne puteţi spune despre ce aţi venit să faceţi aici? întrebă el, cu un zâmbet.

Bokamper zâmbi şi el, dar nu-i răspunse. Cartwright se uită cu respect la Fowler, care prelua iniţiativa.

– Nu prea mult, mi-e teamă. O să tot vorbim în următoarele câteva zile. Va trebui să mă credeţi pe cuvânt când vă spun că avem intenţia să fim cât mai discreţi posibil. Credeţi-mă, vă rog, ştim foarte bine cât de importantă e treaba pe care-o faceţi aici.

Whitaker nu părea deloc impresionat.

– Într-un fel, aşteptam o mică întrerupere. Să ne daţi ceva mai bun de făcut, măcar pentru o vreme. Sau, oricum, mai interesant.

Toată lumea râse, chiar dacă prea politicos.

– Oricum, spuse Fowler stăpânindu-şi un zâmbet, nu sunt sigur că vă daţi seama cât de norocoşi sunteţi. Habar

n-aveţi câtă lume de la biroul meu ar vrea să participe la acţiunea asta. Ar da orice doar ca să fie în locul vostru.

– Chiar orice? Un set nou de crose de golf mi-ar prinde bine, dacă tot sunt atât de ahtiaţi.

Replica provocă şi mai multe chicoteli, cu excepţia lui Fowler.

– E în regulă să glumim despre asta, dar ştiţi la ce mă refer. Sau ar trebui să ştiţi. Pe lângă Irak, Gitmo este chiar în clipa asta cel mai important front în tot GWOT.

– Gwot? întrebă Cartwright în timp ce plesnea o musculiţă care i se aşezase pe picior.

Falk îi oferi răspunsul:

– Război global împotriva terorismului. Acronim în uz la Gitmo, numărul 12-b. O să le afli pe toate în numai patruzeci şi opt de ore. Aş insista de asemenea să începi să foloseşti cuvântul "robust" în următoarele douăzeci şi patru.

Fowler îi aruncă o privire rece, care îl enervă suficient pe Falk, încât să-l privească fix. Berea i se urcase la cap cam prea repede după o asemenea zi maraton. Nu mâncase nimic de la micul dejun. Hotărî că era probabil mai bine să facă pace înainte ca lucrurile s-o ia în direcţia greşită. Chiar şi zelul celor mai fanatici avea tendinţa să se domolească după o perioadă petrecută pe Stâncă. Într-o săptămână, ori cam aşa ceva, Fowler ar putea ajunge, de fapt, suportabil, aşa că Falk arătă cu mâna spre sticla omului, în timp ce o ridica pe a sa, care era goală.

– Dă-mi voie să-ţi mai iau una. Eşti pe jumătate gol.

– Haide, haide, Falk, interveni Whitaker. Fowler e unul din tipii ăia mereu pe jumătate plini.

– Poate că tu ar trebui să-ţi faci bagajul dacă te porţi aşa, spuse Fowler.

– Uşor, băieţi. Era Bokamper, făcând pe pacificatorul, un rol pe care tindea să şi-l aroge numai după ce se savura în prealabil ciocnirea, de la început până la sfârşit. A fost o zi lungă, dar ultima dată când am verificat eram toţi tot de

aceeaşi parte a baricadei.

Whitaker spuse ceva în şoaptă şi trase de eticheta sticlei sale de Budweiser. Fowler se uită la ceas, apoi se ridică.

– Mulţumesc, dar va trebui să renunţ. (Tonul şi zâmbetul său erau atât de net formale, încât Falk nu ar fi fost şocat nici dacă ar fi făcut o reverenţă ori i-ar fi spus lui Whitaker să se întâlnească cu el în zori, cu pistoale şi martori.) Mai am ceva de făcut înainte să mă bag în pat.

Cartwright se ridică şi el, în semn de solidaritate cu şeful, dar, când Fowler păru să-l concedieze cu o fluturare a mâinii, se scufundă ascultător înapoi în scaunul său. Un adevărat sacrificiu, ţinând seama de câte avea de pătimit cu insectele. Whitaker se înroşise deja, de încurcătură, sau poate era pur şi simplu pilit. Falk se întrebă când se apucase omul de băut. Devenise o obişnuinţă, în cazul colegului său de apartament. Totuşi, când Fowler se urca în autobuz, Whitaker îşi arătă din nou colţii:

– Cred că a plecat să se roage pentru sufletele noastre. Bokamper zâmbi şi luă o gură zdravănă de bere.

– Asta chiar c-a fost o predică.

– Apărarea lui a fost mereu cam aiurită, spuse Cartwright.

– Dar nu mai puţin interesantă, interveni Bokamper. Lasă-i ceva timp, Whit. Se va obişnui cu lumea de-aici.

În mod normal, Whitaker detesta să i se spună Whit, dar de data asta nu păru să se sinchisească.

– Îl cunoşti bine? Bokamper ridică din umeri.

– Cât de bine poţi să cunoşti pe cineva la Washington. Avea biroul vizavi de mine, la Departamentul de Stat înainte să facă saltul la Securitatea Internă. E din rasa nouă, gata să salveze lumea cu câte-o cucerire fulger, dă şi fugi. Am fost o dată la el acasă. La masă, probabil ideea nevesti-si. N-am vorbit decât despre probleme de serviciu. Cel mai citit om din lume, judecând după toate cărţile pe care le are. Şi le-a aranjat singur pe toate, folosind

clasificarea zecimală a lui Dewey.

– Poate că i-a ordonat vreunui consultant să i le trimită acasă. Ca la unul din cluburile alea, cu legături de piele şi cu pagini albe. Palatul cărţilor necitite.

Bo zâmbi larg, clătinând din cap.

– Nu-i genul lui. Mai degrabă le-a învăţat pe dinafară, din scoarţă-n scoarţă. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci e să-l subestimezi. Şi, pe urmă, e destul de uşor să pricepi de ce-i umflat cu pompa. Vreau să spun, uită-te la locul ăsta. Chiar e uluitor. Partizani ai jihadului înăuntru şi Fidel peste tot, de jur împrejur. Jumătate din tineretul american furajat cu porumb îngrămădit lângă mare, claie peste grămadă în cazărmi, în uniforme de camuflaj şi răcnind "Legaţi prin onoare" ori de câte ori salută. Ce) puţin asta-i ce-am citit în *Washington Post.* Pentru oricine cu măcar o uncie de roşu, alb şi albastru în sânge, e paradisul unui paranoic. Şi nu spun asta pentru că n-ar fi toată lumea gata să ne dea la cap.

Numai Bokamper putea combina cu atâta măiestrie respectul profund cu atitudinea subversivă, sfârşind totul cu o palmă verbală, ca o simplă bătaie pe spate. Cartwright părea să fi ajuns la concluzia că fusese destul de laudativ, aşa că se mulţumi să se alăture chicotelilor. Singurul care nu râdea era Whitaker, încă suferind de pe urma ieşirii lui Fowler.

– Înţeleg că generalul Trabert a obţinut rezultate excelente, spuse Cartwright pe un ton care părea dornic de confirmare. Volumul de informaţii e în creştere, în orice caz. Am auzit că au ajuns la peste o sută de interogatorii pe săptămână. Destul de impresionant.

– Nu-i vorba decât de împins hârtiile, spuse Whitaker. Cuvântul de ordine al lunii. Dar ce vreţi, eu nu sunt decât un biet băiat de la Birou. Ce ştiu eu?

– Nu toată lumea are ficatul destul de solid pentru anumite tehnici, explică Falk. Mai ales cei dintre noi care au

fost pregătiţi să acţioneze cu mai multă subtilitate. Şi când spun asta nu mă gândesc la Codul Miranda. Vorbesc de excese care în State ţi-ar zbura depoziţia afară din tribunal.

Cartwright mai strivi o musculiţă pe genunchi.

– Da, dar există un precedent destul de nobil pentru încălcarea regulilor. Lincoln a suspendat *habeas corpus*[22], a închis ziarele secesioniste şi i-a arestat pe primarul şi pe şeful poliţiei din Baltimore pentru a reinstaura ordinea. L-a băgat în puşcărie şi pe nepotul lui Francis Scott Key[23], la Fort McHenry. Dar, până la urmă, toate au ieşit bine. Suntem în plin război, chiar dacă multă lume nu vrea să recunoască. Şi mi se pare că avem şi mai mult teren pentru paranoia, acum, când cubanezii s-au apucat să ne fure soldaţii. Mă rog, cam aşa ceva am auzit pe drum, venind încoace.

– Da, chiar, despre ce-i vorba, Falk? întrebă Whitaker. Toată lumea spune că fluxul ar fi trebuit să-l împingă în partea noastră.

Falk se încruntă.

– Depinde, într-adevăr, de unde-a venit. Ori, poate, toată lumea se uită la hărţile greşite. Naiba ştie, eu habar n-am. Poate că l-a luat la plimbare vreun delfin. Întrebaţi-l pe generalul Trabert. În privinţa asta pare să fie mereu cu un pas înaintea mea. Se întoarse către Cartwright: Bineînţeles, fără să vă mai pun la socoteală şi pe voi, băieţi. Am auzit că mâine dimineaţă s-ar putea să aveţi ceva noutăţi pentru noi.

– O, pe mine o să mă găsiţi acolo unde vor fi şi ceilalţi, încercând să pun toate piesele la un loc.

Plesni o altă musculiţă, iar apoi îşi studie genunchii

---

[22] *Habeas corpus,* acţiune legală prin care cineva se poate opune detenţiei ilegale a propriei persoane sau a unui terţ.

[23] Francis Scott Key (1779-1843), judecător şi poet amator care a scris textul imnului naţional al SUA, *The Star-Spangled Banner* - "Drapelul presărat cu stele".

noduroşi. Se vedea că nu era obişnuit să mintă.

– O să ne ducem la capăt micile noastre misiuni, apoi o să ne dăm la o parte din drumul celorlalţi. Ceea ce mă face să-mi aduc aminte că mai am şi eu puţină treabă înainte să mă bag în pat. Ar fi mai bine să-mi iau viteză, dacă vreau să nu fiu o cârpă mâine dimineaţă.

Şi îşi luă şi el rămas-bun. Posomorâtul Whitaker se retrase la bar, unde rămase lângă un grup de petrecăreţi în care se aflau şi două femei, deşi nici una nu era cea pe care o căutau privirile lui Falk. Bokamper asistase amuzat la plecările anterioare.

– Bună treabă, Falk. Tu şi colegul tău aţi golit masa. Dar acum, că tot mi-am făcut rost de o audienţă privată, ce naiba se întâmplă cu cazul ăsta - Ludwig?

– Te referi la mine, care încerc să rezolv un caz de înec sau la rahatul pe care o să-l stârnească?

– Mă cunoşti doar. Punctul doi.

– Cubanezii nu sunt încântaţi, asta-i sigur. Ambele tabere au instituit patrule de-a lungul gardului. Îmi închipui c-or să vină cu un protest oficial. Pe ce bază, habar n-am. Să fii invadat de un mort nu prea mi se pare o ameninţare majoră la adresa suveranităţii naţionale. Altfel, sunt prea aproape de baza lanţului trofic de la Gitmo ca să ştiu mai multe. M-am gândit că mai degrabă tu ai putea să-mi dai nişte răspunsuri, pentru că vii de la Washington.

– Sunt în aceeaşi barcă în care eşti şi tu. Cel puţin, în delegaţia asta.

– Atunci, care e rolul tău în echipa Brady? Sau te afli aici doar pe post de dădacă, să stai cu ochii pe Greg şi Marsha[24]?

– Măcar dacă ar fi vreo Marsha. Să spunem doar că

[24] Aluzie la *A Very Brady Sequel* (1996) - o comedie de situaţii despre o familie americană cu mulţi copii, printre care şi adolescenţii Greg şi Marsha; filmul preia personajele unui serial de televiziune foarte popular, *The Brady Bunch* (1969-1974).

cineva interesat voia să aibă o contrabalansare la faţa locului.

– Contrabalansare la ce? Sau la cine?

– O să vezi. Dacă eşti atent.

– Cine-i persoana interesată?

– Nu vrea să se pomenească de el, să se facă valuri în jurul lui.

– Hai, Bo. Eşti prea bătrân ca să te porţi ca un lingău.

Urmă o pauză, cu câteva clipe mai lungă decât era necesar. Din experienţa îndelungatei lor prietenii, Falk ştia că urma ceva important.

– Iartă-mă, dar chiar nu pot spune mai mult. Ordinul doctorului.

Era tot ce-i trebuia lui Falk. Binefăcătorul de multă vreme al lui Bokamper de la Departamentul de Stat era Saul Endler, un sforar hârşit în politica la nivel înalt, care adunase atâtea doctorate, încât Bo ajunsese să se refere la el doar ca "Doctorul". O parte Kissinger şi două părţi alchimist, Endler părea să se implice numai când era nevoie de o conjuraţie politică şi când miza atingea cota maximă. Chiar şi atunci, rareori îi puteai găsi numele în presă, cu excepţia fiţuicilor obscure care publicau relatări din interior la câteva luni după ce se petrecuseră evenimentele, cu lungi note de subsol pe care nu le citea nimeni, cu excepţia experţilor.

– Am înţeles, spuse Falk.

– Ştiam eu că eşti în stare.

– Deci, nu eşti, de fapt, aici în numele secretarului Departamentului de Stat.

– Oh, o fac la dispoziţia lui. Oficial.

– Dar e şi un fel de acoperire?

– Oficial? Deloc.

– Atunci de ce-mi spui mie?

– Neoficial? Pentru că am nevoie de ajutorul tău. Se aplecă peste masă, mai aproape, coborându-şi glasul: în

multe privinţe. Poate chiar şi cu problema asta, Ludwig, în funcţie de direcţia în care ne duce. În ce priveşte restul, amândoi o să avem o idee mai precisă mâine, după ce se încheie toată treaba.

– Urmează ceva arestări? Aşa se vorbeşte pe-aici.

– Stai cu ochii pe Cartwright.

– Şi tu ce o să faci? O să stai cu ochii pe Fowler? Bokamper clătină din cap, nu atât în semn de negare, ci ca un refuz aparent de a dezvălui mai mult.

– Gândeşte în termeni OPSEC, Falk.

– Minunat. Văd că înveţi repede.

Atenţia lui Bokamper devie însă în altă direcţie. O expresie de apreciere îi străbătu privirea, expresie pe care Falk o văzuse de prea multe ori pentru a nu şti că se apropia o femeie. Falk era cât pe ce să se întoarcă pentru a face propria sa apreciere, când o mână îi atinse umărul, urmată de o voce familiară:

– Ştiam eu că te găsesc aici. Se pare că noii tăi prieteni s-au dus cu toţii la culcare.

– Toţi, cu excepţia unuia, spuse Bo, ridicându-se.

– Ea e Pam Cobb, zise Falk. Pentru tine, doamna căpitan Cobb. Iar el e Ted Bokamper, care face şi el o noapte albă. Fii atentă ce vorbeşti. E foarte oficial.

– Iar voi doi sunteţi ultimii din tot localul, remarcă ea. Îmbătrâneşti să tot fii singura femeie la o masă de şase.

– Din ce-am văzut până acum, asta pare să fie regula pe-aici.

– I-ai spus cum funcţionează sistemul de notare la Gitmo? îl întrebă ea pe Falk.

– E tot vechiul sistem al scalei de zece puncte, explică Falk. Cu excepţia faptului că, în clipa când te dai jos din avion, notarea fiecărui bărbat scade cu trei puncte, iar cea a fiecărei femei câştigă trei puncte.

– Ceea ce pe tine te situează… unde? La un doisprezece?

– Vezi, ai şi fost luat pe sus de valul inflaţiei. Eu în America am şase, iar la Gitmo nouă, dar asta nu m-a împiedicat să mă încurc cu tipul ăsta, spuse ea cu un zâmbet. Din fericire, nu mai părea supărată din cauza veştii de azi dimineaţă, cu scrisoarea parfumată. Falk era gata să se ofere să-i ia ceva de băut, dar văzu că îşi luase singură băutura ei obişnuită, bourbon cu gheaţă. Fără umbreluţă.

– Şi ce faci aici, pe lângă că ai grijă de Falk? întrebă Bo.

– Anchete. Mai ales saudiţi.

– E în serviciul activ. Vorbeşte fluent araba, aşa că au trimis-o la Şcoala de Informaţii de la Fort Huachuca.

– Alia, făcu Bokamper, o minune de nouăzeci de zile[25]. Am auzit că unii dintre voi au dat-o-n bară.

Falk tresări, dar Pam nu păru afectată.

– Există o spirală a învăţării. E valabilă şi pentru profesionişti. Sunt gata să pariez că nu mai mult de cinci sau şase dintre ei au avut vreodată direct de-a face cu vorbitori de arabă şi, cu atât mai puţin, paştu sau dari, ceea ce înseamnă majoritatea afganilor. Ai putea scrie o întreagă carte de glume despre unele dintre aceste boacăne culturale.

– Cu excepţia prietenului nostru de faţă, domnul specialist în arabă, spuse Bo.

Ea zâmbi pentru prima dată de când fuseseră făcute prezentările. Falk voia să ia în stăpânire terenul comun şi să-l ţină în continuare, dar Bo se şi pregătea pentru următoarea rundă.

– Nu mă gândeam la boacănele culturale ca la nişte poveşti de groază, spuse el. E vorba de ageamii care scapă interogatoriul de sub control. Care se uită la interpret în loc să se uite la subiecţi. Care ajung chiar să fie intimidaţi. Am auzit de unii duri care practic v-au râs în faţă.

– Asta trebuie să se fi întâmplat înainte să ajung eu aici.

---

[25] Ofiţer care a absolvit un curs de comandă de numai nouăzeci de zile.

– Poate. Dar ce e cu treaba aia sexuală?

– Te referi la bătaia de joc? La chestiile alea cu "Ce zici, băiete, ce-ar fi să ne distrăm şi noi puţin?" pe care unora dintre ele li s-a spus să le încerce?

– Eu am auzit că a fost chiar mai rău. Au ajuns să-şi frece balcoanele de ei. Să-i mânjească pe bieţii credincioşi cu ojă de unghii şi să le spună că era sânge menstrual. Că au reuşit să-i scoată din minţi.

Obrajii lui Pam se îmbujorară. Exact asta fusese intenţia lui Bo, ghici Falk. Se simţi nedreptăţit amintindu-şi de câte ori încercase şi el să obţină acelaşi efect.

– N-a fost niciodată genul meu, zise ea sec. S-au întâmplat şi de-astea, dar acum s-a terminat. A fost o catastrofă, lucru pe care li l-aş fi putut spune şi eu, după ce aş fi stat doar zece minute cu tipii ăia.

– Haide, haide. Să nu-mi spui că n-ai bătut şi tu din gene, măcar din când în când. Sau că n-ai fi făcut-o dacă primeai semnalele corecte. O invitaţie e o invitaţie. Şi dacă-i face să vorbească, de ce nu?

– Nu lansezi o invitaţie când încerci să fii mama lor. Sau sora lor. Şi, chiar dacă am făcut-o, n-aveam intenţia să le sug… ceva doar în schimbul câtorva nume din reţea.

– Mai uşor, surioară. Sau ar trebui să-ţi spun "mămică"? Nu-i nevoie să aduci în peisaj şi suptul. Nu făceam decât să te tachinez niţel.

– Şi unde ai învăţat toate chestiile astea despre interogatorii?

– Stând de vorbă cu unii şi alţii, cum e şi el, aici de faţă. Am mai şi citit câte ceva.

– O minune de nouăzeci de pagini. Cam ai tupeu, să vii aici şi să te dai profesionist, nu crezi?

– Tupeu? Bo zâmbi, cu încântare. Falk se pregăti să se dea la o parte, anticipând atacul. Ştiu că eşti din armată, dar ţi-ai face un mare serviciu dacă ai mai coborî niţel volumul scenei ăsteia cu fata dură pe care o joci.

După privirea lui Pam, Falk putea spune că remarca o duruse şi că abia se stăpânea să nu riposteze cu un rapid "Ia plimbă ursu'!" Dar îşi dădea şi el seama că asta ar fi aruncat-o direct în mâinile lui Bo, legată fedeleş. Aşa că preferă să inspire adânc, să se întoarcă spre Falk şi să-l întrebe cu un calm forţat:

– Prietenul ăsta al tău e întotdeauna atât de amuzant?

Bo răspunse primul:

– Falk e prea bine crescut ca măcar s-o spună de faţă cu mine, dar nu trebuie să mă iei în serios.

Pam nu răspunse, dar nările ei fremătătoare şi o anumită sclipire din ochi îl avertizau că nu renunţase să caute o cale de contraatac. Oricât de ciudat era să-şi vadă prietenii certându-se, neliniştea lui Falk mai avea un motiv. Îl mai văzuse pe Bokamper angajându-se în confruntări directe cu alte femei, iar acestea duseseră de obicei fie la duşmănii pe viaţă, fie la relaţii înflăcărate. Nici una dintre aceste perspective nu era de natură să aducă vreo bucurie în mediul închis de la Gitmo. Ca şi cum ar fi fost rănit, Bo se retrase puţin, aplecându-şi umerii în faţă şi lăsându-se mai jos în scaun. Apoi, de parcă ar fi citit gândurile lui Falk, se întoarse spre el şi-i spuse într-o şoaptă de scenă:

– Nu-ţi face griji, omule, ştii că sunt căsătorit. Ştii doar că eu nu braconez.

– Chiar a spus "braconez"? se interesă Pam. De necrezut. Deci ai şi un ego pe măsura gurii ăleia mari.

– Uşor, zise Bo, chicotind. N-o lua personal. Aşa am fost instruit.

– Alt puşcaş marin?

– Şi asta, spuse Falk, dar se referă la familia lui. Dacă ai să-i cunoşti, ai să înţelegi. Şase fraţi şi surori şi o ceartă pe minut. Taică-su îi întărâta ca un dresor de pitbulli.

– Angajare constructivă, spuse Bokamper. Aşa-i zicea tata. Era un bătrân sergent de infanterie, iar asta era versiunea lui a metodei socratice. Aruncă un subiect la cină

şi lasă-ţi urmaşii să-şi rupă plămânii. Dacă nu aveai gura cea mai mare, erai dat jos de pe podium. Un fel de luptă verbală pentru cucerirea unei cote.

– Vasăzică le spuneai surorilor tale să-şi ţină gura, făcând pe tipul dur?

– Chiar mai rău de-atât.

Ea zâmbi, fără să vrea, iar apoi îşi scuturã iute capul, ca şi cum ar fi încercat să-şi recapete stăpânirea de sine.

– Şi ce faci aici?

– Sunt noul ofiţer de legătură cu Forţa Operativă. Din partea Secretarului de Stat.

– Nu te-am întrebat de funcţie. Te-am întrebat ce faci aici.

– Vezi, ai şi prins gustul metodei socratice. Dar trebuie să ne ţinem gura. I-am spus deja lui Falk mai mult decât trebuia, aşa că ar trebui să-l întrebi pe el, mai târziu.

Falk se simţi uşurat că Bo nu folosise cuvintele "şoapte pe pernă" şi simţi că ce fusese mai rău trecuse. Câteva clipe de calm relativ păreau să contribuie la refacerea echilibrului la masă, iar Falk se folosi de acest prilej pentru a mai aduce un rând de la bar. Dacă el nu era de faţă să le furnizeze un public, Bo se va purta probabil mai frumos, iar el dorea ca armistiţiul să ţină.

– Şi cum v-aţi cunoscut voi, băieţii? îl întrebă Pam pe Bokamper, după ce Falk se îndepărtase suficient.

– Şi eu voiam să te întreb acelaşi lucru.

– Numai că eu am întrebat prima.

– Pun pariu că eşti mereu prima.

– Ai de gând să-mi răspunzi?

– I-am fost comandant şi sergent instructor. Pe insula Parris.

– Nu prea e ăsta felul în care încep cele mai multe prietenii.

– Aici ai dreptate. Dar eu eram prea nou în muncă, iar el se lupta cu noi. Avea nevoie de o mână de ajutor ca să

treacă hopul.

– Un substitut de tată?

– Nu neapărat, dar asta îmi tot repeta sergentul meu, doar pentru că toată lumea îl interpreta greşit pe bietul nefericit. Falk era un derbedeu atât de încăpăţânat, încât toţi erau gata să pună pariu că n-o să reuşească. Orice intervenţie parentală n-ar fi făcut decât să-i ridice părul pe ceafă. De fapt, avea nevoie de un frate mai mare, cineva care să-l înveţe, de exemplu, cum să facă faţă autorităţii, nu să sporească numărul şefilor.

– Parcă ar fi vorba de unul care s-a cam săturat de părinţi.

– Chiar nu ţi-a vorbit niciodată de ei?

– O pereche de beţivi, din câte mi-aduc aminte. Au murit când el era adolescent. E destul de rău când taică-tu îţi dă un nume doar din ciudă.

– Ce vrei să spui?

– Nu ţi-a povestit niciodată cum s-a ales cu numele ăsta?

Faţa lui Pam se aprinse de bucuria unei victorii mărunte.

– Ba da. După Paul Revere[26]. Taică-su era un mare admirator al echipei Red Sox, îl interesa orice avea legătură cu Bostonul, iar maică-sa refuzase deja nişte nume de jucători.

– Asta-i numai o parte. Dara avut şi ceva legături cu Maine. Se pare că, în timpul Revoluţiei, Paul Revere şi-a condus expediţia navală - încheiată cu un dezastru - până la Penobscot. A pierdut o grămadă de nave şi a trebuit să fugă prin pădure, ca ultimul laş. Aşa era cunoscut în jurul Deer Island, cel puţin printre cei mai în vârstă. Drăguţă glumă pe socoteala propriului tău fiu, nu? Totuşi, Falk a aflat toate astea de la maică-sa, aşa că cine ştie?

– Interesant. El ţi-a spus? Pam dădu din cap.

---

[26] Paul Revere (1734-1818), argintar din Boston, luptător în Revoluţia Americană, simbol al patriotismului înflăcărat.

– Atunci, bănuiesc că ţi-a spus şi despre logodna lui, nu?

Ei îi căzu faţa.

– Şi, oricum, asta a fost acum multă vreme. Abia terminase liceul. Ar fi fost o mare greşeală, ceea ce i-a trecut şi lui prin cap. De-atunci se pare că se apropie de femei numai dacă ştie că n-o să stea prea mult prin zonă. Cum a fost în Yemen, când cu *USS Cole.* Sau în Sudan, după atentatul de la ambasadă.

– Sau la Gitmo. Nu că ai fi avut de gând să-l dai de gol. Drăguţ din partea ta să-mi atragi atenţia.

– Eu nu zic că ţi se poate întâmpla şi ţie, bineînţeles. Dar ştii care sunt cei mai importanţi trei factori într-o relaţie? Locaţia, locaţia şi locaţia. Exact ca la proprietăţi.

– Adică eu sunt o proprietate pe ţărm? Pam îi oferi un zâmbet de gheaţă. Un avantaj al sistemului actual de numire la post?

– Nu mi-ai povestit tu de sistemul de punctare de la Gitmo? O altă variaţiune pe aceeaşi temă, asta-i tot. Nu spun decât că ar trebui să rămâi deschisă faţă de orice alte oportunităţi, pentru că el aşa a procedat mereu.

– Halal prieten. Credeam că voi, puşcaşii marini, respectaţi Semper Fi.

– Vai, dar asta şi facem. Eu aş face orice pentru Falk. Dacă în clipa asta l-aş vedea jefuindu-l pe barman şi un MP ar ridica pistolul să tragă, l-aş împuşca pe poliţist. Fără să stau o clipă pe gânduri.

– Chiar atât de loial?

– O veşnicie şi înc-un pic!

– Asta, poate pentru că n-aţi fost niciodată pe poziţii opuse când ceva era cu adevărat important.

Înainte ca Bo să-i poată răspunde, Falk se întoarse la masă, urmat îndeaproape de Whitaker, care părea că vrea să li se alăture.

– Tocmai îi spuneam lui Falk că o să plec spre casă. Vrea cineva să-l duc o bucată de drum? spuse Whitaker.

– Ai maşină? întrebă Bokamper.

– Da. Şi Falk are. Spune-i lui Fowler că, dacă e băiat bun, s-ar putea să-l las şi pe el s-o ia ca să facă o tură.

– Dacă nu uiţi, spuse Falk, dă drumul la ventilator şi în camera mea.

– Dacă am ceva noroc, n-o să fie nevoie. Mecanicul a trecut azi după-amiază pe la noi, cu două zile înainte de termen. Te mai ţine minte de când ai fost aici pe post de puşcaş marin. A zis să-ţi transmit salutări.

Inima lui Falk făcu un salt mortal.

– Ţi-a zis şi cum îl cheamă?

– Harry. Ciudat, pentru că aş fi jurat că e cubanez, unul din vechii navetişti. Oricum, a zis să treci pe la el.

Falk chiar intenţiona s-o facă. Acum, mesajul de la Elena părea mai urgent decât crezuse la început. Dar, cu un militar mort, nişte arestări la orizont şi o echipă de băgăreţi de la Washington zburdând în libertate, nici că se putea un moment mai prost ales. Gitmo devenea mai strâmt cu fiecare clipă.

Ultimul lucru pe care Falk ar fi dorit să-l facă după acest schimb de vorbe era să-l privească în ochi pe Bo, aşa că se întoarse spre Pam doar pentru a detecta semnele unei furii mocnite. Se întrebă ce i-o fi spus Bo cât lipsise el.

– Băieţi, cred că vă las să discutaţi chestii bărbăteşti, spuse ea, forţându-se să zâmbească. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Bo.

Tonul ei era plat, totuşi Bo îi întoarse zâmbetul.

Whitaker, fără să ţină seama de nimic, lansă din nou discuţia pe tema lui Fowler şi Cartwright imediat după ce Pam ieşi. Câteva minute mai târziu, anunţă şi el stingerea. Falk voia să facă acelaşi lucru.

– Vrei să te duc eu? îl întrebă el pe Bo.

– Mai bine nu. Se pare că autobuzul a rămas să mă aştepte. Probabil că aşa vrea Fowler să mă vadă ajungând acasă.

– De când îţi baţi tu capul cu aparenţele? Înseamnă că misiunea asta chiar e serioasă.

– Măcar dacă aş şti care-i misiunea. Se aplecă peste masă şi spuse aproape în şoaptă: Trebuie să stăm de vorbă din nou. Curând. Într-un loc unde să avem intimitate. Audio şi de alte feluri.

– I-auzi. Ce zici să facem mâine, după micul dejun, o plimbărică pe plajă?

– Perfect.

– O să-ţi arăt unde a ieşit Ludwig la mal.

– Şi mai bine.

– Treaba chiar e serioasă, nu?

– Mâine, Falk. Mâine, după micul dejun.

CAPITOLUL NOUĂ

ADNAN AL-HAMDI învăţase să se gândească la el însuşi ca la un şoarece ascuns în vizuină, supravieţuind într-un deşert care colcăia de şoimi şi de şerpi. Era o întindere albă, calcinată, unde soarele arzător nu apunea niciodată.

Şoimii erau o prezenţă permanentă. Umbrele lor i se scurgeau peste faţă la intervale perfect regulate, ca şi cum s-ar fi rotit pe cer în cadenţa unei tobe. Bătăile tobei erau chiar paşii apăsaţi ai gardienilor care se apropiau implacabil, pentru a se pierde apoi pe coridoarele de la Camp 3. O dată pe minut. De două ori pe minut, în fiecare oră a fiecărei zile.

Uneori îi pândea din culcuşul lui de şoarece, îngropat sub cearşafuri, doar cu nasul la vedere, răsucindu-l numai cât îi trebuia să le miroasă urmele - gheare, pliscuri şi pene mascate de camuflajul militar, arme pregătite - o privelişte ameninţătoare, deşi inofensivă câtă vreme nu ţipai sau nu te zbăteai aşa cum făcuse el la început. Supravegherea atentă dăduse la iveală o slăbiciune în armura lor. În locul de pe uniformă unde ar fi trebuit să le apară numele erau fâşii de bandă adezivă. Şi lor le era frică de locul acesta.

Adnan nu era chiar sigur de câtă vreme se afla aici, mai ales din cauza primelor săptămâni - poate luni sau chiar ani? -, o ceaţă din care îşi mai amintea doar frânturi.

Fusese luat prizonier pe câmpul de luptă, după numai câteva luni petrecute în Afganistan şi după ce îşi părăsise ţara natală plin de ardoare şi de spirit de aventură. Plecase să se alăture jihadului. Lucrarea Domnului îl chema de peste mări şi deşerturi. Ajunsese în Pakistan, unde oamenii

sfinţi din munţi îl călăuziseră la nord de Karachi, iar apoi spre vest, prin trecători le sterpe. Nu aveau destule arme, iar zăpada care acoperea stâncile îl şocase şi îl vrăjise. Săptămâni în şir nu făcuseră altceva decât să aştepte ori să mărşăluiască, după care veniseră bombardierele. Într-o săptămână, jumătate dintre ei erau morţi. Explozii neîncetate de jur împrejur şi o călătorie haotică spre sud. O ceată de tadjici îi luase într-un camion împestriţat ca un curcubeu, apoi îi aruncaseră într-o temniţă împuţită din mijlocul unei livezi de portocali, unde zăcuse alte săptămâni înainte să fie târât din nou la lumina soarelui, în faţa a doi bărbaţi cu pantaloni călcaţi la dungă şi cu ochelari de soare. Vorbeau în nişte *walkie-talkie* şi beau apă din sticle de plastic transparent. Unul dintre ei ştia ceva arabă, dar nu prea bine.

– Eşti un conducător, îi spuseră cei doi.

– Sunt un soldat, răspunse Adnan. Poate că sunt fanatic, lăudat fie sfântul nume al lui Dumnezeu, dar sunt soldat.

– Nu, insistară ei. Cei care te-au adus aici spun că eşti un şef, un organizator.

Urmaseră alte întrebări. Unde ai fost instruit? Cine te-a plătit? Cum i-ai recrutat pe ceilalţi? Îi luaseră ignoranţa drept încăpăţânare, apoi îl conduseseră cu maşina spre nord, jumătate de zi printr-o vale, alte două zile închis într-o ladă de tablă fierbinte, până la marginea unei piste de zbor înconjurată de mine. Îl îmbrăcaseră cu o salopetă portocalie, îi puseseră o legătură pe ochi şi îi trăseseră un sac pe cap, de parcă era un pui pregătit pentru tăiere. Altcineva îi legase încheieturile mâinilor şi gleznele. Îl târâseră într-un avion ale cărui motoare deja urlau şi simţise podeaua de metal vibrându-i sub tălpi. Apoi, alte cătuşe, în timp ce era forţat să se aşeze pe jos. O uşă fusese trântită. Rămăsese în beznă şi simţise decolarea, începutul unei călătorii care parcă durase zile întregi. Scăldat în propria-i vomă şi în propriile-i excremente în timp

ce avionul se legăna în văzduhul îngheţat şi el zăcea în bezna urlătoare, tremurase, plânsese, dar nu auzise decât ţipetele tovarăşilor săi în interiorul tubului gol de metal care îi ducea tot mai departe. La un moment dat, cineva îi pusese în mână un măr, iar el reuşise să se întindă într-o poziţie care să-i permită să muşte din el de câteva ori, scufundându-se complet în parfumul şi sucul fructului. Dar îi era greu să mănânce aşa, iar când avionul fusese scuturat de turbulenţe, mărul îi căzuse pe jos. Îl simţise trecând printre gleznele lui şi rostogolindu-se departe.

Apoi, în sfârşit, după alte ore, avionul se lovi greoi de pământ şi se opri. Lumina se strecură prin legătura de la ochi şi prin ţesătura sacului tras pe deasupra, în timp ce auzi oblonul din spate deschizându-se. Se auziră câteva strigăte, unele într-o limbă străină, altele într-o arabă rudimentară. Îi spuseră să rămână în picioare în timp ce o mână nevăzută îi desfăcea lanţurile care îl legau de podeaua avionului. Genunchii îi cedară când încercă să se ridice. Apoi, un baston îl lovi în spatele picioarelor şi cineva îi strigă în ureche vorbe de neînţeles, înainte ca alte mâini să-l apuce brutal de braţe şi să-l tragă înainte, cu picioarele înţepate de mii de ace din cauza amorţelii provocate de nemişcare. Mirosea a mare şi o pală de vânt aduse cu ea praf şi gunoaie. Aerul era ca o pătură umedă în care avea să fie înfăşurat mereu de-atunci încolo.

Când, în sfârşit, îi scoaseră legătura de la ochi şi sacul, se afla într-o cameră albă, îngheţată, aşezat pe un scaun de metal cu picioarele fixate de podea. Ore întregi îi puseră aceleaşi întrebări pe care i le puseseră şi cei doi din Afganistan. Unde ai fost instruit? Cine te-a plătit? Cum i-ai recrutat pe ceilalţi? După ce el răspunse, din nou şi din nou, că nu ştia, îl închiseră într-o vizuină. Nu cea în care trăia acum, ci un fel de cuşcă simplă printre alte cuşti identice. Ajunsese aici mai târziu, cu mintea încă înceţoşată de teama de necunoscut.

Cu săptămâni în urmă, noua lui lume căpătase în sfârşit contururi. Acest lucru se întâmplase după ce îşi dăduse seama că singura modalitate de a-şi păstra echilibrul era să-i impună propria lui ordine naturală. Avea să numească şi să clasifice lucrurile din jur, să le sorteze şi să le enumere în felul său propriu. Alesese şoimii şi şerpii ca prime etichete zoologice, o clasificare pe care spera s-o extindă prin noi observaţii făcute cu grijă.

Anumite aspecte ale acestui univers se împotriveau unei categorisiri uşoare. De pildă, ziua şi noaptea. Panourile fluorescente de la Camp 3 - trăgând cu urechea, auzise un şoim rostind numărul - emanau o lumină aspră, permanentă. Era un purgatoriu îngheţat între soare şi lună, în care busola lui Adnan se tot învârtise în gol până când redescoperise posibilităţile magnetice ale rugăciunii. Acum se orienta în fiecare zi după cele cinci chemări ale muezinului, care ieşeau cu regularitate din difuzoarele închisorii şi cădeau apoi în celula strâmtă. Se întorcea spre Mecca, orientându-se după o săgeată neagră trasată pe podea, lângă pat, apoi îngenunchea pe un covoraş subţire din cauciuc.

Nu-i mai rămânea prea mult spaţiu pentru altceva. Camera avea doi metri pe doi şi jumătate, iar patul ocupa aproape o treime. Era căminul lui pentru aproape fiecare oră din fiecare zi, cu excepţia perioadelor în care era obligat să intre în camera albă, vizuina curată, dar rece a şerpilor. În rest, mai erau doar drumul la duşuri, o dată pe săptămână - când îl împingeau cu ţeava armei să facă o baie sub colacii de sârmă ghimpată -, şi câte o jumătate de oră zilnic pentru "exerciţiu", ceea ce însemna că mergea încet pe un petic de ciment, în timp ce privirile-i alunecau către vizuinele altor şoareci, care vorbeau alte limbi.

Avea puţine lucruri personale, numai ce-i dăduseră ei la început într-un sac de plastic, completându-i stocul pe măsură ce un articol sau altul se epuiza: salopetă

portocalie, şlapi pentru duş, o bonetă de rugăciune din pânză albă, o saltea din spumă de cauciuc, un cearşaf şi două pături, un burete, două prosoape mici, o periuţă de dinţi groasă şi butucănoasă care se putea fixa pe vârful degetului, săpun, şampon, un covoraş de rugăciune şi un Coran.

Toaleta din celulă era o simplă gaură în podea, într-un colţ. În alt colţ se afla chiuveta, în care curgea apă de un galben palid, la fel de caldă şi de stătută ca aerul. Trebuia să se aplece ca să se spele pe mâini şi trebuia să se aplece şi mai mult ca să poată bea direct de la robinet. Şoimii nu-i dăduseră o cană. Risc de securitate, spuneau. Poţi s-o foloseşti ca să ne arunci în cap rahatul tău aşa cum ai făcut mai devreme - nu-şi mai aducea aminte, dar nu avea nici un motiv să creadă că nu era adevărat. Sau poţi să faci ceva din ea, chiar şi-o armă. Îi explicaseră că instalaseră chiuveta mai jos tocmai pentru a-i fi lui mai uşor să se spele pe picioare pentru rugăciune.

Numai că Adnan de mult nu-şi mai bătea capul să se spele, pentru că nu pietatea îi motiva rugăciunile. În Yemen fusese credincios, şi în Afganistan chiar mai mult decât în Yemen, pentru că speranţele lui de aventură îşi pierduseră culoarea şi perspectiva în faţa tirurilor de arme automate şi a lipsurilor de tot felul. Ori de câte ori se apropia moartea, Dumnezeu parcă i se apleca peste umăr şi el îi simţea răsuflarea caldă pe obraz. Dar acum, în locul acesta, nu simţea decât o absenţă, un gol. Dumnezeu, în nemărginita Sa înţelepciune, fugise fără să ia pe nimeni cu Sine, dispăruse fără o vorbă în aburii arşiţei. Aşa că rugăciunea ajunsese doar o rotiţă în ceasul lui Adnan şi, când se împletea cu sunetul soneriei care anunţa masa, îi spunea cu aproximaţie câte ore trecuseră, într-o lume lipsită de orizont, sub un cer lipsit de stele, rutina era singura salvare.

Roata zilei se învârtea după cum urmează: rugăciunea

din zori, micul dejun, duşul (dar numai o dată pe săptămână), apelul pentru bolnavi, rugăciunea de la amiază, prânzul, jumătatea de oră în curtea de exerciţii, rugăciunea de după-amiază, împărţirea corespondenţei, rugăciunea de la apus, cina, rugăciunea de seară.

Singurele evenimente care îl luau întotdeauna prin surprindere erau chemările la vizuina şerpilor. La început - sau ceea ce-şi mai aducea aminte că fusese începutul îl duceau acolo zilnic, după ce şoimii îi puneau cătuşele şi lanţurile. Şoimii îl puneau să se urce pe un cărucior care aluneca pe alei acoperite cu pietriş. Vizuina viperelor era împărţită în opt încăperi aşezate în şir, ca o cutie uriaşă de ouă, un loc unde probabil că se împerecheau şi gestau. Sau nu, hotărâse el, corectându-şi versiunea personală asupra ordinii naturale, poate că aceste camere erau aliniate precum stomacurile unei cămile, fiecare cu propria lui funcţie digestivă. Dar el era dus întotdeauna în aceeaşi încăpere. Întotdeauna a treia uşă şi, în spatele ei, întotdeauna aceiaşi doi bărbaţi lucrând în tandem. Şi câteodată un al treilea, în spatele unei oglinzi, unde el detectase suficientă mişcare când se schimba lumina pentru a şti că oglinda era de fapt o fereastră. În cele din urmă renunţase la comparaţia cu stomacurile de cămilă şi începuse să se gândească la camerele respective ca la nişte găuri în pământ, unde şerpii aşteptau în spatele oglinzilor şi meselor.

În primele zile, şerpii îl dezbrăcaseră de fiecare dată şi-l obligaseră să le asculte şuieratul. Îi dădeau târcoale ca nişte cobre, care se umflă, în timp ce rotiţele scaunelor pe care stăteau scoteau chiţăituri de şoarece, un ecou al propriilor sale chiţăituri. Într-o parte stăteau oameni afectaţi, care vorbeau arabă - şacali, cum i-a numit el mai târziu -, traducând cuvintele şerpilor în arabă. Uneori, cei care puneau întrebările se ridicau de pe scaun pentru a-l copleşi cu înălţimea lor, apoi îl străpungeau cu colţii lor

veninoşi. Alteori încercau să-l înghită în întregime şi oasele lor le zdrobeau pe ale lui până ce ultima picătură de suc vital era ingerată.

Îşi mai amintea vag că, încercând să se apere, începea să bolborosească, să vorbească prostii, dar ei îl storceau şi mai tare, până când nu mai era sigur de nimic din ce spunea. Poate că de fapt nu spunea nimic, pentru că veninul îi amorţea şi-i închidea gura. Aşa trebuie să fi fost, fiindcă în cele din urmă îl lăsaseră în pace în vizuina lui, câteva săptămâni de odihnă sub umbrele şoimilor care-i dădeau târcoale, şi nu mai veneau după el în noaptea luminată ca ziua.

În timpul acestei perioade începuse să-şi redobândească simţul ordinii - măsura zilelor sale -, apoi începuse să denumească şi să clasifice. Şi cam tot atunci apăruse o nouă creatură. Şi ea solicitase prezenţa lui Adnan în bârlogul şerpilor, dar era altfel. Mai calmă. Mai lentă. Îi dădea şi ea târcoale, de la distanţă, dar nu şuiera în limba celorlalţi şi nici nu avea nevoie de un şacal care să-i traducă vorbele. Felul în care se folosea de limba arabă a fost, la început, alarmant: era ca şi cum s-ar fi strecurat în casa familiei lui din Sanaa, ar fi furat cuvintele părinţilor şi surorilor lui Adnan, iar apoi le-ar fi răsucit, aproape dincolo de orice recunoaştere, cu accentul său de şarpe. Chiar dacă gura ei dădea formă vocalelor yemenite, chiar dacă rostea expresiile conversaţiilor din bazar, accentul o trăda: era o creatură străină. Dar măcar ea nu-şi dezvelea colţii. Uneori prefera să dea târcoale cu şoimii, mai ales noaptea, la orele liniştite când lumina permanentă strălucea cu cea mai mare asprime, sau în clipele pustii de dinaintea primelor rugăciuni, când lui Adnan îi slăbea simţul trecerii timpului.

Ca orice alt animal locuind în lumea exterioară, nici acesta nu se prezentase, aşa că Adnan fusese obligat să inventeze şi se oprise la "Şopârla". Tot reptilă, dar fără muşcătura şarpelui. Mai degrabă ca acele mari creaturi

verzi pe care le văzuse dincolo de garduri, care probabil erau alţi străini deghizaţi, aşteptând să-şi scoată pieile pentru a lua formă umană.

Adnan înţelese că un Şopârlă fericit îi putea ameliora treptat viaţa, aşa că începu un dialog atent şi precaut, dar destul de inofensiv. Aproape că ajunse să se bucure de întâlnirile lor şi acum era uşurat când îşi părăsea vizuina. Şopârla nu spunea multe despre el, dar nici nu trebuia. Puteai afla destule doar fiind foarte atent. Pe vremuri fusese soldat, Adnan era sigur. Şi mai trăise în locul acesta cu mult timp înainte. Faptul că nu purta uniformă însemna că acum lucra pentru unul dintre serviciile de informaţii despre care auzise oricine în lume, inclusiv la Sanaa: CIA sau FBI. Toate acestea stârniseră curiozitatea lui Adnan din motive pe care încă nu era gata să le dezvăluie. Când Adnan se întoarse la vizuină după una dintre întâlnirile lor, făcu ceva ce nu mai încercase niciodată - cel puţin până acum, din cât îşi aducea aminte: strigă la ceilalţi şoareci din celulele aflate în jur.

– Nu le-am spus nimic! urlă el, aşa cum îi auzise şi pe ceilalţi.

Urmară aplauze şi câteva vorbe de încurajare în arabă.

– *Allahu Akbar!* strigă cineva, complet aiurea. Nu mai era vorba de Dumnezeu, ci de răspândirea veştilor, de completarea spaţiilor goale, de comunicarea informaţiilor despre această lume nouă pe care începea în sfârşit să o înţeleagă.

Până acum, presupuse el, fusese veriga lipsă din lanţul de comunicare prin care se transmiteau adesea informaţiile între celulele din Camp 3. Nou-veniţii spuneau că se aflau în Cuba. Alţii ziceau că lumea întreagă aflase de existenţa lor. Fiecare frântură de informaţie adăuga alte dimensiuni noului sens al lucrurilor. Circulau zvonuri şi despre faptul că unii dintre ei, câteva zeci, plecaseră acasă în acelaşi avion care îi adusese aici. Adnan, care nu participase niciodată la

aceste conversaţii de la o celulă la alta, îşi revizui atitudinea şi li se alătură, spunându-le celorlalţi chiar mai mult decât îi spusese Şopârlei. Pentru că şi el avea secrete. Iar acum ştia că, în cazul în care şerpii şi Şopârla îşi doreau aceste secrete, ele se puteau dovedi valoroase şi pentru ceilalţi şoareci.

Noaptea trecută, Şopârla îl luase prin surprindere, chiar îl speriase puţin când venise la cea mai nepotrivită oră. Îi afectase echilibrul şi el încercase să accelereze discuţia. Poate că aşa se explica de ce ieşise la suprafaţă una dintre cele mai bine ascunse amintiri din viaţa lui în Yemen, una care până atunci fusese adânc îngropată şi imposibil de scos la lumină. Era numele lui Hussay, omul care îi plătise lui Adnan drumul peste ocean. Agent de călătorie şi sponsor, Hussay era un alt străin care vorbea cu accent pronunţat.

Dar dezvăluirile lui Adnan nu avuseseră efect. Şopârla părea să creadă că Hussay era un alt yemenit oarecare şi îl înfuriase pe Adnan, insistând să afle şi un nume de familie, ca şi cum cei ca Hussay şi l-ar fi dezvăluit vreodată. Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, unul dintre şerpii de dinainte dăduse buzna pe uşă. Adnan recunoscuse imediat rânjetul de reptilă, haina cenuşie pe care întotdeauna o dădea jos ca pe o piele veche, aruncând-o pe spătarul unui scaun ori de câte ori începea "stoarcerea" şi el se ridica, pregătit să lovească.

Ca atare, Adnan refuzase să mai spună ceva, chiar dacă Şopârla părea să fie la fel de furioasă pe şarpe, o ciudăţenie pe care nu se mai obosise s-o împărtăşească vecinilor săi după ce se întorsese în vizuină.

Adnan încă mai analiza implicaţiile problemei în timp ce se ridică din pat la o oră pe care o aproxima ca fiind zece seara. Era momentul unei călătorii, al unei plimbări prin oraşul său natal, Sanaa. Adăugase de curând aceste plimbări la programul lui zilnic. Mergând înainte şi înapoi

prin celulă, visa drumul spre casă, etapă cu etapă. Dacă îşi scurta puţin pasul, putea traversa în patru paşi lăţimea celulei, apoi făcea alţi patru înapoi. În general, nu dura mai mult de zece minute până să lase locul acesta în urmă şi să se pomenească din nou pe străduţele şi aleile de acasă, unde stilul arhitectonic ciudat şi atemporal îţi dădea impresia că fiecare clădire arată ca un tort cu straturi glazurate de piatră palidă şi vopsea albă, cu înfloriturі de cremă pe tocul fiecărei uşi sau ferestre. Unde să se ducă azi, în această după-amiază târzie, când soarele alunecase jos, deasupra crestelor munţilor, şi fiecare colţ şi muchie se topeau într-un castaniu deschis, răcoritor? Merse pe alei pavate cu piatră, apoi pe cărări de pământ bătătorit, urmându-şi drumul mereu spre răsărit, dincolo de străduţa negustorilor de haşiş, unde toată lumea mesteca frunzele otrăvitoare şi scuipa pe jos zeamă maronie. Bărbaţii stăteau pe vine, cocoţaţi pe platformele de lemn ridicate în faţa fiecărei prăvălii. Iar el merse înainte, urcând mai întâi un deal, apoi nişte trepte către un acoperiş de la etajul al treilea,.şi privirea lui cuprinse întreg oraşul Sanaa, care acum se desfăşura dedesubt, învăluit în zgomotul pieţelor ce plutea peste acoperişuri. Ajungea la el şi mirosul de mirodenii şi aer curat de munte. Tălpile picioarelor sale goale simţeau răcoarea tencuielii. Apoi coborî către bazar şi trecu pe lângă măcelăria lui Ahmed, unde cinci capete de capră picurau sânge într-o cădiţă de plastic aşezată lângă uşă. Ahmed cânta în timp ce jupuia şi curăţa animalele, alungând muştele cu fiecare şfichiuire a unui cuţit lung şi strălucitor. Atunci auzi o voce care îl chema de departe. Adnan se opri şi văzu că stătea cu faţa la unul dintre pereţii celulei.

– Adnan!

Era un şoim. Uşa vizuinei sale se deschise şi îl învălui un şuvoi de cuvinte, toate de neînţeles cu excepţia ultimului, un soi de parolă a cărei semnificaţie era că trebuia să

meargă la o întâlnire cu Şopârla.

– Mişcă-te, Adnan. Te aşteaptă la interogatoriu. Prima oprire era la altă vizuină, una pustie, unde aştepta întotdeauna căruciorul care-l ducea până la bârloguri. Numai că, de data asta, procedura se schimbase. Îl suiră într-un camion, unul mare şi verde, pe care armatele le foloseau în marş, cu o prelată fluturând în partea din spate. Îl închiseră înăuntru şi porniră motorul. Şi, minunea minunilor, trecură mai întâi printr-o poartă, apoi prin alta. Putea să vadă afară pe lângă prelată.

Chiar era posibil? Pleca de-acolo? Îl duceau oare la avionul care avea să-l poarte spre libertate şi spre familia lui?

Drumul continuă în beznă, prima noapte adevărată pe care o vedea după foarte multă vreme. Întunericul era ca un balsam, deloc înspăimântător, iar aici era mai răcoare şi aerul mirosea a plante şi ţărână - o lume în care picioarele puteau în sfârşit simţi sub tălpi pământul. În emoţia lui crescândă, lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Camionul urcă versantul unui deal, iar când şoferul schimbă viteza lui Adnan i se păru că auzise corul insectelor care populau întinderea nopţii, fapt care îl emoţiona şi mai profund.

Speranţele sale se risipiră însă când camionul se opri în faţa altei porţi, unde alţi şoimi, mai puţini acum, se învârteau agitând lanterne şi strigând unii la alţii. Lăsară apoi camionul să intre şi Adnan îşi dădu seama că ştia unde se afla. Locul rămăsese viu printre cele mai vagi şi mai tulburi amintiri legate de sosirea lui aici. Da, aici petrecuse câteva luni înainte să fie mutat în vizuină. Era locul unde cuştile de metal se înşirau de la un capăt la celălalt. Acum, în pofida întunericului, văzu că vechiul lui cămin fusese lăsat în voia junglei: cuştile erau goale şi acoperite de liane şi iederă care coborâseră de pe dealul alăturat. Îl dădură jos din camion - făcea paşi mici din cauza lanţurilor de la glezne - şi îl împinseră spre o rulotă care nu se deosebea

deloc de aceea în care erau cândva bârlogurile. O uşă se deschise spre o cameră luminată în care văzu o masă, două scaune şi o oglindă pe un perete. Numai că, de data asta, Şopârla nu se afla acolo.

Apoi sosiră şerpii. Erau doi - necunoscuţi. Unul purta penele pestriţe şi verzi ale şoimilor, celălalt un costum tipic de şarpe, dar nu pielea cenuşie pe care unora dintre ei le plăcea să o lepede. Înăuntru era frig. După arşiţa de afară, aici părea să nu fie mai mult de zece grade, iar cutia de pe perete din care ieşea aer rece funcţiona pesemne la maximum, pentru că şuiera puternic.

Unul dintre şoimi îi prinse lanţul de inelul fixat în podea. Apoi, şarpele în verde pestriţ mârâi un ordin, iar primul şoim îi trase lui Adnan cămaşa peste cap. Ştia că nu trebuia să opună rezistenţă, numai că îngheţa fără cămaşă. Urmă o oarecare confuzie în legătură cu ceea ce aveau de făcut în continuare, până când şoimul îi desfăcu lanţurile de la glezne doar cât să-i scoată pantalonii şi chiloţii, apoi le prinse la loc. Când Adnan îşi manifestă intenţia de a se aşeza pe un scaun, şarpele cenuşiu îl împinse în spate până când îşi pierdu echilibrul şi căzu. Apoi, şoimul îl încătuşă şi îi trecu alt lanţ prin fiarele de la picioare, strângându-l tot mai tare, până ce al doilea şarpe lătră un ordin. Adnan era acum încovoiat şi îngheţat. Simţea o mâncărime din ce în ce mai puternică în gât şi sinusurile i se astupaseră. Îi puseră un sac pe cap, iar acum începu să se împotrivească, dar era prea târziu. Îi înfăşurară apoi în jurul gâtului un fel de frânghie, destul de strâns încât gluga să nu alunece. Auzi scaunele zgâriind podeaua. Câteva clipe mai târziu, auzi şi muzică, un scârţâit electronic şi o bătaie pulsatorie, ca bătaia unei inimi, amestecate într-un fel care-i tortura urechile. Volumul crescu continuu şi curând abia mai auzea strigătele şerpilor peste urletul muzicii.

Lucrurile continuară aşa timp de ore întregi - sau aşa i se păru lui - până când muzica se linişti în sfârşit. Urechile îi

ţiuiau şi-l dureau din cauza zgomotului şi frigului. Apoi unul dintre şerpi se aplecă la urechea lui şi era aproape bine-venit, măcar pentru respiraţia lui caldă.

Şarpele vorbi şi un şacal îi spuse aceleaşi cuvinte într-o arabă stricată:

– Spune-mi ceva despre Hussay, Adnan. Vorbeşte-mi despre el şi despre toţi cei cu care lucra. De unde era Hussay, Adnan? Ştii, nu-i aşa? De unde venea? Unde era casa lui?

Adnan nici nu se mai obosi să clatine din cap. Şarpele aşteptă o clipă, apoi repetă aceleaşi întrebări. A treia oară. A patra oară. Adnan continuă să nu reacţioneze şi îşi dădu seama că şarpele se îndepărta de el. După aceea, muzica izbucni din nou, mai tare ca prima dată. Cineva trase de lanţul prins de podea şi îl întinse şi mai mult. Durerea din încheieturi şi din spatele arcuit îi dădea lui Adnan senzaţia că era stors ca o cârpă udă. Frigul îi făcea oasele să pulseze.

Cum numise oare această frântură de informaţie despre Hussay, această amintire pe care o oferise Şopârlei abia ieri? Marele său dar. Da, un dar pe care acum şi-ar fi dorit să nu-l fi oferit niciodată. Unul dintre şerpi, se pare, îşi dăduse seama exact cât de mare era darul, dar Şopârla nu. Dacă era adevărat, probabil că nu aveau de gând să oprească prea curând acest tratament. Cel puţin, nu până obţineau şi restul secretelor.

Dar el se hotărâse deja că nu le vor primi niciodată. Sau nu acum. Nici unul dintre ei, nici şerpii, nici Şopârla. Chiar dacă l-ar fi omorât. Nu mai era şoarece. Era cârtiţă, oarbă la luminile lor şi la întreaga lume de deasupra.

Şi, cu fiecare clipă care trecea, cobora tot mai adânc.

CAPITOLUL ZECE

Adversarii noştri vor încerca în fiecare zi să ne smulgă informaţii, folosind toate mijloacele posibile. Uneori îţi pot adresa întrebările direct, după ce ai spus ceva. Dacă altcineva decât un membru al serviciului le abordează şi îţi pune întrebări despre misiunea noastră, despre unităţi sau despre orice alt element referitor la operaţiunea noastră, ai obligaţia să raportezi imediat. Între timp, nu uita că discuţiile tale în public sau la telefon nu sunt niciodată confidenţiale, mai ales în mediul în care lucrăm. Ca atare, fă tot posibilul pentru a anula capacitatea adversarilor noştri de a obţine informaţii. "Gândeşte OPSEC."

Din "Colţul OPSEC", rubrică permanentă, în săptămânalul JTF-GTMO, *The Wire.*

PRIMA ARESTARE a avut loc înainte de micul dejun, când un convoi bubuitor de Humvee-uri s-a oprit în pragul unui apartament de la Villa Mar. Ţinta era un translator, Lawrence Boustani, vorbitor de arabă angajat de unul din cei doi mari rivali, United Security. Îi puseseră cătuşele când era încă în pijama, în timp ce colocatarii asistau la eveniment din bucătărie, clipind adormiţi.

Boustani lucra în mod regulat cu echipa lui Pam, aşa că în dimineaţa aceea arestarea atrase imediat la cantină o mulţime de oameni. Toată lumea voia detalii, dar nimeni nu părea să le aibă.

– Tatăl lui e libanez, poate că asta-i legătura, spuse Pam.

Clienţii obişnuiţi de la micul dejun, printre care şi Falk, se apropiară, încercând să prindă fiecare cuvânt. Capetele

erau aplecate la toate mesele din sală, iar discuţiile erau înăbuşite. Fiecare părea convins că arestarea era doar prima dintr-o serie.

– Nu e un tip de la marină? întrebă Whitaker. Pensionat, sau cam aşa ceva?

– Din armată, îl corectă Pam. Divizia 82 Aeropurtată. Fort Bragg şi nişte posturi în străinătate. A ieşit în '99. E un băiat bun.

– O grămadă de băieţi buni ne-au tras clapa şi înainte, spuse Phil LaFarge, unul din membrii echipei lui Falk, analist la Serviciul de Informaţii al Armatei.

– Şi de-asta am ajuns acum să-l considerăm şi pe el vinovat? întrebă Whitaker. Ţineţi minte, asta-i o operaţiune a Pentagonului.

– Eu ştiu că Tyndall n-a avut niciodată încredere în el.

– Tyndall nu l-a simpatizat. Nu l-am auzit niciodată să spună ceva despre încredere.

– Poate din cauză că n-are încredere în tine. Vii de la Birou.

– Atunci, cred că eu o să fiu următorul.

Râsete nervoase. Umor cazon. Puteai deja să prezici cum se va desfăşura ziua până la prânz: vor apărea glume noi-nouţe şi o listă proaspătă de presupuneri. Până la cină, unele glume vor fi trimise prin e-mail colegilor de la Washington şi la câteva baze din State. În unele locuri, Boustani va fi catalogat drept cea mai mare ameninţare la adresa securităţii naţionale de la Osama bin Laden încoace. În altele - ţap ispăşitor, noul Dreyfus.

– Cred că asta te scoate de pe prima pagină, îi spuse Whitaker lui Falk, referindu-se la ştirea senzaţională de ieri în legătură cu Ludwig.

– Ca şi cum ceva din toate astea ar ajunge vreodată în *The Wire.*

– Gândiţi OPSEC, băieţi, ciripi Whitaker. Hei, vorbeşti de lup...

Cei trei membri ai echipei intrară liniştiţi în cantină, gata de vânătoare. Uniforma lui Cartwright părea să fi beneficiat peste noapte de un apretat şi un călcat. Fowler purta o bluză polo bej şi o pereche de pantaloni kaki. Arăta ca un agent imobiliar. Bokamper rămăsese la câţiva paşi în urmă - în mod intenţionat, presupuse Walk. Purta mocasini pe piciorul gol şi îl salută din cap pe Falk în timp ce se îndreptau spre o masă dintr-un colţ mai îndepărtat. Un mic dejun de afaceri.

– Îşi plănuiesc următoarea mişcare, spuse LaFarge. Whitaker, dacă ai noroc, poţi să prinzi cursa de zece şi zece spre Jacksonville.

– O să închiriez un avion de vânătoare şi-o să invoc al Cincilea Amendament.

Falk prinse privirea lui Pam. Avea expresia pe care o aveau toţi, un amestec de îngrijorare şi de însufleţire. Era ca un cutremur din orice companie sau organizaţie mare. Chiar dacă ştirile erau proaste, produceau un flux de adrenalină, un impuls de energie care se consuma de la sine în bârfă, mâini frânte şi fascinaţie obsesivă. Productivitatea va fi la pământ pentru restul săptămânii, fapt de care Trabert se temea probabil cel mai tare. Falk se întrebă dacă prizonierii îşi vor da seama de diferenţă, de schimbarea subtilă a presiunii. Acest gând îi aminti de Adnan. Va trebui să-şi facă într-un fel sau altul timp să continue discuţia începută, chiar dacă alte puncte se aflau mai sus pe lista de priorităţi din agenda sa aglomerată. Deja rămăsese în urmă cu cazul Ludwig. Mai era şi problema presantă a lui Harry, căruia trebuia să-i facă o vizită.

Ridicând privirea, o surprinse pe Pam care se uita la el. După ce plecase de la Tiki Bar seara trecută, se oprise la ea s-o ia cu maşina şi să-şi încheie noaptea împreună. Condusese până la el acasă şi, după ce deschisese uşa din faţă, auzise sforăitul lui Whitaker concurând cu bâzâitul

aparatului de aer condiţionat reparat între timp, din cauza căruia apartamentul era rece ca o morgă. Mai băuseră un pahar pe canapea, apoi petrecuseră o oră plăcută în pat. Falk descoperi că ducea dorul căldurii, al atingerii trupurilor alunecoase, deşi a face dragoste pe răcoare îi amintea de o noapte de toamnă într-o parcare din Maine, cu bufniţe ţipând în copaci în timp ce el era cu ochii în patru după singurul poliţist de noapte din Deer Island. După aceea, o condusese acasă. În asta consta o parte a şaradei. Fiecare se întorcea în patul lui până în zori. Merseseră pe aleile înguste şi sinuoase mărginite de cactuşi, sub un cer adânc şi plin de stele, iar farurile scoteau la iveală fragmente de suburbie americană transplantată.

Când se opriseră lângă apartamentul ei de la Windward Loop - nu era nici o lumină aprinsă, colegele ei probabil dormeau -, Pam se sprijinise de portiera maşinii şi se întinsese ca o pisică. Continua să miroasă ca în pat, iar el ştiuse că, după ce se va întoarce acasă, camera va fi încă îmbibată de parfumul ei. Aerul nopţii se strecura prin ferestrele deschise ale maşinii, aducând o mireasmă de iarbă uscată ridicată din pământul ars de soare.

– Deci e adevărat ce se spune? întrebă Pam cu un zâmbet răutăcios. Că le seduci şi le abandonezi? Câte o fată în fiecare port?

Falk avea o idee destul de clară despre originea acestor întrebări, dar, dată fiind reputaţia lui, presupuse că erau destul de întemeiate.

– Uneori a fost adevărat. Acum o lună aş fi putut spune că o să fie adevărat şi aici. Numai că în ultima vreme nu a mai fost la fel. Mi se pare greu de crezut că o să ne luăm rămas-bun imediat ce ne sfârşim treaba aici.

– Şi mie. Ar fi prea dureros. Genul de durere pe care îmi place s-o evit, dacă e posibil.

El presupuse că i se sugera să facă o reverenţă graţioasă, dacă avea cumva genunchii moi din cauza

perspectivei unui viitor împreună. Zâmbi, dar la început nu spuse nimic.

– Ţi-e greu să vorbeşti despre asta? întrebă ea. Putem s-o lăsăm pe mai târziu.

– Nu. Mi-am cam pierdut îndemânarea. Sunt ani de zile de când n-am mai discutat aşa ceva.

– Nu-i nimic rău să-ţi pierzi îndemânarea. Eram îngrijorată că ai prea multă, şi că sunt doar o cucerire în palmares.

Falk clătină din cap.

– Totuşi, e ciudat când te gândeşti - noi doi stând de vorbă despre aşa ceva. Ţinând cont că facem aici ce facem: punem întrebări ca să ne câştigăm pâinea. Stoarcem informaţii de la alţii. Ne pricepem să ajungem la miezul lucrurilor. Şi totuşi, stăm aici, aşteptând să facă celălalt prima mişcare.

– Poate că îţi urmăresc limbajul trupului.

El zâmbi şi se strâmbă. Bănuia că în această fază a jocului amândoi se întrebau cât ar rezista la un control minuţios. Ori de câte ori un interogatoriu ajungea într-un punct delicat, regula de bază era să ai încredere. Falk se întrebă dacă doreau să-şi pună la încercare încrederea prin dezvăluirea tuturor sentimentelor şi îi trecu prin minte o veche recomandare de la Quantico, cea referitoare la "depăşirea rezistenţei prin compasiune". Dar era oare vreunul dintre ei gata să recunoască că opunea rezistenţă tocmai acum?

– Bun, cum suntem o pereche de profesionişti, spuse Pam, mi se mai permite o ultimă întrebare indiscretă?

Falk dădu din cap.

– Există altcineva despre care ar trebui să ştiu? Fie la Washington, fie oriunde în altă parte?

Era felul ei de a întreba despre scrisoarea parfumată, presupuse el. Poate că asta declanşase întreaga conversaţie.

– Nimeni care să aibă importanţă, spuse el, susţinându-i privirea. Cum stau lucrurile cu tine?

– La fel.

– Ce-a mai spus Bo despre mine, cât am stat la bar?

– Că ai fost logodit.

Falk simţi că roşeşte şi mulţumi în sinea lui întunericului.

– Una din greşelile tinereţii.

– Şi nu va mai fi repetată?

– Nu poate fi repetată. Nu mai sunt tânăr. Orice greşeală viitoare va fi greşeala pe deplin documentată a unui bătrân profesionist.

– Nu m-ar deranja.

– Sper că îţi dai seama că acum va trebui să-i cer lui Bo un raport detaliat despre felul în care ai încheiat conversaţia de ieri.

– Eşti liber s-o faci.

– Bine, pentru că mâine dimineaţă la prima oră o să mă văd cu el.

Pam se încruntă.

– Fii atent.

– Cu Bo? La naiba, îl cunosc de ani de zile. E ca un…

– Frate mai mare?

– Păi, da.

– Mi-a spus şi asta.

– Vezi?

Acum se simţea puţin pus la zid de prietenul său, lucru de care Pam păru să-şi dea seama.

– N-are rost să te simţi prost. Probabil doar încerca să-mi dea jos chiloţii.

– Mai lasă-mă, te rog.

– De ce, pentru că e însurat?

– Nu numai.

– Asta nu înseamnă nimic pentru cei ca el. Şi nici "braconajul", crede-mă.

– E un campion al flirtului. Totdeauna a fost aşa.

– Şi a mers mereu pe drumul ăsta, sunt gata să pun pariu. Nu că şi-ar dori să ştie şi frăţiorul lui mai mic. Nu fi naiv. Mai ales până nu afli ce caută aici nenorociţii ăia. Nu uita, e unul dintre ei.

– Bo spune că a ieşit din laţ.

Ea îşi dădu ochii peste cap, sclipiri albe în lumina stelelor.

– Păi, ce altceva să zică spuse ea, dar mai puţin apăsat. Se aplecă să-i mângâie faţa, trăgându-l spre ea pe scaunul de vinilin cu arcuri scârţâitoare. Erau din nou liceeni, încleştaţi într-o pipăială interminabilă, într-o maşină parcată lângă bordură. Falk aproape se aştepta să audă strigătele unui tată furios de pe veranda casei.

– Şi asta face parte din rolul meu de fată dură? şopti ea, cu răsuflarea tăiată.

– Da' ştiu că ai pus-o la inimă!?

– Tu eşti singurul de care-mi pasă.

Încă o îmbrăţişare, încă o adiere de transpiraţie şi iasomie, aşa că Falk lăsă lucrurile să se liniştească. Dar continua să se întrebe dacă nu mai văzuse această reacţie şi înainte, în prezenţa lui Bo - furia iniţială, femeile pretinzând că îl dispreţuiesc; apoi o întoarcere de o sută optzeci de grade şi se lăsau cucerite de el, treceau peste linia dintre furie şi pasiune cu un singur pas uşor.

Câteva ore mai târziu, când Falk dormea adânc, sună telefonul. Whitaker bătu la uşa dormitorului să-i spună că era pentru el. Era şase dimineaţa. Îşi dădu seama că, de fapt, visa vechea Havana, şi parfumul Elenei se amestecase cu cel al lui Pam. O cameră de hotel cu un ventilator în tavan şi ritmul de conga strecurându-se înăuntru de pe stradă. Mai vedea şi auzea toate acestea în minte când se ridică îmbleticit. Năuc, se târî greoi dea lungul coridorului, reproşându-şi că nu se dusese încă la Adnan. Fusese prea ocupat cu femeile şi prietenii. În bucătărie era de-a dreptul frig, iar linoleumul părea gheaţă sub picioarele sale goale. Îl

auzi pe Bokamper aproape strigând în receptor:

– Trebuie să anulez plimbarea noastră pe plajă, prietene. O consfătuire urgentă de război.

Falk simţi că se trezeşte imediat.

– Aha, începe. Ai vreun nume?

– Cum ţi-am spus, nu sunt aici decât ca observator. Acum, când Falk stătea la masă în cantină, se întrebă dacă Bo fusese sincer cu el. Pam categoric nu l-ar fi crezut, dar Pam nu cunoştea omul, nici povestea legăturii lor, nici furtunile prin care trecuseră şi nici încrederea pe care o clădiseră împreună. Oricum ar fi fost, Fowler trebuie să se fi hotărât peste noapte să treacă imediat la acţiune, altfel Bo nu ar fi stabilit întâlnirea de pe plajă. Poate că toată pălăvrăgeala lipsită de respect de la Tiki Bar îl convinsese pe Fowler că trebuia să acţioneze imediat.

– Măi, măi, ce ziceţi de asta? se minună dintr-odată LaFarge.

Trei inşi care intraseră chiar atunci în cantină se îndreptau direct către echipă. Fowler se ocupă de prezentări, în timp ce Cartwright trase scaune pentru toată lumea. După toate aparenţele, erau nişte invitaţi din afară.

– Ce ziceţi de asta? repetă Whitaker. Victime sau colaboratori?

– Căpitanul Rieger nu e nici o surpriză, spuse LaFarge. Walt e şeful contrainformaţiilor militare pentru JTF, aşa că trebuiau să-l includă şi pe el. Protocolul.

– Dar Van Meter şi Lawson? întrebă Falk.

Se referea la căpitanul Carl Van Meter şi la Allen Lawson. Primul era în uniformă. Cel de-al doilea, nu.

– Lawson e civil. De la Global Networks.

– Nu-i nimic ciudat aici, spuse Whitaker. Lawson este rivalul lui Boustani. Probabil că ia o primă dacă le dă o mână de ajutor să-l arunce pe Boustani în groapa cu lei.

– Sau poate face exact ceea ce trebuie, se auzi vocea piţigăiată a lui Stu Sharp, un anchetator de la Forţele

Aeriene. Nu înţeleg ce rol joacă Van Meter. Care-i titulatura lui oficială?

– Ofiţer de informaţii pentru Forţa Reunită, spuse Whitaker. Turnătorul de casă al J-DOG.

– Numai când vine vorba de arabii de casă, interveni Sharp. Se enervează când îi vede pe vorbitorii nativi de arabă rugându-se. Pesemne are impresia că recită jurământul pentru jihad sau ceva în genul ăsta.

– Sunt nevoit să recunosc că şi mie îmi face pielea de găină, spuse LaFarge. Ştiu că n-ar trebui, dar când îi vezi pe deţinuţi făcând-o toată ziua, iar apoi începe şi vreunul dintre translatori… Clătină din cap.

– Van Meter mi-a spus odată că ne aflăm în plin război de supravieţuire a culturii noastre, cel puţin aşa crede el, spuse Whitaker, amuzat.

– Are dreptate, zise LaFarge.

– Dar Boustani? El să fie inamicul? La naiba, Boustani a crescut în Brooklyn.

– N-are importanţă, din moment ce a crescut într-o asemenea religie. Dar să vă mai spun ceva: Van Meter i-o cocea de mult lui Boustani. Zicea că se poartă prea frumos cu saudiţii. Cred că i-a trimis lui Rieger cel puţin zeci de reclamaţii în privinţa asta.

– Se pare că au dat rezultate.

– Hai, băieţi, nimeni dintre noi nu ştie ce mai au la mână. Sau ce-au găsit acasă la Boustani.

– Ai vorbit ca un adevărat procuror, zise Falk. Eşti sigur că nu eşti procuror, LaFarge?

– Pot să vă garantez un lucru, spuse Whitaker. Arestarea asta o să aibă un ecou puternic printre soldaţi. Ar fi trebuit să vedeţi cum se uitau poliţiştii la Boustani ori de câte ori începea să le toarne despre caracterul paşnic şi frumuseţea Islamului.

Falk se gândi la vremea când şi el era doar un căţelandru cu dinţi de lapte. Şi el ar fi fost dezgustat de

rugăciuni şi discursuri. Dacă ar fi mers în altă direcţie sau ar fi ales altă limbă, ar fi putut să reacţioneze şi el ca poliţiştii.

Dar mai ştia, din experienţa lui militară, că o mulţime de soldaţi din JTF nu ar fi depăşit niciodată acel punct de vedere, fie din lene intelectuală, fie din loialitate oarbă faţă de propriul lor mod de viaţă. Era o concepţie uşor de susţinut când tabăra cealaltă începea să arunce cu avioane în clădiri.

– Nu Boustani l-a băgat la apă pe un poliţist militar? întrebă Sharp.

– Ba da, răspunse Whitaker. Pentru că a aruncat Coranul unui deţinut pe jos. L-a tocat mărunt chiar în faţa deţinutului. O grămadă de oameni l-au văzut făcând-o şi n-a dat deloc bine.

– Inteligent. Şi, mai ales, plin de tact.

– La fel, au fost şi poliţiştii militari. Când Boustani a ieşit din celulă, unii dintre ei l-au numit "cioroi de nisip".

– Drăguţ, spuse LaFarge. Dar asta nu înseamnă că nu e vinovat.

– Încă nu i s-a demonstrat vinovăţia.

– OK. Dar atunci nu-l bănui pe Van Meter. Care, în treacăt fie spus, nu e acuzat de nimic.

– Decât că e un labagiu.

Se auziră şi alte chicoteli nervoase. Fiecare dintre cei prezenţi începea să-şi dea seama că replicile cutremurului aveau să zgâlţâie locul săptămâni în şir, generând noi stresuri şi fisuri, mai ales dacă urmau şi alte arestări.

– Chestia asta o să facă minuni pentru munca în echipă, spuse Sharp, cu un oftat obosit.

– Obişnuieşte-te, zise Whitaker. Cu ăştia şase în libertate, va fi şi mai rău.

Interesant, se gândi Falk, cum unii dintre ei hotărâseră deja că toţi cei şase de la masa cealaltă făceau parte din aceeaşi "echipă". O altă formă de vinovăţie prin asociere.

– Nu mă băga şi pe mine în gaşca de cârcotaşi, zise LaFarge în cele din urmă. Din câte ştim deocamdată, tipii ăştia ne fac un mare serviciu. Nu uitaţi de ce ne aflăm aici.

Şi asta era adevărat, iar Falk dădu din cap împreună cu ceilalţi. Perspectiva prezenţei unor spioni reali în mijlocul lor era, poate, versiunea cea mai neliniştitoare dintre toate. Poate din acest motiv unii dintre ei erau atât de dornici s-o minimalizeze sau, dimpotrivă, să creadă că ancheta făcea exces de zel. Consecinţele unei încălcări reale a securităţii puteau fi îngrozitoare. Timp de câteva clipe nu se auzi decât zdrăngănitul şi scârţâitul furculiţelor pe fundul farfuriilor. Apoi Mitch Tyndall se desprinse din coada de la bufet şi veni la masă ducând într-o mână o farfurie cu omletă aburindă.

– Cine-a murit? făcu el, chicotind. Dacă îl jeliţi pe Boustani, lăsaţi-o baltă. Ar trebui să fiţi recunoscători.

– Nu încerca să-i convingi, spuse LaFarge, uşurat să întâlnească un aliat. E ca şi cum ai vorbi la Uniunea Drepturilor Civile din Camp Delta.

– Mi se pare că ştii ceva, interveni Falk. Ai fost acolo, Mitch?

Tyndall clătină din cap.

– Totuşi, am auzit una-alta. Avea nişte benzi ciudate la el. Audio, nu video. Plus câteva dischete discutabile. Şi avea în laptop o listă cu nume de deţinuţi.

Whitaker emise un sunet ca un sforăit.

– Atunci mai bine mi-aş şterge tot de pe hard. La naiba, Mitch, probabil că toată lumea de la masa asta are pe laptopul de-acasă ceva care n-ar trebui să fie acolo. Oricum, nu cred că poţi pleca de-aici cu o servietă plină de documente.

– Avea acasă şi o mulţime de scrisori. De la deţinuţi. Ai şi tu aşa ceva?

Whitaker clătină din cap, redus la tăcere.

– După cât se pare, le pusese în bagajele pentru

continent şi era gata să le expedieze, continuă Tyndall.

Falk se gândi la scrisoarea pe care o avea. Nu era de la un deţinut şi era în engleză, nu în arabă sau în paştu. Dar conţinutul putea ridica multe sprâncene în acest climat, mai ales dacă cineva cunoştea motivul real al trimiterii ei.

Tăcerea se aşternu din nou. Astă-seară se va bea până târziu la Tiki Bar şi multe guri slobode vor scufunda multe nave[27]. Spera doar că nu va fi vorba de a lui. Sau a lui Pam.

Mulţi credeau acum că orice vorbitor de arabă era un potenţial suspect. Lucrurile se puteau înrăutăţi foarte repede dacă echipa nu avea grijă.

Falk se gândi din nou la Harry, care-l aştepta nerăbdător. Deocamdată putea să mai aştepte. Erau alţii pe care trebuia să-i vadă mai întâi. Se ridică şi îşi luă tava.

– Încotro? îl întrebă Whitaker. Te duci să raportezi conversaţia noastră amicului tău, domnul Bokamper?

– Linişteşte-te, Whit. Tipul cu care mă întâlnesc ştie să-şi ţină gura.

– Atunci trebuie să fie Adnan. Observaţia provocă râsete.

– Adnan e o moară stricată în comparaţie cu el. Îl cheamă Ludwig.

– Aha, mortul.

– Care aşteaptă întins pe o masă de disecţie. Whit, termină-ţi şunca înainte să se răcească. Pe curând, domnilor. Şi doamnă.

O privire de rămas-bun spre Pam. Măcar în sectorul ăsta lucrurile păreau să fie în regulă.

– Transmite-i salutări din partea noastră, adăugă Whitaker, apoi acoperi cu un şerveţel restul de şuncă.

---

[27] În original *loose lips sink ships,* slogan folosit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial; era un îndemn de a nu dezvălui în mod involuntar secrete militare.

CAPITOLUL UNSPREZECE

CADAVRUL LUI LUDWIG nu mai era pe masa de disecţie. Fusese deja ambalat pentru transport într-un sicriu versiune militară învelit într-un drapel. Până când Falk ajunse la spital, sicriul ajunsese şi el pe puntea de încărcare, unde aştepta să fie livrat la Leeward Point pentru următorul avion spre continent. O ordonanţă îl conduse până acolo să arunce o privire, dar nu era mare lucru de văzut, cu excepţia steagului cu stele şi dungi. Singura victimă de la Camp Delta - dacă nu-l puneai la socoteală şi pe deţinutul sinucigaş care vegeta şi acum în comă - era gata să plece acasă.

Falk era uşor tulburat. În State, l-ar fi bombănit pe doctor pentru că îndrăznise să i-o ia înainte fără să-l anunţe. Aici, asta n-ar fi generat decât necazuri şi un tir răzbunător de hârţogăraie. Bine măcar că exista un raport de autopsie care putea fi citit.

Doctorul era un oarecare căpitan Ebert, care părea destul de agreabil. Probabil că nu era obişnuit să trateze cu poliţia şi, aparent, nu era conştient de gafa pe care o făcuse.

– Aşteptăm rezultatele de la probele toxicologice, spuse Ebert citind peste umărul lui Falk, dar nu avea nici urmă de alcool în sânge. Era de aşteptat.

– Apă în plămâni?

– Până la refuz. Deşi oricum s-ar fi umplut chiar dacă nu s-ar fi înecat, după ce a stat atâta timp în apă.

– Cât timp, adică?

– Şapte sau opt ore. Poate chiar mai mult. Faptul că a

stat pe plajă o vreme ne cam încurcă. Când l-au găsit cubanezii? Hârtiile sunt cam vagi în sensul ăsta.

– Pe la şapte, şapte şi jumătate. N-au prea azvârlit cu informaţii în noi, în circumstanţele respective.

– În orice caz, s-a înecat. Nimeni nu l-a împuşcat, nu l-a înjunghiat şi nu l-a strangulat.

– Şi nici nu l-a lovit cu ceva în cap?

– Nici.

– Putea să-l ţină cineva sub apă până se îneca?

– Bineînţeles. Nu am găsit urme care să dovedească aşa ceva, dar asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat. Peştii s-au apucat de treabă după o vreme, aşa că indiciile nu vor mai fi prea clare.

– Ai găsit ceva care să explice de ce s-a dus să facă o baie în uniformă şi cu bocancii în picioare?

Ebert clătină din cap.

– Cum am mai spus, nu era beat. Poate că a intrat în apă să caute ceva, cine ştie. A alunecat şi a căzut, apoi l-au luat valurile. Se mai întâmplă.

– Dar ai spus că n-are nici o lovitură la cap. Rezultă că n-a căzut şi nu era inconştient.

– Destul de corect.

– Deci pot să bănuiesc că luase cine ştie ce droguri sau calmante.

– De unde? După toate poveştile pe care le-am auzit în legătură cu Camp America, exact asta mai trebuie inventată. Băutură? Sigur, ca orice soldat. Dar altceva? Doar dacă i s-a prescris vreun tratament. Oricum, o să te anunţ când vin rezultatele.

– Şi cam când o să fie asta?

– Mai avem de aşteptat câteva zile. Scuze. Probele sunt trimise în State. De-aia mă grăbeam aşa să scap de el de-aici, îl expediază cu zece şi zece la JAX.

– Uite numărul meu.

– O să fii primul care află. Tu şi generalul Trabert.

– Mă gândeam că o să spui asta. A făcut ceva "investigaţii", cum se spune?

Ebert zâmbi, dar nu-i răspunse, ca un bun soldat care respectă lanţul de comandă.

Falk mai trebuia să găsească un scenariu, altul decât cel al sinuciderii, care să explice de ce Ludwig îşi lăsase pe plajă portofelul, dar nu bocancii şi uniforma. Privită ca accident, moartea lui mai avea un oarecare sens.

Făcu următoarea oprire la biroul de control al portului, unde venirile şi plecările fiecărui vas erau monitorizate prin radar şi radio. Nu era un loc prea însufleţit. Gitmo primea rareori vizitatori de pe mare, cu excepţia Gărzii de Coastă şi a barjei de aprovizionare de la Jacksonville.

Aspirantul Osgood era singur la post şi părea dornic de tovărăşie. Îl servi imediat pe Falk, derulând o hartă albă, cu mari pete cenuşii şi albastre şi brăzdată de linii de contur şi cote de adâncime. Era intitulată "Golful Guantánamo, de la intrare până la Caimanera". Osgood începu să-i explice semnificaţia marcajelor.

– Nu te obosi, spuse Falk. Pot să le citesc.

– Aţi fost în marină?

– La puşcaşii marini. Şi am crescut pe malul apei.

– Cam pe unde?

– Sus, în nord. Dacă dai răspunsuri vagi, vor renunţa la întrebări. Învăţase asta de mult.

– În regulă, Osgood, spune-mi şi mie ceva. Dacă cineva intră în apă aici - şi arătă un punct chiar lângă Windmill Beach - şi înoată maximum o sută de metri, apoi se întoarce paralel cu linia ţărmului şi mai înoată, să zicem, cam o sută de metri spre est... (în uniformă şi în bocanci, nici mai mult, nici mai puţin. Falk nu-şi putea scoate asta din cap.)...Apoi, să zicem, se îneacă, unde crezi că va fi scos la mal?

– O sută de metri în larg? Osgood se gândi câteva clipe, apoi degetul îi alunecă vreo câţiva centimetri spre vest, la o

jumătate de milă de teritoriul cubanez, într-un punct marcat ca Blind Beach.

– Cam asta-i estimarea mea. Harta spune "Blind Beach" pentru că nu poţi s-o vezi din apă, dar toţi de-aici îi zic Hidden Beach. Bineînţeles, e posibil să fii dus şi mai departe. Osgood îşi mişcă degetul alţi câţiva centimetri, tot către vest. Poate chiar până la Blue Beach. Vânturile bat destul de stabil din est, în josul coastei. Curenţii sunt la fel. Cei de pe vasele care merg împotriva curenţilor spun că de obicei e nevoie de-un efort zdravăn ca să treci de corn.

– S-a întâmplat ceva alaltăieri noapte care să fi putut schimba situaţia? O furtună? Poate o navă de mare tonaj care a trecut prin apropiere? O schimbare ciudată de vânt? La naiba, orice.

– Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru, domnule. Presupun că vă interesează sergentul Ludwig. După ce am auzit că l-au găsit, am verificat vânturile, orarele navelor, mă rog, tot ce trebuie. M-am întrebat dacă a fost o furtună în larg, ceva care ar fi putut provoca un flux mai puternic şi l-ar fi scos din apă. Dar…

Ridică din umeri.

– Nimic?

– Îmi pare rău. Singurul lucru despre care chiar nu ştiu nimic e marina cubaneză. Cred că o vedetă putea intra în sectorul nostru din greşeală. Putea să-l lovească sau cam aşa ceva. Au mai făcut asemenea prostii, dar nu s-a mai întâmplat de ani de zile. Şi n-au ajuns niciodată atât de departe. În nici un caz până la Windmill Beach.

– Din câte ştim noi.

– Da, domnule.

– N-ar fi apărut pe radarul nostru?

– Cele mai mici, nu. Dar băieţii de la supravegherea dinspre mare i-ar fi zărit. Ori i-ar fi auzit.

– Supravegherea dinspre mare?

– Unitatea de Luptă Mobilă Submarină de Coastă nr.

204, dacă vreţi titulatura completă. O unitate de rezervişti din marină. Au câteva posturi de observaţie pe dealuri, de când s-a deschis Camp Delta. Dacă o patrulă cubaneză ar fi trecut pe-acolo în noaptea respectivă, cred că toată lumea ar fi aflat până acum.

– Bine gândit, aspirant.

Chiar şi în cazul puţin probabil în care cubanezii ar fi trecut linia fără să fie văzuţi, l-ar fi prins pe Ludwig sau l-ar fi omorât accidental, n-ar fi raportat niciodată că l-au găsit. N-ar fi ştiut cum să muşamalizeze mai repede lucrurile. Până acum, cadavrul ar fi fost îngropat în partea lor, într-un mormânt anonim, sau aruncat în larg, unde ar fi fost dus inevitabil spre vest.

– Atunci hai să încercăm ceva, spuse Falk. Generalul Trabert pare să creadă - sau i-a spus cineva - că aici, chiar în faţa plajei Windmill, curenţii pot fi cam înşelători. Curenţi de fund, sau cum li se spune. Crede că nu e chiar surprinzător că Ludwig a apărut acolo unde a apărut.

Osgood practic luă poziţia de drepţi când auzi numelui generalului. Faţa i se înroşi în timp ce începu să vorbească:

– Nu am pretenţia să vorbesc în numele unui general de armată, domnule.

– Nici nu ţi-am cerut.

Osgood suflă aerul din obrajii umflaţi.

– Puteţi vedea liniile de contur şi marcajele de adâncime la fel de bine ca şi mine, domnule. Sunt destul de evidente. O să vă arăt şi datele vântului din noaptea care vă interesează.

– Oficial, ar fi grozav, dar n-am nevoie de asta chiar acum. În schimb, poţi să-mi arăţi altceva. Arată-mi locul unde crezi că a început să plutească în derivă ca să fi ajuns acolo unde-a ajuns, ceea ce ar fi cam... La dracu', nici măcar nu apare pe hartă.

– Mai am una, domnule. Acoperă o suprafaţă mai mare.

Osgood scoase o hartă la scară uşor mai mare, care

purta titlul "Abordarea Golfului Guantánamo". Marginea ei de est se afla la câteva mile dincolo de linia gardului din partea cubaneză, exact lângă intrarea în golfuleţul Punta Balovento.

– A ieşit pe ţărm chiar aici, spuse Falk, bătând cu degetul pe linia ţărmului cubanez. Cam la o jumătate de milă de gard. Spune-mi doar părerea ta, evident.

Osgood ezită.

– Aţi putea susţine în orice raport pe care îl semnaţi că e doar părerea dumneavoastră? Pe baza datelor nautice şi meteorologice disponibile în acest birou, bineînţeles.

– Va fi plăcerea mea, aspirant.

Osgood dădu din cap şi culoarea îi reveni în obraji.

– Oricum am lua-o, a murit tot în apele cubaneze, domnule. O bucată bună în interior. Şi dacă ar fi trecut de locul ăsta - Osgood bătu cu degetul pe un punct în largul poziţiei unde Ludwig ajunsese pe plajă -, ar fi fost probabil târât în golfuleţul ăsta al lor, Punta Balovento. Ştiu că una dintre vedetele lor de patrulare a lovit acolo un banc de nisip. I-a murit motorul şi a eşuat pe ţărm chiar în golfuleţ. Asta ziua în amiaza mare.

În mod evident, Osgood nu avea o părere prea grozavă despre cunoştinţele de navigaţie ale cubanezilor.

– Asta însemnând ce, că s-a înecat aproape de mal?

– Da, domnule. Aş spune la cel mult o sută de metri.

– Dar în partea lor. Cel puţin o jumătate de milă în interior.

Osgood dădu din cap. Falk îşi încrucişă braţele, mai încurcat ca oricând.

– Nu prea are sens.

– Nu, domnule.

– Crezi că aş putea arunca o privire la una din astea? spuse Falk, arătând către hartă.

– Sigur. Haideţi în camera hărţilor.

Falk şi-ar fi putut petrece acolo ceasuri întregi,

desfăşurându-le pe toate ca să le dezlege secretele. Hărţile nautice erau făcute parcă la comandă pentru a visa cu ochii deschişi. Dădea peste marcajele vechilor mine şi epave. Când studia datele pentru zonele de adâncime redusă şi barele de nisip, aproape se înfiora: parcă simţea hula care zgâria fundul mării. Citind numerele mai mari, îşi imagina abisurile ca de cerneală ale foselor. Atâtea mistere ascunse sub valuri - o lume a tăcerii populată doar de peşti, corăbii de mult uitate şi scheletele rătăcitoare ale celor pierduţi în mare şi niciodată regăsiţi. Ludwig ar fi putut ajunge şi el tot aşa. Doi dintre prietenii din copilărie ai lui Falk erau încă acolo, înecaţi în timpul furtunilor de vară din largul Stoningtonului, fii de pescari cum era şi el. Uneori, când studia contururile scufundate se simţea ca un poliţist care examinează harta celor mai întunecoase şi mai primejdioase străzi din oraş. Alteori parcă verifica un imens plan de evadare, cu o diversitate de porţi care duceau la oricare dintre locurile lui preferate. Pentru că, odată ce ieşeai în larg, puteai ajunge aproape oriunde dacă ştiai bine ce faci.

– Avem o mulţime din astea, spuse Osgood. Seturi de câte trei hărţi ale zonei, dacă vă interesează.

– Cum să nu, spuse Falk. Poate că o să-mi agăţ una în bucătărie. Să mai pavoazez puţin locul. Aş avea la ce să mă uit, pe lângă petele de grăsime.

– Poftim. Aspirantul le puse într-un tub de carton. Avem destule şi urmează să mai primim. Flota cartează din nou traseele maritime din zona asta, atât pentru noi, cât şi pentru Garda de Coastă.

– Ca să-i vânaţi pe traficanţii de droguri?

– Şi pe refugiaţi.

– Fii serios.

– Câteodată, e foarte aglomerat aici. Dar mi-e teamă că nu e căprăria noastră.

Falk ajunse la cazarma lui Ludwig cu o jumătate de oră

înainte de prânz. Comandantul unităţii, un colonel rezervist, stabilise ezitant ora întâlnirii.

Ludwig fusese încartiruit într-o baracă din panel, cel mai recent stil în construcţia de locuinţe la Camp America, capătul unui proces evolutiv jalonat de corturi şi barăci şubrede luate de la Marină. Unităţile de panel aveau douăsprezece paturi aranjate în două rânduri şi nici o fereastră, dar erau dotate cu aer condiţionat. Baraca lui Ludwig era a doua dintr-un şir de cinci. În apropiere se găsea un teren de baschet, deja în plină activitate în pofida caniculei de la amiază. Terenul din. jur era acoperit cu pietriş, nu cu gazon, ceea ce nu atenua deloc temperatura, dimpotrivă. Stai aici destul timp şi începi să ai halucinaţii, se gândi Falk.

Un grătar şi două biciclete se prăjeau la soare. Lângă uşă era un avizier pe care cineva lipise un anunţ de vânzare: o undiţă şi o cutie pentru momeală la numai treizeci de dolari. Probabil un soldat care mai avea puţin şi pleca acasă.

Falk intră fără să bată, iar primul lucru pe care îl văzu fu un afiş color al turnurilor gemene de la World Trade Center în flăcări, cu un text de propagandă al armatei redactat în mod bizar: "Eşti într-o stare de spirit New York? Nu lăsa să-ţi scape nici o informaţie pe care inamicii noştri o pot folosi pentru a ucide soldaţi americani sau alţi nevinovaţi".

– Trebuie să fii agentul special Falk.

– Iar dumneata trebuie să fii colonelul Davis.

– Corect.

Mai erau de faţă câţiva militari, iar atmosfera era una de ostilitate ţinută în frâu. Pe lângă tensiunea obişnuită din oricare unitate care tocmai a pierdut un om, aici se mai simţea un element: lipsa de încredere între civili şi militari, prezentă şi în alte locuri la Gitmo. Lipsa de încredere se dubla dacă mai aflau şi că vorbeşti araba. Băieţii ăştia auzeau de la ofiţerii lor, douăzeci şi patru de ore, şapte zile

pe săptămână, că fiecare deţinut este un ucigaş înrăit şi un terorist experimentat care, într-un fel sau altul, împarte cu amicii lui răspunderea pentru cele întâmplate pe 11 septembrie. Era o parte din efortul de a-i menţine motivaţi şi de a le ridica moralul. Dat fiind acest soi de îndoctrinare, Falk nu se mai mira că erau bănuitori faţă de oricine avea alte convingeri. Pentru ei, Falk era unul dintre cei care făceau compromisuri şi obţineau înţelegeri, un individ care nu numai că vorbea limba inamicului, dar se mai şi plângea de tratamentele dure aplicate uneori în timpul interogatoriilor. Iar acum venise aici să le pună întrebări şi nu părea să-i pese dacă îi scotea din sărite sau nu.

– Am încercat să-i ţinem pe toţi departe de lucrurile lui, spuse Davis. Nu că ar fi vrut cineva să umble cu ele. Le-a fost cam greu să se uite tot timpul la patul lui gol.

– Îi înţeleg foarte bine. Pe vremuri am fost şi eu în armată. Aveţi o cheie de la dulap?

– Am păstrat-o pentru dumneata. Când ne dai mână liberă, îi trimitem lucrurile acasă.

– Din partea mea, le puteţi trimite chiar în după-amiaza asta, cu excepţia celor pe care le pun deoparte. E din Buxton, Michigan?

– Da. Cam la o sută de mile de Lansing.

– Sunt mulţi din aceeaşi zonă?

– Cei mai mulţi, da.

Deasupra patului erau lipite fotografiile pe care se aştepta să le găsească acolo. O femeie drăguţă, o fetiţă cam de patru sau cinci ani, plină de viaţă şi un bebeluş de câteva luni. Ludwig însuşi apărea într-unul dintre instantanee, iar Falk simţi că-şi pierde cumpătul. Recunoscu faţa pe care o văzuse în câteva dintre rundele sale nocturne la Camp 3, în zona lui Adnan. Presupuse că era perfect logic să se întâlnească cu Ludwig în schimbul de la opt la patru. Şi nimeni dintre cei de la JIG, deci nici el, nu afla numele vreunui paznic, sau invers, de teamă ca nu

cumva să-l scape în prezenţa unui deţinut. Din acest motiv gardienii recurgeau la porecle, adesea arabe, doar din amuzament. Dulapul de la picioarele patului era plin doar pe jumătate. Deasupra se afla un roman de Tom Clancy, dar era singura carte. Dacă nu citeai aici, nu citeai nicăieri. Mai erau câteva haine civile, altă uniformă, câteva articole de toaletă, nişte CD-uri şi un player cu căşti. Celine Dion şi Garth Brooks. Muzică de bancher al noului mileniu. Apoi hârtie de corespondenţă, plicuri şi câteva pixuri. Un prosop, o mănuşă de baseball, o pereche de pantofi de jogging. Nu se vedea însă nici un slip şi nici ceva care să semene cu un jurnal sau o agendă. Scotoci mai la fund, aşteptându-se să descopere un maldăr de scrisori de la soţia lui. Nu le găsi. Poate că Ludwig comunica numai prin telefon şi e-mail. Mulţi procedau aşa. Va trebui să ceară şi înregistrările, deşi asta însemna încă o rundă de smuls aprobări.

– Care erau îndatoririle lui obişnuite?

– Era comandantul schimbului la Camp 3.

Falk trebuia să vadă şi diagrama de serviciu şi să discute cu ceilalţi soldaţi din schimb.

– A remarcat cineva ceva despre starea lui de spirit? Era supărat? Deprimat?

– Ludwig nu prea vorbea cu ceilalţi. Da, i-am întrebat şi toţi mi-au spus că n-au observat nimic ieşit din comun. Soldatul Calhoun, aici de faţă, a fost cel mai bun prieten al lui.

Falk se întoarse şi văzu un soldat cu faţa ca o lună plină, aşezat la trei paturi mai încolo, cu bereta în mână, aşteptând ca unul care tocmai ceruse o slujbă.

– Caporalul Belkin mi-a vorbit despre tine alaltăieri noapte, pe plajă, spuse Falk.

– Mi-a spus şi mie despre dumneavoastră, răspunse Calhoun, pe un ton care sugera că nu-i prea plăcea ce auzise.

Isuse, dar sensibili mai erau băieţii ăştia!

– Întrebările astea trebuie puse, soldat, chiar dacă unele sunt neplăcute. Mi s-a spus că ai fost ultimul care l-a văzut. Rămâne tot aşa, cel puţin din informaţiile pe care le ai?

– Da, domnule.

– Şi unde a fost asta?

– La cantina de lângă plajă. La cină.

– Mai ţii minte ce aţi vorbit?

Calhoun ridică din umeri, privind spre un colţ al barăcii. Fie ascundea ceva, fie puţin îi păsa de Falk.

– Deci. Fotbal? Femei?

– Mda. Cam aşa ceva. Banalităţi.

– Când aţi terminat?

– Pe la şase jumătate.

– Şi?

– Câţiva dintre noi s-au dus să se uite la televizor. El a spus că se duce la o plimbare. Făcea câteodată chestia asta după masa de seară.

Bancherul îşi făcea plimbarea de digestie, ca la el acasă. Numai că din plimbarea asta nu s-a mai întors niciodată. Mai erau câteva ore de lumină. Probabil şi le petrecuse pe plajă, privind apusul de soare în timp ce se adâncea în depresie.

– Şi nu l-a mai văzut nimeni?

Calhoun clătină din cap, examinându-şi de data asta picioarele.

– Eraţi prieteni încă de la Buxton?

– Da, domnule. Mergeam împreună la vânătoare, înainte să ne căsătorim ieşeam împreună la femei.

– Cum era căsătoria lui?

– Fericită.

Acum se uita în sus, sfidător.

– Şi cam ce-i plăcea să facă aici, în timpul liber?

– Ce facem toţi. Filme. Internet.

Mda, categoric, era un adept al e-mailului, îşi spuse Falk.

– Ieşea cu barca?

– Nici unul dintre noi nu iese cu barca. Nu prea e apă lângă Buxton. Păcat de locul ăsta.

– Înota?

– Mai intra în apă.

Lui Falk i se păru că tonul fusese cam defensiv.

– Mă întrebam, pentru că nu pare să fi avut costum de baie.

Calhoun ridică din umeri. Nu era problema lui.

– Scuză-mă că sunt lipsit de delicateţe, soldat, dar avea vreo relaţie aici? Vreo femeie pe care o vizita discret?

Parker se înroşi - de furie, nu de jenă.

– Nu, domnule. Era drept ca bradul. Doar era bancher.

Ca şi cum asta ar fi pus capăt discuţiei.

– Cum se numea banca lui? Falk îşi spuse că ar trebui să le dea un telefon.

– Farmers Federal. Tocmai fusese avansat director de filială cu o lună înainte să fie mobilizat. Nu ajungi în asemenea funcţie când lucrurile nu merg ceas ori când ai probleme personale.

– Am înţeles, soldat. Încă o întrebare şi gata. În ultimele zile ţi s-a părut deprimat? Neliniştit?

– Uitaţi-vă în jur, domnule. Calhoun făcu un gest larg, pentru a-i include şi pe ceilalţi trei militari. Arată vreunul dintre noi entuziasmat? Suntem aici de zece luni şi mai avem încă două. Oricine nu-i puţin deprimat trebuie să-şi facă un control psihiatric. Dar nici unul dintre noi nu se gândeşte să se sinucidă. E ultimul loc unde am dori să ne sfârşim viaţa.

– Am înţeles, soldat. Falk închise carnetul, apoi şi dulăpiorul. Poţi să le expediezi când vrei, domnule colonel, dar aş vrea să primesc o copie a dosarului de personal.

– Anumite date va trebui să mi se trimită prin fax de la comandamentul unităţii din Michigan.

– Foarte bine. O să mai arunc o privire, atunci. Colonelul dădu din cap şi ieşi. Doi dintre ceilalţi ieşiră şi ei, dar

Calhoun rămase la urmă, ca şi cum ar fi vrut să păzească lucrurile camaradului său. Falk studie din nou fotografiile. Lângă ele era lipită o felicitare de Crăciun decolorată. Controlă patul, dar nu găsi nimic nici sub el, nici sub saltea. Lipsa scrisorilor continua să-l deranjeze. Trebuia să fie ceva, nu doar e-mailuri, mai ales în cazul unui om care se agăţase şapte luni de o felicitare de Crăciun.

– Primiţi multă poştă de-acasă? îl întrebă el pe Calhoun.

– Au venit deja să ia scrisorile. Falk se uită la el, brusc interesat.

– Cine?

– Cei de la securitate. Au spus că sunt autorizaţi.

– Comandantul vostru era cu ei?

– Nu. Dar aveau cheia de la dulăpior, aşa că ne-am gândit că e în regulă.

Cheia sau vreun şperaclu? Era o plăcere să deschizi asemenea dulăpioare - dacă ştiai cum să procedezi.

– Cum adică, de la securitate?

– J-DOG.

Oamenii lui Van Meter. Ar fi trebuit să-i spună cineva şi lui Falk.

– Ai auzit vreun nume? Calhoun clătină din cap.

– Dar unul dintre ei era căpitan, l-am văzut tresele. Poate că era chiar Van Meter.

– Să-ţi spun ceva, Calhoun. Data viitoare când îl mai vezi prin oraş, ce-ar fi să citeşti numele şi să ţi-l notezi? Pe urmă dă-mi un telefon.

Scrise numărul pe o bucăţică de hârtie. Gestul păru să trezească interesul lui Calhoun, poate pentru că îl făcea să se simtă implicat. Poate că din acelaşi motiv îi oferi şi următoarea informaţie:

– Aţi putea controla la oficiul poştal. Au luat numai corespondenţa veche.

– Nu vi se aduce poşta direct la cazarmă?

– Nu, domnule, trebuie să ne ducem s-o luăm. Earl

mergea acolo în fiecare zi. Mulţi dintre noi facem la fel. Dacă coada e destul de lungă, uneori ne omoram aşa chiar şi o jumătate de oră.

După dispariţia lui Ludwig se adunase corespondenţa pe două zile, aşa că merita să încerce. Poate că un căpitan ca Van Meter, obişnuit ca poşta să i se aducă direct la birou, nu se gândise să verifice.

– Mulţumesc, soldat.

Calhoun se mulţumi să dea din cap, din nou posomorât. Rămase pe pat în timp ce Falk ieşea din dormitor.

"Biroul poştal" de la Camp America era o baracă de panel transformată, iar coada era într-adevăr lungă. Falk se strecură pe lângă ea până la tejghea.

– Doriţi ceva? întrebă un sergent. Falk îşi flutură legitimaţia de la Birou.

– Sunt aici în legătură cu cazul Ludwig. Am nevoie de corespondenţa pe care nu a ridicat-o.

– Va trebui să faceţi mai mult de-atât dacă vreţi s-o vedeţi, ce să mai zicem s-o luaţi.

– Cuvântul generalului Trabert are vreo greutate?

Replica măcar tempera puţin tupeul sergentului.

– Aveţi un ordin scris?

– Nu. Ai un telefon aici?

– Nu pentru persoanele neautorizate. Falk citi numele de pe uniformă. Keaton.

– E-n regulă, cum vrei. O să mă duc până la Palatul Roz să-i spun generalului că un afurisit de sergent Keaton m-a obligat să mă duc până acolo şi să-l întrerup din orice avea de făcut doar ca să obţin o scrisoare de autorizare. Mie îmi convine.

– Telefonul e acolo, spuse Keaton.

Nu numai că generalul era la birou, dar încerca să dea de Falk de peste un ceas.

– Bună dimineaţa, domnule.

– E mai mult după-amiază, dar măcar sunt mulţumit să

aud că eşti pe traseu. Cu cât mai repede vei încheia treaba asta, cu atât mai bine, mai ales după ce s-a întâmplat azi, mai devreme. Cred că ai auzit.

– Da, domnule.

– Ceea ce îmi aminteşte scopul acestei convorbiri. Ca şi cum generalul l-ar fi sunat pe el.

– Unul din echipă a încercat să dea de tine. Vor să se întâlnească cu tine şi păreau să creadă că eu aş şti cum să te contactez.

Falk aruncă o privire către foarte ocupatul sergent Keaton, care ridicase o planşetă pentru hârtii şi încerca să pretindă că nu trage cu urechea.

– Vreun motiv?

– N-a spus. Era camaradul tău, Ted Bokamper. Falk se linişti. Era în stilul lui Bo să încerce să dea de el prin intermediul generalului. Împuşca doi iepuri dintr-un foc: îi punea în priză pe amândoi şi el obţinea ceea ce îşi dorea.

– Trebuie să te întâlneşti cu el la treisprezece zero zero, la debarcader.

Falk se uită la ceas. Mai avea timp să se oprească puţin acasă, cât să mănânce ceva şi să se schimbe pentru o ieşire pe mare. Până la urmă, avea să stea de vorbă cu Bo între patru ochi şi nu-şi putea imagina un loc mai bun pentru aşa ceva decât puntea unui velier, în largul Golfului Guantánamo. Bine că generalul nu-i vedea zâmbetul.

– Da, domnule. Voi fi acolo.

– Bine. Presupun că m-ai căutat cu un motiv.

– Corespondenţa lui Ludwig. Sunt la oficiul poştal de la Camp America şi îmi trebuie o autorizaţie să preiau scrisorile. Un sergent extrem de amabil zice că o aprobare verbală este suficientă.

– Dă-mi-l la telefon.

Falk îi întinse lui Keaton receptorul şi se uită ţintă la el. Sergentul dădu ţeapăn din cap şi spuse "Da, domnule" de trei ori la rând. După ce ritualul se sfârşi, îi dădu receptorul

înapoi lui Falk.

– Vrea din nou cu dumneavoastră. Eu mă duc după poştă.

Falk luă telefonul, în timp ce Keaton dispărea.

– Domnule?

– Încă ceva, Falk. Când îţi faci rondul, nu uita ce ţi-am spus. Orice auzi vreau să ştiu şi eu. Înaintea lor. De fapt…

Auzi fâsâit de hârtii, apoi o mână acoperi receptorul, probabil în timp ce Trabert vorbea cu altcineva.

– De ce nu treci diseară pe la mine, la birou? Să zicem la optsprezece zero zero. Mâncăm şi să stăm de vorbă. Doar noi doi. E mai bine aşa.

– Va fi plăcerea mea, domnule.

Asta fusese o minciună. Se întrebă câte altele va fi obligat să mai spună până la sfârşitul zilei.

CAPITOLUL DOISPREZECE

DEBARCADERUL, NU TIKI BAR, era mijlocul preferat de Falk pentru a evada din Gitmo. Încerca să-şi facă timp să iasă cu barca măcar o dată pe săptămână şi alesese pentru terapie un Hunter de nouă metri. Era cam lovit, dar ieftin. Şi, după senzaţia de claustrare a camerei de interogatoriu, nimic nu se compara cu apele deschise ale golfului - briza sărată în faţă, soarele în spate şi poate un lamantin pe post de escortă, o formă maronie alunecând sub valuri. După răceala cu gust metalic a apelor puţin adânci şi pline de stânci din Maine pe care crescuse Falk, Golful Guantánamo părea o piscină imensă, călduţă ca apa dintr-o cadă şi verde ca un castron cu punci. Cu nişte beri la bord, putea petrece câteva ore trăgând mereu de scote pentru a ţine velele aliniate chiar pe muchia vântului.

Aici o dusese pe Pam la prima lor întâlnire reală şi o impresionase cu priceperea lui la navigaţie. Târziu, într-un weekend, înghesuiseră echipament de camping într-o barcă uşoară şi ajunseseră, folosind motorul, până la Hospital Cay, o fâşie îngustă de lângă coastă, unde rămăseseră peste noapte. Fusese singurul prilej din timpul şederii lui la post când Falk simţise că se găsea în altă parte.

De curând, autorităţile îmblânziseră regulamentul şi îi lăsaseră pe navigatori să iasă din golf - mai degrabă o concesie făcută pescarilor, dornici să-şi încerce puterile în ocean. Chiar şi aşa, erau totuşi limitaţi la o zonă de unsprezece mile nautice pătrate, cunoscută sub numele de "Cutia cu momeală", măsură menită să-i împiedice să se rătăcească în apele cubaneze. Până acum, Falk rămăsese în

golf, dar astăzi avea alte idei. Va fi o croazieră de lucru.

După ce Falk îşi încheie pregătirile, aruncă din nou o privire la ultimele scrisori primite de Ludwig, pe care le luase de la oficiul poştal. Erau cam dezamăgitoare - o scrisoare timbrată, cu adresa de retur în Buxton, Michigan şi o notă din partea băncii lui Ludwig, Farmers Federal trimisă tot din Buxton, judecând după ştampile.

Presat de timp, le aruncă pe pat şi se schimbă repede în pantaloni scurţi şi tricou, înhăţând şi o şapcă, o pelerină de ploaie şi un GPS în drum spre uşă. Şansele să se strice vremea erau practic nule, dar Falk nu subaprecia niciodată marea.

Bokamper îl aştepta la barul de la debarcader, la o masă de picnic, citind un ziar vechi de o săptămână. Un radio tocmai emitea genul acela de anunţ tipic pentru emisiunile armatei: "Tăiaţi-vă unghiile şi folosiţi-le sănătoşi!"

– Cum ai reuşit să scapi de restul echipei? întrebă Falk.

– O întrebare mai bună ar fi cum am reuşit să stau cu ei atâta timp. Fowler şi Cartwright mi-au cerut să dispar o vreme.

– Îşi plănuiesc următoarea mişcare?

– Cu noii lor prieteni.

– Van Meter şi compania.

– Cred că ai văzut conclavul de la micul dejun.

– Cine ar fi putut să nu-l vadă? Au făcut-o anume? Bo dădu din cap. Fowler voia să arate un front unit cu băieţii de la faţa locului, iar ei erau cea mai bună alegere.

N-a prea dat pe loc repaus, nu?

– Probabil că trupele au fost în extaz. JIG trebuie băgat în sperieţi. Mai ales ţinând seama de gustul lui Fowler la prieteni. Nu vorbesc de Rieger, ci de ceilalţi doi.

– Van Meter şi Lawson. Exact despre ei voiam să-ţi vorbesc.

– Când vom fi pe apă, răspunse Falk, arătându-i-l cu un gest pe Skip, administratorul debarcaderului, care citea şi

el un ziar, dar se afla destul de aproape ca să poată auzi fiecare cuvânt.

– Gândeşte OPSEC, spuse Bo într-o şoaptă de actor.

– Înveţi repede, dar tot faci mereu pe isteţul. Falk întinse pe tejghea una dintre hărţile luate de la aspirantul Osgood şi îi prezentă planul de navigaţie lui Skip, un tip masiv, de vreo patruzeci de ani, care purta pantaloni scurţi şi o cămaşă hawaiiană. Mirosea a ulei de motor şi loţiune pentru bronzat.

– O să forţez puţin lucrurile, spuse Falk, amuzându-se să împrumute termenul preferat al generalului, dar nimeni n-o să aibă necazuri.

Skip se încruntă, apoi dădu uşor din cap.

– Ar trebui să iei o Sea Chaser. În larg te poţi trezi cu valuri de-un metru jumate cât ai clipi.

Sea Chaser erau bărci cu motor. Nici o afacere.

– Hunterul face faţă, spuse Falk. Hai, Skip. Ştii că mă pricep.

– Asta aşa e. Va trebui totuşi să anunţ prin telefon la postul de gardă. Ştii că ei nu prea sunt obişnuiţi cu velele.

– Ieşim din golf? se interesă Bokamper când se îndreptau spre doc.

– M-am gândit să aruncăm o privire în locul unde a ajuns Ludwig.

– Vreun motiv special?

– O să ştiu când o să văd. Dintr-o perspectivă nouă, aş zice. Oceanul l-a omorât, aşa că am putea afla şi punctul de vedere al oceanului.

– Profilul criminalului pentru un element al naturii. Asta vă învaţă acum la Birou, aiureli mistice?

– Ia-o mai uşor. Eu sunt căpitanul, tu eşti echipajul. Dacă-ţi mai dai în petec şi foloseşti tonul ăsta impertinent, te tai de la raţia de bere.

– Am înţeles, domnule.

– Ce-ar fi să mă ajuţi cu husele velelor?

Câteva minute mai târziu erau deja pe drum, cu coca bătută de vălurele, şi Falk puse timona în vânt. Era iar senin şi cald - o altă zi cu steagul negru -, dar briza dinspre larg le oferea totuşi o oarecare uşurare şi, curând, Falk începu să se relaxeze. Se propti mai bine pe picioare ca să contracareze înclinarea punţii, strângând în mâini roata vibrândă a timonei, în timp ce o rafală de vânt umflă vela trincă.

– Se mişcă frumos, spuse Bo.

– Uite-aşa lucrează dolarii din impozitele tale. E foarte îngăduitoare. Poate chiar suficient cât să treci şi tu la cârmă.

– Nu, mulţumesc. Mi-ajunge să-mi spui de care frânghie să trag.

– Scotă, nu frânghie.

– Atunci ce-ar fi să le punem pe toate trei în vânt? Aruncă-mi o bere.

– Frigiderul e dedesubt, fraiere. Fii atent la cap.

Puţini foşti puşcaşi marini păreau să fie atât de mândri de ignoranţa lor în ale navigaţiei ca Bokamper. Falk bănuia de mult că aşa sublinia Bo că el nu era unul dintre snobii de la Academia Navală. După ce obţinuse licenţa la riguroasa din punct de vedere academic, dar mai nonconformista din punct de vedere social Universitate din Virginia, se îndreptase către băncile Şcolii de Ofiţeri.

Bo îi întinse o bere. Aici, în larg, avea gust mai bun. Poate din cauza brizei sărate, ca aroma de pe buza unui pahar de *Margarita*. Păcat că trebuia să discute despre probleme de serviciu.

– Spune-mi ceva despre Allen Lawson, zise Bo. Tipul ăla de la societăţile pe acţiuni. Auzi, nu cumva e un fost militar? Nu că ar fi ceva în neregulă cu chestia asta.

– Dacă ar fi fost în armată, ţi-ar fi spus chiar el. E aici de şase luni. De cele mai multe ori a lucrat ca interpret, dar a luat şi câteva interogatorii. Un om de bază pentru Global

Networks, adică el e principalul concurent al lui Boustani. Mulţumesc lui Dumnezeu că vorbesc limba, altfel aş fi ajuns în mijlocul uneia dintre certurile lor cu năbădăi. Toţi ceilalţi au păţit-o. Nimeni n-a fost surprins să-l vadă pe Lawson trăgându-se de şireturi cu cei care l-au aranjat pe Boustani.

– Şi crezi că el a pregătit mişcarea împotriva lui Boustani?

– Tu să-mi spui.

– O grămadă de dovezi cam put. Numai că nu mă lasă să mă apropii nici cât să-l văd. După Fowler, au survenit nişte complicaţii legate de securitate.

– Astea-s prostii. Un pretext ca să te ţină pe dinafară.

– Probabil. Dar fă-mi şi mie un serviciu. Aş vrea să văd programarea interogatoriilor din ultimele câteva săptămâni, să mă lămuresc cum s-au descurcat Lawson şi Boustani. Şi Van Meter. Chiar aşa, cum funcţionează chestia asta? Semnezi un carnet de bal?

– În mod normal, predai cu o zi înainte o listă cu obiectivele tale şi hârtia asta parcurge lanţul ierarhic pentru aprobare. E o simplă formalitate, cu excepţia cazului în care tipul tău e solicitat şi de altcineva. Un exemplar merge la unitatea MP, apoi, când ajungi la poartă, îţi depui numărul de identificare şi-ţi iei omul din cuşca lui, ori te duci să-l aştepţi în camera de interogatoriu.

– Şi toate foile astea cu semnături ajung tot acolo?

– Sigur. Dar nu mai ai nevoie de ele. Verifici la punctul de control MP.

Bokamper clătină din cap.

– Nu vreau să atrag atenţia.

– Şi voi ce căutaţi?

– Yemeniţi. Sau orice anchetator care arată un interes exagerat faţă de yemeniţi.

– Ăsta aş fi eu sau oricine altcineva din echipa mea de tigri, plus jumătate din membrii grupului din Golf.

– Nu din echipa ta. Din afară. Oameni care, altfel, n-ar

avea nici o treabă să stea de vorbă cu yemeniţi.

– Interesant. Vreun motiv anume?

– Nici unul pe care ţi l-aş putea împărtăşi.

– Atunci poţi să verifici şi singur.

– Hai, Falk. Aruncă şi tu o privire data viitoare când mai ajungi înăuntru. Profită de ancheta pentru Ludwig.

– Oricum, am nevoie să arunc o privire la programările de serviciu ale lui Ludwig. Nu că ar avea ceva în comun cu ceea ce cauţi tu.

– Ai putea avea surprize.

– De fapt, ce anume nu îmi spui, Bo?

Bo zâmbi. Era în stilul lui să te sâcâie aşa, să te împingă până în pragul unei descoperiri, apoi să te ghidoneze în cu totul altă direcţie.

– Un singur lucru pot să-ţi spun: Fowler a fost foarte ocupat aseară.

– Pregătind arestarea?

– Printre altele. Cum ar fi să se oprească acasă la Van Meter.

– Alt individ ocupat. Am pus mâna pe scrisorile lui Ludwig.

– Van Meter mi se pare un tip cu mâinile băgate până la umăr într-o grămadă de afaceri. Între noi fie spus, el e cel care a pornit tăvălugul în chestia asta cu arestarea. Rapoartele pe care le-a trimis la Washington au declanşat sonerii de alarmă pe tot traseul până la Casa Albă.

Falk îşi aminti ce spusese Whitaker despre resentimentele lui Van Meter faţă de Boustani. În cadrul structurii de comandă de la Gitmo, relaţia apropiată de lucru dintre Van Meter şi Lawson era perfect logică, dar cooperarea lor în adoptarea măsurilor disciplinare era neliniştitoare.

– Şi când a fost Fowler acasă la Van Meter?

– Târziu. Mult după miezul nopţii.

– Se pare că şi tu ai fost foarte ocupat.

– Nici pe jumătate cât tine, pariez. Bo zâmbi cu subînţeles. E drăguţă.

Falk se întrebase când va aduce în discuţie subiectul Pam.

– Aş vrea să pot spune că şi ea gândeşte la fel despre tine.

Bo Kamper râse scurt, aproape ca un lătrat.

– O să-şi revină când o să-şi dea seama că nu încerc să mă culc cu ea.

– Am impresia că şi tu, şi ea v-aţi dat seama foarte repede cât valorează celălalt.

– O s-o iau drept un compliment.

Apoi tresări şi se întoarse uimit către prova. Era un lamantin. Falk văzuse şi el mişcarea.

– Spre babord?

– Dacă asta înseamnă tot la stânga.

– Delfini. Sunt peste tot. Şi pisici de mare în apele mai puţin adânci. Uită-te în continuare. O să apară din nou.

Trecură câteva clipe în linişte, în timp ce amândoi se uitau ţintă la apa sclipitoare. Apoi corpul cenuşiu ieşi la suprafaţă, mişcându-se cu aceeaşi viteză ca barca. Făcu un salt graţios în aer înainte să dispară din nou, cu un plescăit.

– Frumos, spuse Bo. Ţi-a fost vreodată dor?

– De ce anume?

– De viaţa pe mare. N-ai crescut pe-o barcă? înainte să moară părinţii tăi, vreau să spun.

Până şi Bo, care ştia mai multe decât majoritatea, nu pătrunsese în adâncul secretelor presupusei vieţi de orfan a lui Falk.

– Uneori.

– Atunci cred că-ţi place că eşti aici.

– E greu să te gândeşti la asta ca la "a fi pe mare", într-un fel. E prea cald, parcă am fi într-un acvariu. Mă tot gândesc că într-o zi o să mă uit în jos şi o să văd un scafandru, cu băşicuţe ieşindu-i din cască, stând lângă o

machetă de castel. Apa adevărată e rece. Acolo munceşti într-adevăr. Chestia asta e timp liber, distracţie lipsită de pericole? ceva gen Disney World.

– Ştiu şi eu? A fost totuşi cam periculos pentru sergentul Ludwig.

– Poate că voia să moară. Ceea ce mă roade este cum a ajuns să plutească spre est.

– Bună întrebare. Ai vreun răspuns? Falk clătină din cap.

– E vremea să te apuci de treabă. Desfă scota aia şi pregăteşte-te de voltă.

– Îmi traduci şi mie?

– Eliberează frânghia aia, apoi mută-te în partea cealaltă şi leag-o pe cea de-acolo. Încă o voltă ar trebui să ne scoată din golf.

În timp ce ieşeau din golf, Falk scoase GPS-ul din buzunar. Voia să stabilească câteva puncte de pe traseu şi să le verifice ulterior pe hartă.

– Ce e chestia aia?

– Un GPS. Verific poziţia.

– Ţi-e frică să nu ne rătăcim?

– Nu, de distracţie. Mi l-a făcut cadou cineva.

– Ea?

Falk dădu din cap.

– Drăguţ cadou. Nu e chiar cadoul clasic al îndrăgostiţilor, dar e drăguţ.

Falk zâmbi. Erau aproape aceleaşi cuvinte pe care i le spusese el lui Pam şi care o făcuseră să roşească mai ales "îndrăgostiţi". Îi plăcuse însă şi mai mult răspunsul ei.

– Ştii, m-am gândit că eşti marinar, nu un papiţoi de la vreun club de iahting, spusese ea. În plus, mi se pare că eşti un bărbat care vrea să ştie întotdeauna unde se află.

Bineînţeles, avea dreptate. Era mereu conştient de locul în care se găsea, de poziţia precisă a velelor, mai ales dacă se confrunta cu ape mici sau cu autoritatea unei femei care cerea mai mult decât era el în stare să ofere. Nu că i-ar fi

explicat vreodată partea asta lui Pam.

Focul vibra scurt când Falk intră prea mult în vânt.

– Hei, amantule, strigă Bo, stai cu mintea la cârmă. E de-ajuns un înec pe săptămână.

Aspirantul Osgood avusese dreptate. Era greu să ţii drumul spre est după ce treceai de capul Windward. Vântul bătea neîncetat, iar curenţii se deplasau în funcţie de el. Îşi croiau drum către coastă, lovind fiecare val şi stârnind o cascadă de stropi care zburau peste partea din vânt a cocăi. Bo fusese cam verde la faţă la început, dar rezistase cu încăpăţânare şi curând învăţase să se strecoare de la un bord la celălalt pe sub tangonul ghiului, răsucind manivela focului în timp ce Falk restabilea cursul.

Recifele de coral de la capul Windward sclipiră în stânga, lăsând loc cornului îngust al plajei Cable. Linia ţărmului era mai zdrenţuită decât se aşteptase Falk ieşituri stâncoase, recife, valuri care se spărgeau dezvăluind zonele cu apă mică. Jumătate de milă mai departe trecură pe lângă altă deschizătură printre stânci, la plaja Cuzco, unde scufundătorii se delectau cu explorarea recifului. Falk observă câteva geamanduri care arătau prezenţa unor scafandri.

Hidden Beach, aşa cum sugera numele, era ascunsă, abia vizibilă de pe apă. Dar plaja Windmill era imposibil de trecut cu vederea. Cornul larg de nisip le surâse după ce făcuseră aproape un ceas de drum către est.

– Ce-i căsuţa aia acolo, pe deal? se interesă Bo.

– Pe vremuri era reşedinţă pentru ofiţeri. Acum e Camp Iguana, ceea ce explică de ce e împrejmuită cu un gard.

– E locul unde-i ţin pe copii?

– Doar trei. Aveau doisprezece până la paisprezece ani când au ajuns aici, dar asta era acum un an.

Şi aceşti copii fuseseră culeşi de pe câmpurile de luptă din Afganistan, iar detenţia lor prelungită generase o mică furtună internaţională. Autorităţile continuau să declare că

vor fi trimişi curând acasă, dar deocamdată tot acolo erau. Falk auzise că se distrau atrăgând uneori iguanele în curticica în care de obicei jucau fotbal sau priveau marea.

– Poate au văzut ceva, spuse Bokamper. În noaptea în care Ludwig a ieşit.

– Mă cam îndoiesc, zise Falk clătinând din cap. După stingere îi ţin înăuntru. Şi oricum, ar trebui să răstorni cerul şi pământul ca să ajungi la ei. Mă rog, merită o încercare.

Mătură plaja cu privirea. Pe nisip erau câteva prosoape şi o umbrelă în dungi, deschisă ca o floare. În apă se vedea un singur cap care sălta printre valurile blânde. Nu era sigur ce anume se aştepta să vadă, dar oricum, nu calmul acesta. Vântul fusese mai puternic noaptea trecută, fără să iasă totuşi din limitele obişnuite.

Îşi continuară drumul pe lângă faleza înaltă de sub Camp Iguana, până ce Camp America se desfăşură sub ochii lor. Mai departe se vedeau turnurile de pază de la Camp Delta şi acoperişurile lungi ale blocului de celule strălucind în lumina soarelui.

Falk cârmi spre larg, până ajunseră destul de departe ca să poată zări deschiderea micului golf de la Punta Balovento, în partea cubaneză.

– Unde e gardul? întrebă Bo. Stai puţin, îl văd. Şi un turn de pază.

Turnul se găsea la o jumătate de milă dincolo de linia de demarcaţie şi mai aproape de ţărm decât se aşteptase Falk.

– L-a găsit una dintre patrulele lor de dimineaţă, explică Falk. Cred că a fost un şoc pentru ei.

– Nici nu-i de mirare că sunt aşa nervoşi. O divizie întreagă ar fi putut ajunge aşa pe ţărm.

Nu avea rost să meargă mai departe. Se apropiau probabil de limită, aşa că Falk răsuci cârma în vânt şi se îndreptară spre casă, cu velele fluturând când se schimba vântul. Imediat cum începură să gonească împreună cu vântul şi curentul se făcu brusc linişte, ca şi cum cineva ar

fi închis o maşină de zgomot. Ambarcaţiunea se mişca mai uşor şi mai repede în josul coastei, fără trepidaţii.

– Şi ce ţi-au spus toate astea? întrebă Bokamper fără să mai fie obligat să strige.

– Că mi-e foame.

– Nimic altceva?

Falk clătină din cap.

– Că n-a fost o idee prea grozavă, cred. Dar e o zi frumoasă pentru o plimbare cu barca.

– Orice îţi ia gândul de la Stâncă, măcar o clipă, nu poate fi rău.

Atinseră aproape cât ai clipi gura golfului şi nu mult după aceea zăriră debarcaderul. Trecuseră aproape patru ore de când plecaseră, iar soarele coborâse la orizont.

– Ajungem la timp pentru masă? întrebă Bo.

– Tu ajungi. Eu trebuie să mă văd cu generalul.

– Constat că te mişti în cercuri înalte.

– Vrea să ştie ce-aveţi voi de gând. Ce să-i spun?

– Înseamnă că ştie deja mai multe decât mine, dar cel puţin o să mănânci şi tu ceva mai ca lumea.

– Ar trebui să iei masa la Casa de Nebuni, să vezi diferenţa.

– Pare o poreclă pentru clubul ofiţerilor.

– Nu eşti primul care face observaţia asta. E localul ăla jamaican cu grătar, de lângă Tiki Bar.

– Perfect. O ultimă întrebare înainte să acostăm iar în Ţara lui OPSEC.

– Dă-i drumul.

– Să nu te superi, dar am vrut să ştiu încă de când am ajuns aici şi asta ar putea fi ultima mea şansă pentru o bună bucată de vreme. Făcu o pauză, ca pentru a atenua lovitura. Ai mai auzit ceva de la cubanezi în ultima vreme?

Ia te uită. Că tot vorbeam de surprize, îşi zise Falk.

O nouă rafală de vânt dinspre est făcu marginea focului să fluture, iar cârma vibra în mâinile lui Falk. Într-un fel, se

simţea uşurat. Îi făcea bine să discute deschis despre problema asta, deşi se întrebă neliniştit dacă interesul lui Bo era întâmplător sau consecinţa unor informaţii precise.

– Ciudat că mă întrebi tocmai acum, spuse, simţind cum i se usucă gura.

Se săturase de plimbarea cu iahtul. Ar fi preferat să stea undeva pe ţărm, cu un pahar de ceva mai tare şi câteva ceasuri la dispoziţie. Toate astea erau mai potrivite pentru o spovedanie la bar sau o noapte liniştită, când pui totul pe masă, sperând că va fi bine. O zi însorită în largul mării nu era făcută pentru un subiect atât de serios. Iar subiectul Cuba se profila atât de copleşitor în trecutul lor, încât putea să dea peste cap întreaga zi.

Pe de altă parte, poate că veniseră unde trebuia, fiindcă era de-ajuns să arunce o singură privire la dealurile verzi din spatele debarcaderului ca să înţeleagă unde începuse totul.

– Ar fi mai bine să-mi povesteşti de la început, spuse Bo. Şi să sperăm amândoi că Fowler şi Cartwright n-au aflat deja de la altcineva.

– Atunci, hai să-i dăm drumul. Ne apropiem de ţărm şi ştii bine cât de departe ajunge sunetul pe apă.

– Gândeşte OPSEC, mormăi Bo. Numai că de data asta chiar vorbea serios.

CAPITOLUL TREISPREZECE

ÎNCEPUSE PE VREMEA când Falk era puşcaş marin şi fusese trimis în ceea ce era echivalentul la Gitmo al unei păcăleli pentru fraieri.

Se afla la bază de trei săptămâni când făcuse greşeala să-l întrebe pe sergent cum poate solicita cineva să viziteze Havana - adevărata Cuba, cum credea el, cea cu orchestre mambo şi femei care dansau cu fructe pe cap. Sergentul, care mai văzuse destui proşti cu caş la gură, ştia perfect ce avea de făcut.

– Păi, e uşor, spusese el. Uite ce-i, soldat Falk, am să te scutesc chiar şi de marşul de trei mile din dimineaţa asta dacă într-adevăr vrei să pui treaba pe roate. Ce zici?

Falk dăduse din cap, uimit de norocul chior care îi ieşise în cale. Înghiţise cârligul cu plumb cu tot.

Sergentul mâzgălise ceva la birou, apoi pusese foaia într-un plic.

– Dă hârtia asta la punctul 31, la poarta de nord-est. Te duce Jenkins cu maşina. Acolo se aranjează chestiile astea. Cine ştie, poate îţi petreci weekendul la Havana.

În drum spre punctul de observaţie, până şi obişnuitele stoluri de vulturi păreau prevestitoare de bine, iar santinelele de la poarta de nord-est păruseră dornice să-l ajute şi zâmbiseră în timp ce deschideau plicul. Apoi umpluseră un rucsac cu douăzeci şi cinci de kilograme de pietre şi-i arătaseră ce scria în mesajul sergentului: "Vi-l trimit pe încă unul care crede că-l poate vizita pe Fidel. Daţi-i premiul şi trimiteţi-l înapoi pe calea cunoscută".

– Nu te poţi duce acolo, fiule, îi spusese un tip simpatic

din Georgia, cu un accent tărăgănat, în timp ce-i potrivea pe umeri rucsacul cu bolovani. Oricum, nu până ce Castro nu dă colţu'. Data viitoare când mai ajungi în State încearcă la Mica Havană din Miami. E al doilea lucru bun pe care-l poţi face, dar o să te plictiseşti într-o oră. Ceea ce o să-ţi lase o grămadă de timp pentru plajă şi femei. Şi-acum, drum bun.

Falk se poticnise cu îndârjire pe cele cinci mile până la cazarmă, bătut în cap de soarele nemilos, suferind mai mult din cauza ruşinii decât din cauza căldurii. Îi luase o altă săptămână să-şi adune curajul şi să întrebe dacă chiar exista o Mică Havană. Nemaiavând pe nimeni din familie pe care să-l viziteze, se hotărâse să urmeze sfatul primit de la tipul din Georgia.

Ocazia se ivise un an mai târziu. Sărise într-un avion al marinei, care mergea la Jacksonville şi prinsese un Greyhound până la Miami. Găsise un hotel ieftin aproape de centru, chiar la sud de râu. Apoi pornise pe jos, trecuse pe sub umbrele lungi ale pilonilor autostrăzii I-95 şi ajunsese la porţiunea principală a Străzii 8, sau Calle Ocho, care îl purtase în inima Micii Havana.

La început nu fusese deloc impresionat. Traficul era dens, trotuarele pline de culoare - case scunde, prăvălii înghesuite şi firme în spaniolă - în mare măsură, la fel ca restul oraşului pe care-l văzuse până atunci. Mersese în continuare, iar după o oră sau cam aşa ceva începuse să devină sensibil la accentele care făceau ca zona asta să arate altfel - cafenele mici, cu vitrine deschise spre trotuar, care ofereau ceşti pline cu *café cubano* sau *croquetas* prăjite şi expuse în cutii de sticlă; *joyerías* cu bijuterii ieftine; magazine de prezentare ale fabricilor de ţigări, care răspândeau miros de tutun dospit; vânzători de fructe cu standurile pline de yucca, mango şi banane.

Ritmul în care se desfăşura acest comerţ era salsa, urlând din aproape jumătate dintre uşile deschise. În timp

ce îşi continuase drumul spre vest, o melodie era urmată fără pauză de alta, ca şi cum orchestrele ar fi mers alături de el, pe stradă.

Dar zgomotul de fundal cel mai hipnotic, care îl atrăgea tot mai adânc, era cel al limbii spaniole. Numai stăpânind-o bine se va putea simţi vreodată acasă aici, şi dintr-odată i se păru cel mai inteligent lucru pe care putea să-l facă. Pe vremea aceea, pasiunea lui pentru limbi străine era încă vie şi îşi dăduse seama că asemenea cunoştinţe erau chiar mai importante decât un paşaport sau un bilet de avion.

Zăbovise o clipă în parcul Máximo Gómez, unde ţăcănitul şi clămpănitul pieselor de domino punctau conversaţiile unor bătrâni aplecaţi deasupra meselor, în timp ce alegeau piesele de pe suporturile din lemn. Nimeni nu părea să-i dea atenţie puşcaşului marin tuns scurt, care se uita peste umerii lor. Putea să fie şi invizibil. Din nou, bariera limbii. Sau erau deja obişnuiţi cu orice *anglo* care se uita la ei ca la nişte curiozităţi.

Falk se simţise încurcat la vederea aleii umbroase, pline de statui şi alte monumente de piatră de pe Avenida 13. Primul şi cel mai înalt dintre acestea era o coloană de marmură dedicată *A los Mártires de la Brigada de Asalto,* aprilie 1961. Să fie vorba de Golful Porcilor[28]? Da, el trebuia să fie. În vârf ardea o "flacără eternă" stingheră, abia băgată în seamă de puştii care vâjâiau pe lângă ea pe biciclete. Mai impresionant decât orice obiect ieşit din mâna omului era un arbore ceiba cu rădăcini care se ridicau până la înălţimea umerilor.

Nu era prea sigur nici ce anume trebuia să înţeleagă din Paseo de las Estrellas, Aleea Stelelor, un fel de versiune latină, dar mai modestă, a Aleii Celebrităţilor de la Hollywood. Oare Celia Cruz era cubaneză? Nu prea credea.

---

[28] Golful Porcilor (span. *Bahia de los Cochinos*), punct în care, în 1961, a avut loc o tentativă nereuşită de debarcare în Cuba întreprinsă de exilaţi cubanezi antrenaţi şi înarmaţi de americani.

Şi fusese de-a dreptul iritat de prezenţa unui McDonald's aflat într-o parcare întinsă, cu o statuie în mărime naturală a lui Ronald McDonald. Oare aici îl numeau "Ronaldo"?

Falk hoinărise apoi printr-un supermarket numit El Presidente, bântuind fără ţintă în sunetul muzicii, apoi mâncase un sendviş cubanez doar ca să vadă din ce era făcut. Mai târziu se dusese cu autobuzul la plajă şi, după un înot de după-amiază, se întorsese în aceeaşi seară să încerce un club pe care îl văzuse pe drum. Locul reuşise să-l cucerească.

Bineînţeles, nu putea dansa salsa, după cum nu înţelegea nici un cuvinţel din ce auzea în jur. Dar câteva beri şi un exces de sinceritate îl făcură să depăşească ambele obstacole şi, nu după multă vreme, se simţea ca şi cum ajunsese la o frontieră îndepărtată.

Mai târziu avea să încerce să stabilească ce anume îl transformase într-o ţintă atât de uşoară în seara aceea. Poate că era vorba de tunsoarea lui cazonă. Poate că spusese ceva. Oricum, după o oră, un tip prietenos se oprise în treacăt la masa lui, la braţul unei femei frumoase, şi i se adresase lui Falk într-o engleză perfectă. Lacom de conversaţie, Falk se deschisese repede şi descoperise imediat că omul era chiar simpatic.

Se numea Paco, avea o burtică jovială şi un pachet de Kent îi ieşea pe jumătate din buzunarul cămăşii *guayabera.* Venise la Miami în '81, spusese el cu un oftat. Mariei, ce încurcătură. Bastardul ăla de Fidel golise toate puşcăriile şi îi lăsase să emigreze în America, făcând lucrurile greu de suportat pentru toată lumea - pentru americani toţi cubanezii erau unşi cu smoală de aceeaşi pensulă -, dar în cele din urmă lucrurile se liniştiseră. Acum se aranjase, bineînţeles. Iubea America, chiar dacă din când în când i se mai făcea dor de casă.

– Tu crezi că ai nimerit prost, spusese Falk. Eu trăiesc acolo, dar nici măcar nu pot să văd ce e în jur. Sunt

staţionat la Gitmo. Apoi turnase şi restul poveştii: puşcaşul marin care nu putea decât să tragă cu ochiul printr-un gard de sârmă şi căruia îi era refuzat biletul care i-ar fi putut satisface curiozitatea. Ei, ce să-i faci. Poate, într-o zi.

– Ba nu, spusese Paco, cu ochii dintr-odată sclipind. Eşti unul dintre cei fericiţi. Dacă eu aş fi încercat vreodată să merg acolo, ar fi pus mâna pe mine. Fidel m-ar fi aruncat în puşcărie! Dar tu? Tu poţi să te duci!

– Nu, nu pot. Am verificat, crede-mă.

– O, nu ca soldat, bineînţeles. Ca turist! Se poate, şi încă foarte uşor.

– E legal?

Paco îşi flutură mâna.

– *Mas o menos.* Mai mult sau mai puţin. Nişte prieteni de-ai mei conduc o agenţie de voiaj. Aranjează chestii din astea tot timpul. O grămadă de americani o fac. Nici măcar nu-ţi ştampilează paşaportul.

– Mulţumesc, dar mai bine nu, spusese Falk. Părea o cale rapidă de a ajunge după gratii, iar Paco dăduse dovadă de suficient bun-simţ încât să nu insiste. Dar a doua zi, pe plajă, Falk începuse să se gândească din nou. Când nu ai decât optsprezece ani, "mai mult sau mai puţin" pare o şansă destul de bună. Aşa că, în seara aceea, se întorsese la acelaşi club, unde îl găsise pe bunul şi veselul Paco, numai că însoţit de altă femeie.

– *Si,* spuse el. O să fiu bucuros să te ajut. Lasă-mă să-mi sun prietenii şi să aranjez lucrurile, pentru că ei nu vorbesc prea bine englezeşte.

Stabiliseră data călătoriei pentru decembrie, peste două luni. Falk se arătase puţin îngrijorat de cheltuieli, dar Paco se ocupase şi de acest aspect, obţinând rabat pentru avion şi pentru hotel, preţuri de chilipir care lui Falk i se păreau aproape incredibile.

– Asta-i din cauză că au mare nevoie de dolari, îi explicase Paco. Lui Fidel îi e o foame teribilă, mai ales

acum, când ruşii îşi fac bagajele şi pleacă.

În primele câteva zile după întoarcerea la Gitmo, Falk fusese gata să renunţe. Totuşi, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai atras de idee. Nimic nu se compară cu gustul picant al unei interdicţii care poate transforma o simplă vacanţă într-o aventură. Ar fi fost o ocazie de a egala scorul cu îngâmfatul acela de sergent. Şi apoi, cheltuise deja două sute de dolari în numerar şi nu-şi mai putea permite să se ducă în altă parte.

Temerile îl asaltaseră iar nu mult după ce avionul de la Miami aterizase la Mexico City. După cum i se promisese, cineva de la agenţia de voiaj s-a întâlnit cu el la terminal, deşi omul părea să fie pe fugă.

– Daţi-mi paşaportul, vă rog.

Falk i-l înmânase. Omul îl luase şi îi dăduse un plic. În el era un bilet pentru Havana şi alt paşaport - britanic, nu american, dar cu fotografia lui Falk. De unde or fi pus mâna pe ea? Apoi îşi aminti că Paco îi ceruse nişte fotografii, necesare, după cum îi spusese el, pentru certificatele de vaccinare.

– Ce-i asta? întrebase el, nedumerit. Numele care figura atât pe paşaport, cât şi pe biletul de avion era Ned Morris, domiciliat în Manchester. Credeam că nu le mai ştampilează, aşa că dă-mi-l pe-al meu înapoi.

– Mai târziu. Când te întorci, spusese emisarul, topindu-se în mulţime înainte ca Falk să mai poată protesta. Falk îşi dăduse seama că nici măcar nu ştia cum îl cheamă. Dar, când era gata să intre în panică, un al doilea tip se apropiase de el şi, punându-i o mână liniştitoare pe umăr, îi spusese:

– Pe aici, vă rog. Trebuie să vă grăbiţi. Avionul dumneavoastră pleacă în curând. Veţi primi înapoi paşaportul în drum spre casă. Aşa merg lucrurile pentru toată lumea. Bagajul, vă rog.

Falk nu voia să-l lase din mână, dar acum ajunseseră

deja la punctul de control de la gura tunelului şi bărbatul îi făcea semn să-l pună pe banda transportoare.

Aproape înainte să-şi dea seama, avionul decolase. Falk îşi studiase din nou biletul şi văzuse că preţul era de circa trei ori mai mare decât plătise el în realitate. O înţelegere specială, spusese Paco. Pe drum, începuse să se aştepte la tot ce putea fi mai rău. Era sigur că la sosire îl va aştepta un comitet de primire al armatei cubaneze - va fi dus de acolo cu cătuşe la mâini, în timp ce bliţurile aparatelor foto sclipesc făcându-i poze pentru ziarele comuniste. Puşcaşul marin ajuns premiu pentru Castro, băgat într-un sac, ca un fraier.

Numai că nimic din toate acestea nu se întâmplase, şi până să ajungă cu taxiul la hotel reuşise să se relaxeze aproape complet. Sigur, aranjamentul era dubios, implicând o grămadă de şperţuri şi mite. Cei de la hotel îl vor jumuli puţin, acum că puseseră mâna pe el. Ei, şi? Văzuse deja alţi americani şi turişti veniţi din jumătate dintre ţările Europei. Nici unul nu vorbea despre Castro şi nimeni nu părea să fie câtuşi de puţin neliniştit.

În timp ce se plimba prin oraş, din când în când se înfiora şi avea senzaţia că era urmărit, dar altfel se distrase grozav, în pofida mâncării oribile care îi amintea de hrana de la popotă. În locul specialităţilor locale, toate hotelurile şi restaurantele ofereau o versiune insipidă a bucătăriei *anglo.*

Se obişnuise repede să se audă strigat "domnul Morris". Se potrivea cu metodele pe care le folosise ca să scape de familia lui. Pune câteva cuvinte pe un document oficial şi, ca prin minune, capătă girul adevărului. Ce soluţie mai bună ai putea găsi când vrei să te ascunzi? Hotărâse să se simtă bine în pielea lui Ned Morris, măcar o vreme.

Apoi o cunoscuse pe Elena. În timpul micului dejun ea îi trimisese un surâs de la câteva mese distanţă şi, după toate aparenţele, acesta avea să fie şi sfârşitul flirtului,

fiindcă data următoare când se mai uitase acolo, dispăruse. La început fusese dezamăgit şi se gândise că ratase ocazia. Dar în aceeaşi seară, la Amigo Club, o văzuse trecând pe lângă el în timp ce vorbea o franceză stricată cu o femeie destul de atrăgătoare, care la rândul ei vorbea o engleză la fel de stricată. În timp ce ea mergea spre bar, îi aruncase iar zâmbetul cunoscut. Câteva clipe mai târziu, o văzuse trecând înapoi.

– *Scuse moa,* îi spusese el stângaci franţuzoaicei, şi mormăise apoi ceva despre "a merge la closet"[29], imaginându-şi că, măcar din când în când, trebuia să sune ca un englez.

O găsise la o masă din colţ, cu două prietene. Nu se vedea nici o întâlnire la orizont. Engleza ei nu depăşea nivelul de bază, dar părea să se îmbunătăţească pe măsură ce o exersa mai mult. Îi cumpărase ceva de băut. Dansaseră. Privirea ei era plină de promisiuni, iar parfumul ei părea cel al unei flori care se oferă brizei nopţii după o zi întreagă petrecută în bătaia soarelui. Se lipise de el şi se potriveau perfect. Când se întoarseră la masă, prietenele ei nu mai erau acolo.

Mai târziu, în camera lui, posibilitatea ca un aparat foto să fie ascuns în spatele oglinzii nici nu-i trecuse prin minte, cum nu-i trecuse nici în următoarele cinci nopţi pe care le petrecuseră tot împreună. Aflase adevărul abia când primise fotografiile, o lună mai târziu, dată până la care femeia reuşise să-l convingă de sinceritatea ei prin scrisori trimise cu ajutorul rudelor ei din Puerto Rico. Era îngrijorată că orice scrisoare expediată direct din Cuba i-ar putea aduce lui numai necazuri.

Nu-i scria pe numele Ned Morris, evident. Fiindcă, în cea de-a treia noapte, Falk fusese destul de prost pentru a-i mărturisi totul şi a-i spune cum se numea în realitate.

---

[29] Autorul foloseşte termenul britanic *loo* în locul americanului *toilet* sau *men's room.*

În cele din urmă, şi Elena îşi mărturisise duplicitatea, deşi abia după câteva luni, într-o scrisoare pătată de lacrimi. Cel puţin, aşa susţinuse. Numai că, până atunci, răul fusese făcut. Fotografiile veniseră învelite într-o scrisoare bătută la maşină, expediată din New Jersey de nişte amici de-ai lui Paco, se gândise Falk. Scrisoarea cuprindea câteva instrucţiuni directe, potrivit cărora Falk trebuia să facă o vizită la atelierul de reparaţii de la Gitmo cu prima ocazie când ar fi avut drum pe-acolo după ce distrugea scrisoarea de faţă, bineînţeles. În cazul în care nu se conforma, nişte copii ale fotografiilor aveau să ajungă la comandantul lui Falk, împreună cu o copie xerox a paşaportului lui Ned Morris.

Atunci îl cunoscuse pe "Harry", extraordinarul meşter cubanez navetist, care venea la lucru în fiecare zi din orăşelul Guantánamo. Harry pusese la punct o schemă pentru rapoarte verbale lunare. Cubanezii nu cereau niciodată prea mult, iar Falk se întreba uneori de ce îşi mai băteau capul în continuare. Ştiau deja, fără îndoială, tot ce le spunea el. Poate că unei anumite persoane de la Havana îi făcea pur şi simplu plăcere să se laude că are pe cineva în baza de la Gitmo. Le transmitea flecuşteţe despre orarul navelor, bârfe de la bază privind transferurile şi efectivele, informaţii pe care le-ar fi putut obţine şi singuri doar urmărindu-i din turnurile lor de observaţie. Tot răul spre bine. În felul acesta nu se simţea vinovat. Oricum, nu prea mult. Şi nu la nesfârşit. Pentru că, în a treia lună, conştiinţa lui câştigase partida şi se hotărâse să scape de povara de pe suflet.

Ultima persoană căreia i-ar fi spus era sergentul. Nu avea nici un rost să-l recompenseze chiar pe individul care, prin gluma lui nesărată, dăduse o mână de ajutor la aruncarea lui Falk peste bord. Se hotărâse să aibă o convorbire interurbană cu Ted Bokamper, care între timp ajunsese o tânără stea în ascensiune la Departamentul de

Stat şi lucra deja pentru unul dintre subsecretarii cu cele mai solide relaţii.

– Trebuie să ne întâlnim data viitoare când mai vin în State, spusese Falk. Am nişte informaţii care ţi-ar putea fi de folos, în funcţie de ce părere va avea şeful tău.

Nu-i spusese mai mult, fiindcă şi pe-atunci OPSEC era un motiv de îngrijorare, chiar dacă funcţiona sub altă denumire. O lună mai târziu se întâlniseră acasă la Bo, în Alexandria, unde primii lui copii mergeau de-a buşilea pe mocheta din living. Bo primise informaţiile destul de calm şi căzuseră de acord să discute situaţia cu şeful lui, Saul Endler, despre care Bo îi spusese că are relaţii excelente în comunitatea de informaţii.

Vorbiseră pe scurt la birou. Endler păstrase tot timpul o expresie impasibilă, de jucător de poker, şi se limitase la câteva comentarii. Se reîntâlniseră în seara următoare, acasă la Endler, în Georgetown, şi discutaseră viitoarea mişcare între rafturile pline cu cărţi care se întindeau de la un perete la altul, în timp ce Stravinsky se auzea la un volum discret din nişte boxe extrem de scumpe, iar doamna Endler le servea bourbon în pahare jivrate.

– America Latină şi zona Caraibilor sunt o parte specială a curţii mele, îi explică Endler, iar Cuba este o pasiune specială, aşa că înţeleg perfect cum a ajuns atât de repede să fie una şi pentru tine.

Îi spusese asta pe tonul calm şi superior al unui profesor care a fost de acord să-şi prelungească orele de program ca o mare excepţie pentru un student cu personalitate. Cuvinte ca "trădare", "vânzare" şi "spionaj" nu fuseseră rostite niciodată. Prins între aceste omisiuni pline de tact şi oferta nelimitată de mâncare şi băutură, Falk simţise curând că depinde de fiecare vorbă rostită de interlocutorul său. Ai intrat în horă, trebuie să joci, cum ar fi spus Ned Morris.

– Să-i mai jucăm puţin şi apoi îmi raportezi direct, îi

propusese Endler, făcând lucrurile să sune ca şi cum aranjamentul cu cubanezii ar fi fost ideea lui Falk.

Apoi turnase un ultim rând de bourbon, unul pentru drum. Falk simţise că vina îşi ia zborul de pe umerii lui împreună cu luciditatea. Cu coada ochiului, văzuse că Bo, roşu la faţă, radia. Poate că intimitatea întâlnirii îi semnala că îl aştepta o promovare, urcarea unei noi trepte pe scara ierarhică de la Externe.

Dacă aşa stăteau lucrurile, prietenul la nevoie se cunoaşte!

– O să mai spuneţi cuiva? întrebase Falk. Era ultima întrebare marcată de îngrijorare de pe lista conştiinţei sale.

– Din câte am auzit, nu cred să mai fie nevoie. Informaţia pe care mi-ai furnizat-o mă va ajuta să trag concluzii în anumite chestiuni. Atâta timp cât Havana nu cere mai mult, categoric nu e necesar să mai ştie cineva.

– Nici măcar Agenţia? întrebase Bo.

Fusese singurul *faux pas* din întreaga seară. Endler se încruntase.

– Agenţia, îi răspunsese Endler pe un ton mustrător, n-ar face altceva decât să încurce lucrurile. Prietenul nostru aici de faţă ar putea chiar să fie acuzat.

– Dar ce se întâmplă dacă, aşa cum aţi spus, vor cere mai mult? întrebase atunci Falk.

– O întrebare rezonabilă. Endler dăduse din cap, din nou cu atitudinea unui mentor. Dacă asta se va întâmpla vreodată, vom acţiona în mod corespunzător. Chiar şi atunci, nu văd de ce ar fi necesar să-ţi dezvăluim imediat numele. Agenţia se aşteaptă ca noi să avem surse proprii. Bineînţeles, s-ar putea să ai de făcut câteva servicii suplimentare, dar nimic mai mult. Nu-ţi bate capul, sunt puţine şanse să avem vreo problemă.

"Binecuvântează-mă, Tată ceresc", dorise Falk să spună. Probabil că aşa se simţeau catolicii devotaţi când primeau iertarea păcatelor, iar tot restul serii simţise că pluteşte

într-o stare de graţie.

Curând după aceea îşi luaseră rămas-bun. Bo mai rămase pentru alte consultări, iar Falk strânsese din tot sufletul mâna întinsă de gazdă, apoi se împleticise pe aleea pavată cu cărămizi până la taxiul care îl aştepta. Când maşina se îndepărtă de trotuar, se răsucise în scaun pentru a trimite un ultim semn de rămas-bun, dar uşa era deja închisă şi draperiile trase.

Întâlnirile cu Harry continuaseră o vreme, fiecare nouă cerere fiind la fel de banală ca precedenta. După ce scuzele pătate de lacrimi ale Elenei sosiseră trei luni mai târziu, cererile se opriseră brusc. Îşi dăduseră oare seama că vorbise cu cineva? Tot ce ştia sigur era că la următoarea lui întâlnire cu Harry nu se alesese decât cu o simplă clătinare din cap.

– Treburile noastre s-au încheiat, *senar,* spusese Harry sec, ridicându-şi privirea de la bancul de lucru unde pilea de zor o piesă de metal fixată într-o menghină.

Endler îi trimisese vorbă să mai încerce o dată, dar Harry nici nu-l lăsase să intre. În timpul concediului următor în State, Falk se întorsese în Mica Havană pe cheltuiala Departamentului de Stat şi se dusese la bar trei seri la rând. Nici urmă de Paco.

Nici Endler nu mai apăruse în lumea lui Falk, iar Bo nu mai menţionase niciodată numele personajului când se mai întâlniseră fie la un bar unde vedeau câte un meci, fie acasă la Bo, unde conversaţia era în mod inevitabil înecată în hărmălaia copiilor.

Subiectul mai fusese pus pe tapet o singură dată, când cei de la FBI îi verificau trecutul în vederea aprobării de securitate. Bo era unul dintre cei pe care-i indicase pentru recomandări şi, când Biroul îl convocase pe Bo la un interviu, el îi telefonase lui Falk pentru a-i cere să se întâlnească la un restaurant select din Washington.

Locul îl făcuse pe Falk să se simtă în gardă încă din

prima clipă. Era mai degrabă un local pentru lobby-işti decât genul de cârciumă zgomotoasă unde se întâlneau de obicei, iar Bo nu făcuse altceva decât să-i sporească neliniştea când pusese degetul pe rană în timp ce mâncau câte o duzină de stridii.

– Chiar eşti sigur că-ţi place slujba asta? Vreau să spun, Biroul. Chiar crezi că eşti potrivit pentru aşa ceva?

– Pe naiba, nu. Nu sunt deloc potrivit. Dar pare interesant şi, cu araba mea, sunt o marfă căutată.

– Deocamdată.

– Deocamdată ce?

– Chiar trebuie să-ţi fac o schemă?

– Te gândeşti la Havana.

– Evident.

– Dar au trecut ani.

– Chestiile de genul ăsta nu "trec" niciodată, mai ales când vrei o asemenea slujbă.

– Ai de gând să le spui?

– Bineînţeles că nu.

– Endler are vreo problemă?

– Nu. Amândoi suntem puţin neliniştiţi. E bizar, asta-i tot.

– Câtă vreme amândoi vă ţineţi gura, aşa cum aţi promis, de ce ar fi o problemă? Dar e suficient să spui un singur cuvânt şi îmi retrag cererea de angajare.

Falk simţise că i se strânge stomacul, dar ştia că oferta lui era necesară.

– Chiar ai face aşa ceva? întrebase Bo şi, o clipă, Falk ar fi jurat că prietenul lui nu va rata şansa.

– Da. Lăsă să-i scape un oftat. Presupun că aş face-o. Voi doi m-aţi salvat când eram la înghesuială, aşa că măcar atâta pot să fac şi eu.

– Las-o baltă. Nu ţi-aş cere niciodată să faci aşa ceva.

– Dar Endler da.

– Numai că el nu e aici, nu-i aşa? Uite, cred că voiam

doar să-ţi aduc aminte că-mi pun şi eu fundul la bătaie la fel de mult ca tine dacă-ţi dau certificatul de bună purtare.

– Am înţeles.

Abia mai târziu îi trecuse prin minte lui Falk că alegerea restaurantului, cu fondul lui sonor discret şi cu feţele de masă apretate, fusese felul lui Bo de a-i atrage atenţia asupra perspectivelor, un semnal menit să-l avertizeze că, dacă Havana mai intra vreodată în contact cu el, numărul celor care împărtăşeau acest secret nu s-ar mai fi limitat la trei. Noua lui slujbă ridica miza, aruncându-l pe el - şi orice viitor aranjament la care luau parte şi cubanezii - în miezul administraţiei de la Washington.

Era un gând neliniştitor, dar până ieri dimineaţă, când primise scrisoarea Elenei, nu crezuse că va trebui să-l ia vreodată în serios. Acum şi aici, în apele turcoaz ale Golfului Guantánamo, problema se profila la orizont ca un nor negru.

Falk îi povesti lui Bo despre ultima scrisoare a Elenei, apoi despre cererea lui Harry, prin intermediar, pentru o întâlnire.

– Tot Harry e poştaşul?

– Da. Incredibil. Totdeauna m-am întrebat cum naiba şi-a păstrat slujba.

– Endler s-a gândit să-l concedieze, dar asta n-ar fi făcut decât să le atragă atenţia că ai fost descoperit. Din câte ştie Doc, tu ai fost singurul lui client. În plus, Harry e controlat în fiecare zi, la venire şi la plecare. N-are nici o posibilitate să fugă cu bijuteriile coroanei. Şi nici nu e într-o poziţie din care ar putea vedea ori auzi ceva ce ei încă nu ştiu.

– Da, nici eu nu le-am dat mare lucru. Mereu m-am întrebat de ce-şi mai bat capul.

– Cred că tocmai suntem pe cale să aflăm. Poate că te consideră un fel de cârtiţă. Bine plasată şi urcând frumos pe scara ierarhică.

– Grozav. Bo chicoti.

– De ce crezi că m-a apucat tremuriciul chiar înainte să te angajezi la Birou?

– M-am văzut cu el o dată, ştii. Cu Harry. În prima săptămână după ce m-am întors.

– Unde?

– La McDonald's.

– Credeam că-i e scârbă de McDonald's. Nu l-ai mai dus o dată acolo?

Ba da, îl dusese, ca un gest de normalitate, o tentativă ezitantă din partea naivului puşcaş marin de a-şi justifica prietenia cu micul meseriaş în cazul în care cineva s-ar fi întrebat care era motivul vizitelor regulate la atelierul de reparaţii. Harry luase doar câteva muşcături din burgerul lui, apoi îl pusese la loc în pungă şi-l azvârlise la coş.

– Mâncarea cubaneză e mai bună, spusese el şi tăcuse tot restul mesei, în timp ce Falk era tot mai jenat.

– Mda, îl detestă, preciza Falk. De aceea m-am gândit că singurul motiv pentru care a venit acolo a fost să se uite mai bine la mine. Sau eu să mă uit mai bine la el. Să-şi arate faţa, ca să ştiu că mai e pe-acolo.

– De unde ştia că vii?

– Bună întrebare.

– N-ai mai avut şi alte contacte? Cu altcineva de dincolo?

– Haide, Bo.

– Un simplu "nu" era de-ajuns.

– Nu.

– Scuze. E din cauza poveştii ăsteia. Dacă se află, e iadul pe pământ.

– Mie-mi spui. Cum ţi-a trecut prin cap că m-au contactat?

– Nu mie. A fost bănuiala lui Endler.

– Pe ce bază?

– Întreabă-l pe el. Dar e unul dintre motivele pentru care

m-a trimis pe mine.

– Şi care ar fi diferenţa? Doar dacă misiunea lui Fowler are vreo legătură cu Cuba.

– El reprezintă Securitatea Internă, iar Cartwright, Pentagonul. Şi nu-i mai pomenesc pe ăia care se mişcă în cercurile administraţiei şi care acum îşi bagă nasul în orice, aşa că de ce nu şi Cuba?

– Aş fi zis că ar trebui să fie cam ocupaţi cu Irakul.

– Din punctul lor de vedere, misiunea a fost îndeplinită. Şi-au primit războiul. Poate că acum vânează deja următoarea ţintă. Fowler face parte din noua rasă, ăia care îşi închipuie că pot răsuci realitatea cum vor ei. E mai uşor să înţelegi ce fac dacă te gândeşti la ei ca la nişte specialişti în fuziuni şi achiziţii. Numai că e vorba de ţări, nu de companii. Nici nu s-a uscat bine cerneala pe ultimul contract, că se şi apucă să caute ceva nou. Nu-i interesează ce se întâmplă după. Nu vor decât să fie primii care aranjează viitoarea înţelegere.

– Cu Cuba?

– Sau cu Iran, Siria, Coreea de Nord. Orice ocazie apare prima la orizont.

– Adică toată ancheta asta legată de securitate e doar o faţadă?

– Deloc. Sunt convinşi că au venit aici ca să distrugă un cuib de spioni, să-şi facă vreo câţiva prieteni la Gitmo şi să marcheze câteva puncte la Washington. Nu spun decât că s-ar putea să fie la mijloc mai mult decât se vede. Nişte conexiuni despre care încă nu ştim nimic.

– Dar aţi vrea să ştiţi.

– Cu ajutorul tău, evident. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care vreau să văd programările pentru interogatoriu. Şi să te întâlneşti cu Harry, să afli ce vrea. Cine ştie, poate că s-a auzit şi dincolo ceva.

– M-am gândit deja să-i fac o vizită mâine dimineaţă.

– Perfect. Dar nu uita că nu mai e ca pe vremuri. Să nu

crezi că va fi la fel de uşor.

– Mi-am închipuit şi eu. Vânătorii de vrăjitoare ai lui Van Meter s-ar distra pe cinste cu unul ca mine. Doar dacă Endler nu intervine în favoarea mea, bineînţeles.

– E o posibilitate.

– Dar nu prea serioasă, bănuiesc că vrei să spui. În sensul că sunt pe cont propriu.

– Nu. Oricum, mă ai pe mine. Ai putea spune că suntem, literalmente, în aceeaşi barcă.

Amândoi chicotiră, Falk oarecum forţat.

– Şi ce mai crede Endler? Despre Harry şi despre mine, vreau să spun.

– Chiar vrei să ştii? Falk dădu din cap.

– Crede că Harry o să-ţi sugereze o mică întâlnire la Miami.

– Cu Paco?

– Mda. Iar Paco e un tip căruia Endler ar vrea tare mult să-i arunce o privire.

– Şi cum presupune el că o să-mi fac timp pentru întâlnirea asta?

– Lucrurile se rezolvă de la sine. Bo Kamper făcu semn către provă. N-ar fi timpul să ne întoarcem?

Înaintaseră mult în golf şi se îndreptau spre Hospital Cay.

– Mai bine ne-am întoarce la debarcader dacă vreau să ajung la întâlnirea cu generalul.

– O să trag scota focului.

– Vechiul Bo ar fi numit-o frânghie.

– Uşor, Falk. Suntem prieteni în continuare. Categoric, spera şi el că aşa era.

CAPITOLUL PAISPREZECE

FELURILE PREGĂTITE pentru cina din biroul generalului Trabert nu aveau nimic special: tocană de vită, orez, salată şi câte un pătrăţel dintr-o plăcintă cu aluat galben, toate aduse direct de la popotă. Unii generali aveau stilul acesta, să împartă masa cu un vizitator numai oferind porţiile standard pentru trupă, ca şi cum ar fi mâncat aşa tot timpul.

– Fac o treabă mai bună la popota de pe ţărm, nu crezi? întrebă Trabert.

– Mâncarea? Nu e rea deloc.

– Când am ajuns aici, oamenii abia trecuseră de raţiile obligatorii. Nimic cald, doar dacă nu-ţi încălzeai singur. Acum servesc trei mese pe zi la peste două mii de soldaţi şi nici un meniu nu se repetă mai devreme de trei săptămâni.

– Poate că le trebuie un panou de afişaj ca la McDonald's. "Servim milioane de clienţi."

Umor civil. Nu era pe placul generalului. Falk presupuse că laudele ofiţerilor superiori pentru noua maşinărie de tenis îţi aduceau tot atâtea puncte în plus ca şi cele mai bune rezultate săptămânale la interogatorii.

– Spune-mi ce-ai aflat, zise generalul, ştergându-se cu un şerveţel. Care-i situaţia actuală?

– În legătură cu Ludwig?

– Ajungem şi acolo. Tocmai ai petrecut câteva ore cu domnul Bokamper: Care ar fi, după părerea lui, direcţia în care merge echipa?

– În termeni de arestări? Şi-ar fi dorit ca Trabert să pună punctul pe i.

– În termeni de perspectivă. Cât de adânc au de gând să sape?

Tot drumul până la Havana, ar fi putut răspunde, dar se îndoia că generalul ar fi înţeles.

– Bo îmi e prieten, dar nu-mi spune absolut totul. Am impresia că în anumite privinţe e şi el ţinut în beznă, la fel ca noi.

Era un răspuns de birocrat, dar păru să-l liniştească pe Trabert. Poate că asta dorise generalul să audă - că Bo şi el însuşi rămăseseră pe dinafară. Imposibil de spus de partea cui era Trabert sau ce urmărea.

– O să-şi strângă bagajele în cel mult o săptămână, sper. Apoi va trebui să ne facem curăţenie în grajduri şi să mergem mai departe. Treaba asta cu Boustani m-a scos al naibii din sărite, ţi-o spun drept. Omul se bucura de încrederea noastră şi uite ce-a făcut cu ea.

– Chiar au adunat dovezi împotriva lui?

– Are nişte prieteni acasă cu care nici tu nu te-ai simţi prea bine. Acolo şi în alte părţi. Asta-i tot ce-ţi pot spune acum. Cum reacţionează lumea?

Generalul mânca repede. Tocmai ajunsese la desert.

– Exact cum ne-am aşteptat. O grămadă de bârfe. Unii cred că nu-i decât o vânătoare de vrăjitoare, alţii spun că-i cel mai rău lucru care s-a întâmplat de la Aldrich Ames[30] încoace.

Generalul dădu din cap.

– Oricum, nu-i de bine. Şi ancheta ta? Cum avansează?

– Nu mi-ar strica o mână de ajutor. Cei din J-DOG au pus mâna pe poşta lui Ludwig înainte să arunc şi eu o privire.

– A fost greşeala mea, spuse Trabert. Îmi asum toată răspunderea pentru asta.

– O să staţi de vorbă cu ei?

– De fapt, ei vor să stau de vorbă cu tine. Şi e una dintre

[30] Aldrich Ames (n. 1941), fost analist la CIA, condamnat în 1994 pentru spionaj în favoarea Uniunii Sovietice.

explicaţiile pentru cina de faţă. Se pare că am strâmbat câteva nasuri. Am hotărât că ar fi mai bine, pentru toţi cei implicaţi, să predai rezultatele la J-DOG. În felul acesta vei putea reveni la obligaţiile tale de anchetator.

– E o sugestie?

– Un ordin. Se execută imediat. În compensaţie pentru timpul pe care l-ai consumat cu această problemă, îţi dau o permisie de trei zile pe continent, împreună cu felicitările mele.

– Tot un ordin?

– Refuzi o permisie?

– Mă gândeam că Biroul ar avea ceva de spus despre asta.

– Treaba lor e ce faci cu timpul tău departe de locul ăsta. Timpul pe care-l petreci la JTF-GITMO e treaba mea. Când te întorci de la odihnă şi refacere, deschidem o pagină nouă.

– Pe cine am călcat pe bătături?

– După cum ţi-am spus, a fost greşeala mea. Ar fi trebuit să ne fi ocupat de Ludwig pe plan intern de la bun început. Ai un bilet la avionul de mâine dimineaţă spre JAX.

– O să-mi găsesc mobila în stradă când mă întorc la Iguana Court?

– Vei fi mai bine-venit ca niciodată - imediat cum se ridică fumul. Îmi închipui că până şi prietenul tău, Bokamper, ar fi de acord.

– El ştie ceva despre asta?

– A fost doar hotărârea mea, Falk. Numai a mea. Până la orele douăzeci şi unu zero zero trebuie să-i predai căpitanului Van Meter însemnările tale şi orice ai descoperit despre Ludwig.

Iar Van Meter. Alt deget în altă plăcintă. Falk mai avea o grămadă de întrebări, dar era clar că generalul nu mai avea chef şi, pe deasupra, farfuria lui era goală.

Poate că Trabert încheiase o înţelegere. Punea toate

rufele murdare într-un singur sac - securitatea, Ludwig, tot restul - cu condiţia să se facă rapid curăţenie. El câştiga, ei câştigau, şi noul prieten al tuturor, Van Meter, îşi putea clădi în continuare micul imperiu.

Sau plecarea lui rapidă fusese pusă la punct de Endler, poate ca o soluţie pentru a-l face disponibil pentru întâlnirea cu Paco?

Trabert se ridică în picioare, anunţând astfel încheierea întrevederii. Farfuria lui Falk era încă pe jumătate plină.

– Atunci, ne vedem luni, când te poţi întoarce cu viteză maximă.

– Oricum, plec cu viteză maximă.

Generalul stătea drept ca o prăjină, fără să surâdă. Falk trebui să facă un efort ca să nu-l salute.

Îl telefona lui Bo imediat cum ajunse acasă. Dintr-odată, avea o grămadă de treabă şi prea puţin timp la dispoziţie, dar singurul lucru care-i lipsea mai mult decât timpul erau răspunsurile. Chestiunea cea mai presantă era întâlnirea planificată cu Harry. Dacă ar fi fost posibil, ar fi terminat cu ea chiar atunci, dar la ora asta Harry era acasă, la Guantánamo, la douăzeci de mile dincolo de gard. Navetiştii cubanezi ajungeau dimineaţa devreme, aşa că atunci era cea mai bună ocazie pentru Falk.

Se întrebă ce putea să facă în această permisie forţată, mai ales dacă nu avea cum să se întâlnească cu Paco. Poate să-şi piardă vremea la Jacksonville. Să meargă la cea mai apropiată plajă şi să stea la soare ca o iguană. Se gândi în treacăt şi să ia un avion până în Maine. Posibilitatea unei lungi plimbări prin pădure, de unul singur, părea acum destul de atrăgătoare. Era ciudat cât de mult se gândise în ultima vreme la casa părintească, întoarcerea la Gitmo parcă deschisese o cameră din trecut. Fusese primul loc în care ajunsese după ce plecase din Maine şi îşi încheiase stagiul de instrucţie de bază. Într-un anumit sens se întorsese în pragul copilăriei, la punctul de plecare, aşa că

de ce nu l-ar fi folosit ca pe o poartă spre trecut? Se întrebă dacă tatăl său mai trăia, în mod sigur cineva ştia unde putea fi găsit.

Dar trebuia să-şi stabilească prioritățile. Din fericire, Bo era uşor de găsit.

– Se pare că am fost scos de pe insulă, spuse Falk. Generalul Trabert mi-a oferit cu generozitate o permisie de-o săptămână. Nu că aş fi avut de ales. Mâine voi fi în avionul de dimineaţă spre JAX. Ai vreo idee cine nu mă vrea pe-aici?

– Nici una.

– Eşti sigur?

– De unde naiba vrei să ştiu?

– M-am gândit că ai de-a face cu asta, tu sau şeful tău. Mai ales dacă ştie că vechiul meu camarad vrea o întâlnire faţă în faţă.

Nu avea curaj să spună la telefon "Harry" sau "Paco" şi spera că Bokamper era destul de atent încât să recurgă la aceleaşi precauţii.

– Uşurel, Falk. Eu n-aş lua lucrurile chiar aşa.

– Şeful tău, da.

– Nu fără să-mi spună şi mie. Fowler e un suspect mai probabil.

– De ce?

– Cred că o să aflăm până te întorci. Ceea ce îmi aduce aminte de altceva: ai intenţia să te întâlneşti cu vechiul tău prieten înainte să pleci?

– Mâine dimineaţă, înainte de micul dejun.

– Bun plan. Şi ce se întâmplă cu Ludwig cât lipseşti?

– Caz transferat. Trebuie să-i predau tot lui Van Meter.

– Domnul Versatilitate în persoană. Când te întorci?

– Luni. Presupunând că Trabert n-o să le ordone să mă dea jos din avionul de întoarcere.

– Nu cred că Biroului i-ar plăcea aşa ceva.

– Nici lor nu le place Trabert. Aşa că nu prea contează.

– Bun, ţi-aş fi promis că te ţin la curent prin e-mail cu tot ce se întâmplă între timp, dar de-aici…

– Nici să nu te gândeşti.

– Că veni vorba…

– Ştiu. Am trăncănit deja destul.

– Dă-mi un semn mâine dimineaţă, după… "micul dejun".

– Aşa o să fac.

Formă apoi numărul lui Pam, care răspunse după primul ţârâit, ca şi cum aştepta telefonul. Ştirile lui nu se bucurară de o primire prea bună.

– Adică mă arunci la lupi? Ştii, gradul meu de popularitate mai creşte cu trei puncte cât eşti plecat. Falk se întrebă fără să vrea ce s-ar întâmpla dacă ea şi Bo ar ajunge faţă în faţă. Ca pentru a-i potoli îngrijorarea, ea adăugă: Cred că mi-ar prinde bine câteva ore de somn în plus. Azi a fost o zi obositoare, cu tot scandalul Boustani. Toţi par să creadă că e un motiv de mare distracţie, dar echipa noastră are un om mai puţin. Nu ne-au lăsat nici măcar să-i luăm carnetele. A trebuit să traduc pentru alţi doi, în plus faţă de propriile mele interogatorii. Mi-ar plăcea tare mult să mă culc cu tine diseară, dar am nevoie de o noapte de somn bun.

Cuvintele ei declanşară în mintea lui Falk o sonerie de alarmă.

– Adnan, spuse el.

– Poftim?

– Scuze. Tu mi-ai adus aminte. Trebuie să-l văd pe Adnan înainte să plec. E şi-aşa destul de rău că n-am mai fost la bază de ieri noapte. Dacă mai trec trei zile, cine ştie ce-o să-şi închipuie. Probabil că se simte deja folosit şi părăsit.

– Bun venit în club. El măcar are dreptul la o vizită de rămas-bun.

– Hei, nu eu hotărăsc. Trabert practic mi-a ordonat să

dispar din bază.

– Asta-mi aduce aminte să nu mai stau lângă tine data viitoare când generalul intră în cantină.

– Ce vrea să însemne asta?

– Am glumit. Cred totuşi că ai uitat cum merg lucrurile în armată. Trebuie să mă străduiesc mai mult decât tine să-i impresionez pe alţii, asta-i tot. Dar ai dreptate în legătură cu Adnan. Du-te să-l vezi, măcar mâine în zori.

– E nevoie de mai mult de-atât. Ne trebuie o şedinţă faţă în faţă. Ca şi cum n-aş avea destule de făcut. Mă aşteaptă o noapte lungă.

– Cred că n-am şanse să te văd până la micul dejun.

– Nici atunci. Am un comision.

– Pentru Trabert?

– Pentru Bo. Fără detalii.

Ea a fost dezamăgită, iar convorbirea nu se sfârşi cum i-ar fi plăcut lui, ci într-o atmosferă călduţă de rămas-bun care îl necăji. Se întrebă şi în legătură cu gluma pe care ea o făcuse referitor la a fi văzută cu el de către general. Poate că era doar o glumă, dar îşi imagină cum ar fi reacţionat ea dacă ar fi ştiut în ce situaţie se afla.

Îşi aruncă valiza pe pat, apoi văzu scrisorile lui Ludwig care rămăseseră pe pernă. Era pe punctul să deschidă un plic când ceva îi spuse s-o ia mai încet, să fie prudent. Poate că era mai bine să-i dea lui Van Meter impresia că nu le citise. Whitaker era încă la lucru, aşa că Falk luă amândouă scrisorile în bucătărie, umplu ceainicul şi aprinse aragazul. Când apa începu să fiarbă, ţinu scrisorile în abur şi desfăcu lipiturile fără să rupă hârtia.

Era obişnuit cu asta, nu din zilele sale ca agent special - Biroul avea metode mult mai sofisticate - ci din copilărie. Ajunsese să-şi bage nasul în orice şi acasă, căutând răspunsuri când viaţa lor începuse să se destrame. După ce maică-sa dispăruse, iar taică-su se pierduse treptat, Falk observase cum se adunau teanc pe canapea notificările de

impozite şi facturile, neglijate şi nici măcar deschise. Aşa că le deschidea el, la aburi, în bucătăria unei case goale, şi scotocea prin ele, căutând pe ascuns jaloanele de pe drumul familiei sale către ruină. Aşa aflase înaintea tuturor de pierderea casei şi de licitarea impozitelor, precum şi de scrisoarea din Boston a unei soţii sfidătoare care fugise şi jura să nu se întoarcă niciodată. În comparaţie cu asta, ce avea de făcut acum era un fleac. Un truc de copoi, împrumutat din cărţile cu Frank şi Joe Hardy de la biblioteca publică din Deer Island.

Citi mai întâi scrisoarea personală şi remarcă numele soţiei lui Ludwig, Doris, împreună cu adresa din Buxton, apoi numele unui cumnat, Bob, menţionat pe prima pagină. Bob abia aştepta să iasă la pescuit data viitoare când Ludwig venea acasă şi voia să ştie ce muşcă în Caraibe. Se părea că Ludwig nu era chiar nefamiliarizat cu apa.

Restul era pălăvrăgeală. Răsadurile crescuseră, dar roşiile erau mici şi frunzele pătate; otita copilului era pe cale să se vindece; fiicei lor, Misty, îi era dor de tăticu'; Ed de la bancă le dăduse un telefon şi le spusese că va păstra legătura; văduvul acela drăguţ, domnul Williams, care stătea ceva mai jos pe strada lor, murise şi lăsase totul vecinei de alături, doamna Packard, care deocamdată era încă măritată; un nou Sam's Club se deschisese pe centură, mulţumesc lui Dumnezeu, cu douăzeci de mile mai aproape decât cel din Revell. Patru pagini mai încolo, Falk băgă totul înapoi în plic, apoi apăsă clapa. Bineînţeles, plicul se deschise din nou, iar el nu avea nimic la îndemână să-l lipească. Asta era soarta trucurilor vechi.

Se gândi o clipă să nu se atingă de scrisoarea de la bancă, dar menţionarea lui "Ed de la bancă" din prima scrisoare nu-i dădea pace. Scoase din nou paginile.

"Ed de la bancă a întrebat de tine, aşa că i-am dat adresa şi o să-ţi scrie. Ceva în legătură cu afacerile."

Să nu fi avut deja banca adresa lui? Suna mai mult ca

un avertisment voalat decât ca o ştire oarecare, aşa că deschise şi al doilea plic.

Scrisoarea avea un aspect destul de oficial: la un rând, cu antetul Farmers Federal în partea de sus. Semnatarul era vicepreşedintele filialei, Ed Sample, un titlu de lord pentru un tip care probabil nu păstorea decât vreo câţiva casieri şi de funcţionari de împrumuturi.

Prima parte nu era decât maculatură. Sper că eşti bine, afacerile merg bine, bla-bla. Restul era ciudat - în cel mai bun caz.

"Încă mă întreb ce am exact de făcut în legătură cu transferurile telegrafice pe care le-ai autorizat săptămâna trecută în beneficiul băncilor din Peru şi din Insulele Cayman. Am pus aceste tranzacţii sub o interdicţie de zece zile, până la alte dispoziţii din partea ta. Aştept."

Apoi iar fleacuri, ca şi cum problema transferurilor ar fi fost o chestie obişnuită pentru orice funcţionar de bancă din Michiganul rural. Iar să menţionezi "Peru", "Insulele Cayman" şi "transfer telegrafic" în aceeaşi frază era ca şi cum ai fi fluturat un steag roşu în faţa comisiilor de supraveghere bancară şi Administraţiei de Control al Drogurilor. Într-un joc de asociere, răspunsul ar fi fost "bani de cocaină". Cerea o doză bună de curaj să autorizezi aşa ceva de oriunde, dar s-o faci de la Gitmo părea de-a dreptul o nebunie.

Falk îşi notă numărul de telefon al lui Ed Sample din antetul scrisorii, apoi înghesui scrisorile între paginile notesului său de anchete. Van Meter putea dispune de restul însemnărilor sale, dar Biroul ar fi vrut probabil să arunce o privire în scrisori. Cel puţin asta avea de gând să-i răspundă lui Van Meter dacă l-ar fi întrebat vreodată de ce le păstrase.

Ieşi din casă şi porni spre Camp Delta. Închisoarea avea patru secţiuni principale, iar Adnan se găsea în aripa de cea mai înaltă securitate, cunoscută sub denumirea de Camp 3.

Camp 2 şi 1 aveau regulamente din ce în ce mai tolerante, iar Camp 4, în pofida numărului, oferea cele mai bune condiţii dintre toate - blocuri de celule comune, salopete albe, raţii mai mari şi mai mult timp pentru exerciţii fizice şi duşuri. Gărzile o botezaseră "Hagialâcul", după pelerinajul pe care musulmanii îl fac la Mecca.

Până când Falk trecu de toate patru porţile de acces la Camp 3, cerul deja se întunecase. Era ora când locul începea să se liniştească. Puteai încă mirosi cina deţinuţilor într-un nor format din vânturile şi exhalaţiile sutelor de oameni care se pregăteau pentru noapte închişi în celulele lor mici.

Falk nu avusese timp ieri pentru o şedinţă cu Adnan, aşa că se îndreptă direct către celula tânărului, aşteptându-se să-l găsească în poziţia lui obişnuită - ascuns sub cearşafuri, în pofida căldurii. Celula era goală. Reacţia lui Falk a fost imediată şi viscerală. Cineva braconase. Cineva o băgase pe mânecă.

– Paznic! MP!

Un soldat apăru în fugă de după colţ, cu faţa roşie ca sfecla. Credea probabil că Falk avea probleme.

– Unde e prizonierul, soldat?

– A fost luat, domnule.

– În custodia cui?

– Nu ştiu. O să verific.

– Aşa să faci. Repede.

Falk aşteptă lângă uşă, ca şi cum Adnan s-ar fi putut întoarce din clipă în clipă. În schimb, se întoarse numai soldatul, mergând sprinten. Tresări când un deţinut strigă ceva într-o limbă pe care Falk nu o cunoştea.

– Ei, cum e?

Soldatul se aplecă, fără ca Falk să înţeleagă de ce, până când îşi dădu seama că paznicul încerca să se ferească să fie auzit de deţinuţi.

– A fost OG A, domnule, şopti paznicul. (Acronimul local

pentru CIA.) Iată numărul lui de identificare.

Falk şi-l notă, deşi îl recunoscuse, fiindcă avea prefixul propriei sale echipe de tigri.

– La dracu', mormăi el. Mulţumesc, soldat. După câteva clipe, mergea cu paşi mari către rulota pentru interogatorii, orb de furie, fluturându-şi legitimaţia prin faţa altui MP înainte de a trânti uşa de perete. Poate că din cauza asta îl expediau de aici în weekend. Aveau multe de curăţat în lipsa lui. Prima cuşcă. Goală. A doua. La fel de goală. Acelaşi rezultat la a treia şi a patra, ca într-un film prost în care soţul gelos îl caută pe amantul soţiei prin dulapuri. Poc. Nimic. Poc. Nimic. Toate goale, până la capăt, la a şaptea cuşcă, unde un sergent, pe care îl recunoscu ca fiind unul dintre colegii de clasă ai lui Pam de la Fort Huachuca, îşi ridică privirea, foarte iritat. Aşezat la o masă, într-o atitudine relaxată, era un deţinut îmbrăcat în alb, ceea ce însemna că provenea dintr-o secţiune de securitate medie.

– Scuze, mormăi Falk. Apoi, nu se putu stăpâni şi adăugă: L-ai văzut pe Tyndall?

Nici un răspuns. Doar un clătinat furios din cap.

Ceva mai calm acum, Falk închise uşa încet înainte de a controla ultima cuşcă, din nou fără să găsească nimic. Se gândi că Tyndall îl luase pe Adnan la cuştile CIA din altă rulotă, deşi în general nu era în stilul lui să procedeze aşa. Furia iniţială începuse să se transforme în panică şi Falk alergă înapoi la blocul de celule, căutându-l pe poliţistul militar de dinainte, în timp ce sudoarea i se scurgea pe spate.

– Soldat, la ce oră a fost scos deţinutul?

– Tocmai aveam de gând să vă spun, domnule, dar aţi fost al naibii de grăbit. Azi-noapte. Mai bine zis azi dimineaţă, dacă vreţi detalii tehnice. La trei.

– Şi-atunci unde naiba e? Soldatul ridică din umeri.

Falk se întoarse să mai verifice o dată celula lui Adnan, ca şi cum între timp yemenitul s-ar fi putut materializa

cumva acolo. De data asta observă că dispăruseră şi periuţa de dinţi, săpunul, prosopul, covoraşul de rugăciune şi Coranul. Locul fusese curăţat temeinic. Nici internarea la infirmerie nu justifica aşa ceva.

– Au fost probleme medicale azi? îl întrebă el pe soldat, care gâfâia uşor după ce îl urmase peste tot în pas alergător.

– Nu, domnule.

– Ce poţi să-mi spui de transferurile la Camp 4? Adică securitate medie. Poate că Adnan prinsese, în sfârşit, o ocazie.

– Nimic, domnule. Nici unul.

În concluzie, Adnan al-Hamdi nu mai exista în universul Camp Delta. Dar Mitch Tyndall era în continuare prezent, iar Falk avea o idee destul de bună unde să-l găsească.

Tyndall era într-adevăr cocoţat pe scaunul lui înalt, ca în fiecare seară, şi dezbătea ceva cu alt şmecher de la Agenţie sub privirea fascinată a unei ofiţerese de la una dintre unităţile de rezervişti din Kentucky. Falk nu-şi pierdu vremea cu preliminarii. Trânti o mână pe umărul drept al lui Tyndall, exagerând oarecum forţa de apăsare.

– Hei, ce-i asta, suntem la lupte? zise Tyndall, dar îl văzu pe Falk şi se înroşi brusc.

– Un minut, dacă se poate. Între patru ochi.

– Aveam de gând să-ţi spun, dar am primit ordine urgente şi nu te-am găsit nicăieri.

– Frumoasă poveste. Hai.

Gura poliţistei din Kentucky era căscată larg, dar Falk nu o băgă în seamă. Când colegul de la Agenţie făcu un mişcare să intervină, Tyndall îl opri cu un semn.

– Stai cuminte, Don. E o problemă personală. Ţine-mi berea caldă, vrei?

Falk îl conduse pe Tyndall la marginea cercului de mese. Nu era destul de târziu ca să fie aglomeraţie.

– Bun. Ce dracu' ai făcut cu el?

– Uşurel. Ţi-aş fi spus, dar aseară nu te-am găsit acasă, iar azi după-amiază ai plecat cu o barcă sau cam aşa ceva.

– Taman la fix. Aşa că aveai de gând să aştepţi până mă întorceam, nu?

– De unde să te întorci?

Tyndall se încruntă. Dacă juca teatru, era un actor bun.

– E o poveste lungă, dar n-o să fiu aici în weekend. Unde-i Adnan?

Tyndall aruncă o privire în jur. Don continua să se uite la ei, de la bar. Poliţista drăguţă arăta ca şi cum nu avea să uite întâlnirea asta vreo câteva săptămâni.

– Hai mai bine jos, lângă apă.

– Mie îmi convine aici. Şopteşte-mi la ureche, ca şi cum am fi în spatele gardului.

Tyndall se încruntă din nou, dar nu protestă şi vorbi destul de încet încât Falk să fie obligat să se aplece spre el.

– L-au mutat la Camp Echo.

Camp Echo era teritoriul interzis pentru Falk. Era închisoarea CIA din altă închisoare, casa fantomelor de la Gitmo, unde - oficial vorbind - nimeni nu mai avea nici nume, nici viitor. O clipă se simţi prea lovit de trăsnet să poată răspunde. Apoi izbucni:

– Dumnezeule, Mitch. L-au făcut fantomă? De ce?

Tyndall clătină din cap.

– Mai încet. Te rog. Nu e fantomă, e prea târziu pentru aşa ceva. Crucea Roşie i-a aflat deja numele. Cineva o să plătească pentru el, într-un fel sau altul.

– Atunci te joci cu focul.

– Mie-mi spui?

– De ce?

– Ordin de sus.

– Trabert?

Tyndall clătină iar din cap.

– Patronii mei. Se pare că e o cerere specială din partea unor clienţi importanţi.

– Cine?

Tyndall aruncă din nou o privire în jur. Falk nu-l văzuse niciodată atât de agitat, parcă stătea pe un muşuroi de furnici. Aşteptă până ce o pereche de beţivi trecu pe lângă ei, apoi continuă cu o voce atât de slabă, încât Falk abia reuşi să-l audă:

– Fii atent, păstrează asta numai pentru tine. Şi să n-ajungă la Whitaker sau la altcineva de la Birou.

– Dă-i drumul.

– A fost Fowler. El şi căţeluşul ăla al lui de Cartwright. Au fost ocupaţi ca nişte castori. Adnan nu e singura lor achiziţie.

– Câţi mai sunt?

– Din câte ştiu eu, încă doi.

– Numele?

– Adnan e singurul pe care-l cunosc. A semnat altcineva pentru ceilalţi doi. Poate Don. Dar toţi sunt yemeniţi, ca Adnan. Poate că treaba asta are legătură cu Boustani.

– Boustani n-a lucrat niciodată cu yemeniţi. Numai cu libanezi şi câţiva sirieni.

– Nu uita de scrisorile deţinuţilor, cele pe care avea de gând să le pună la poştă. Putea să le primească de la oricine.

– Poate.

– Oricum, nu a fost ideea mea. Dar mi-am spus că ţi-am rămas dator din seara trecută.

– Cum văd eu lucrurile, tot îmi eşti dator.

– Orice, câtă vreme rămâne între noi. Ultimul lucru de care am nevoie e să-i scot din sărite pe ăia doi.

Era impresionant să-l bagi în sperieţi pe unul de la CIA, dar lui Falk îi venea greu să-l învinuiască. Şi el simţea furtuna care se apropia. Ştia că şansele lui Boustani de a aduna scrisorile de la yemeniţi erau destul de apropiate de zero. Doar câţiva anchetatori şi analişti de la Gitmo aveau acces în mod regulat la aceşti deţinuţi, iar Falk era unul

dintre ei. Dacă Fowler şi Cartwright se concentrau asupra yemeniţilor, aproape sigur apăruse şi el pe radarul lor.

Plecarea începea să i se pară o idee al naibii de bună.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

SOARELE ABIA se ridicase, dar Pam Cobb era deja îmbrăcată în uniforma ei de dimineaţă - şort militar, tricou anti-jeg şi o pereche de pantofi de jogging care o purtaseră pe mile întregi de poteci din pământ tare şi prăfos. Se aşezase pe jos, întinzându-şi picioarele lungi pe linoleumul din bucătărie. Era colţul cel mai îndepărtat de dormitoare şi întotdeauna se pregătea acolo, ca să nu-şi trezească colegele de apartament.

Pam căscă, apoi se aplecă în faţă şi îşi arcui spatele, atingându-şi încet gleznele în timp ce gambele i se încordau. Avea nevoie de mai mult somn, dar îşi încărca bateriile cu această rutină zilnică, un ritm liniştitor care o făcea să se mişte în direcţia corectă chiar atunci când totul o lua razna.

Această strategie îi fusese de folos şi în alte câteva ocazii aici, la Gitmo. Îşi aminti de ziua când aflase de planul generalului Trabert de a-i prelucra pe unii dintre deţinuţi prin excitaţie sexuală. Se frământase toată seara, îngrijorată că ar putea fi angrenată în această aventură şi apucase doar câteva ore de somn chinuit. A doua zi alergase şase mile în căldura încă suportabilă din zori şi îşi încheiase cursa cu destulă concentrare şi hotărâre pentru a stoarce de la general o întâlnire. Pierduse aproape un ceas argumentând împotriva caracterului nebunesc al planului, deşi nu folosise nici măcar o dată un cuvânt atât de incorect politic cum ar fi "nebunie".

Adoptase în schimb atitudinea obişnuită a ofiţerului subordonat, proclamând că planul era o idee potenţial

bună, căreia merita să i se acorde o şansă, numai că nu avea nevoie şi de participarea ei. Nu era destul de potrivit cu felul în care înţelegea ea să-şi joace partitura, îi spusese generalului. Nu era constructiv în contextul planurilor ei de joc. Învăţase că în discuţiile cu superiorii, mai ales cu bărbaţii, se dovedea de fiecare dată folositor să recurgă la metafore din fotbal, la fel cum în conversaţiile despre fotbal era util să recurgă la metafore militare.

Trabert îi dăduse drumul din cârlig, dar subliniase că această scutire era condiţionată. Dacă strategia funcţiona pentru alţii, şi ea trebuia să o adauge în "carnetul de joc". Da, chiar spusese "carnetul de joc".

În dimineaţa asta, condiţiile de la Gitmo impuneau din nou stabilirea unei strategii pentru ziua care abia începuse. Arestarea lui Boustani o zguduise. Fie anchetatorii o băduseră în bară, fie Boustani o îmbrobodise complet, şi odată cu ea şi pe restul echipei de tigri. Şi ceea ce punea capac la toate era că Revere Falk, singurul reper sigur din viaţa ei de aici, pleca să-şi petreacă weekendul în altă parte, Dumnezeu ştie din ce motive, iar ea nu putea să-l vadă nici măcar la micul dejun.

Se aplecă din nou în faţă, atinse cu degetele tălpile pantofilor şi simţi o pietricică înţepenită între striuri. Deasupra ei, chiuveta picura, un plici sonor şi ritmic în băltoaca de apă uleioasă rămasă de la spălatul vaselor. Oare chiuvetele din aceste văgăuni mai făceau şi altceva decât să picure? Era ceva în mod inerent deprimant în bucătăriile militare. Văzuse destule în apartamentele pentru ofiţeri la posturile pe care le ocupase până atunci. Mereu aceleaşi cutii demodate căptuşite cu linoleum şi melamină, ca scoase pe bandă dintr-o fabrică de muniţii din anii '70. Frigidere şi planuri de lucru vopsite avocado. Nimic din aparatura modernă de bucătărie. Inele de aragaz care în anumite porţiuni sclipeau puternic, iar în altele abia licăreau, ca nişte stele muribunde. Complet diferite de

bucătăria mare din casa în care crescuse, cu chiuveta ei de faianţă, aragazul cu butelie şi dulapul solid din lemn deasupra căruia atârna o mulţime sonoră de tigăi din fontă şi oale de supă, plus un cuptor destul de mare să coacă în el orice animal pe care tatăl şi fraţii ei îl aduceau de la vânătoare. Se gândi o clipă la ei şi îi văzu într-o dimineaţă de toamnă, cu feţele înroşite, umede de rouă, mirosind a frunze ude şi sânge cald.

Ce-ar zice ei dacă ar putea s-o vadă aici, vorbind pe un ton aspru cu generali şi colonei şi pe un ton serios cu tineri arabi posomorâţi, apoi petrecându-şi seara cu un agent FBI şi făcându-şi de cap în maşina lui ca şi cum îşi dăduseră întâlnire la un cinematograf *drive-in.* Se întrebă ce avea Falk de făcut în dimineaţa asta. Pomenise vag de un comision. Ceva pentru amicul lui, Ted Bokamper. Un dobitoc. Teoretic alt conţopist de la Washington, dar practic nu se deosebea de jumătate din ofiţerii cu care avea de-a face zilnic. Din felul în care o tratau uneori - insinuări vulgare, umor improvizat, cu implicaţii sexuale - n-ai fi ghicit niciodată că le era egală sau mai mare în grad. Întotdeauna încercau să o scoată din sărite. Numai că ea nu înghiţea niciodată momeala. Mă rog, de cele mai multe ori.

Dar Bokamper nu era superiorul ei direct, aşa că seara trecută vorbise pe şleau. Era clar că reacţia ei îl jenase pe Falk şi, o clipă, regretă că folosise cuvinte prea aspre. Apoi îşi aminti că Bo spusese "eu nu braconez" destul de tare ca ea să-l audă şi scăpă în şoaptă o înjurătură. Strânse mai tare tălpile pantofilor şi muşchii gambelor i se încordară până la limită.

Le dădu drumul, apoi se ridică şi se rezemă de dulapul de bucătărie, cu picioarele întinse în spate şi cu tălpile bine înfipte în podea. Era aproape gata de alergare. Oricum, cu puţin noroc, Bokamper şi ceilalţi intruşi aveau să dispară destul de curând. Câteva arestări în plus - ca să tulbure şi mai tare apele şi, în general, să facă viaţa tuturor cât mai

grea -, apoi, obosiţi de căldură şi de muştele agasante, îşi vor lua zborul.

Falk îi dădea mai multe motive de îngrijorare. Îşi aminti ce spusese generalul acum o săptămână, la un foc de tabără pe plajă, după ce îi văzuse ţinându-se de mână. Primul ei impuls fusese să-şi tragă mâna şi să se îndepărteze de Falk, ca şi cum era o elevă prinsă că fumează la toaletă. Îşi aminti ruşinată de valul de furie care o cuprinsese când Falk refuzase să-i dea drumul băiatul încăpăţânat şi primejdios, hotărât să-şi arate dispreţul pe faţă. Trabert aruncase o glumă despre "fraternizare", apoi izbucnise în râs. Dar ea văzuse cum i se încordase falca, ca şi cum îi părea rău că e obligat să expedieze totul atât de uşor. Făcuse stânga-mprejur pe nisipul tare, ca un comandant de pluton pe terenul de paradă. Fusese oare un avertisment să nu lase lucrurile să-i scape din mână? Ştia că Biroul şi ofiţerii superiori erau în plin război în privinţa tacticii. Din punctul de vedere al lui Trabert, ea se culca cu duşmanul, iar Falk nu era chiar însoţitorul la care s-ar fi aşteptat cei mai mulţi când se gândeau la agenţii speciali. Dar asta explica o parte din forţa lui de atracţie. Asta şi felul în care el văzuse prin cochilia pe care ea şi-o construise pentru a supravieţui profesional. Majoritatea bărbaţilor nu treceau de acest prag sau încercau să-l ocolească cu glume dubioase, cum făcuse şi Bokamper. Falk recunoscuse imediat cacealmaua, poate şi din cauză că îşi construise şi el câteva faţade. Se gândi iar la povestea pe care o auzise în rulota de interogatoriu, povestea aceea ciudată despre puşcaşul marin cu legături printre cubanezi, puşcaşul marin care ajunsese agent federal.

– Vorbeşte cu cubanezii, le vinde secrete, insistase Niswar. E unul dintre ai voştri şi vorbeşte cu cubanezii.

Ar fi fost şi mai neliniştitor dacă, la prima vedere, n-ar fi fost atât de absurd. De unde naiba să ştie o mână de

jihadişti - care-şi petrecuseră toată viaţa în deşerturile Arabiei şi în munţii afgani - ceva despre cubanezi şi, cu atât mai mult, despre un american care ar lucra pentru ei? Ştia foarte bine cât de uşor se nasc zvonurile şi fanteziile în imaginaţiile febrile din spatele gardului. Acum trei zile, un alt deţinut îi povestise despre cabala evreilor care consilia în secret familia regală saudită.

Oricum ar fi, poate era mai sigur să pună totul pe hârtie, cumva oficial, strict ca o problemă de gospodărie. Dar avea de gând să aştepte până luni, după întoarcerea lui Falk. Îi promisese măcar atâta lucru. Până atunci, probabil că Niswar avea să-şi schimbe povestea.

Îşi terminase încălzirea şi aruncă o privire pe fereastră, întârziase deja cu treizeci de minute faţă de ora ei obişnuită de plecare, iar aici asta putea însemna o lume întreagă de deosebire. Avea nevoie de o bentiţă, aşa că porni spre camera ei şi pe drum se întâlni cu o colegă, care mergea împleticit, cu ochii împăienjeniţi de somn, către bucătărie.

– Ai făcut şi tu o cafea?

– Iartă-mă, Patty. Tocmai ieşeam să alerg puţin. Patty mormăi ceva. În fiecare zi avea nevoie de câteva ceşti de cafea ca să ajungă la nivelul minim de conştienţă.

Pam deschise un sertar şi răscoli printre şosete, căutându-şi bentiţa. În timp ce o scotea, auzi o uşă închizându-se. Probabil unul din dulăpioarele de la bucătărie - Patty în patrulare. Apoi Patty apăru în pragul dormitorului, cu ochii larg deschişi, de parcă ar fi băut deja un ibric întreg de cafea tare.

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai ai primit o vizită.

Vocea ei era stridentă. Apariţia lui Falk n-ar fi provocat niciodată o asemenea reacţie. Oare Bokamper îi dădea deja târcoale, înainte ca "frăţiorul" lui să fi plecat din oraş?

– Cine e?

– Sunt trei. Doi poliţişti şi unul dintre tipii ăia noi de la

Washington. Parcă Fowler, dacă am auzit bine.

Dispreţul dispăru, înlocuit de alarmă. Apoi Pam îşi reveni. Boustani. Probabil că îi iau la rând pe toţi cei din echipa lui. Era totuşi o oră destul de ciudată pentru o vizită la domiciliu. Putea să-şi ia adio de la alergarea ei lungă şi plăcută. În ritmul ăsta, era posibil să nu mai iasă din casă câteva ore.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

MESERIAŞUL CUBANEZ CUNOSCUT la Gitmo sub numele de Harry avea şaizeci şi şapte de ani şi lucra la bază de când împlinise nouăsprezece. Numele lui real era Javier Perez. Cu decenii în urmă, un sublocotenent care exagera în privinţa familiarităţii începuse să-i spună Harry în loc de Javy, iar porecla prinsese rădăcini. Nu că l-ar fi deranjat în vreun fel. Era pregătit să fie conciliant, pentru că fusese angajat la Direcţia de Informaţii doar cu câteva luni înainte de primirea poreclei. Un om care încasează două salarii pentru aceeaşi slujbă învaţă să fie flexibil.

În pofida a ceea ce continua să creadă Doc Endler, Harry mai lucrase şi cu alţi americani în afară de Falk un ofiţer de marină în anii '80 şi alt puşcaş marin, nu mult după plecarea lui Falk. Amândoi fuseseră atraşi la Havana într-un mod asemănător cu Falk. Trei clienţi în douăzeci de ani nu însemna că afacerile erau tocmai înfloritoare, dar clientela lui Harry ajunsese totuşi obiectul unui mic altar înjghebat în birouaşul manipulatorului său de la Havana, care fixase fotografiile compromiţătoare ale celor trei la loc de cinste, deasupra uşii.

În ciuda celor de mai sus, valoarea lui Harry fusese întotdeauna mai mult simbolică. Şefilor lui de la Direcţie le plăcea să dispună de cineva în mijlocul unei baze americane, chiar dacă aveau deja posibilitatea să vadă şi să audă majoritatea evenimentelor de acolo. Şi, chiar dacă Harry nu reuşise să adune prea multe informaţii utile, şefii îşi imaginau că misiunea lui se va încheia aşa: fie va ajunge în cele din urmă să dea, printr-un noroc chior, un rezultat

neaşteptat - de exemplu unul dintre foştii lui clienţi să revină la bază ca agent FBI, fie va fi demascat de autorităţile militare americane. Oricare dintre variante ar fi fost o lovitură frumoasă, prima din motive evidente, cea de-a doua pentru că ar fi provocat o furtună distractivă. Superiorii lui îşi făceau puţine griji în legătură cu riscul unei trădări, dat fiind că singurul contact al lui Harry cu Direcţia era păstrat prin intermediul celui care îl recrutase. Nu putea identifica alţi agenţi operativi, poate cu excepţia farmacistului din cartierul lui, pe care Harry îl bănuise mereu că era informatorul Ministerului de Interne.

Harry investea multe ore de muncă în cele două salarii şi îşi începu dimineaţa întâlnirii sale cu Falk la fel ca oricare altă zi de lucru. Se scula la patru, în căsuţa lui din Guantánamo, şi se îmbrăcă în timp ce soţia îi făcea cafeaua şi îi prăjea într-o tigaie o felie de pâine unsă cu unt. Ea se întoarse în pat în timp ce Harry rupea bucăţi din *tostada* crocantă, pe care le înmuia în cana plină cu *cafe con leche.* Plecă de acasă când începuseră să cânte cocoşii şi merse şase străzi până la staţia de autobuz, trecând pe lângă casele a şase dintre copiii şi vreo zece dintre nepoţii lui. Alţi doi băieţi locuiau în Union City, New Jersey, iar o fată la Miami Lakes. Îi trimiteau scrisori la bază, scrisori pe care prefera să nu le aducă acasă - unul dintre puţinele secrete pe care nu le împărtăşise niciodată cu DI. Era învăţat să memoreze informaţiile de la agenţii săi pentru a le raporta apoi mai sus, aşa că nu-i era greu nici să recite cuvânt cu cuvânt aceste scrisori soţiei sale.

Autobuzul luă nouă navetişti. Patru dintre ei aveau să iasă la pensie până la sfârşitul anului, dar nu şi Harry. Vehiculul porni spre sud-est - începutul unei călătorii de douăzeci de mile -, trecu pe lângă capătul de nord al golfului, apoi ocoli sătucul Boquerón şi ajunse la ultima staţie, aflată la aproape o milă de poarta de nord-est a bazei. Până atunci se făcuse deja aproape cinci şi jumătate,

iar soarele de vară se ridicase deasupra dealurilor acoperite cu cactuşi. Ultima milă o făceau pe jos, pe o cărare prăfuită şi accidentată, mărginită de câmpuri de mine, cunoscută drept "povârnişul vitelor".

În trecutul îndepărtat, mai ales în anii '60, imediat după Revoluţie, gărzile din Brigada de Frontieră făceau viaţa navetiştilor imposibilă pe drumul către poarta de nord-est. Îi îmbrânceau, îşi băteau joc de ei şi-i percheziţionau din cap până-n picioare. Unii obişnuiau să-i scuipe, să-i mai atingă la ceafă ori să le dea câte un şut în fund. Salariul în dolari abia dacă era o compensaţie, dar pe măsură ce anii treceau şi numărul de navetişti scădea, dispăruseră şi aceste şicane. Acum drumurile şi percheziţiile zilnice se desfăşurau într-o tăcere totală. Când Harry şi ceilalţi opt îşi încasau cecurile de la americani la banca din Gitmo, la fiecare două săptămâni, o făceau ştiind că autorităţile cubaneze nu le vor lua nici un bănuţ impozit. Erau, poate, singurii salariaţi din lume care beneficiau simultan de pe urma teoriilor economice ale lui Adam Smith şi Karl Marx.

De partea americană a porţii se afla un alt punct de control, iar după ce trecea şi de acesta - cam la şase dimineaţa - un puşcaş marin îl aştepta să-i dea cheile unui microbuz Dodge alb. Alţi doi navetişti se urcau împreună cu el. Îi lăsa la Spitalul Naval, apoi îşi continua drumul până la destinaţia finală, o baracă din tablă ondulată. Cu ani în urmă, Harry scrisese cu spray alb *Abajo Fidel!* - Jos cu Fidel! - pe un perete al magaziei. Grozavă acoperire, se gândise întotdeauna Falk, chiar dacă Harry o făcuse într-un acces de sinceritate. Pe vremea aceea era supărat din cauza penuriei de hrană şi medicamente din Guantánamo. O altă mică anecdotă pentru analele secrete de la Gitmo.

Slujba lui era de reparator bun la toate, uneori pentru aparate casnice, alteori pentru maşinile, camionetele şi autobuzele din bază. Fiind cubanez, ştia totul despre cum să faci un motor vechi să meargă, în pofida lipsei pieselor

de schimb. Îşi păstrase propriul lui Chevy 1959 în stare de funcţionare timp de patruzeci de ani - cât de greu putea să fie să întreţii un Chrysler de şapte ani, aproape nou?

Când Harry ajunse, în dimineaţa aceea, la poarta de nord-est, Falk se trezea după un somn agitat. Mai întâi se gândise la Adnan, care acum se afla printre fantome, închis la Camp Echo, în afara razei de acţiune a lui Falk. Se întreba ce spusese ori făcuse Adnan ca să merite un astfel de tratament. Sau doar statutul de subiect al lui Falk determinase această măsură? Abia avusese timp să se gândească la Harry. Dacă n-ar fi fost Bo, ar fi amânat rezolvarea problemei până după weekend.

Cum avea nevoie de un pretext pentru vizită, Falk studie bucătăria în lumina blândă a dimineţii şi alese mixerul. Pentru a face totul cât mai convingător, aruncă în el o banană, o cutie cu suc de portocale îngheţat şi o jumătate de tavă de gheaţă, apoi apăsă pe butonul *Purec.* Măcar aşa se alagea şi cu un mic dejun. Cuburile de gheaţă săltau şi se sfărâmau, iar micul motor gâfâia din greu. În cele din urmă, conţinutul semitopit din vas încremeni cu un scârţâit, la jumătate de rotaţie. Falk se uită la ceasul digital al cuptorului cu microunde: ajunsese la 6.04 în timp ce el aştepta să se ardă definitiv motorul mixerului. Apăsă butonul de oprire abia când din fantele de aerisire din spatele aparatului începu să iasă fum.

După ce bău repede amestecul şi clăti cana de plastic, duse mixerul la Chrysler şi porni la drum. Se simţea puţin caraghios din cauza acestei şmecherii. Pe vremea când era în armată nu recurgea niciodată la asemenea măsuri. Dar asta era înainte de 11 septembrie, de Camp Delta, de "Gândeşte OPSEC" şi de ordinul primit de la un general cu două stele de a-şi petrece weekendul în afara bazei.

Sherman Avenue era pustie. Terenurile de sport şi parcările şcolilor şi magazinelor erau goale. Baza arăta întotdeauna ciudat la ora asta, când aproape nimeni nu

ieşea din casă. Arhitectura şi dispunerea clădirilor, parcă scoase din filmul *Leave It to Beaver*[31], păreau deplasate în peisajul peticit şi obosit, ca o grefă de piele care nu prinsese.

Atelierul lui Harry se afla în vârful unei mici ridicături de teren. Falk coti pe o alee lungă acoperită cu coral pisat, în timp ce un crab de uscat de dimensiuni respectabile fugea din calea lui, cu cleştii roşii ridicaţi sfidător. Harry apăru la uşă chiar înainte ca Falk să fi oprit motorul.

– *Buenos días, señor!* Faţa îi radia. Ai fi zis că erau prieteni de când lumea. *Señor* Falk, au trecut atâţia ani. Acum eşti atât de important, dar mă gândesc la tine tot ca la un soldat.

– Mda, bine. Falk se dădu jos din Chrysler. Obiceiurile vechi mor greu, Harry. Ce-ţi face familia? Conversaţia era tot mai ciudată pe măsură ce trecea timpul. Falk nu se mai interesase niciodată de familia lui Harry, dar cubanezul îi răspunse prompt:

– Sunt sănătoşi cu toţii. Sunt bine, *señor.* Te rog să-mi spui ce ai de reparat. A, am văzut. Mixerul, nu? *Adelante.* Poftim, intră.

Înăuntru erau deja treizeci şi cinci de grade şi mirosea a ulei de maşină. Bancul de lucru din oţel al lui Harry era acoperit cu scule, piese de schimb şi facturi, împinse maldărul deoparte şi puse aparatul în spaţiul eliberat.

– Perfect, *señor.* Spune-mi, ce noutăţi mai ai?

– Cam la fel, cred. Falk aruncă o privire prudentă de jur-împrejur. Păreau să fie singuri. Colegii lui Harry, un filipinez şi un portorican, locuiau în bază împreună cu alte câteva sute de muncitori, în câteva blocuri dărăpănate de pe un deal, cunoscute ca Gold Hill Towers. Nu aveau să apară încă cel puţin un ceas.

---

[31] *Leave It to Beaver,* serial de televiziune celebru în anii '50 şi '60, comedie de situaţii despre o familie americană tipică. Eroul principal era Theodore "Beaver" (castor) Cleaver.

– De fapt, Harry, mă interesează mai mult ce veşti ai tu pentru mine.

Să scăpăm odată de asta, se gândi.

Harry dădu din cap, degajat, în timp ce apăsa butoanele mixerului, scoţând clicuri uşoare din aparat, şi parcurgea scala de la *Grate* la *Piure.*

– Toate astea sunt false, ştii. Atâtea nume pentru reglajele astea, dar toate fac acelaşi lucru. Presupun că aşa vor să te facă să crezi că primeşti mai mult pentru banii pe care i-ai cheltuit. Bună şmecheria, nu?

Falk dădu din cap.

– Cred că pot să-l fac ca nou. Dar s-ar putea să am nevoie de o piesă din curte. Dacă vrei să vii cu mine…

Harry îi arătă uşa din spate, care dădea într-o curte cu vechituri. Apoi zâmbi larg şi îşi ridică braţele, făcând semne către pereţi şi tavan, ca şi cum i-ar fi spus: "Nu ştii niciodată cine te-ascultă, nu?" Nu îşi lua asemenea măsuri de precauţie înainte. Poate că şi el era speriat de noua atmosferă. Sau poate că de data asta miza era mai mare. Luă mixerul de pe masă şi se îndreptară spre uşă.

Era o uşurare să ieşi din nou afară, deşi soarele deja strălucea brutal, reflectându-se în parbrizele sparte şi în foile de tablă şifonate.

– Cred că aici e bine, spuse Harry, aruncând o privire peste umăr, către magazie.

– Da, răspunse Falk, descoperind că tensiunea putea fi molipsitoare. Ştiuse tot timpul că întâlnirea asta îi putea aduce necazuri, de aceea o tot amânase. Dar abia acum lua în calcul implicaţiile ei reale. Orice avea să-i spună Harry în clipele următoare putea să-i schimbe radical viaţa, şi nu în bine.

– Îl mai ţii minte pe amicul Paco din Miami? Zâmbetul lui Harry îşi mai pierduse din strălucire.

– Îl ţin minte perfect. Eşti prieten şi cu el?

– Bineînţeles. (O altă privire către magazie. Probabil că

Harry n-ar fi putut face deosebirea între Paco şi ministrul de interne.) Vrea să te vadă din nou. Cât mai curând. Mi-a spus, iar astea sunt exact vorbele lui: "Spune-i domnului Falk să lase deoparte orice şi să-mi facă o vizită la Miami. În aceleaşi condiţii ca şi înainte".

Adică acelaşi hotel jegos de lângă Mica Havană. Să fie al naibii dacă Endler n-a avut dreptate, ceea ce îl obligă din nou pe Falk să-şi pună întrebări în privinţa originii permisiei lui de weekend. Îl făcu să-şi pună întrebări şi în legătură cu o grămadă de alte lucruri.

– A mai spus şi altceva?

– Nu.

Acum Harry radia din nou. Poate era uşurat că reuşise să ţină minte toate replicile şi că spectacolul lui aproape se încheiase.

– Dar a insistat să vii. Dacă nu…

– Da?

Harry luă o atitudine gravă şi prudentă, mângâind gânditor mixerul.

– A zis că le va spune tuturor verilor şi unchilor tăi că ai fost un prieten necredincios.

– Păi atunci aş face mai bine să mă duc să-l văd, nu? Spune-i că voi fi la Miami mâine. Poate chiar astă seară.

Dacă Harry era surprins, nu lăsă să se vadă acest lucru.

– O să-i spun. În ce priveşte mixerul, când te întorci va fi reparat.

– Foarte bine.

Falk se întoarse şi porni pe cărarea care dădea ocol magaziei.

– Poate chiar îi adaug încă un reglaj sau două, strigă Harry, rămas în curte. O să-l fac şi mai isteţ decât a fost.

– Da, zise Falk, fără să se mai deranjeze să se întoarcă. Aşa să faci.

Chiar dacă avea loc rezervat, Falk trebuia să ajungă la terminalul de la Leeward Point cu o oră înainte de decolare,

pentru a trece prin plictiseala controalelor de securitate. Dacă avionul lui semăna cu majoritatea celor care plecau de-aici, va fi plin cu familii zgomotoase din marină, copii mucoşi şi bebeluşi orăcăitori, şi înţesat cu leagăne portabile şi cărucioare pliante.

Mai avea destul timp să treacă pe la Bo în drum către feribot, ca să-i comunice ultimele noutăţi în relaţia cu Harry. Nu încape îndoială, Endler va fi plăcut surprins să afle că bănuielile sale se confirmau. Cartwright îi deschise uşa în pijama, cu o cană de cafea în mână. Păru surprins de vizita lui şi chiar destul de circumspect. Când Falk întrebă de Bo, clătină din cap.

– A plecat destul de devreme în dimineaţa asta. A primit un telefon pe la cinci.

Să fi fost Endler?

– Spune-i că am trecut pe-aici şi că ne vedem luni.

– Bine.

Abia prinse feribotul. Delfinii făceau deja salturi în golf, sclipind în razele soarelui, în timp ce Falk stătea sprijinit de balustrada de la pupă şi vedea cum baza se făcea din ce în ce mai mică în siajul vasului. Îi părea rău că nu avusese timp s-o vadă şi pe Pam. Ar fi fost şi mai plăcut să stea lângă el, sprijinită de balustradă, şi să meargă împreună în State.

Sala de aşteptare din hangar arăta ca o adevărată grădină zoologică, iar Falk rămase afară, cu fumătorii, cât mai mult timp posibil, ceea ce îi asigură ultimul loc la coada de îmbarcare. Un soldat îi percheziţionă temeinic valiza şi servieta, dar nu arătă nici urmă de interes faţă de scrisorile pentru Ludwig şi nici pentru vreuna dintre hârtiile lui. Făcuse o copie a tuturor notelor sale înainte de a lăsa originalele seara trecută, la comandamentul J-DOG, într-un plic mare adresat lui Van Meter.

Asfaltul era deja înmuiat de căldură, iar pista duhnea a benzină de avion. Motoarele, deşi în ralanti, vuiau atât de

tare, încât abia putea să-l audă pe poliţistul militar de lângă scară spunându-i ceva în timp ce el era gata să urce la bord.

– Ce? strigă, încercând să acopere zgomotul.

În loc să strige din nou, poliţistul întinse mâna către hangar, iar Falk se întoarse şi-l văzu pe Bo sprintând către ei, cu un MP furios pe urme.

Amândoi ajunseră la Falk aproape în acelaşi timp, dar poliţistul urmăritor reuşi să vorbească primul:

– Domnule, nu sunteţi autorizat!

– La naiba, ţi-am mai spus că mi s-a dat autorizaţia. Bo flutură o bucată de hârtie şi Falk avu timp să vadă antetul generalului Trabert. Problema era rezolvată. Poliţistul care îl urmărise pe Bo chiar şi salută, apoi se retrase la o distanţă sigură, în timp ce Bo se aplecă pentru a striga în urechea lui Falk. Suflul motoarelor le făcea cămăşile să fluture ca nişte drapele.

– A naibii dimineaţă, nu? Ce s-a întâmplat cu Harry? Falk îşi făcu mâna pâlnie la urechea lui Bo şi urlă:

– Te-am căutat acasă. Endler a avut dreptate. Paco vrea să ne întâlnim.

– La Miami? strigă Bo. Falk dădu din cap.

– O să stau în aceeaşi păducherniţă ca pe vremuri. Bo băgă mâna în buzunar şi scoase din portofel o carte de vizită care aproape îi zbură din mână în curentul motoarelor.

– Sună-l pe tipul ăsta imediat cum ajungi în State, zbieră el. Parcă vorbeau într-un tunel de vânt.

– De la un telefon cu fise.

Cartea de vizită avea o funcţie şi un număr de la Departamentul de Stat, dar Falk nu recunoscu numele. Prima lui reacţie a fost indignarea.

– Credeam că numai tu şi Endler eraţi la curent cu asta. La câţi le-ai mai spus?

– Nu ştie detalii, doar că faci parte din joc. Nu pot

conduce lucrurile de-aici.

– Iar Endler nu se poate deranja să-şi murdărească mâinile?

– Nu-i vorba de aşa ceva, crede-mă. Sună-l. Fii cât de vag vrei, dar sună-l. Credeam că tu, dintre toţi, o să înţelegi tămbălăul după tot ce s-a întâmplat în dimineaţa asta.

– Alte arestări?

– Despre ce naiba vorbeşti?

Bo îl privi fix, cu părul fluturându-i nebuneşte, în timp ce urletul motoarelor deveni asurzitor. Cel mai apropiat MP făcu un pas înainte şi-l bătu pe Bo pe umăr.

– Isuse, n-ai auzit?

– Ce să aud?

– Pam. A fost arestată.

Falk simţi că stomacul i se prăbuşeşte la picioare. Zgomotul şi curentul de aer se transformară într-un ţiuit continuu. Poliţistul militar îl trase pe Bo de mânecă şi îi strigă lui Falk:

– Domnule, trebuie să vă îmbarcaţi. Trebuie să luăm scara. E vremea ca prietenul dumneavoastră să plece de pe pistă.

Bo făcu un pas înapoi, dar Falk rămase pe loc, prea uluit ca să se poată mişca. Se simţea ca un taur în arenă care tocmai primise o lovitură de spadă între umeri. Feţe necunoscute se zgâiau la el din spatele hublourilor mici ale avionului. Toată lumea asista la implozia lui, în timp ce motoarele urlau ca o mulţime însetată de sânge.

– De ce? mai strigă el, dar Bo fie nu-l auzi, fie nu ştia, aşa că se mulţumi să dea din cap.

– În avion, domnule. Acum!

Falk se întoarse fără să mai spună un cuvânt şi, în timp ce poliţistul îl împingea de la spate, nu ştia dacă trebuie să fie turbat sau să se simtă trădat. Le acceptă pe amândouă şi un nod de mânie neputincioasă îi explodă la baza gâtului.

– Ajunge, fir-ar să fie! Ia-ţi mâinile împuţite de pe mine!

Se împletici pe trepte, cu poliţistul pe urmele lui. Când ajunse sus, se întoarse.

– Gata, mă duc!

Văzându-i expresia, poliţistul se retrase. O stewardesă îngrijorată ieşi din avion, îl apucă uşor de braţ şi îl conduse înăuntru, închizând uşa după ei. Zgomotul se stinse brusc, iar Falk rămase şocat la capătul culoarului. Toate capetele erau întoarse spre el, toţi se întrebau ce naiba însemna agitaţia asta.

Începură să ruleze în aceeaşi clipă în care îşi prinse centura de siguranţă. Apoi alt gând declanşa o nouă izbucnire de furie. Nu era de mirare că Trabert voia să-l vadă plecat. Aşa puteau să-i aresteze prietena fără să se teamă de proteste, s-o ţină sub un tir de întrebări tot weekendul fără să rişte vreun amestec din afară. În ultimele douăzeci şi patru de ore, doi dintre cei trei oameni care îi erau cei mai apropiaţi la Gitmo - era ciudat, dar adevărat că unul dintre ei era un deţinut fuseseră scoşi din raza lui de acţiune, unul înhăţat de Agenţie, celălalt spre o destinaţie necunoscută.

Apoi mai era şi Bo, care putea să mintă sau nu în legătură cu păstrarea secretului legăturii lui Falk cu Havana. Să uită din nou la cartea de vizită şi citi titulatura aparent benignă: "Asistent special al Subsecretarului". El şi câţi alţii? Câte dosare aveau numele lui pe copertă şi cât de mult circulaseră până acum?

Avionul acceleră, apoi îşi ridică botul şi se desprinse de pistă. La două rânduri mai în spate, un bebeluş începu să plângă. Noi doi, puştiule. Aruncă o privire pe fereastră, să prindă o ultimă panoramă a bazei, în timp ce avionul vira deasupra mării strălucitoare. Se întrebă dacă va revedea vreodată locul acesta. Dacă ar fi fost pus în faţa acestei perspective acum câteva zile, ar fi spus "Ducă-se dracului!" şi ar fi deschis o cutie de bere rece. Acum i se părea cel mai important lucru din lume să se întoarcă cumva, bine-venit

sau nu.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

FALK SE SIMŢI observat şi pândit încă din prima clipă. Îşi verifică flancurile în timp ce se strecura prin mulţimea care aştepta lângă terminalul marinei. Apoi prinse un autobuz-navetă al bazei până la poarta Yorktown de pe Autostrada 17, unde aranjase să-l aştepte o maşină închiriată.

Aproape fără pauză, o luă drept către I-95, spre sud. Dar, odată ce ieşi la drum deschis, îşi dădu seama cât era de tulburat şi se opri la prima ieşire, unde rămase un sfert de oră în parcarea unui magazin pe care pronia cerească i-l scosese în cale, sorbind dintr-o cafea arsă şi mestecând o gogoaşă râncedă.

Între şocul arestării lui Pam şi neliniştea lui în privinţa viitorului, se simţea ca un fugar care şi-a ieşit din ritm, ca un magician lipsit de recuzită. Toată viaţa păstrase un refugiu la îndemână, fie că era biblioteca din scânduri de pe Deer Island, un colţişor de pădure acoperit cu muşchi sau un bar liniştit în Washington, lângă linia de metrou, un loc întunecat şi mucegăit în care nu intrau oameni de la Birou, nici lobbyşti sau conţopişti din administraţie. La Gitmo avea relativa libertate a golfului. Aici, nici măcar milele de teren plat şi deschis şi nici miile de maşini care treceau nu-l puteau convinge că se pierduse complet în peisaj. Se simţea expus la fiecare pas.

Cât despre Pam, unde naiba ar fi putut s-o ducă? într-o celulă la Gitmo? Sau era deja pe drum, într-un charter, către o închisoare a Marinei din Norfolk sau Carolina de Sud? Poate că îi limitaseră mişcările prin arest la domiciliu.

Bo spusese "arestată", nu "acuzată". Era o diferenţă de care se putea agăţa, singura speranţă care mai plutea între rămăşiţele naufragiului.

Falk se întrebă cum ar fi abordat-o în calitate de anchetator, cunoscându-i atât de bine dorinţele şi slăbiciunile. Pam crescuse la o fermă, asumându-şi rolul de pacificator între un tată sever şi o mamă plictisită. Constanta dintre atunci şi acum fusese chemarea datoriei sau, din punctul de vedere al lui Falk, ritualul ascultării. Stilul de viaţă itinerant al militarului era foarte solicitant, în schimb erai eliberat de multe dintre cele mai dure hotărâri pe care trebuie să le iei în viaţă. Dacă voiau să-i smulgă informaţii, le-ar fi obţinut foarte uşor ameninţându-i modul de viaţă. Spune-i că s-a zis cu cariera ei şi că-i retragi sprijinul singurei instituţii pe care se putea baza. Apoi arată-i cum necesităţile acesteia sunt identice cu ale ei şi fă apel la loialitate, la profunda ei nevoie de a face lucrurile aşa cum trebuie.

Exact aceiaşi factori anulau aproape complet ipoteza că ea ar fi făcut ceva care să-i pună situaţia în pericol. Dar dacă, fără să vrea, ajunsese să comploteze cu un deţinut? Nici aşa ceva nu părea să intre în discuţie. Totuşi, dacă ar fi fost adevărat, însemna că reuşise să-i ducă de nas pe toţi - dar oare Falk nu tot asta făcuse, şi încă ani de zile? Poate că se potriveau şi în alte privinţe, pe care nici măcar nu şi le închipuia.

Îşi aminti de conversaţia lor de la micul dejun, când ea îl avertizase în legătură cu povestea care circula în bază. Falk fusese atât de ocupat cu altele, încât abia se mai gândise la ea - un sirian care îndrugase ceva despre un fost soldat şi cubanezi. Imposibil, şi totuşi era aici un crâmpei de adevăr pe care un deţinut arab îl smulsese, într-un fel sau altul, din propria lui viaţă.

Poate că voiau să scoată de la ea doar informaţii, secrete pe care, în alte condiţii, ar fi refuzat să le dezvăluie.

Despre el? Despre Boustani? Despre interogatoriile ei?

Falk răsuci cheia în contact, dar mai rămase acolo o vreme. Îşi scoase portofelul şi pescui din el cartea de vizită pe care i-o dăduse Bo când se aflau pe pistă. Chris Morrow. Un necunoscut. Acesta fusese întotdeauna cel mai cumplit coşmar al lui în legătură cu aranjamentul cu Endler şi Bo - că vor afla şi alţii. Sau Bo spusese adevărul, iar colegul lui, Morrow, chiar nu cunoştea detaliile. Singura cale de a afla era să-i dea telefon, cum insistase Bo, aşa că opri din nou motorul şi se duse la telefonul public din colţul parcării.

Sună cu taxă inversă, iar Morrow ridică receptorul încă de la primul apel. Avea o voce tânără - cel mult douăzeci şi cinci de ani, ghici Falk, simţindu-se insultat. Entuziastul "îmi pare bine să vă cunosc" al lui Morrow îl făcea să sune exact ca un tip care ar discuta aşa ceva la masa de prânz.

– Vă aşteptam, spuse. Bo a spus că o să sunaţi. Bo. Ca şi cum erau prieteni de ani de zile.

– Ai vorbit cu el?

– Am primit un e-mail. Tot ce ştiu este că trebuie să primiţi o escortă imediat cum ajungeţi la Miami. Şeful se ocupă de restul aranjamentelor.

– Endler?

– Afirmativ.

– Bo a spus ceva despre Pam?

– Pam? Ar fi trebuit?

– Cred că nu. Data viitoare când mai vorbeşti cu el, spune-i că am întrebat.

– P.A.M.? Ca sprayul de bucătărie? Isuse.

– Da.

– Aşa o să fac. Şi, hm, a mai zis să vă întreb de ultimele noutăţi. Dacă aţi stabilit deja întâlnirea.

– Întâlnirea cu cine?

– N-a spus.

– Bine. Sunt în Florida. Cred că ajung la Miami în şase, şapte ore. Mă îndoiesc că o să mai aflu ceva până atunci.

– A pomenit ceva şi despre un motel păduchios unde ar trebui să staţi.

– Corect.

– Cum îi zice?

– O să revin.

– Vreun număr de telefon?

– Cum am spus, te sun mai târziu. Încă ceva.

– Da?

– Data viitoare vreau să vorbesc cu Endler. El, sau nimeni altcineva.

– O să-i transmit.

Înainte să bage în marşarier, Falk începu să-şi facă griji în legătură cu maşina de închiriat. Făcuse rezervarea încă de ieri, ceea ce însemna o grămadă de timp în care cineva să fi instalat un microfon sau un dispozitiv de urmărire. O idee cam ciudată, poate, dar convorbirea cu Morrow îi dăduse destul de gândit încât să verifice pe hartă unde se afla cel mai apropiat birou Hertz. Când văzu că era doar la zece mile, întoarse maşina spre nord. Un mic ocol, cât să ceară o maşină nouă şi să stea cu ochii pe funcţionar ca să fie sigur că nu era nimic necurat.

Precauţia îl costă patruzeci de minute, iar funcţionarul se uită la el ca şi cum ar fi fost sărit de pe fix. Până când porni iar către sud, spre Miami, îşi recâştigase măcar o aparenţă de linişte. Poate că avea nevoie doar să intre în acţiune, indiferent cât de neînsemnată. Gitmo avea un fel special de a înăbuşi asemenea impulsuri, dar aici, pe continent, trebuia să gândească altfel.

În ciuda numelui, Mar Azul Motor Court era departe de ocean. Nu se schimbase absolut deloc, cu excepţia faptului că acum camerele costau cu treizeci de dolari mai mult. Altfel, aceiaşi pereţi pătaţi de igrasie, acelaşi miros stătut de fum de ţigară şi aceleaşi perdele de plastic la duş. Erau până şi aceiaşi gândăcei de palmier pitic - denumirea utilizată de Camera de Comerţ din Florida pentru gândacii

de bucătărie - care alergau la adăpost când aprindea lumina din baie.

Nici nu apucase să tragă fermoarul genţii de voiaj când sună telefonul. Dacă era Morrow sau Endler, avea să explodeze ca o bombă. Auzi în schimb o voce răguşită, cu accent cubanez - până aici, nimic neobişnuit dar care, categoric, nu era a lui Paco. Şi-ar fi dat seama, chiar după atâta timp.

– Domnul Falk?

– La telefon.

– Mâine. Douăsprezece şi jumătate. Ai un creion?

– Şi un carnet.

– Cafe Casa Luna, pe Northeast First numărul 100. E în centru. Aşează-te la o masă afară. Să ai o pungă Walgreens cu o sticlă de apă în ea. Dacă mai sunt şi alţii cu tine, chiar dacă nu stau la aceeaşi masă, pune punga sub masă. Dacă nu eşti însoţit, pune sticla pe masă. Uite ce-o să porţi: blugi, o cămaşă albă Oxford cu mânecile suflecate, ochelari de soare şi o şapcă bleumarin Miami Dolphins. N-o să-ţi fie greu să găseşti una.

După cum n-o să-i fie greu să cumpere nici restul garderobei. Cu excepţia şepcii, era exact ceea ce purta acum. Se întinse către fereastră şi dădu la o parte perdeaua, să verifice parcarea. Nimeni la vedere cu vreun celular în mână, nimeni în cabina telefonică. Maşina lui era singura din parcare.

– Altceva?

– Vino singur sau pune punga sub masă. Altfel întâlnirea cade.

După ce închise, Falk găsi locul pe hartă, apoi ieşi să facă o plimbare, luându-şi servieta ca măsură de precauţie. Înainte să-şi dea bine seama ce face, era deja în drum spre Mica Havană, exact ca pe vremuri. Se opri la următorul telefon public şi formă numărul lui Morrow.

Îi răspunse Endler.

– Ce s-a întâmplat cu curierul?

– Ia-o mai uşor, Falk. El nu ştie nimic. Doar ne-a uşurat treaba.

– Oricine ştie cum mă cheamă ştie ceva despre mine. M-am înţeles pentru mâine, la douăsprezece şi jumătate, în treacăt fie spus. Afaceri la masa de prânz.

– Paco?

– Aşa a spus Harry. Altcineva a dat telefon.

– Ai şi o adresă?

– O cafenea din centru, Casa Luna, pe Northeast First. O stradă la nord de Flagler.

– Am înţeles.

– N-am de gând să port microfon.

– Nici nu-ţi cere cineva. E primul lucru pe care-l verifică.

– Au mai spus şi fără chibiţi.

– Sigur c-au spus. Care-i semnalul că totul e în regulă?

– O sticlă de apă într-o pungă Walgreens pusă pe masă. Sub masă, dacă nu sunt singur. Mi-a zis că pleacă dacă văd vreun străin.

– Ceea ce înseamnă că o să fim extrem de atenţi. Nici măcar tu n-o să ştii că suntem acolo. Altceva?

– Există şi un cod de îmbrăcăminte. Blugi şi o cămaşă Oxford albă, cu mânecile suflecate, plus o şapcă Dolphins.

– Ţi-au spus până şi cu ce să te îmbraci? Endler chicoti, râsul patrician reţinut al unui invitat la un cocktail de clasă. Dacă n-aş şti mai bine, aş zice că a uitat cum arăţi. Poate că nu-i atât de bun pe cât am crezut.

– Vorbeşti ca şi cum ai şti totul despre el.

– Am auzit o grămadă de chestii de-a lungul anilor, dar nimeni n-a reuşit să facă rost de numele, adresa sau fotografia lui. De fiecare dată când instalăm o pândă la o cutie poştală, nu se mai apropie de ea. E prudent, e bun şi e un lup singuratic înrăit. Acum e singura noastră şansă să-i spargem acoperirea.

– Sau s-o spargeţi pe-a mea.

– Din cauza asta mă simt atât de sfâşiat. Aş vrea foarte mult să pun mâna pe broscoiul ăsta - aşa li se spune agenţilor autonomi ca Paco. *Las ranas del arbol,* broaştele de copac. Dar în acelaşi timp vreau să te protejez şi, evident, mi-ar plăcea să ştiu ce ţi-a pregătit. Încă ceva: avem un pachet pentru tine. Un telefon celular care oricum o să-ţi prindă bine. Faci economie de fise.

– Rămân la telefoanele publice.

– Nu trebuie să-l foloseşti şi nici măcar să-i dai drumul. Doar să-l ai mereu în buzunar.

– Un dispozitiv de urmărire?

– În caz că e mai isteţ decât îl credem. Unde facem livrarea? Tot la motelul Fără-Nume?

Falk ezită puţin, dar îşi imaginã că oricum aveau să fie pe urmele lui abia mâine. Şi, dacă obţineau ce voiau, poate că aşa se va încheia şi afacerea, un final aşteptat.

– Motelul se cheamă Mar Azul.

– Văd că trăieşti pe picior mare. Numărul?

– Doisprezece.

– Vine într-o cutie de pizza. Sper că-ţi place cu pepperoni.

– Să nu cumva să-i pui pe băieţii de la Birou să facă livrarea sau să stea cu ochii pe mine mâine. Cunosc jumătate din serviciul de teren de la Miami.

– Avem propriile noastre resurse.

– Ale voastre sau ale Agenţiei?

– Eu aş trece peste detalii, Falk. Nu trebuie decât să fii prezent mâine. Şi adu telefonul cu tine. Dacă ne iese, pentru tine va fi ultima reprezentaţie. Cred că o să-ţi placă.

– Eufemismul anului.

Falk se întoarse în cameră, iar pizza veni, rece, după douăzeci de minute. Băiatul avea cam douăzeci şi cinci de ani, o uniformă albastru cu roşu de la Domino's şi o faţă pe care Falk, slavă Domnului, *nu* o recunoscu. Telefonul era într-o pungă de plastic închisă cu bandă adezivă. Era destul

de flămând să mănânce imediat câteva felii, apoi plecă după şapcă şi o găsi destul de uşor, într-adevăr. Apoi conduse în sus pe Calle Ocho şi se opri să ia desertul la Versailles. Pereţii din oglinzi ai localului erau la fel de ţipători cum şi-i amintea şi peste tot în jur se auzea numai flecăreală în spaniolă, în timp ce gusta din flan[32], studie sala, aşteptându-se să-l vadă pe Paco la pândă într-un colţ. În actuala lui stare de spirit, Falk n-ar fi fost deloc surprins să vadă capul ras şi faţa arsă de soare a eului său mai tânăr aşezat la altă masă - exploratorul avid, cu o mie de întrebări, dar care, în clipa crucială, se dovedeau toate nepotrivite. Iar acum Paco era pe cale să-l momească din nou. Poate că de data asta îl va trage şi pe pescar împreună cu el în adâncuri.

Se întoarse la motel în amurg, simţind că are nevoie să bea ceva. Rupse banda de hârtie a unui pahar de la motel, apoi umplu o găletuşă de plastic cu gheaţă de la o maşină bâzâitoare de pe aleea pavată cu zgură. Minibarul din cameră era ticsit, aşa că porni la drum cu un gin tonic. Cu excepţia unei beri ocazionale, Falk evita în general să bea singur. Fusese de prea multe ori martor la aşa ceva încă din fragedă copilărie. După ce termină ginul, iar apoi un bourbon şi prima jumătate dintr-un scotch, începu să bănuiască unde îl duseseră pe tatăl lui toate acele şedinţe de izolare lângă soba cu lemne. La un moment dat, se gândi, rezemat de o pernă, singurul loc în care mai poţi să te ascunzi este înăuntrul tău. Te străduieşti să ajungi cât mai adânc înăuntru, înghiţitură cu înghiţitură.

Se întinse după telecomanda care era prinsă cu şuruburi de un tambur instalat pe noptieră, la fel ca în toate hotelurile ieftine. După ce schimbă câteva canale - nimic nou despre alte arestări la Gitmo, slavă Domnului, nici în titluri, nici în benzile de ştiri - închise televizorul. Apoi duse

[32] Flan, desert servit în Spania, Portugalia, America Latină şi SUA, foarte asemănător cu crema caramel.

restul de băutură la chiuveta din baie şi o vărsă, într-un zăngănit de cuburi de gheaţă. La urma urmelor, nu exista nici un refugiu. Nimic, doar confuzie şi griji. Era timpul să doarmă puţin, chinuit sau nu. Ne vedem în vis, Paco.

Dar ultimele sale gânduri conştiente au fost legate de Pam. Curaj, îi spuse. Şi somn uşor, oriunde te-ai afla. Spera că era undeva unde măcar stingeau lumina.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

SE TREZI LA ŞAPTE, şi tot după ora de la Gitmo, chiar dacă răsuflarea stătută şi durerea de cap îi amintiră imediat cât de lipsită de energie fusese gândirea de tip OPSEC seara trecută. Se târî la duş, unde un gândac mare, maro, coborî repede în gaura de scurgere când trase perdeaua.

În timpul nopţii cineva băgase pe sub uşă un fluturaş de reclamă pentru altă pizzerie. Falk era gata să-l arunce când observă ce era scris de mână în partea de jos: "Fără telefon. Prea riscant".

Poftim. Se întrebă dacă nu era cumva o şmecherie să-i afle adresa. Probabil că îl supravegheaseră non-stop de când ajunsese. Trase bine draperiile.

Înainte de micul dejun răsfoi ziarele, căutând ştiri despre Pam, dar nu găsi nimic. Presupuse că era un semn bun. Canalele de ştiri prin cablu erau din nou pline de noutăţi despre Boustani. Fox se referea deja la el ca la "translatorul trădător". Se întrebă ce ar spune despre un agent FBI care de ani de zile avea legături cu spionajul cubanez.

Cum avea mare nevoie de cafea, se îndreptă spre Mica Havană, visând o ceaşcă dublă de *cafe cubano* foarte dulce şi o *tostada* înecată în grăsime. Locul abia se trezea, traficul se îndesea treptat, iar canicula era încă departe. Magazinele de muzică erau tăcute. Fără ritmul de salsa atmosfera dominantă era de viaţă în stare de suspendare.

Dezbătu în forul lui interior ideea altui circuit prin cartier, dar orice urmă de nostalgie se risipise seara trecută, aşa că se întoarse la motel. Până la momentul de

control mai erau peste două ore, iar până la întâlnire încă o oră şi jumătate. Ziua părea să se mişte într-un ritm agonizant de lent, aşa că mai bine lucra câte ceva.

Deschizându-şi servieta, dădu peste scrisorile lui Ludwig. De aici - sau mai bine de la un telefon public îi putea suna pe colegul şi pe soţia lui Ludwig. Dacă unul dintre ei era gură spartă, nimeni de la Gitmo n-ar fi câştigat nimic. Iar dacă Van Meter şi ceilalţi aveau să-i pună toţi prietenii sub lacăt, lui Falk nu putea să-i strice puţin braconaj de răzbunare, mai ales dacă îl ajuta să-şi omoare timpul. Se întoarse la telefonul public de pe stradă.

N-avea nici un rost să sune la Farmers Federal într-o sâmbătă, aşa că obţinu de la informaţii numărul de acasă al lui Ed Sample. Răspunse soţia. Falk se prezentă în calitate de agent special de la FBI, iar ea îi spuse, prudent, să revină la unsprezece.

Doris Ludwig răspunse abia la al treilea semnal, furioasă la început, dar se mai linişti puţin când auzi că el se ocupa încă de problemă.

– Era şi timpul, mă bucur că s-au răzgândit.

– Răzgândit?

– Mie mi-au spus că au închis cazul. "Înec accidental" sau altă aiureală de genul ăsta. Ca şi cum s-ar fi dus să înoate noaptea.

– Cineva trebuie să fi făcut o confuzie. Cine v-a spus asta?

– Cum aţi zis că vă cheamă? Acum şi ea era prudentă.

– Revere Falk. Agent special. Dacă vreţi să mă verificaţi, am vreo zece numere diferite la care puteţi suna, atât la Washington, cât şi la Guantánamo.

Dar te rog, te rog să n-o faci, îşi spuse.

– Sună ca şi cum n-aţi prea şti pe ce lume sunteţi, băieţi. Unul sună să spună că are grijă de tot. Măturat sub covor, dacă mă întrebi pe mine. Mă bucură că cineva a revenit la bunul-simţ.

– Primul telefon a fost de la…?

– Un oarecare căpitan Van Meter. Rece şi grosolan, date fiind împrejurările. Au rămas doi copii şi o văduvă, iar el nu voia să vorbească decât despre protocol şi măsurile care se impun. Avea câte o scuză oficială pentru tot.

– Dar v-a spus că a închis cazul?

– Voi nu vorbiţi unul cu altul?

– Nu întotdeauna, oricât de stupid pare. El reprezintă armata, eu Ministerul de Justiţie. Uneori ne mai încrucişăm pe drum.

În orice caz, asta avea de gând să-i spună lui Van Meter dacă apăreau întrebări. Îl putea trage pe sfoară în privinţa datei şi orei apelului, măcar pentru o vreme.

– Dacă l-ai fi cunoscut pe Earl, ai fi ştiut că pentru el ar fi fost o nebunie să se ducă să înoate în mijlocul nopţii.

– Nu ştia să înoate?

– Ba da. Nu-i era frică de apă, zise ea pe un ton cam defensiv. Stai puţin.

Falk auzi ţipetele unui copil, apoi receptorul trântit pe masă. Într-o dimineaţă de sâmbătă, în Vestul Mijlociu, era probabil în bucătărie. O auzi strigând la fiica ei, cea căreia în scrisoare îi era dor de tăticu.

– Misty, las-o jos înainte s-o spargi! Acum! După ton, Falk ar fi pus pariu că Misty o ascultase imediat. Îi trecu prin minte că Ludwig poate nu regretase prea mult mica lui vacanţă în Cuba. Fusese concentrat tocmai când vremea începuse să se răcească, lăsase în urmă o slujbă de la nouă la cinci, un sugar şi o nevastă care părea să ştie cum să-i ţină pe cei din jur în lesă. Sau poate că ea avea doar o zi proastă, ca atâtea altele multele. Da, probabil că ai multe aşa când tocmai ai aflat că bărbatul tău s-a înecat în timp ce păzea nişte ţicniţi la peste o mie de mile de casă.

– Unde rămăsesem?

– Spuneaţi că nu-i era frică de apă.

– Corect. Ştia să înoate. De obicei, în piscină. Câteodată,

chiar în lacul de lângă oraş. E adevărat că oceanul îi făcea pielea de găină. Şi Lacul Michigan. Orice loc de unde nu putea vedea malul celălalt. Îl speriau mai ales curenţii submarini. Uite de ce povestea cu baia în mare noaptea mi se pare incredibilă.

Sau suicidară. Falk se gândi din nou la scrisoarea suspectă de la bancă.

– Cine mai ştie asta? Cu cine aş mai putea vorbi, cineva care îl cunoştea destul de bine?

– Mai e fratele meu, Bob. Bob Torrance. Au fost prieteni dinainte să ne căsătorim. Spune că nu-i vine să creadă că armata nu face mai mult. Nici mie, de altfel.

Îşi aminti de Bob din scrisoare, tipul care întrebase cum e pescuitul în Caraibe.

– Aveţi numărul lui?

Ea i-l dictă rapid, apoi îi puse o întrebare:

– Înmormântarea e peste două zile. Vii şi dumneata?

– Mi-e teamă că nu, îi răspunse, auzind la capătul celălalt un oftat de exasperare. Pe cine trimite armata?

– O gardă de onoare. Câţiva tipi care să-şi descarce puştile în aer. Comandantul lui vine cu avionul din Cuba, dar toţi ceilalţi trebuie să rămână la Gitmo. Am auzit că au făcut o slujbă de pomenire pentru el, pe plajă.

Pentru Falk era o noutate, ceea ce îl făcu să se simtă caraghios.

– Te rog, ocupă-te în continuare de asta, spuse ea. Şi anunţă-mă dacă mai afli ceva.

– Sigur. Încă o pauză. Aş mai avea o ultimă întrebare.

– Dă-i drumul.

Scurt, ca şi cum ar fi ghicit-o deja.

– S-a întâmplat ceva - acasă, la bancă, la Gitmo, oriunde - care l-ar fi putut împinge să facă gestul ăsta?

– Doamne, eşti exact ca primul. Sunteţi toţi la fel, nu? Afurisita de armată şi toţi ceilalţi. Arătaţi cu degetul spre oricine altcineva, nu spre voi.

– Nu, doamnă. Nu-i vorba de aşa ceva. Noi doar… Clic.

Cu greu ar fi putut-o condamna. Încă unul dintre indivizii bănuitori care sugerau că soţul ei a vrut să scape de lumea asta - şi, în consecinţă, de ea şi de copii. Bineînţeles, ea se agăţa şi de un pai.

Falk sună la fratele ei, dar îi răspunse un robot. Mai avea timp până să-i telefoneze din nou lui Ed Sample, aşa că porni pe stradă după încă o gură de cafea, apoi îşi plăti nota la motel. Era deja îmbrăcat în uniforma obligatorie a zilei - blugi şi cămaşă albă - şi aruncase şapca cu emblema Dolphins pe scaunul din faţă al maşinii. Aruncase şi telefonul mobil.

Începu să-şi croiască drum spre centru şi curând văzu un magazin Walgreen, aşa că opri să cumpere punga şi o sticlă de apă. Apoi aşteptă în maşină până când ceasul de pe bord ajunse la 11.00 şi îl sună pe Ed Sample de la un telefon din faţa magazinului. De data asta îi răspunse chiar Ed.

– Domnule Sample, presupun că aţi aflat de moartea căpitanului Ludwig în Cuba.

– Da, domnule. Am fost şocaţi. Banca noastră e ca o familie. Bineînţeles, nu suntem o corporaţie, ci doar o companie locală. Am fost o bancă de tip familial până când ne-a achiziţionat Farmers Federal.

– Şi când s-a întâmplat asta?

– Cam acum un an şi jumătate. Earl a fost unul dintre puţinii directori locali pe care i-au păstrat şi i-au promovat, mai ales pentru că s-ar fi răsculat clienţii dacă n-ar fi făcut-o.

La fel ca vechea Building and Loan din *It's a Wonderful Life*[33], se gândi Falk, deşi îi venea greu să şi-l închipuie pe George Bailey aprobând un transfer telegrafic în Insulele

[33] *It's a Wonderful Life* (O, ce viaţă minunată), film american din 1946, în regia lui Frank Capra, cu James Stewart şi Donna Reed în rolurile principale, nominalizat la cinci premii Oscar.

Cayman. Se întrebă dacă Sample avea să abordeze subiectul fără să fie strâns cu uşa.

– A păstrat contactul cu banca în timpul mobilizării?

– Cât de strâns putea. Voia să vadă totalurile lunare, să fie la curent cu orice problemă specială.

– Altceva?

– O, nu prea ştiu. Una-alta. Cred că ar trebui să cunoaşteţi treburile astea ca să le înţelegeţi.

– "Una-alta" înseamnă şi tranzacţii în alte ţări? De exemplu transferuri telegrafice?

De la capătul celălalt al firului se auzi un oftat.

– Uite ce-i, domnule... Cum aţi spus că vă numiţi? Falk auzi foşnet de hârtie.

– Revere Falk. De la FBI.

Repetă litania cu telefoanele de verificare pe care i-o servise lui Doris Ludwig. Nimeni nu se arătase dispus să-i accepte oferta şi Sample nu făcu nici el excepţie.

– Să simplificăm, spuse Falk. Am să-ţi citesc câteva rânduri din ultima ta scrisoare către el şi sunt gata să pariez că ai fost la fel de curios ca mine în legătură cu aceste tranzacţii.

Sample făcu o pauză, punând în balanţă reputaţia băncii cu loialitatea faţă de fostul lui şef.

– E cumva o anchetă oficială?

– Băncile nu sunt domeniul meu, domnule Sample. Se ocupă de ele Ministerul de Finanţe sau alţii de la FBI. Dacă te va căuta cineva în această chestiune - şi nu spun că aşa o să fie - cel mai probabil va fi un procuror-adjunct. Numai că eu n-o să le spun nimic, dacă asta te întrebi.

Sample lăsă să-i scape alt oftat, probabil de uşurare.

– Cel mai mult m-a surprins suma. Vreau să spun, chiar două milioane? Aici e mai mult decât realizăm noi în câteva luni.

– Mda, e cam mult, aşa e.

– Mai ales în condiţiile astea.

– Adică?

– Credeam că ştiţi.

– Numai ce spui în scrisoare. Cea din ultima joi.

– A fost doar maniera mea de a-mi manifesta dezaprobarea în cei mai prieteneşti termeni, dar fără să fiu prea precis. Mi-a dat de înţeles că uneori i se deschidea corespondenţa.

– Aşa că-ţi acopereai fundul?

– Cred că poţi să spui şi aşa. Povestea asta a apărut din senin. Fără vreun telefon, fără vreo scrisoare. Doar un formular de transfer pe fax, urmat de o scrisoare semnată de el pe hârtie cu antetul băncii, prin care ne dădea verde să acţionăm.

– Avea hârtie cu antet?

– Trebuie să fi avut, pentru că a trimis-o. La trei zile după ce veneau banii, voia să expedieze toată suma înapoi, la First Bank din Georgetown, în Insulele Cayman. Tot pe baza unei aprobări semnate de el.

Orice bancher ştie că Insulele Cayman sunt capitala mondială a banilor murdari.

– Şi când trebuia să se întâmple asta?

– Vineri, acum o săptămână, a doua zi după ce am trimis scrisoarea. Înţelegi de ce eram puţin furios. Nu prea merita efortul sau riscul pentru numai trei zile de dobândă.

– Doar dacă nu avea de gând să transforme asta în domeniul lui principal de activitate.

– Earl Ludwig? Se vede că nu l-ai cunoscut.

– Era drept ca bradul?

– Ultimul lucru pe care l-ai fi putut spune despre Earl era că ar fi mână spartă. Avea insomnii când dobânzile ipotecare săreau cu o optime de punct. În sus sau în jos. Cum apărea ceva cât de cât riscant, punea mâna pe telefon să mai ceară o părere de sus. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care era simpatizat. Popularitatea locală atârna şi ea greu, dar ei ştiau bine că nu s-ar fi jucat cu banii lor nici

măcar pentru cineva care i-ar fi fost ca un frate.

– Aţi mai făcut vreodată afaceri cu banca aia peruviană? Cum se numea?

– Conquistador Nacional. N-am auzit niciodată de ea. Alt motiv pentru care voiam să primesc un răspuns de la Earl. Numai că următoarea veste a fost că murise.

– Aveţi vreo ipoteză referitoare la intenţiile lui?

– În cazul oricui altcuiva, m-aş fi gândit la chestiile obişnuite. O femeie. Droguri. Dar Earl? Nici vorbă. Şi a fost în Cuba tot timpul. Practic la capătul pământului, judecând după ce-mi spune - scuze, spunea - despre locul ăla. Părea ultimul loc din lume în care puteai intra într-o belea ca asta.

– Mai exact, ce anume v-a spus despre Gitmo?

– Păi, ştiţi. Cald. Ciudat. Şopârle mari. Toată lumea suferă de singurătate. Unii din unitatea lui beau prea mult. Muncă patriotică şi mult spirit de şcoală, dar după câteva săptămâni toţi se gândeau că e o porcărie. Spunea că arabii le aruncau tot felul de chestii în cap, dar că unii dintre ei nu erau deloc răi. Spunea şi că era în comandită. Cred că partea asta l-a surprins.

– Ce vrei să spui cu "în comandită"?

– Păi, e cam la fel cu momentul în care Farmers Federal ne-a cumpărat pe noi. Au luat o companie mică şi simpatică şi au transformat-o într-o birocraţie cât încape. Fiecare cu propriile lui reguli şi proceduri şi cinci niveluri ierarhice deasupra, care îţi suflă în ceafă şi aşteaptă rezultate. Cred că presiunea l-a luat prin surprindere.

– Da, asta-i armata. O mare corporaţie în care toată lumea vrea să-şi ţină fundul la adăpost.

– Ca mine, nu? Acum mă întreb dacă n-ar fi trebuit să încerc să-l sun, să-i ofer un umăr pe care să-şi verse lacrimile.

– Eu nu m-aş condamna atât. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face acum pentru el este să-mi spui tot ce îţi aminteşti sau mai auzi. Îi dădu adresa de e-mail.

– Şi încă ceva. Am avut şi noi propriile noastre încurcături birocratice din cauza asta, după cum era de aşteptat. Trebuie să ştiu dacă te-a mai sunat cineva de la Gitmo în legătură cu asta.

– Cu tranzacţia, vrei să spui?

– Ea sau moartea sergentului Ludwig.

– Nu. Eşti primul. Sincer, m-am gândit că dacă m-ar căuta cineva, ar fi aşa cum ai spus, vreun procuror care vrea să verifice banca. Un sfat, dacă se întâmplă aşa ceva?

– N-am cum să te ajut aici.

– Mi-am închipuit că o să spui asta.

Acum Falk era mai curios ca niciodată şi îi rămăsese destul timp pentru încă un telefon. Mai bine de aici decât de la Gitmo, unde generalul ar fi putut să-i sufle în ceafă, fără a-l mai pune la socoteală pe Van Meter. Aruncă o privire în jurul parcării de la Walgreens, ca să fie sigur că nu era nimeni prea interesat de persoana lui. Apoi făcu o nouă încercare cu Bob Torrance, cumnatul.

– Doris?

– Nu, sunt Revere Falk, FBI.

– Vorbeşti de lup… Tocmai m-a sunat să-mi spună că ai sunat-o, dar a trebuit să închidă. O problemă cu unul dintre copii. Să ştii că ai reuşit s-o scoţi bine din sărite.

– Îmi pare rău să aud aşa ceva. Cred că şi-a făcut o idee greşită în privinţa scopului meu.

– Asta i-am spus şi eu. I-am zis că trebuie să verificaţi fiecare pistă, chiar şi cele despre care ea nu vrea să audă. (Categoric, omul văzuse multe filme poliţiste care măcar de data asta păreau să fi folosit la ceva.) Adevărul e că şi mie mi-a trecut prin cap ipoteza sinuciderii.

– De ce?

– Doar pentru că nimic altceva nu se potriveşte. Earl era un tip care se ţinea mereu de regulament, chiar şi când îi era greu.

Spune chestia asta la Finanţe, se gândi Falk.

– Când primea un ordin, îl executa. Cred că din cauza asta era mereu cam încordat. Un tip simpatic, altfel, dar poate că era vorba de mai mult decât ne dăm noi seama. Numai că, la naiba, să intri aşa în apă? Cred că Doris ţi-a spus deja despre Earl şi apă.

– Mi-a spus că nu prea îi plăceau valurile. Sau orice apă mai mare.

– Nici chiar lacul, dacă mergeam prea departe. Şi cu cât era barca mai mică, cu atât se înrăutăţea situaţia. Abia reuşeam să-l conving să se suie în barca mea şi să ieşim la biban. Purta tot timpul o vestă de salvare. Nu-şi lua cu el nici măcar cheile şi portofelul.

– Vrei să repeţi?

– Cheile şi portofelul. Le lăsa pe mal, în caz că ne-am fi răsturnat. Trebuia să-l aştept câte zece minute până le ducea înapoi, la maşină. La început am luat-o ca pe o insultă. Mi-am închipuit că nu mă crede în stare să stăpânesc o barcă. Dar se simţea bine pe şalupa mea chiar şi pe Lacul Michigan. Aşa mi-am dat seama că de fapt mărimea bărcii îl speria. Într-o barcă pentru biban eşti aproape de suprafaţa apei.

– Cât de mare e barca dumitale?

– Una de nouă metri, cu o cabină. Cred că e o diferenţă.

– Şi acolo îşi lua cheile şi portofelul?

– Bineînţeles. Cum am spus, cu asta mare nu era nici o problemă.

Au mai discutat o vreme - mai ales fleacuri despre oraş şi despre înmormântarea care urma -, dar Falk nu reuşea să scape de imaginea cheilor şi portofelului aşezate cu grijă în noaptea aceea pe plaja Windmill.

Când închise, trecuse de prânz. Îşi trase pe cap şapca cu Dolphins şi se îndreptă spre centru.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

FALK CONSTATĂ SURPRINS că anumite porţiuni din centrul oraşului erau la fel de latinizate ca şi Mica Havană. Cafeneaua Casa Luna era înghesuită între o *joyería* şi o băcănie. Parcă într-un garaj supraetajat, la câteva străzi depărtare, apoi parcurse restul drumului pe jos, trăgând nervos de timp până la douăsprezece şi jumătate. La momentul stabilit se aşeză la o masă liberă, sub o umbrelă Cinzano, scoase sticla de apă din punga Walgreens şi o puse pe masă.

Aruncă o privire după o posibilă "umbră", dar nu observă nici un suspect care să iasă în evidenţă. În jur nu se vedea nici un *angla* deplasat - mă rog, cu excepţia lui - şi nimeni în vreun costum care să-i stea prost. Nici urmă de Paco.

Un negustor de flori cu ochelari de soare şi pălărie de paie se apropie să-i arate un buchet de garoafe. Falk era pe punctul să-l gonească, închipuindu-şi că omul îl luase drept turist, când acesta îi spuse în şoaptă:

– Te aşteaptă un mesaj la toaleta bărbaţilor. Lasă sticla de apă pe masă. Apoi, mult mai tare: *Flores, señor? Para la mujer?*

Falk clătină din cap şi se ridică de pe scaun, în timp ce vânzătorul se pierdu în mulţimea de pe trotuar. Toaleta bărbaţilor se afla pe un mic coridor, între cafenea şi *joyería.* Lumina era stinsă, iar când Falk bâjbâi după comutator simţi o mână care îi acoperi gura şi o ţeavă de pistol înfiptă în spate. Învăţase la Birou câteva mişcări de apărare, dar rămase nemişcat.

– O clipă, *señor,* îi spuse o voce la ureche. Eşti în perfectă siguranţă.

Broasca de la uşă clănţăni, apoi apăsarea armei dispăru. Falk se relaxă, dar când încercă să se întoarcă, o mână îl opri.

– O să dureze doar o clipă, dar uită-te încolo. Goleşte-ţi buzunarele.

Era în continuare întuneric beznă, cu excepţia genei de lumină care intra pe sub uşă. Locul mirosea ca una din pastilele acelea parfumate care se pun în pisoare. Singurele sunete erau picurul unui robinet şi fâsâitul propriilor sale haine când îşi scoase cheile, portofelul şi paşaportul. Apoi omul îl percheziţionă, cu mâini reci, fără urmă de transpiraţie. Îi pipăi cămaşa, îi verifică subţiorile, îl controlă repede între picioare şi apoi până jos, pe dinăuntru şi pe dinafară, gâdilându-l puţin când ajunse la glezne.

– Scoate-ţi pantofii.

Falk şi-i scoase împingându-i cu degetele de la picioare. Nu recunoscuse vocea, dar în mod sigur nu era Paco. Auzi fâsâitul unei pungi de plastic pe care omul i-o puse în mână. După atingere, se părea că în ea erau haine.

– Intră în cabină şi schimbă-te. Dă-mi hainele tale pe deasupra uşii.

Falk îi dădu mai întâi şapca cu Dolphins. Ochii i se obişnuiseră deja cu întunericul şi acum avea o orientare generală. Aruncă o privire prin uşa întredeschisă a cabinei, către chiuvetă, sperând să surprindă măcar în treacăt o imagine reflectată, dar cineva scosese oglinda din şuruburi, în pungă era un şort, o *guyabera* largă şi o pereche de sandale. Îl auzi pe bărbat schimbându-se şi el, probabil în hainele lui Falk. Apoi auzi un ţiuit, un scaner care-i verifica portofelul, cheile şi paşaportul, care în clipa următoare alunecă pe podea, în cabină.

– Eu plec, spuse bărbatul. Când auzi că se închide uşa, numeri încet până la treizeci înainte să ieşi. Ia-o la dreapta,

nu la stânga. O să te aştepte cineva, să fim siguri că nimereşti drumul.

Lumină, cât se deschise şi se închise uşa. Falk clipi din cauza strălucirii puternice şi ieşi din cabină, apoi numără încet până la treizeci. Răsuci mânerul uşii şi ieşi pe coridor. O luă la dreapta, cum i se spusese, dar nu trebuia să-şi facă griji că se rătăceşte, fiindcă vânzătorul de flori îşi făcu apariţia de undeva din stânga şi-l luă de braţ, trăgându-l către o uşă care dădea în bucătărie.

O matahală de bucătar, într-un tricou alb ud de transpiraţie, îşi ridică privirea de la aragaz şi strigă furios ceva în spaniolă.

– *Si, si. Un momento*, îi răspunse vânzătorul de flori.

Traversară repede bucătăria cu podea udă şi alunecoasă spre ieşirea din spate care dădea într-o alee îngustă perpendiculară pe strada Flagler. Ajuns iar pe strada mare, Falk văzu o platformă înaltă, pe piloni din beton, la care urca o scară rulantă. Era metroul central. Vânzătorul de flori îi dădu un permis şi-i spuse la ureche, în timp ce urcau:

– Spre sud. Primul tren, o singură staţie. O să fii aşteptat. Dacă nu te urci sau nu te dai jos, adio întâlnire.

Călătoria lor cu scara rulantă era calculată la secundă. Un tren care mergea spre sud intră în staţie exact când treceau de turnichet. Falk nu se aşeză, dar vânzătorul se aruncă pe un scaun liber. Falk văzu pe geam o femeie care fugea după tren, roşie la faţă. În cele din urmă femeia se opri şi înjură, în timp ce uşile se închideau şi trenul ieşea din staţie. Apoi o văzu scoţând un celular din poşetă. O "guvernantă" căreia îi dăduseră planurile peste cap, îşi spuse el, întrebându-se câte piese mai avea Endler pe tabla de şah.

Trenul mergea îngrozitor de încet, dar o singură privire la strada de jos explica motivul acestei etape a călătoriei, înaintau în sens contrar circulaţiei pe un singur fir şi, la fiecare semafor, înghesuiala de la ora prânzului se

concretiza într-o stagnare completă. Haosul obişnuit al circulaţiei din Miami ajunsese la apogeu: pensionari amatori de soare îşi croiau drum centimetru cu centimetru în Cadillacuri cu numere de Connecticut sau Jersey, camionetele de livrare erau parcate în şiruri duble şi la fiecare colţ de stradă turiştii se holbau la hărţi, funcţionarii zbierau în telefoanele mobile şi nou-veniţii de cine ştie unde - Haiti, Cuba şi aşa mai departe - încercau să-şi dea seama unde se află.

Aşa, oricât de încet mergea, trenul depăşi uşor înghesuiala de jos, înclinându-se într-o curbă la dreapta şi înaintând de-a lungul bulevardului Biscayne, în direcţia unui zgârie-nori oribil aflat în punctul în care râul Miami îşi vărsa apele în golf.

Vagonul era plin şi doar alţi doi inşi coborâră împreună cu el la staţia următoare. Vânzătorul de flori nu era unul dintre ei. Noua escortă a lui Falk era un bărbat îmbrăcat ca un agent de bursă şi ducând sub braţ un exemplar bine împăturit din *Wall Street Journal.* Se ridică de pe una dintre băncile de pe peron, apoi îl urmă pe scara rulantă, vorbind într-un celular, cum fac adeseori agenţii de schimb, chiar dacă i se adresa de fapt lui Falk:

– Jos te aşteaptă o Datsun albastră. Te urci în spate.

Aşa stăteau lucrurile, într-adevăr. Şoferul, care vorbea şi el la un celular, tocmai parca la bordură când Falk coborî de pe scara rulantă.

Portiera din spate se deschise, iar agentul de bursă îşi continuă drumul. Odată instalat în spate, portierele se încuiară automat, iar maşina demară imediat. Lângă el, pe bancheta din spate, stătea un băiat care nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, dar ţeava unei arme ieşea de sub poala cămăşii purtate pe dinafară. În faţă şedeau mami şi tati, sau aşa ar fi crezut oricine ar fi văzut scena. Noua garderobă a lui Falk se potrivea perfect cu vestimentaţia celor doi, chiar dacă el îşi păstra aerul de

anglo.

Maşina mergea spre nord, pe bulevardul Biscayne, unde benzile de circulaţie suplimentare mai descongestionau traficul. Deja scoseseră un timp mult mai bun decât oricare dintre vehiculele prinse în blocajul din jurul Casei Luna. Falk nu putea decât să admire eficienţa operaţiunii. Nimic fantezist şi, după cum se prezentau lucrurile, Paco recursese la un minimum de personal. Trei plus cei de faţă, care, acum era convins, formau într-adevăr o familie, chiar dacă maşina sau plăcile de înmatriculare sau amândouă erau aproape sigur furate. Poate că mai postase pe traseu încă unul sau doi, pentru a sincroniza sosirea lui în staţie. Foloseau şi un minimum de tehnologie, dar se vedea că lucrurile fuseseră gândite cu grijă şi executate impecabil. Exact genul de operaţiune pentru care erau renumiţi cubanezii şi care, în aparenţă, nu le mai reuşise de câţiva ani. Nu-i de mirare că Endler îşi dorea un nume şi o fotografie. Paco era foarte bun.

Ultimele tarabe pentru turişti ale Pieţii Bayside defilară în dreapta lor. Se auzea muzică şi se simţea miros de carne friptă purtat de briza din golf. Se mişcau mai uşor acum şi tocmai se strecurau pe lângă un autobuz, care în clipa următoare le tăie calea, trecând leneş peste banda lor ca să vireze la stânga. Falk se uită prin lunetă după eventuali urmăritori, dar se părea că-i lăsaseră pe oamenii lui Endler cu buza umflată.

– Uită-te în faţă, te rog, spuse băiatul cu arma.

Puţin mai târziu urcară rampa către Şoseaua MacArthur care traversa golful. Clădirea *Miami Herald* se înălţa în stânga lor, ca o uriaşă cutie de ouă. O ştire extrem de importantă trecea chiar acum pe sub nasul lor, dacă le-ar fi venit ideea să se uite pe fereastră.

În timp ce traversau apa, femeia care stătea în faţă coborî geamul din partea ei şi în maşină intră un curent de aer călduţ, cu miros de apă sărată. Golful avea o culoare

nepământească, de nori verzi sclipind în soare. Iahturi albe şi lungi erau ancorate în dreapta lor, ca nişte mari torturi de nuntă. Călătoria părea un film mut care avea nevoie de coloană sonoră, ceva cu un bas ciupit şi baterie electronică. Poate că şoferul se gândea la acelaşi lucru, fiindcă dădu drumul la radio în timp ce se uita la Falk în oglinda retrovizoare, cu un surâs care era aproape un îndemn: Holbează-te la noi cât vrei, dar n-o să ne mai vezi vreodată.

Băiatul din spate puse o întrebare în spaniolă pe care Falk nu reuşi să o priceapă şi o vreme toţi trei discutară cu însufleţire. Falk reuşi totuşi să înţeleagă două cuvinte, *todo clara.* Liber.

Nu avea nici o îndoială că aşa era. Nu era prea rău pentru un lup singuratic. Care fusese termenul folosit de Endler? "Broscoi". Din punct de vedere fizic se potrivea bine, din câte îşi mai amintea despre Paco. O faţă dolofană, strălucind de transpiraţie, răsuflarea cam greoaie a unui fumător, o burtică destul de pronunţată. Arăta ca un broscoi, cu pielea atârnând şi cu băşica de aer umflată. Nu, exagera. Apoi, dintr-odată, nu mai reuşi să-şi amintească faţa lui Paco. Era prea nervos.

Ajunseră într-o porţiune aglomerată şi maşina încetini lângă Parrot Jungle, apoi acceleră din nou, zburând pe lângă şoseaua pietruită care ducea la Insula Star, cu casele ei mari ascunse printre copaci şi cu câte un iaht masiv săltând pe apă la fiecare debarcader. Ajunseră în sfârşit la plaja Miami şi o luară spre sud, pe rampă. Către restaurantul cu crabi de stâncă al lui Joe, îşi aminti el, întrebându-se dacă localul mai funcţiona şi acum. Îşi mai aminti că toţi chelnerii purtau smochinguri când fusese acolo ultima dată. Fără rezervare, iar Falk nu dorise să aştepte o masă, aşa că se mulţumise să bea ceva la bar. Un lux la preţurile alea umflate, mai ales pentru un tânăr soldat. E ciudat ce poate să-ţi treacă prin cap în asemenea momente.

După alte câteva străzi şi câteva viraje traversară parcarea unui mic port de agrement şi se opriră la un debarcader. Băiatul coborî din maşină odată cu el, dar pistolul dispăruse. Falk aruncă o privire peste umăr, însă vedea maşina din profil şi nu reuşi să citească numărul. Băiatul tastă codul de securitate al porţii şi îl conduse pe Falk până la capăt, în punctul de amarare pentru navele care făceau escală.

Singura navă care făcea escală în momentul acela era un iaht modest, de departe cea mai mică şi mai anostă ambarcaţiune printre giganţii plini de muşchi ai flotilei din port. Falk ghici că fusese împrumutat, nu închiriat. La o privire mai atentă se vedea că numerele de înregistrare de pe cocă fuseseră acoperite perfect cu bandă adezivă, albă ca vopseaua originală. Deasupra scriseseră alte numere. Fictive, bineînţeles. Nici un amănunt nu fusese trecut cu vederea. Cel puţin deocamdată.

Din cabina de sub punte îşi făcu apariţia un cap brunet.

– Vino la bord, se auzi.

Era Paco. Inima lui Falk începu să bată mai repede, dar, ciudat, se bucura de această clipă. Păşi pe punte în timp ce băiatul descolăcea de pe babale parâmele de la prova şi de la pupa. Era cea de-a doua întâlnire a lui Falk pe un iaht în numai trei zile. Poate că era singurul loc unde mai putea scăpa de urmăritori, de supraveghere video şi audio. Pe de altă parte, parcă ajunsese acasă.

Paco se întoarse şi se uită la el. Nu-şi mai bătuse capul cu ochelarii de soare şi părea gata să-şi arate faţa în plină lumină. Se schimbase. Acum era ceva mai cărunt la tâmple şi avea riduri mai adânci şi mai multe. Dar era şi într-o formă mai bună, chiar dacă mai ţinea un pachet de ţigări în buzunarul de la piept al tricoului. Mai bronzat, şi nu atât de slab şi fără nerv ca înainte. Pielea de broască era mai întinsă. Poate îşi găsise o femeie. Înainte, părea disponibil, excesiv de neliniştit şi de atent - şi nu numai din punct de

vedere profesional. Sau cine ştie, mintea prea solicitată a lui Falk trăgea aceste concluzii doar din cauza nervozităţii.

– *Vamos,* spuse Paco.

Băiatul aruncă parâmele pe punte şi se întoarse fără o vorbă la maşina care îl aştepta. Motorul vasului duduia deja în ralanti, aşa că peste câteva clipe se desprinseră de mal şi porniră către larg. Paco părea să se îndrepte către deschiderea dintre insulele Lummus şi Fisher, pe care o traversa şi un feribot plin de maşini, aflat nu prea departe. Paco îl urmărea atent, dar nu părea prea îngrijorat. Şi de ce ar fi fost? Erau singuri acum, fără escortă sau bodyguarzi.

Falk nu reuşise să detecteze la hainele lui Paco o umflătură care să trădeze prezenţa vreunei arme. Presupuse că avea o armă la bord, dar cubanezul părea prea concentrat să manevreze vasul ca să facă vreo mişcare bruscă de autoapărare dacă Falk s-ar fi hotărât să-l atace.

Dar de ce să strice după-amiaza? Se hotărî să se relaxeze şi să lase lucrurile să se desfăşoare în ritmul lor şi, ca atare, se aşeză la prova, îşi întinse braţele de-a lungul copastiei de la tribord şi îşi întoarse faţa spre soare. Mai bine să-l lase pe Paco să spargă gheaţa.

Îi atrase atenţia uruitul unui avion cu un singur motor. Supraveghere? Nu, avionul se îndrepta direct spre plajă, trăgând după el unul dintre bannerele acelea lungi, pe care scria cu litere roşii uriaşe: "CEA MAI BUNĂ PETRECERE PE PLAJĂ. SEX@CROBAR. VINO ŞI TU DISEARĂ". Ce ar înţelege din asta un bun comunist? se întrebă Falk, dar Paco se uita din nou la apă.

– Ştii, începu el, m-am gândit să petrec următoarea oră fără să-ţi spun nici măcar un cuvânt.

– Mie îmi convine.

Buzele lui Paco se desfăcură într-un zâmbet.

– Ştiam că asta o să zici. Din nefericire, am şi eu ordinele mele.

Falk îşi îndreptă puţin spatele.

– Vezi, nu prea am încredere în tine, continuă Paco. Şi nu sunt sigur că am avut vreodată. Când te-ai dus la FBI, pentru mine totul a devenit clar. Eşti o marfă care cam miroase a stricat, asta cred.

– Din cauza asta n-am mai primit nici o veste de la tine?

Paco dădu din cap.

– Şi tot din cauza asta am regizat şi micul spectacol de azi. În caz că erai însoţit.

– Şi am fost?

Paco ridică din umeri şi clătină din cap.

– Tu trebuie să ştii mai bine decât mine. Mă rog, nu s-au chinuit să dea tot ce au mai bun. Într-un fel, speram că vor face un efort mai serios.

– Voiai să fii prins? Nu că te-ar fi urmărit cineva.

– Voiam să-mi arate că sunt mai interesaţi de mine decât de orice aş avea de spus.

Interesant. Îi citise perfect.

– Atunci de ce mă aflu aici, dacă tu crezi că nu mai fac nici două parale?

– Fiindcă superiorii mei tot se mai gândesc la tine ca la un vânat mare. O valoare foarte bine plasată. Sau, în cel mai rău caz, un risc demn de a fi asumat. Cred că opiniile sunt împărţite.

– Par cam disperaţi.

– Cred că aprecierea ta e corectă. Motiv pentru care nu sunt sigur că mai pot avea încredere în ei. Sau în capacităţile lor.

– Mai crezi în ceva?

– O, da. Cred că de mult un soldat foarte tânăr a făcut o foarte mare prostie. O greşeală a tinereţii. Şi-a trădat prietenii, superiorii, ţara. De fapt, o trădare micuţă. O nebunie de un weekend la Havana. Dar ştia că era o infracţiune care, cu timpul, va creşte tot mai mare. Aşa că a povestit totul cuiva. Nu ofiţerilor săi. L-ar fi aruncat imediat

în arest şi noi am fi aflat. Nici celor de la CIA. Ar fi reacţionat excesiv, i-ar fi apucat turbarea. Nici celor de la FBI, fiindcă n-ar mai fi putut lucra pentru ei mai târziu, cu o asemenea pată în biografie. Aşa că trebuie să fi fost cineva din afara comunităţii. Cineva din cercul lui de prieteni. Cum mă descurc până acum?

Bătea mia de puncte, dar bineînţeles că Falk nu-i putea spune asta.

– Interesantă poveste. Cred totuşi că îl supraestimezi pe soldatul tânăr şi prost.

– Sau el mă subestimează pe mine.

Falk îl studie câteva clipe, întrebându-se cum reuşise să pună totul cap la cap din cioburi. Nu era prea greu, îşi dădu singur răspunsul, dacă aveai la dispoziţie ani întregi.

– Te rog, vino să bei ceva.

Paco îi arătă un mic frigider la pupa. Falk scotoci prin maldărul de gheaţă şi găsi două Coca-Cola şi două Piña Colada.

– Ce vrei?

– Cola, răspunse Paco, aşa că Falk porni singur împotriva curentului, luând o Piña.

– Frumoasă zi pentru aşa ceva, nu? întrebă Paco, desfăcând sticla şi luând o înghiţitură lungă. Arăta exact ca unul care se bucură pe deplin de ziua lui liberă.

– E barca ta?

– Mă crezi nebun?

– Am observat numerele false. Probabil e a vreunui prieten. Una de închiriat ar fi prea uşor de urmărit.

Paco nu-i răspunse. Stătea acolo, savurându-şi Cola.

– Mai devreme ai spus că ai ordinele tale.

– Mi s-a cerut să transmit un mesaj.

– Numai că nu-ţi prea vine s-o faci.

– Aşa e.

– Atunci n-o face.

– N-am de ales. Eu nu sunt un soldat tânăr şi nebun.

Când am o misiune, execut ordinele.

– Bine, zi când eşti gata.

Paco dădu din cap, încruntat, iar când începu, cuvintele ţâşniră din gura lui ca şi cum voia să scape cât mai repede de povara lor:

– E un deţinut la Guantánamo. Adnan al-Hamdi. Trebuie fie să-i închizi gura definitiv prin orice mijloace, fie să obţii eliberarea lui. Am terminat mesajul.

Falk era cât pe ce să se înece cu o gură de piña. N-ar fi fost mai uluit nici dacă Paco i-ar fi spus că Pam şi Bokamper erau căsătoriţi şi agenţi dubli. Se gândi imediat la "marele dar" al lui Adnan - "Hussay". Asta îşi doreau cubanezii? Din cauza asta erau neliniştiţi?

Uimirea trebuie să i se fi citit pe faţă, dar Paco îi interpretă greşit expresia, pentru că zise:

– Dacă numele nu-ţi spune nimic, află că e yemenit.

– Ştiu cine e, spuse Falk, şi chiar în clipa când rosti cuvintele îşi dădu seama că probabil ar fi trebuit să tacă.

Nu ştia ce avea de făcut în continuare, intrase în impasul în care ajung până la urmă toţi cei care vor să joace dublu, şi mai ales amatorii ca el. Să încerce să-i ducă de nas - chiar dacă Paco n-ar fi înghiţit momeala jurând că va face tot ce-i stă în putinţă? Sau mai bine să facă pe sfinxul, acceptând mesajul cu o simplă înclinare din cap? Avea şi a treia opţiune: aruncă-i în ceaţă spunându-le adevărul, adică da, ai dreptate, sunt deconspirat, iar acum oamenii tăi au încurcat-o. Endler nu-i dăduse nici un fel de instrucţiuni.

Paco tăcea, iar Falk se hotărî până la urmă să renunţe la toate cele trei posibilităţi de abordare. Mai bine îşi va juca propriul rol - cel al omului aflat în dilemă, prins la mijloc, jumătate înăuntru şi jumătate afară, în care nici una dintre tabere nu are încredere. Omul care orbecăie prin beznă şi care, ca şi Paco, continuă să caute răspunsuri. Va da puţin, în speranţa că va primi puţin.

– Mi-e teamă că n-am cum să te ajut, spuse Falk. Adnan a fost mutat într-un loc unde nu am acces şi pot să-ţi spun sigur că nu va pleca acasă prea curând. Crede-mă, am încercat deja să-i conving să-l elibereze.

Adică o prostie, se părea, dacă exact asta îşi doreau şi cubanezii.

– O să transmit ce mi-ai spus, răspunse Paco, învârtind timona, pentru că intraseră în siajul feribotului. Altceva?

– Da. Cum au aflat numele? Dacă vine de la cineva din Camp Delta, atunci n-ar mai avea nevoie de mine.

– Chiar dacă i-aş fi întrebat, tot nu mi-ar fi spus. Şi chiar dacă aş şti, tot nu ţi-aş spune.

– Dar te-ai gândit vreodată că e posibil să mă ţină şi pe mine în ceaţă? Că şi eu execut doar ordine pentru una sau alta dintre tabere, poate chiar pentru amândouă, dar că habar n-am despre ce e vorba?

Paco se uită la el lung şi apăsat, în timp ce motorul bâzâia liniştit, ca şi cum încerca să-şi dea seama de ce Falk devenise brusc atât de vorbăreţ.

– Situaţia noastră îmi aminteşte de un banc din Cuba, spuse Paco. Un banc politic. O să-ţi placă. E vorba de doi vechi prieteni care nu se mai văzuseră de pe timpul Revoluţiei. Într-o zi, la Havana, amândoi intră în acelaşi bar. Nici unul dintre ei nu vrea, bineînţeles, să aducă vorba de politică. Sunt prea speriaţi să nu spună ceva greşit. Dar fiecare moare de curiozitate să afle poziţia celuilalt, aşa că unul îşi adună curajul şi întreabă: Spune-mi, *amigo,* ce crezi despre regimul nostru socialist? Celălalt, şi el prudent, răspunde: Păi, la fel ca şi tine, normal! Primul se încruntă şi zice: Atunci ar trebui să te arestez pentru că eşti contrarevoluţionar! Falk zâmbi.

– Mda, la fel ca noi. Poate că ar trebui să fim sinceri unul cu altul.

– Adică să ne punem secretele la un loc şi să le vindem cui oferă mai mult? Ar fi o soluţie foarte americană să

lăsăm piaţa să hotărască.

– Nu spun decât că ar fi în propriul nostru interes să fim mai bine informaţi.

– Teoretic. Problema este că unul dintre noi trebuie să vorbească primul.

– Corect.

– Atunci, după tine. Falk izbucni în râs.

– Credeam că gazda are datoria să spargă gheaţa.

– Ca să citez expresia aceea atât de incorectă politic şi care vă place atât de mult, "Nici gând, José".

Falk zâmbi din nou, închipuindu-şi că lucrurile aveau să se oprească aici. Dar cuvintele lui Paco aduseseră la suprafaţă o fărâmă de amintire. Nu cuvintele propriuzise, îşi dădu seama în clipa următoare, ci pronunţia.

– Vrei să mai spui o dată?

– Ce, "Nici gând, José"?

Era acel "José". Vorbitorii de engleză, adică şi el, pronunţau întotdeauna "s" ca "z". Paco îi imprimase lui "s" un şuierat rapid, obţinând un nume care suna mai degrabă ca "Ho-ssay". Aşa ar fi sunat şi în arabă.

– Foarte bine, Paco, spuse încet Falk. Am să încep eu, dacă îmi permiţi s-o fac cu o întrebare. Ai avut vreun om de teren - în Yemen, de exemplu, să zicem acum doi sau trei ani - cunoscut după numele de cod "José"? Paco îi aruncă o privire, puţin prea rapidă.

– Interesantă întrebare. De ce ea şi nu alta?

– Nu, nu. E rândul tău.

– Cum am spus, planul tău funcţionează doar în teorie. Acum te afli în punctul din care ai plecat.

– Nu chiar. Uiţi ce am făcut eu ca să-mi câştig pâinea. Interogatorii, în fiecare zi. Reacţia ta spune destule. N-a mai fost nevoie să spui altceva pentru că ţi se citea totul pe faţă. Noi le numim indicii non-verbale.

– Adică la fel cum te-ai trădat tu cu alegerea întrebărilor?

– Ai dreptate. E un risc permanent pentru anchetator - să dea mai mult decât obţine. Oricum, cred că amândoi ştim mai multe decât la început.

Paco zâmbi vag, ca un semn de apreciere. Apoi învârti uşor timona, iar ambarcaţiunea se înclină spre tribord. Trecuseră de insula Lummus şi făceau o buclă spre nord-vest. Panorama oraşului Miami se întindea în faţa lor ca o carte poştală, strălucind în soarele amiezii.

Un elicopter trecu bâzâind pe deasupra lor, puţin cam prea jos. Paco se uită la el iritat, punându-şi probabil aceeaşi întrebare ca Falk. Nu ştia dacă era al vreunui post local de televiziune sau dacă era unul particular.

– Prieteni de-ai tăi? întrebă Paco.

– Cine ştie?

Apoi elicopterul îşi continuă drumul peste golf către Coconut Grove, trecând prea repede pentru ca pasagerii să fi putut arunca altceva decât o privire rapidă la copaia care se legăna pe valuri sub ei. Întreruperea fusese însă destul de neplăcută pentru a-i arunca iar în tăcere. Părea clar că de acum înainte nu vor mai fi revelaţii. Poate că amândoi spuseseră prea mult.

Judecând după cursul pe care îl urmau, s-ar fi zis că Paco se îndrepta către Piaţa Bayside. Se simţea deja mirosul de grăsime arsă şi se auzea muzica.

– O să te las la Miamarina, spuse Paco. De-acolo mai ai doar câteva străzi până la maşina ta.

– Foarte drăguţ din partea ta. O să ne mai întâlnim vreodată?

– Nu eu hotărăsc.

– Bine, dacă te răzgândeşti ştii unde să mă găseşti. Când ajunseră la debarcader, Paco nu se mai obosi să lege barca. Se ţinu de un tachet şi, în timp ce vasul se legăna, Falk sări pe scândurile debarcaderului. Se întoarse să-şi ia rămas-bun, simţindu-se iar ciudat, dar Paco i-o luă înainte. Şi, pentru prima dată, vocea îi era nesigură, şovăielnică.

– Poate că ai dreptate. Poate că ar trebui să păstrăm, în lipsa unui cuvânt mai bun, un canal de comunicaţie deschis. Neoficial, bineînţeles.

– Credeam că vrei să-mi dai definitiv papucii. Paco aruncă repede o privire în jur. Singura persoană din apropiere era un angajat care spăla puntea unui iaht, la patru despărţituri mai departe. Un radio urla lângă el. Într-un loc ca ăsta, cu echipamentul potrivit, aproape oricine ar fi putut să-i fotografieze sau să le înregistreze discuţia.

– Din punct de vedere operativ, da.

– Dar?

– Dar am senzaţia că s-ar putea să mai avem nevoie de ajutor reciproc.

– Doar tu şi cu mine, sau cei care ne-au angajat?

– Noi doi. Din cauza situaţiei în care se află fiecare, în afara comunităţii convenţionale. În cazul tău mai mult decât în al meu. Spune-mi, nu ai senzaţia că cineva e pe cale să deraieze?

– Ba da. Presupun că da.

– Bine, dacă ajungem acolo, vreau să fiu în stare să mă feresc din calea trenului, şi tu ar trebui să faci la fel. Nu strică niciodată să ai pe cineva căruia să-i poţi da un telefon.

Voia Paco să-i sugereze că era gata să renunţe la tot şi să rămână în Statele Unite? Îi oferea lui Falk posibilitatea de a se retrage? Era mai curios ca oricând să afle ce ştia Paco.

– Destul de cinstit. O să-l avem mereu pe Harry, presupun.

– Vorbeşti de marfă stricată. Dar uneori n-ai de ales. Paco aruncă o privire neliniştită în jur, continuând să se ţină de tachet în timp ce barca sălta pe apă.

– Iar acum, cadoul meu de despărţire pentru după-amiaza asta. Secretul meu, care e pe măsura secretului tău. Ai dreptate în privinţa agentului José. Yemen? Nu sunt sigur, dar e undeva în Orientul Mijlociu. Oamenii noştri îl

caută. Sau cel puţin îl căutau săptămâna trecută. Acum e rândul tău să-mi spui ceva.

– În teorie, ai absolută dreptate. Dar o să te caut eu mai târziu.

Falk plecă fără să mai adauge un cuvânt şi nu îndrăzni să se uite peste umăr. Spera că Paco zâmbeşte.

CAPITOLUL DOUĂZECI

FALK ŞTIA că oamenii lui Endler vor încerca să îl găsească, aşa că se strecură prin mulţimea de weekend din Bayside, în căutarea unui taxi. Avea de aşteptat mai mult de o zi înaintea zborului său înapoi la Gitmo, iar ultimul loc în care ar fi vrut să şi-o petreacă era de partea nepotrivită a unei mese de interogatoriu, descusut de vreun adjunct pe care nu-l cunoştea sau în care nu avea încredere. Avea să-şi păstreze secretele doar pentru Bokamper, care ar putea fi chiar în stare să descifreze unele dintre dezvăluirile lui Paco.

Era momentul să scape de maşina închiriată. Probabil că acolo îl aşteptau, stând răbdători în umbra parcării, cu radiourile lor şi cu ochelarii lor de soare, cu ochii în patru la turiştii care veneau şi plecau. Va trebui să se descotorosească de haine, trusa de bărbierit şi servietă, dar compania de închirieri putea să i le trimită după aceea.

– La aeroport, îi spuse el taximetristului, care, aşa după cum îi fu norocul, era un arab, cu mătănii atârnate de oglinda retrovizoare. Îi amintea întâi de Adnan şi apoi de Pam. Lumea lor, lumea noastră, lumea lui Paco - toate amestecându-i-se în minte, o adunătură de jihadişti, cubanezi şi secretele lor nefericite. Ciudat era că, pentru moment, se simţea mai apropiat de Paco, un om a cărui identitate reală nici măcar nu o cunoştea, decât de oricine altcineva. Paco voia să dea ceva pentru a obţine altceva în schimb. Spre deosebire de Endler şi de oamenii săi, care numai cereau. Paco era ca el, căutându-şi drumul pe bâjbâite.

Măcar acum simţea că rezolvase enigma "marelui dar" făcut de Adnan. Dacă sponsorul lui Adnan din Yemen fusese într-adevăr cubanez - unul care acum scăpase din lesă -, nu-i de mirare că Adnan era o achiziţie atât de "fierbinte". Întrebarea era dacă îşi dezvăluise secretul şi lui Fowler şi celorlalţi, acum, când dispăruse în Camp Echo. Lui Falk îi păru rău pentru tânăr. Numai Dumnezeu ştie căror tactici trebuise să le facă faţă până acum. "Acţiune în forţă." Aşa o vor caracteriza ei, noul eufemism pentru rapid şi murdar. Se îndoia că vor avea vreun efect asupra lui Adnan. Cu cât insistau mai mult, cu atât îşi va pierde el bunul simţ şi sănătatea mintală, iar de data asta, putea să nu le mai recapete niciodată. Falk se răsuci pe scaun să cerceteze traficul. Cubanezii ştiau de punctul unde va fi lăsat, la Miamarina, şi puteau fi încă pe urmele lui. Luneta nu-i oferi nimic altceva decât strălucirea soarelui de după-amiază, fiecare vehicul arătând la fel de agresiv în urmărire ca şi cele de lângă el.

– M-am răzgândit, îi spuse el şoferului. Ţine-o spre sud, către Coral Gables. Ia-o pe autostrada Dixie.

Şoferul dădu din cap, răsucind volanul fără o vorbă, în timp ce mătăniile clincăneau şi se legănau. Câteva minute mai târziu, treceau ca vântul pe Brickell Avenue, pe lângă blocurile viu colorate care se ridicau ca nişte creioane gigantice de-a lungul golfului. Falk încă se mai gândea la următoarea mişcare, când intrară pe autostrada Dixie şi observă şinele metroului suspendat, care răsăreau din dreapta şi se ridicau deasupra capului pe piloni de beton. La vreo milă mai încolo o staţie se vedea în dreapta.

– E bine aici. Trage pe dreapta.

Aruncă o hârtie de douăzeci pe scaunul din faţă şi ţâşni din spatele maşinii, trecând printre turnichete tocmai la timp să prindă un tren spre nord, care se îndrepta înapoi, în centru. Bună sincronizare, iar pauza putea să mai aştepte. Rămase în tren încă douăzeci de minute, tot drumul până la

Brownsville. Nu prea mai rămăsese nimeni în vagon, iar el era singurul alb care coborî din tren. Trebui să meargă şase străzi până ce găsi un taxi, iar apoi se duse cu maşina până la aeroport, încrezător în sfârşit că îşi lichidase datoriile, chiar dacă abordase toată situaţia cu destulă neglijenţă, din zbor.

În interiorul terminalului, verifică tabela de plecări şi îşi cumpără un bilet Union la zborul următor spre Jacksonville, luându-l dus-întors, ca să nu atragă atenţia. Apoi, predă cheile maşinii la biroul Hertz şi le spuse de unde o pot recupera.

– M-am grăbit să prind avionul şi a trebuit să las în maşină câteva lucruri, îi spuse el funcţionarului ameţit. Aţi putea să-mi trimiteţi sacul şi valiza la biroul dumneavoastră din Jacksonville? O să le iau mâine dimineaţă. Va trebui să puneţi şi nişte benzină.

Taxele pentru aceste servicii aveau să fie oribile, dar îi va lăsa pe contabilii Biroului să descurce problema. Nimeni nu va ridica steguleţul roşu timp de cel puţin câteva săptămâni. Iar apoi, după ziua de azi, îşi va plăti notele singur, în funcţie de deplasări şi în bani gheaţă. Scoase trei sute de dolari de la un bancomat şi îşi cumpără nişte haine din magazinele aeroportului, atent tot timpul să nu fie urmărit. Mai avea încă două ore de omorât, aşa că luă alt taxi, de data asta până la o bancă din apropiere, de unde scoase încă o mie două sute de dolari bani gheaţă, cu cardul personal. Era mai bine să ia acum tot ce se mai putea, se gândi. Dacă dădeau peste el în timpul zborului spre Gitmo, de la JAX, trebuia să se dea la fund pentru câteva zile şi nu putea avea chef să fie depistat din cauza tranzacţiilor efectuate cu cardul. De asemenea, simţea instinctiv că venise vremea să se pregătească pentru ce-i mai rău, ca un matelot care îşi pune bine rezervele sub punte înaintea unei furtuni. Simţea că era împins în mijlocul unei lupte între adversari puternici, dar nevăzuţi, aşa că de

ce să nu înceapă să caute o ieşire de urgenţă?

După ce ateriza la Jacksonville, închine cu bani lichizi o maşină pentru o zi, apoi găsi un motel pe Highway 17, parcă în spate şi se înregistră sub un nume fals. Se uită la ştiri, dar nu era nimic despre Pam şi începu să se întrebe dacă nu cumva Bo fusese greşit informat. Nu era prima dată când un zvon fierbinte se dovedea a fi fals la Gitmo.

O cină fast-food, cu burritos şi un pahar de apă minerală, îl cam balonă, aşa că se întinse în pat să se uite la un meci de baseball şi aţipi cu televizorul aprins, dar tresări când o emisiune începu cu zgomot la unu noaptea.

Dormi până dimineaţa uşurat că nu mai are întâlniri sau termene-limită. Oamenii lui Endler erau, probabil, înnebuniţi de-acum. Ori se aşteptaseră la aşa ceva din partea lui? O dispariţie inofensivă, înainte să se întoarcă la Gitmo. Senzaţia de a se fi strecurat printr-o crăpătură îi era familiară, ca nişte haine vechi şi confortabile şi, toată ziua, se gândi la Maine şi la tatăl lui. Avea, oare, şi el momente în care era înnebunit de grijă când Falk dispărea? Doar când era destul de treaz. Poate că acceptase dispariţia fiului ca pe ceva inevitabil.

Târziu, după-masă, îşi sună, de la un telefon cu fise, un coleg de la Birou, Cal Perkins, specialist în spălare de bani. La primul ţârâit, îşi începu mesajul, numai ca să-l facă pe Cal să ridice receptorul.

– Lucrezi şi duminica?

– Uite cine vorbeşte! Trebuie să fie ceva urgent.

– Nu chiar. Aveam nevoie de câteva informaţii în legătură cu ceva. Numele câtorva bănci. Dacă nu eşti prea ocupat.

– Ştii cum e duminica. Ca la morgă. Aduceam la zi nişte hârţogăraie. Care sunt băncile?

– Prima e peruviană, Conquistador Nacional. Cea de-a doua - surpriză, surpriză - este în Insulele Cayman, First Bank of Georgetown. Îţi sună cunoscut?

Cal chicoti.

– Cred şi eu. Amândouă au fost mari ţinte ale DEA cu ceva vreme în urmă. Conducte pentru cartelurile peruviene şi, dacă îmi aduc bine aminte, au reuşit să plaseze un agent sub acoperire în interiorul Conquistador. A adunat destule dovezi incriminatoare ca să convingă consiliul băncii că le-ar face o deosebită plăcere să coopereze.

– Când asta?

– Acu' vreo cinci, şase ani. Ar trebui să verific. De unde interesul ăsta? Numele lor a ieşit la iveală la vreun interogatoriu?

– Ar fi trebuit?

– Păi, banii de droguri nu erau singura lor activitate colaterală. Manipulau şi conturi prin care donaţii din SU A se scurgeau la Unele dintre cele mai puţin caritabile fundaţii de caritate din Orientul Mijlociu. Conquistador a fost titularul unora dintre primele active îngheţate după 11 septembrie, mai ales din cauza celor aflate de agentul din interior de care ţi-am vorbit.

– DEA a divulgat ceva din cele aflate?

– Ei aşa ne-au spus. Probabil că Agenţia a aflat mai multe, dar ştii şi tu cum merg treburile. În orice caz, ştiu destule ca să ţinem ocupate vreo două jurii. Am auzit că cel de la Chicago încă se ocupă de problema asta.

– Cine era persoana infiltrată?

– Bună întrebare. Un secret bine păstrat la vremea respectivă, dar sigur se vehiculează vreun nume la ora asta. Vrei să văd dacă pot să aflu ceva?

– Ar fi grozav.

– Vreun motiv special?

– Curiozitate profesională.

Perkins chicoti din nou. Cei mai mulţi dintre cunoscuţii lui de la Birou erau obişnuiţi cu modul lui Falk de a lucra, chiar dacă unii dintre ei nu dădeau două parale pe stilul său. Perkins, din fericire, nu se enerva niciodată, atâta timp

cât Falk se arăta dispus să-i întoarcă favorurile.

– O să te sun eu. Dar e culmea că m-ai sunat. S-au ridicat multe semne de întrebare în ultima vreme în legătură cu tine. Nu eşti la Gitmo?

– Nu.

– Dar unde eşti?

– Nu-ţi pot spune.

– Nici nu trebuie. Numărul afişat e din Florida. Jacksonville?

– Un telefon cu fise pe autostradă.

– Ah. Un om în mişcare.

– O evadare de weekend. Crede-mă, ai înţelege dacă ai fi petrecut vreodată mai mult de două săptămâni la Gitmo.

– Aşa am auzit şi de la Whitaker. Spunea că dacă nu pleacă de acolo într-o lună, ajunge alcoolic.

– El şi alţii. Şi despre mine ce ai auzit?

– O, ca de obicei. Că nu te înţelegi cu ceilalţi. Că nu lucrezi în echipă.

– Serios?

– Eu nu mi-aş bate capu' din cauza asta. Vine dinafară, iar pe aici este un titlu de onoare, date fiind certurile pe care le-am avut acolo până acum.

– Mda, bine. Dacă afli ceva concret, fă-mi un serviciu şi trimite-mi un e-mail. Şi trimite-mi şi numele agentului din interior, dacă reuşeşti să-l afli. Dar fii atent. Se presupune că dispunem de canale sigure, dar nu se ştie niciodată.

– Am priceput. Tipic pentru Ministerul Apărării. A doua zi, dimineaţa devreme, Falk conduse până la biroul Hertz să-şi ridice sacul şi servieta. Apoi, se duse direct la staţia aeriană navală, deşi zborul său nu era programat decât la amiază, gândindu-se să îşi ia de-o grijă cu înregistrarea şi controlul de securitate. Pe urmă, dacă oamenii lui Endler continuau, într-adevăr, să îl caute, s-ar fi întâlnit la biroul Hertz, aşa că nu avea rost să mai umble aiurea. Chiar şi aşa, nu văzu nici o dovadă că ar fi fost urmărit. Surpriza

veni la ghişeul de check-in, când arătă biletul şi i se spuse:

– Aveţi noroc. Câteva familii şi-au anulat zborul în dimineaţa asta, aşa că ar trebui să intraţi pe lista de aşteptare. Altfel, aţi fi aşteptat cel puţin până joi.

– Cum adică? Mi s-a dat confirmare.

– Până ce aţi anulat. Ce s-a întâmplat, v-aţi răzgândit din nou?

– Când am anulat?

Omul de la ghişeu apăsă pe câteva taste.

– Ieri, potrivit datelor de pe ecran.

Falk se aplecă peste ghişeu întinzându-şi gâtul, în timp ce omul răsuci monitorul, ca să poată vedea mai bine.

– Vedeţi, ăsta e codul de anulare.

– Dar nu v-am sunat niciodată.

– Poate că a fost comandantul dumneavoastră.

– Nu sunt militar.

– Atunci, şeful. Ar putea fi şi un rateu al computerului, după părerea mea. Nu ar fi pentru prima dată. Oricum, trebuie să vă hotărâţi acum. Avem deja zece anulări şi, probabil, vom primi mai multe după ultimul raport meteo.

– Ce se aude cu vremea?

Funcţionarul îi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să-l întrebe dacă până atunci trăise într-o peşteră.

– Uraganul Clifford. Nimic spectaculos, dar se îndreaptă spre estul Cubei. Va atinge uscatul într-o zi sau două.

– Grozav.

– Aşa spune toată lumea. Priviţi partea plină a paharului. Pe dumneavoastră v-a adus la bord.

Într-adevăr, avionul avea o grămadă de locuri goale, dar n-ai fi bănuit niciodată că se apropia o furtună după vremea de la Gitmo în momentul aterizării. Acelaşi cer albastru şi apă verde cristalină, şi fiecare dintre dealurile maronii strigând după ploaie. Era şi o linişte apăsătoare, iar Falk abia răsuflă când coborî treptele de metal încinse către pistă.

Bo aştepta în umbra unui hangar. Mai bine el decât o trupă întreagă de poliţişti militari, se gândi Falk, numai că sperase, în ciuda oricărei logici, să o vadă pe Pam. Acum, Bo era bronzat, remarcă Falk, şi purta o cămaşă cu flori, care ar fi mers bine cu o piña colada.

– Măi să fie, e chiar Tommy Bahama în persoană.

– Hei, tu eşti cel care a dispărut în sudul Floridei. Ce-ai făcut în timpul ăsta, ai bătut plaja de la un capăt la altul cu Paco? A trebuit să suport toată ziua de ieri scâncetele puştiului ăluia, Morrow. Zicea că i-ai lăsat cu ochii în soare. Cred că au priceput în sfârşit că nu voiai să dai ochii cu ei când tipul de la Hertz s-a prezentat în parcare.

Falk chicoti şi la fel făcu Bo, căruia nu părea să-i mai pese de Morrow mai mult decât lui Falk.

Dădură colţul, unde câinii tocmai terminaseră să le amuşine bagajul. Falk, cu inima în gât se aplecă spre Bo să-i şoptească: "Vreo veste despre Pam?"

Lui Bo îi pieri zâmbetul şi se mulţumi să clatine din cap, şi apoi aruncă o privire împrejur.

– Vorbim mai multe despre asta mai târziu. Toată lumea trăncănea despre apropierea uraganului Clifford, pe când aşteptau la feribot. Falk observă o pancartă nouă cu logoul forţei de intervenţie ridicată pe debarcader: "În parteneriat pentru dobândirea unor rezultate excelente". Alte cuvinte de încurajare din partea generalului Trabert.

Era mult zgomot la bord, acoperea şi sunetul motoarelor, cu lume multă înghesuindu-se lângă balustradă şi cu copii ţipând, jucând leapşa pe puntea clătinândă. Toată lumea părea aproape buimacă la gândul unei călătorii pe furtună. Valurile care veneau dinspre larg erau mai mari ca de obicei.

– Nu se aşteaptă să atingă nivelul de uragan, spuse Bo, privind în larg. Limita de sus a vântului e de numai cincizeci.

– N-ai fi spus niciodată "numai cincizeci" dacă ai fi trecut

vreodată printr-o furtună. E cam nasol.

– Tu ai scăpat întotdeauna întreg.

– Noroc chior. Şi unde putem să stăm şi noi de vorbă? Încă o ieşire cu barca?

– N-avem destul timp. Mă gândeam să mergem cu maşina până la Windmill. În sfârşit, o să ne plimbăm şi noi pe plajă.

Când feribotul ajunse la Fisherman Point, Bo scoase din buzunar cheile de la maşina lui Falk.

– Ţi-am folosit maşina cât ai fost plecat, zâmbi el nervos. Sper că nu te deranjează.

– Câtă vreme nu trebuie să ne luptăm pentru ea acum.

– Hei, ce-i al tău e al tău.

Cel mai probabil, făcuse rost de cheile de rezervă de la biroul de închirieri al bazei. Numai Bo ar fi reuşit să convingă pe cineva să se bage într-o afacere de-asta. Lăsase geamurile închise, aşa că înăuntru puteai să fierbi. Lui Falk i se păru că detectează parfumul lui Pam, ceea ce îi produse o undă de nostalgie, până ce începu să se întrebe cât de proaspăt putea fi mirosul. Numai că vechea lui maşină absorbise tot felul de arome timp de peste un deceniu. Erau momente când mai detecta un iz unsuros de cartofi prăjiţi şi bere vărsată, aşa că de ce nu şi parfumul de acum nici cinci zile?

– Spune-mi despre Pam, îi ceru Falk lui Bo, de îndată ce porniră. Ce s-a mai întâmplat cât am fost plecat?

– Nu a fost pusă sub acuzare. Asta e vestea cea bună. Au interogat-o cam o zi întreagă şi i-au dat drumul. Apoi, aseară au pus-o din nou sub arest la domiciliu.

– Despre ce naiba e vorba?

– Despre tine, după cât se pare. Cine-o fi în spatele acestei chestii vrea să vă împiedice să vorbiţi. Fie asta, fie sunt îngrijoraţi că te vei supăra pe ea, aşa că o fac ca s-o protejeze.

– Să mă supăr pe ea? Bo ridică din umeri.

– Gândeşte-te şi tu. Poate că a spus lucruri pe care ai fi dorit să nu le dezvăluie. O fi spus poveşti. Ştie ceva ce n-ai vrea să afle alţii?

– Nimic care să privească pe cineva de aici. Apoi, îşi aminti zvonul de la micul dejun în legătură cu puşcaşul marin. Acum că ştia că un cubanez lucrase pe vremuri cu Adnan, începu să-şi închipuie cum se răspândise povestea. Bârfă de birou de la Havana, care îşi croise drum până la un om de teren din Yemen. Pam fusese de acord să ţină secret ceea ce auzise, dar, poate strânsă cu uşa, îşi dădea drumul la gură.

– Se pare că te-ai gândit la ceva.

– Nimic concret, tu ce ai auzit?

– Va trebui să-l întrebi pe Fowler. Mie nu-mi dau detalii.

– El a anchetat-o?

– El. Şi alţi câţiva.

– Şi tu nu ai auzit nimic despre asta?

– Nimic concret. Dar în principiu ar fi bine să fii foarte atent. Ceea ce n-ar trebui să te mire, ţinând cont de ce se întâmplă pe aici.

– Alte arestări?

Falk încerca să nu pară afectat, dar parcă avea plumb în stomac. I-ar face Pam tocmai lui aşa ceva? El i-ar face aşa ceva ei, dacă rolurile s-ar inversa? Cine ştie ce ai spune când eşti strâns cu uşa, plus faptul că au tot timpul din lume? Iar aici le-ar avea pe amândouă, la fel cum funcţiona şi cu deţinuţii.

– Mă asculţi, sau ce faci?

Bo trebuie să fi vorbit în continuare câteva secunde.

– Scuză-mă. Ce spuneai?

– Spuneam că umblă vorba că urmează şi mai multe arestări până la sfârşitul săptămânii. Fără nume, dar cel puţin zece oameni sunt ţinuţi sub lupă.

– Zece? Şi de unde naiba şi până unde?

– Toată lumea nu vorbeşte decât despre asta. Asta şi

despre afurisitul de Clifford. Toţi au câte o teorie preferată şi fiecare are câte un ţap ispăşitor. Ar fi trebuit să rămâi la JAX, prietene.

– Cineva a vrut să rămân.

Îi povesti lui Bo despre rezervarea anulată.

– Aş spune că Fowler sau Trabert. Cred că nu voiau să iasă prea mult în evidenţă, altfel te-ar fi anulat de la bun început. Trabert poate face aşa ceva, după cum bine ştii.

– Mi-a trecut şi mie prin cap. Şi eu sunt unul dintre cei zece?

– Cum ţi-am spus, fără nume. Dar se pare că nu e un moment bun să ştii arabă.

O altă lovitură îndreptată atât împotriva lui, cât şi a lui Pam. Urmă o pauză stânjenitoare, iar apoi Falk puse întrebarea care îl bântuise încă de când se urcaseră în maşină:

– Ai reuşit s-o vezi cât a fost afară? Pe Pam, vreau să spun.

– O singură dată.

Bo îşi ţinea ochii aţintiţi asupra drumului.

– Şi?

– Şi ce? Am impresia că nu mă prea place. Aşa că nu te aştepta ca tocmai mie să-mi fi spus nu ştiu ce chestii. Mai mult am vorbit de tine.

– Ceva ce poţi să-mi împărtăşeşti?

– Uite, Falk. Bo încetini şi se întoarse spre el. O să fiu cinstit cu tine. Au încolţit-o. Indiferent ce ştie despre tine, fie le-a spus deja, fie o va face până la urmă.

– Şi cum se face că tu ştii aşa ceva? Bo acceleră, uitându-se iar la drum.

– Pentru că ăsta-i felul ei de-a fi. O carieristă.

– Ca şi noi, vrei să spui. Sau ca şi tine, oricum.

– Nu. Ca oricare altă femeie din armată care vrea să suie scara ierarhiei. Singurul mod în care îşi pot câştiga gradele este să arate că sunt mai dure şi mai pline de

voinţă decât bărbaţii, chiar dacă asta înseamnă să le-o coacă prietenilor. Nu e corect, dar aşa merge treaba, iar ea o ştie foarte bine.

– Deci crezi că e în stare să mă dea în gât pentru o tresă. Presupunând că există ceva la care trebuie să renunţe, deşi nu există.

– Lasă tresa. Încearcă şi ea să supravieţuiască. Să iasă de aici întreagă, înainte ca unul ca Fowler să-i distrugă cariera bucăţică cu bucăţică. De când l-a cunoscut pe Boustani şi, mai nou, pe tine, a devenit practic o bombă cu ceas, după standardele curente. Nu mă întreba pe mine ce anume în legătură cu tine face acul să sară - lăsând la o parte micul nostru aranjament, bineînţeles -, dar se pare că ţi-ai câştigat un loc de seamă în ultima organigramă a lui Fowler cu privire la conspiraţiile de la Gitmo. Iar dacă Pam poate să mai tragă câteva săgeţi pentru el, o va face. Aşa că nu-i mai jeli pierderea, atâta îţi spun. Oricum urma s-o terminaţi după ce aţi fi plecat de aici.

Oare? Poate că Bo nu era decât gelos. Oricum, Falk se enervase.

– Hei, doar pentru că o femeie nu cade pe spate în faţa ta nu înseamnă că este o piază-rea şi pentru toţi ceilalţi bărbaţi.

Bo rânji sardonic.

– Sper că ai dreptate. Dar ţine minte ce-ţi spun. N-ai de ce să te laşi pus la zid pentru ea, dacă ea este cea care te-a împins acolo. Atât am avut de spus.

– Părerea ta.

– Da. După umila mea părere.

rămaseră tăcuţi pe parcursul următorului sfert de milă, apoi se opriră la punctul de control care ducea la Camp Delta. Santinela se aplecă pe geam să le vadă actele.

Lipsind câteva zile, Falk parcă descoperi pentru prima dată peisajele de aici. Până acum, nu-i trecuse prin cap în ce măsură o operaţie militară - chiar şi una având ca scop

ridicarea unei închisori - îşi lasă amprenta asupra peisajului. Nu putea să nu remarce poziţiile protejate de saci cu nisip, săpate de-a lungul liniei dunei, în apropierea plajei. Pământul fusese scurmat pentru garduri şi buncăre. Pe cocoaşa ca de cămilă a unui munte din apropiere, spre răsărit, văzu clar un turn de observaţie cubanez. Poate că cineva de acolo de sus îl urmărea chiar în această clipă. Sus, la dreapta, pe o pantă acoperită cu cactuşi de stâncă, ridicându-se deasupra cazărmii de la Camp America, patrulele militare îşi vopsiseră numerele unităţii şi alte graffiti, o răsplată îndoielnică pentru că se căţăraseră până în vârf, de cele mai multe ori doar de plictiseală.

În sfârşit, ajunseră la plajă şi parcară pe marginea drumului. Nu era nimeni, nici pe nisip, nici în zona de picnic, dar Bo nu intră în miezul problemei decât când ajunseseră jos la ocean, unde fiecare vorbă avea să le fie înghiţită de vuietul valurilor care izbeau ţărmul.

– Bănuiesc că n-ai petrecut două zile întregi cu Paco.

– Am stat împreună cel mult o oră.

– Şi unde v-aţi întâlnit? Oamenii lui Endler te-au pierdut încă de la trenul suspendat.

– M-am gândit eu. M-au urmărit până la Miami Beach. La un debarcader din partea de sud mă aştepta Paco pe o barcă împrumutată, cu nume şi număr de înregistrare false.

– Parcă s-ar fi gândit la toate.

– Chiar am fost impresionat. Am făcut o scurtă croazieră, traversând golful. M-a lăsat cam la patru străzi de maşina mea.

– Pe care înseamnă că ai lăsat-o în urmă, şmechere. Şi ce a vrut?

– Mi-a dat o misiune. Una în care el nu credea, mai mult pentru că era convins că fusesem dat în vileag. Nu mi-am bătut capul să-i spun că avea dreptate. Dar mi-a spus despre ce era vorba. E ciudat, dar am impresia că voia ca noi să ştim lucrul ăsta. Oricum, a fost o cerere al naibii de

ciudată.

– Şi anume?

– Să-l lichidez pe Adnan al-Hamdi. Adnan al meu. Cel care este acum la Camp Echo. Cubanezii îl vor fie redus la tăcere, fie expediat acasă. Orice, numai să-i împiedic pe americani să se mai apropie de el.

Falk se gândi că ar trebui să-i spună lui Bo şi despre "marele dar" făcut de Adnan, respectiv numele de "Hussay", sau, aşa cum îl înţelegea acum, José. Dar îşi muşcă limba, fără să fie sigur de ce. Era un loc primejdios ca să mai scape şi alte informaţii, chiar şi între prieteni, după cum i-o dovedise deja arestarea lui Pam. Mai ţinea unele chestii şi pentru el, până ce afla mai multe.

– E uluitor, spuse Bo. Par cam disperaţi.

– Asta am spus şi eu, iar el a fost de acord. Şi mi-a mai zis una tare. Ceva din teoria lui, în afara cărţilor, despre un agent cubanez în Orientul Mijlociu, care a dezertat.

Bo se încruntă.

– Şi ţi-a servit-o chiar aşa?

– Da.

– Ai dreptate. Chiar vor să ştim, atâta vreme cât suntem cei mai în măsură.

– Şi cam cine ar fi "cei mai în măsură"?

– Endler şi cu mine, bineînţeles. Bo rânji.

– Şi ce treabă au toate chestiile astea cu arestările?

– Nu sunt convins că au vreo treabă. Poate că nu e decât praf în ochi.

– Al naibii praf.

– Cu atât mai mult am nevoie să te întorci şi să pui mâna pe programările alea de anchetare pentru mine. Când echipa asta o să plece, va trebui să plec şi eu şi nu prea mai am timp.

– Şi tot de yemeniţi eşti interesat?

– De ei şi de oricine vorbeşte cu ei.

– Adnan e yemenit.

– Ştiu.

– Ei bine, cineva s-a arătat deosebit de interesat de el dacă a fost mutat la Echo.

– Asta-i clar. Concentrează-te la ceilalţi acum.

– Crezi că există vreun fel de conexiune cubaneză?

– Ăsta e numai unul dintre multele lucruri pe care încerc să le aflu. Cu ajutorul tău, bineînţeles. Îmi trebuie date şi ore, orice care pare suspect. Şi nu vreau copii. Vreau originalele.

– Stai un pic. Falk se opri, cu valurile ajungându-i până foarte aproape de picioare. Chiar îmi ceri să fur paginile alea?

– Ar putea fi singurul mod de a-i pune capăt afacerii ăsteia.

– Atunci, am să copiez informaţiile. Nu în agenda mea - la un xerox. Dacă există ceva incriminator, poţi primi originalele mai târziu.

Bo clătină din cap, neînduplecat.

– Odată ce vor afla că ţi-ai băgat nasul - şi, crede-mă, o să afle - primul lucru pe care îl vor face va fi să se ducă din nou pe acolo şi să şteargă orice urmă i-ar putea incrimina. Şi oricum, nu cred că poţi intra într-un rahat şi mai mare decât cel în care eşti deja.

– Mulţumesc pentru încredere.

– Mda, lăsând gluma la o parte, merită riscul.

– Poate pentru tine. Dar poate că eu n-am aceeaşi părere.

De data asta, Bo se opri, îngropându-şi călcâiele în nisip, pe când se întorcea rapid, cu faţa severă, cu aerul cuiva pregătit să dea orice pentru a-şi atinge scopul. Era soldatul loial din el, de care Falk uita uneori, când făceau poante şi beau câte-o bere.

– Ai idee ce-ar putea face unii cu anumite informaţii de aici, chiar dacă sunt doar pe departe aproape de adevăr?

– Ce, un fel de legătură cubaneză cu Al-Qaeda, vrei să

spui? Să-l pui în încurcătură pe Fidel, cred. Să pută până la Naţiunile Unite, câteva zile.

– Să porneşti un război, mai degrabă. Dacă ar cădea în mâini nepotrivite, cu impulsul corect de la spate. Cuba, ca unul din sponsorii Al-Qaeda, s-ar transforma în dinamită diplomatică.

– Atunci, de ce să nu ne roage să le facem noi rost de ele?

Mai ales că Falk, probabil, tocmai le căpătase.

– Pentru că voi o s-o puneţi în contextul adecvat şi aşa o va recepţiona clientela: un cowboy tâmpit din teren, care şi-a depăşit autoritatea şi s-a amestecat cu cine nu trebuie. Ceea ce va face ca Havana să scape de orice răspundere. Contextul este totul. Şi cine obţine informaţia controlează primul contextul.

– Totuşi. Falk clătină din cap, sceptic.

– Cum crezi că a început în Irak? Patru sau cinci terorişti, înţeleşi între ei, devotaţi întru totul cauzei, primind câteva rapoarte compromise de la o mână de informatori plătiţi, absolut îndoielnici, plus un memorandum falsificat despre o turtă galbenă de uraniu şi o fotografie din satelit a unui laborator chimic mobil, despre care ulterior s-a descoperit că producea insecticid, şi nu antrax. Ţi se pare puţin, nu? Şi apoi te trezeşti că o sută treizeci şi cinci de mii de militari mărşăluiesc prin deşert spre Bagdad. Contextul înseamnă totul. Şi dacă nu crezi că grămada asta de anticastrişti nu poate face vreo şmecherie, mai gândeşte-te o dată. În plus, este o politică bună. Care bloc votant crezi tu că a hotărât ultimele alegeri prezidenţiale? Cel din buna şi bătrâna Mică Havană. Şi trebuie să-ţi mulţumeşti clienţii, cel puţin până data viitoare. Este vorba de cine pune primul mâna pe informaţie.

– În regulă. Ţi-ai susţinut punctul de vedere. Sau pe cel al lui Endler, oricum.

Falk aruncă o privire în larg, întrebându-se dacă într-

adevăr credea. Părea puţin probabil. Dar, cu câţiva ani în urmă, ideea unui război cu Irakul ar fi părut cel puţin excentrică, iar acum jumătate din glob părea că se află în alertă, aşteptând cu sufletul la gură să vadă unde va mai cădea ciocanul american data viitoare.

Uitându-se la valuri, se gândi din nou la cadavrul lui Ludwig, azvârlit de apele mării până ce, cumva, ajunse la două mile împotriva curentului. Chiar şi acum, o briză uşoară împingea valurile spre vest. Scrută orizontul, de parcă acesta ar fi putut ascunde bănuiala unei anomalii, dar nu era decât linia albastră a cerului. Când se uită în sus, văzu o faleză, iar pe coama acesteia, un gard din plasă verde. În spatele lui se găsea Camp Iguana, minitemniţa cu doar trei deţinuţi juvenili - şi singurul loc de pe insulă de unde se vedea plaja Windmill.

– O s-o faci, deci? întrebă Bo, întrerupându-i şirul gândurilor, încă îmboldind, ca un câine flămând, care cere ceva de mâncare.

– Ce să fac?

– Să scoţi paginile alea din registrul de serviciu.

– O să încerc. Lasă-mă să intru în contact cu echipa mea de tigri, mai întâi. Să fac rost de câteva nume noi pentru interogatoriu, ca să am un pretext să mă întorc înăuntru.

Nu trebuia să-i mai explice lui Bo de ce simţea nevoia unui pretext. Peisajul se schimbase. Obiceiul lui de a se plimba prin blocurile de celule după căderea nopţii nu avea să mai fie urmat, acum când locul era închis chiar şi pentru temniceri. Se uită la ceas.

– Mai bine o iau la picior. Echipa noastră are şedinţa săptămânală de raport în jumătate de oră.

– Sunt convins că vor fi încântaţi că te-ai întors.

– Fără îndoială, spuse Falk. Toată lumea iubeşte un paria.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

ŞEDINŢA ÎNCEPUSE când ajunse Falk. Majoritatea personajelor îşi luaseră deja poza obişnuită de luni după-amiază, trântite pe scaune în jurul unei mese acoperite cu dosare şi blocuri de hârtie, precum şi câteva cutii de răcoritoare. Două persoane îşi. conectaseră laptopurile. Aerul condiţionat era reglat ca pentru un depozit de mezeluri.

Atmosfera era asemănătoare uneia dintr-o cancelarie sau din cabina căpitanului pe mare - familiară, dar plină de respect, un amestec călduţ, presărat cu glume şi aluzii bizare la adresa şefilor. Adeseori, apăreau poveşti noi, din primele linii ale anchetelor realizate: "N-o să vă vină să credeţi ce povesteşte acum nătărăul ăla de Mahfouz despre propria lui reţea..." şi aşa mai departe.

Cu ceea ce Falk nu era însă obişnuit era efectul pe care sosirea sa îl avu asupra întregului tablou.

Toată lumea tăcu. Nimeni nu îl salută. Toţi cei patru colegi îşi îndreptară puţin spatele în scaunele lor, îl examinară rapid de sus până jos, iar apoi îşi băgară nasul în notiţe. Toţi, cu excepţia lui Phil LaFarge, analistul de la Serviciul de Contrainformaţii al Armatei, care îşi menţinu o privire de dispreţ total, precum gazda unei petreceri, care tocmai a observat un beţiv şterpelind argintăria.

– Am spus ceva nepotrivit? întrebă Falk.

– Păi, nu, răspunse Jerry Parsons, de la DIA, cel mai politicos dintre toţi. Numai că am auzit că s-ar putea să nu mai vii înapoi. La echipă, vreau să spun.

– Şi unde să mă duc?

Parsons ridică din umeri, privind în jurul mesei în căutare de ajutor, dar fără să primească vreunul de nicăieri.

– Din ce spuneau, părea că ai fi avut de cântat la altă masă, asta-i tot.

– Sau poate că eu eram cel care trebuia să plătească cântarea?

Parsons zâmbi, dar obrajii i se înroşiră.

– Ştii şi tu cum circulă zvonurile.

– Mda, bine, uite-mă aici. Şi am nevoie de ceva de lucru ca să-mi reintru în mână. Apropo, unde e Mitch Tyndall?

– Ştii cum e treaba cu tipii de la Agenţie, spuse LaFarge. Uneori sunt cu noi, alteori…

– Cântă la altă masă?

– N-am vrut să zic asta.

– Nu contează. Îl găsesc eu. Ultima oară când am verificat, încă ne mai vorbeam.

Falk nu avea nimic de zis, fiindcă fusese fie plecat, fie preocupat de alte misiuni de la ultima lor şedinţă. Rămase pe scaun, ascultând ce aveau de spus ceilalţi, dar simţind că îşi controlau cuvintele cu grijă.

Nu că ar fi existat ceva teribil de important de discutat la aceste întruniri. În lumea perfectă, imaginată de creatorii Camp Delta, presupuse Falk, aceste forumuri săptămânale trebuiau să devină echivalentul informativ al albinelor ţesătoare - fiecare oferind un petic de informaţie vitală, care urma să fie integrat într-un desen mai mare, în timp ce toată lumea căuta modele, alinieri, legături.

Aşa ceva se întâmpla destul de rar. În cea mai mare parte, informaţiile nu erau decât fire, nu petice, şi chiar şi astea erau adeseori acelaşi material destrămat de la o săptămână la alta. Dintre toate secretele de la Gitmo, ăsta părea să fie cel mai tăinuit şi mai întunecat. Cu cât se învârteau mai mult pietrele de moară ale palavrelor, cu atât se producea mai puţin. Majoritatea populaţiei de la Camp Delta fusese monitorizată timp de luni întregi. Persoanele

cu adevărat importante fuseseră fie trimise în altă parte, în arhipelagul nevăzut al CIA, fie li se găsise loc la Camp Echo. Deşi asta era singura concluzie nemenţionată în rapoartele care ajungeau la public.

Fu nevoie de ceva insistenţe, dar Falk reuşi să convingă echipa să-i pună pe tavă numele lui Khalid al-Mustafa, un tânăr saudit, pentru a continua anchetarea. Chiar şi după standardele de la Gitmo, al-Mustafa era un peşte prea mic. Nimeni nu mai vorbise cu el de câteva săptămâni, iar Falk îl cunoscuse numai în treacăt ca pe un tip isteţ care vorbea o engleză decentă, un om înstărit, puţin peste douăzeci de ani, educat la colegiu, care, cu puţină îndoctrinare şi cu încă nişte ani în focul luptelor, ar fi putut ajunge un bin Laden tânăr, trecând în rândul celor pe deplin devotaţi, cu carnetul de cecuri al familiei la dispoziţia sa.

În schimb se dovedise prea moale şi răsfăţat pentru chestia în care se băgase, ceea ce a constituit unul din motivele pentru care fusese capturat. Potrivit rapoartelor de teren, se arătase aproape fericit să fie capturat, până ce se procopsise cu un bilet numai dus pentru Gitmo.

Al-Mustafa se afla cică la originea bancului care făcea ocolul închisorii când Falk ajunsese prima dată aici: "Cum spargi un joc de bingo al Al-Qaeda? Strigi B-52!"

Cu câteva săptămâni în urmă, se mutase la "hagialâcul" de la Camp 4, unde salopetele erau albe, mâncarea mai bună şi mai multă, plimbările mai lungi şi blocurile de celule în stil de cazarmă.

Tyndall îşi făcu, în sfârşit, apariţia spre sfârşitul întrunirii. El, cel puţin, nu păru deloc surprins să-l vadă pe Falk şi îi oferi o înclinare din cap şi un zâmbet, aşa cum făcea întotdeauna. După aceea, Falk îl luă deoparte, ceea ce nu era greu, din moment ce toţi ceilalţi ieşiseră cât mai repede posibil.

– Îmi încasez plata pentru serviciul pe care ţi l-am făcut, spuse Falk. Trebuie să intru la Camp Echo să-l văd pe

Adnan. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Mitch pufni.

– Uau, îmi ceri cam multe. Se uită în jur, să se asigure că nu mai era nimeni în încăpere. Nu e imposibil, dar presupun că există anumite persoane care nu ar dori să ştii despre asta.

– Tu pari să fii în miezul problemei.

– Nu atât de mult pe cât mi-ar plăcea. Poate îmi spui şi mie ce se întâmplă între Fowler şi Bokamper.

– Va trebui să afli chiar de la ei.

– Destul de corect. Dar nu te pot băga în Echo fără ca echipa de securitate a lui Fowler să nu afle. Poate nu imediat, dar destul de repede. Şi, crede-mă, nu vrei să fi amestecat în ceea ce fac ei.

– Lumea pare să creadă că am fost deja amestecat, aşa că o să-mi asum riscul. Nu am nevoie decât de o oră.

– Pot să-ţi asigur jumătate de oră.

– Mai bine decât nimic. Când?

– Lasă-mă să verific. Problema e că s-ar putea să nu mai stea acolo prea multă vreme.

– Poate ar trebui să aştept până când ajunge înapoi la Camp 3.

– Nu. Vorbesc despre o predare.

– Către Yemen?

– Aşa se zvoneşte.

– Din partea lui Fowler?

– Iartă-mă, Falk. Chiar că nu pot să-ţi spun asta.

– Pot să citesc printre rânduri.

– Nu sunt sigur că poţi. Dar nu te pot ajuta mai mult. Jumătate de oră, dar ţine-o doar pentru tine. Şi să fii gata să te mişti chiar dacă te anunţ în ultima clipă.

– Ştii unde să mă găseşti.

– Am ştiut până în weekendul ăsta. Ce-a fost cu dispariţia ta? Şi cu Pam la gherlă, pe deasupra.

– Dacă chiar nu ştii, e mai rău decât m-am aşteptat.

Tyndall nu mai spuse nimic, se mulţumi să clatine din cap şi să iasă.

În sfârşit, Falk avu şi el ocazia să-şi lase bagajele acasă. Măcar aerul condiţionat continua să funcţioneze. Bună treabă, Harry. Îşi verifică poşta, dar nu era decât un bilet pe o foaie îndoită, de la Whitaker: "În sfârşit, am pus şi eu mâna pe o permisie din locul ăsta păcătos. O săptămână (fir-ar mă-sa a dracului!). Îmi pare rău pentru Pam, dar am auzit că nu e prea rău. Pariez că va fi afară până când te întorci. Îţi ţin pumnii. Nu uita să pui berea la rece. Whit".

Whitaker îşi împlinise, în sfârşit, dorinţa. Foarte bine pentru el. Ori văzuse şi el ce se punea la cale şi hotărâse că nu voia să se găsească prin apropiere când lucrurile ar fi luat-o razna pentru colegul lui de apartament? Poate că altcineva luase decizia pentru el. Se vor bucura, categoric, de mai multă libertate în a trata cu Falk acum, când Whit dispăruse din casă.

Falk dădu draperia din living la o parte, aproape aşteptând să vadă afară un Humvee parcat şi câţiva poliţişti militari pe aleea spre casă. În schimb, atenţia îi fu reţinută de cer. O grămadă de nori se furişa dinspre sud-est, primul semn al lui Clifford.

Stomacul îi chiorăi, aducându-i aminte că era vremea cinei. Bucătăria cantinei de pe plajă nu i se părea acum o opţiune prea apetisantă. Nu vor fi decât mai multe priviri lungi şi alte întrebări. Scoase nişte salată fleşcăită şi o felie de şuncă dintr-un pachet care-şi depăşise cu trei zile data expirării şi le trânti între nişte felii de pâine veche de grâu, şi-şi mancă sendvişul la masa din bucătărie. Un întuneric trist se lăsase deasupra casei, punctat de zgomotul ritmic al robinetului care picura în chiuvetă.

Îşi clăti farfuria, apoi strânse robinetul tare, dar tot mai picura. Încă o treabă pentru Harry. Falk se întrebă ce să facă după aceea. Avea o noapte-ntreagă la dispoziţie, dar nu avea chef de citit, iar în casă nu avea televizor. Hotărî

să-şi verifice e-mailul, conectându-se prin intermediul bazei pe care şi-o instalase în casă. Se întrebă dacă tot Harry făcuse şi treaba asta, dar se gândea că, probabil, chemase vreo firmă privată. Într-un fel, angajaţii ăştia nu erau mai siguri decât Harry. Tipic. Ridici cea mai sigură închisoare din lume, o înconjuri cu. 2 400 soldaţi, iar apoi laşi o firmă privată să-ţi aducă din toată lumea muncitori cu salariul mic, să-ţi instaleze cele mai vitale linii de comunicaţie.

Falk se conectă pentru a descoperi că Perkins, prietenul lui de la FBI, răspunsese cu doar o oră în urmă.

"FYI: numele persoanei din interior este Lawson", spunea mesajul. "Nu mai e la DEA. Salutări, Perkins."

Lawson. Aproape sigur Allen Lawson, de la Global Networks şi aliatul lui Van Meter în echipa de securitate, ca şi rivalul, acum membru al unei societăţi pe acţiuni, al nefericitului Boustani. Părea aproape prea frumos ca să fie adevărat, aşa că Falk trimise un răspuns, solicitând prenumele sau măcar iniţiala respectivei persoane. Dacă era într-adevăr vorba de acelaşi tip, atunci Lawson trebuie să fi fost în termeni destul de buni cu băncile din Cayman şi cea peruviană, pentru a aranja un fel de transfer rapid prin intermediul băncii lui Ludwig. Dar de ce? Ca Lawson să-l aibă la mână pe Ludwig? Prietenul lui, Van Meter, era oricum mai mare în grad ca Ludwig. De ce altceva ar fi avut nevoie ca să fie în avantaj?

Asta îi aminti de Camp Iguana şi de perspectiva sa de invidiat. Chiar dacă îl refuzau, o vizită avea să-i pună totuşi pe gânduri.

Era timpul să plece.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

CAMP IGUANA era o sursă de încurcături într-un loc care, altfel, nu era nici el mai breaz. Era un bungalou alb, pe o pajişte îngustă, cocoţat în vârful unei faleze stâncoase şi înconjurat de un singur rând de gard. Spre deosebire de bariera din jurul Camp Delta, ăsta era de doar patru metri înălţime, fără sârmă ghimpată tăioasă şi nici foişoare de observaţie împrejur.

Deţinuţii înşişi erau cei mai controversaţi - trei băieţi afgani, în vârstă de doisprezece-paisprezece ani când sosiseră aici. De atunci, fiecare îşi petrecuse câte o aniversare în captivitate.

Generalul Trabert continua să îi numească în public "combatanţi inamici juvenili", dar poliţiştii militari care aveau grijă de necesităţile lor zilnice le spuneau simplu "băieţii", ei devenind o *cause celebre* internaţională în rândul celor care criticau Gitmo.

Drept urmare, Camp Iguana era acum "un popas" obligatoriu pentru tururile reprezentanţilor presei făcute la Gitmo, pentru ca autorităţile să le poată arăta cât de curate, spaţioase şi dotate cu aer condiţionat erau celulele. Băieţii erau întotdeauna înghesuiţi în altă cameră, unde li se spunea să nu facă zgomot, câtă vreme reporterii examinau dormitoarele şi zona comună.

Unul dintre cele mai importante lucruri de văzut era o gaură lungă de şapte metri, făcută de autorităţi în plasa de culoare verde a gardului. Astfel băieţii puteau vedea pescăruşi zburând deasupra mării, chestie care îl intriga pe Falk.

Pentru că îşi făcu apariţia neinvitat, îi fu puţin mai dificil să pătrundă înăuntru decât grupurilor de turişti organizate. Un poliţist militar îl chemă la poartă pe sergentul de stat major Wallace, care nu se arătă câtuşi de puţin impresionat de legitimaţia lui Falk de la Birou.

– Băieţii sunt la lecţia de matematică, spuse el. Putem stabili o oră pentru mâine.

– Mă cam grăbesc.

– Poate că şi ei.

Ca şi cum toţi deţinuţii de la Gitmo s-ar fi grăbit. Falk ridică din sprâncene, iar Wallace păru să-şi dea seama de stupizenia observaţiei sale.

– Scuze, dar primim cam multe cereri şi îi cam protejez.

– Înţeleg, spuse Falk. N-o să dureze mult.

În timpul în care nu-şi îndeplinea îndatoririle de rezervist, Wallace era profesor de gimnaziu şi descoperise că cei pe care-i păzea aveau multe dintre observaţiile spirituale, anxietăţile şi toanele elevilor lui de acasă, cu excepţia faptului că acestora dintâi li se adăuga şi frica emoţională de război şi de închisoare.

– Hai să-i luăm prin surprindere, spuse Wallace. Probabil că acum, în timp ce stăm noi de vorbă, sunt în camerele lor.

O clipă mai târziu, poliţistul militar îl conduse înăuntru. Uşa dădea într-o bucătărie mică şi o cameră cu televizor şi mai mică, mobilată doar cu o canapea şi o măsuţă de cafea.

– Au cablu? Wallace zâmbi.

– Aş vrea eu. Numai casete video.

Pe măsuţa televizorului era un întreg teanc de casete VHS. În majoritate, National Geographic, plus câteva filme - *Un prieten adevărat* şi *Colţ Alb.* Filme cu natură, cu arbori frunzoşi, cu peisaje frumoase şi cu foarte puţine personaje. O tablă de şah, cu un joc început, era deschisă pe măsuţa

de cafea. Într-un colţ era un joc *parcheesi*[34] într-o cutie, iar puse teanc la capătul canapelei erau trei caiete şi câteva cărţi de matematică. Singura altă carte la vedere era un exemplar din *George cel curios,* într-o limbă care arăta ca paştu.

Un coridor scurt ducea la dormitoare şi la baie. Nici una din camere nu avea uşă, probabil pentru a diminua şansele deţinuţilor de a se sinucide. Ar fi de-a dreptul jenant.

O faţă castanie se iţi din unul din dormitoare, cu ochi mari, întunecaţi şi cu o privire întrebătoare. Faţa se retrase rapid înăuntru, când băiatul văzu că şi Falk se uita la el. Era greu de închipuit faţa aceea ca fiind a cuiva cărând un AK-47 ori zbughind-o la adăpost, în spatele vreunui bolovan prăfuit, printre dealurile afgane, dar ştia că asemenea lucruri se întâmplă destul de des.

– De fapt, ce-ţi trebuie? întrebă Wallace. Înainte ca Falk să-i poată răspunde ceva, o voce de copil piui de pe culoar.

– Domnuuu' Wallace, vă rog?

Timid, o implorare mai mult decât o întrebare.

– Stai o clipă, îi spuse Wallace lui Falk. Mă întorc imediat.

Falk profită de ocazie pentru a iscodi ceva mai mult. Păşi în mica bucătărie, extrem de curată, cu excepţia resturilor mesei de seară, pe patru tăvi, puse teanc în chiuvetă. Wallace mâncase probabil împreună cu ei. Falk deschise frigiderul şi văzu cutii de suc de fructe şi lapte, un baton de ciocolată şi un pachet de pastramă de vită.

– Ţi-e foame? întrebă Wallace, cu o voce tăioasă. Falk nu-l auzise venind.

– Nu. Eram doar curios.

– Toată lumea e, spuse Wallace, cu un ton dezgustat. Nu-s decât nişte copii. Nu contează ce ar fi putut fi înainte de a sosi aici.

– Sunt sigur că ai dreptate. E totul în regulă cu puştiul?

[34] Joc de origine indiană, cu zaruri şi pioni.

– Doar o întrebare legată de tema pentru acasă. Falk dădu din cap spre aragazul alb şi strălucitor.

– Îşi gătesc singuri?

– Nu e funcţional. Doar pentru raţiuni estetice. O replică pentru vizitatori, fără îndoială. Dar era ceva ciudat totuşi. Atât efort să cari până aici un aragaz cu cuptor, doar ca să se simtă ca acasă. Ori poate fusese aici tot timpul.

– Ce ar fi să-mi spui adevăratul motiv pentru care eşti aici? spuse Wallace.

– Ai auzit probabil de dispariţia soldatului. Acolo, jos, pe plaja Windmill?

– Christoase, iar chestia asta? Tot nu-i ajunge căpitanului?

– Căpitanului?

– Celui de la securitate.

– Căpitanul Van Meter?

– Ăsta. A dat buzna ca sergentul Hulk. I-a speriat de moarte pe băieţi. S-a aşezat pe paturile lor şi i-a chestionat jumătate de oră. Bineînţeles, eu m-am pierdut cu firea şi i-am făcut pe toţi şi mai nervoşi. Aşa că renunţă, n-ai nici o şansă s-o luăm de la capăt.

– Îmi pare rău. Habar n-am avut.

– Voi nu vorbiţi între voi?

– E o problemă cu jurisdicţia. Nu prea ne consultăm reciproc notiţele.

Wallace clătină din cap.

– Ca orice alt afurisit de lucru de aici. Să nu crezi că folosesc limbajul ăsta în faţa băieţilor. Ar trebui să vezi ce dispute aprige au loc în legătură cu cel mai bun mod de a-i stimula. De a le ocupa cât mai mult timp. Ai încercat vreodată să ceri manuale de la Pentagon? în cele din urmă, m-am dus şi am luat cu împrumut câteva de la şcoala de aici, de la bază. De necrezut. Dar poţi primi tot ce ai nevoie de la căpitanul Van Meter.

– Mă tem că nu e chiar aşa uşor.

– Nu e niciodată.

– Uite ce e. N-ar mai trebui să-i deranjez pe băieţi. Sunt doar curios dacă vreunul dintre ei a văzut ceva în noaptea aia.

– Noaptea uşile sunt încuiate.

– Nu au ferestre? Wallace clătină din cap.

– Nu poţi vedea plaja. Din cauza gardului. Nu vezi decât orizontul, departe, pe mare. Iar noaptea, nu vezi chiar nimic.

– Deci, toţi trei au stat înăuntru?

– Aşa i-au spus căpitanului cum-îl-cheamă şi aşa o să-ţi spună şi ţie.

– Atunci, mai bine plec. Te deranjează dacă mai arunc o privire pe afară?

– Orice te-ar putea face să pleci mai repede. Wallace îl conduse până la uşă şi se întoarse. Când vorbi, îşi coborî vocea, ca şi cum nu ar fi vrut să fie auzit de băieţi.

– N-am vrut să mă iau de tine. Dar unul dintre băieţi a avut coşmaruri două nopţi după ce a fost pe aici nătărăul ăla şi nu vreau să se mai repete. Shakeel a fost cel mai şocat dintre ei, dar, cu consiliere psihologică, a făcut progrese vizibile. Nu mi-ar plăcea să văd toată munca asta dusă pe apa sâmbetei.

– Ar trebui să-i spui generalului.

Wallace clătină din cap. Poate că deja încercase.

– Haide să-ţi arăt domeniul.

Pajiştea din spate nu era decât un petic de iarbă maronie, cam de cinci pe opt, cu o masă pliantă şi o poartă mică de fotbal. O minge de fotbal american rămăsese uitată pe jos.

– O folosesc vreodată?

– Îşi mai dau pase. Sunt destul de buni. Ar prefera să joace fotbal european, dar mingea a trecut peste gard acum câteva zile.

– Ah. Şi mai multă rechiziţionare.

– Te-ai prins.

După cum ştia, în plasa gardului era o tăietură lungă. Priveliştea mării era chiar spectaculoasă.

– Nu e de mirare că le place aici.

– De aceea au toate casetele alea cu imagini din natură. Nu le ajunge timpul să înveţe destule despre ocean, peşti şi tot ce e mai legat de mare. Nici măcar nu văzuseră oceanul înainte,să ajungă aici.

Ce loc ciudat să-ţi îmbogăţeşti orizontul. Presupuse că, dacă ar mai fi ajuns vreodată acasă, experienţa de aici le-ar fi putut chiar folosi. Falk se îndreptă spre deschizătură, să arunce o privire mai îndeaproape. Numai dacă-ţi lipeai faţa de gard reuşeai să vezi plaja Windmill. Iar după lăsarea întunericului, aşa cum spusese Wallace, probabil că nu vedeau nimic. Oricum, s-ar fi aflat în camerele lor. Cu alte cuvinte, o pierdere de timp venirea până aici.

– OK, cred că ajunge. Scuze de deranj.

– Nici o problemă, spuse Wallace. Se îndreptară împreună spre ieşire.

– Pleacă acasă curând?

– Aşa s-a tot vorbit. S-au întocmit şi o grămadă de hârţoage. Dar până acum asta-i tot ce s-a făcut.

Falk conduse înapoi, pe lângă Camp America şi închisoare, trecând de punctul de control şi, apoi, luând-o spre casă. Era aproape întuneric şi îl cuprinsese o senzaţie de dezolare, pe când lua curbele. Dintr-un impuls, se hotărî să cotească spre apartamentul lui Pam, de pe Windward Loop. În ultima clipă avea de gând să afle şi el de ce fel de atenţie se bucura. Cu puţin noroc, ea se putea uita pe fereastră să-l vadă. Încă o asemănare cu o idilă din liceu, presupuse el. Băiatul bolnav de dragoste care bătea străzile viselor sale.

Cartierul era liniştit, iar Falk se apropie cât mai încet posibil, fără să atragă prea mult atenţia. Un Humvee era parcat în faţa casei, iar la uşă se afla o santinelă. Deşi ştia

că Pam era în arest la domiciliu, măsurile extreme de securitate îl neliniştiră. Nici măcar nu fusese acuzată de vreun delict. Toate astea erau menite să-l ţină pe el la distanţă? Şi dacă o vizita altcineva? Van Meter ar fi putut probabil să intre direct în casă, în paşi de vals. Şi ce s-ar fi putut spune despre Bo? Care erau regulile pentru el şi cum decursese vizita pe care i-o făcuse în lipsa lui Falk? Se întrebă şi cum reacţionaseră colegele ei de apartament. Poate că erau încă, cu toatele, o familie mare şi fericită, în atmosfera obişnuită dintr-un cămin studenţesc de fete, cu excepţia unei tuşe suplimentare de seriozitate, ca să fie sigure că cei cu care se întâlneau le aduceau acasă la vreme. Fără sărutări furate în pragul uşii. Se împotrivi impulsului de a opri maşina şi conduse mai departe pe Sherman Avenue, cotind înapoi la stânga, spre Iguana Terrace. În starea în care era, s-ar fi putut opri, la fel de bine, la Tiki Bar, dacă nu de altceva, măcar aşa ca să nu fie singur. Cu câteva beri la bord, poate că ar fi dormit mai uşor. Dacă avea noroc, bârfele nu ar mai fi circulat cu atâta intensitate.

Barul era o perspectivă încununată de speranţă. Poate că arestările dăunaseră moralului celor din jur, dar, categoric, nu stinseseră setea oamenilor. Falk hotărî să meargă pe ceva mai tare şi comandă un gin tonic. Era bine botezat, aşa că se întoarse curând după altul, zăbovind la bar şi examinând mulţimea din jur, în căutarea unei feţe familiare.

Ne văzând pe nimeni cunoscut, luă un exemplar rătăcit din *The Wire* de pe un scaun de bar. Programul filmelor merita întotdeauna să fie parcurs, dar, altfel, foaia nu făcea două parale. Văzu, oarecum surprins, că în interiorul ziarului apărea o scurtă poveste despre sosirea echipei lui Fowler. Declaraţia oficială, susţinută de ofiţerul pentru afaceri publice, care era şi autorul poveştii, era că echipa se găsea aici "pentru a face o evaluare a siguranţei şi

eficienţei operaţiunilor curente desfăşurate de J-DOG şi JIG". Ştirea cerea tuturor "să ofere orice ajutor posibil în aducerea la îndeplinire a îndatoririlor lor deosebit de importante". Bla, bla, bla. Lângă text se găsea fotografia lor, toţi trei uitându-se saşiu la soare, ca nişte jucători de golf, în aşteptarea celui de-al patrulea membru al formaţiei. Bo era un pic mai încolo faţă de ceilalţi.

Singura atenţie acordată dispariţiei sergentului Ludwig era o scurtă ştire, referitoare la slujba religioasă la care Falk nu fusese prezent. În ştire se spunea că Ludwig se înecase noaptea târziu la Windmill.

Tocmai făcea ziarul sul, să-l ia cu el acasă, când atenţia îi fu distrasă de nişte nou-sosiţi zgomotoşi, în fruntea cărora se găseau o pereche de poliţişti militari, încă în uniformă. Unul dintre ei îi aruncă o privire ciudată, dând din cap, ca semn de recunoaştere, iar apoi le şopti ceva camarazilor săi.

Grozav, se gândi Falk. Exact ceea ce îşi dorise. Acum, tipul se apropia de el, cu o bere în mână şi dând din nou din cap.

– Tu eşti cel care tocmai a fost la Iguana, nu? Tipul de la FBI?'

– De unde ştii?

– Eram în spate, împreună cu băieţii. Te-am văzut pe fereastră, când tu şi Wallace aţi plecat la o plimbare. Am ieşit din tură exact după ce ai plecat tu.

– Sergentul vostru e din cale-afară de protector.

– E un om bun. Şi copiii sunt buni, într-adevăr. Meritau o soartă mai bună decât să fie răpiţi de talibani şi să li se pună în mână câte un AK. E greu de crezut, nu?

– Mda, cam aşa. Mi se pare că e un război în partea lor de lume.

– Mie îmi spui?

Nici unul nu mai rosti un cuvânt pentru o vreme, iar Falk îşi imagină că omul avea să se întoarcă la prietenii săi.

Numai că zăbovea cu stângăcie, privindu-şi picioarele, în timp ce jupuia eticheta de pe sticla sa de bere.

– Deci, Wallace zicea că nu eşti în gaşcă cu celălalt tip, Van Meter. Un fel de încurcătură jurisdicţională?

– Cam aşa ceva.

Falk ridică din umeri, încercând să nu mintă mai mult decât era strict necesar.

– Păi, să nu-i spui lui Wallace, dar probabil din cauza mea a venit acolo nătărăul ăla.

– Cum aşa?

Poliţistul militar aruncă o privire prudentă împrejur. Falk îl privi mai atent şi văzu că arăta cam de nouăsprezece ani, doar cu patru ani mai în vârstă decât cel mai mare băiat de la Iguana. Copii care păzesc copii, toţi aflaţi departe de casă.

– Poate că n-ar trebui să stăm de vorbă despre asta aici, spuse soldatul.

– Haide. Falk scutură bucăţile de gheaţă din paharul său gol. Lasă-mă să-mi iau altul şi mergem la o plimbare.

Puştiul se duse să le spună prietenilor săi, în timp ce Falk comandă al treilea gin. Apoi, amândoi trecură pe lângă mese, îndreptându-se către apă, în josul unei scurte pante, spre un debarcader îngust, unde se opreau câteodată vasele de excursii. O barcă cu motor bâzâi pe lângă ţărm, în întunericul din ce în ce mai adânc, îndreptându-se spre portul de bărci, cu luminile sale verzi şi roşii aprinse. Debarcaderul se mişca în sus şi în jos, odată cu valurile provocate de siajul bărcii, scârţâind şi lovindu-se de palisadă.

Aici era, uneori, ascunzătoarea ideală pentru cei de la bar. Pentru cei care simţeau o bruscă înţepătură de dor de casă, între pahare, era un refugiu unde se puteau aduna, înainte de a se întoarce la prietenii lor. De asemenea, slujea ca teren de testare pentru bărbaţii şi femeile care se gândeau să se cupleze în seara aia, un loc unde să vadă

cum stau lucrurile la capitolul intimitate. Pam şi Falk veniseră aici în seara când ea i-a luat lui, prima dată, o bere, o amintire care îi trecu ca un junghi prin piept. Se gândi la ea, încuiată în casă, pedepsită, lipsită de orice privilegii, totul din cauză că băiatul rău cu care era prietenă îl călcase pe bătături pe unul dintre profesori.

Singurele persoane care mai erau aici astă-seară erau un tip şi fata cu care avusese întâlnire, mângâindu-se departe de strălucirea unui felinar. Falk îl conduse pe poliţist în partea opusă, chiar aproape de marginea apei.

– Cum te cheamă, soldat?

Puştiul privi în jos şi văzu că plăcuţa cu numele mai era încă fixată pe tunică. Nu puteai avea încredere deplină în puştii ăştia, se gândi Falk.

– Scuze, zise, rupând plăcuţa adezivă de la locul ei. Specialist Hilger. Din Kentucky.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Totul s-a întâmplat din cauza a ceva ce mi-a scăpat, într-o seară, i-am spus unuia dintre băieţi, la cină, despre unul dintre copii, Shakeel. Are treisprezece ani şi are coşmaruri noaptea. În unele săptămâni, chiar în fiecare noapte. Se trezeşte ţipând, lac de sudoare. În cele din urmă, ne-am gândit că cea mai bună cale să-l liniştim era să-l scoatem afară. E împotriva regulamentului - se presupune că nu mai trebuie lăsaţi afară după căderea serii. Dar, la naiba, funcţionează şi e mai bine decât să-l lăsăm să-i trezească din somn pe ceilalţi. Iese afară în lumina lunii, unde poate să audă valurile lovindu-se de stânci. Oricum, s-a aflat, cum se întâmplă întotdeauna, iar căpitanul ăsta, Van Meter, trebuie să fi auzit.

– Şi s-o fi gândit să stea niţel de vorbă cu Shakeel.

– Exact.

– Ar fi fost bine ca Wallace să-mi fi povestit lucrurile astea.

– Cred că s-a gândit că n-avea rost. Shakeel i-a spus lui

Van Meter că nici n-a ieşit din casă în noaptea aceea. Aşa că n-avea rost să-l mai interogheze atâta pentru nimic.

– Dar de ce îmi spui abia acum? Ştii că nu pot face nimic în legătură cu Van Meter.

– Pentru că Shakeel *a fost* afară în noaptea aceea. Iar eu, la fel. Era ultima mea săptămână de serviciu de noapte şi stăteam la masa pliantă, fumând, în timp ce Shakeel se plimba încoace şi încolo. Eram amândoi prea speriaţi să-i spunem nătărăului de Van Meter, aşa că nu i-am mai spus nici lui Wallace. Dar m-am gândit că cineva trebuie să ştie. Aşa ca să se lămurească treaba.

– Sau ca să-ţi aperi ţie fundul. Hilger scutură viguros din cap.

– Nu. Aş fi bucuros să-mi ia cineva toate astea de pe cap. Poate mă trimit şi acasă. Dar Shakeel încă mă îngrijorează. Ar trebui să plece acasă. Toţi trei ar trebui, dacă superiorii renunţă s-o mai amâne atâta. Numai că, dacă Van Meter descoperă că Shakeel l-a minţit, atunci… Hilger ridică din umeri. Numai Dumnezeu ştie ce s-ar putea întâmpla. Poate rămâne aici până o împlini optsprezece ani. Apoi o să-l mute la Delta şi nimeni n-o să mai dea pe ei nici o ceapă degerată.

– Am priceput. N-o să deschid gura.

– Tot nu înţelegi? Shakeel nu numai că era acolo, afară, ci a şi văzut ceva. Acolo, pe apă. În aceeaşi noapte în care sergentul a fost dat dispărut.

Falk se uită repede împrejur, uluit şi brusc îngrijorat. Cu greu s-ar fi simţit mai descoperit chiar dacă cineva le-ar fi lansat o grenadă la picioare. Puştii care se pipăiau, văzându-şi de treabă la numai câţiva paşi mai încolo, era, după toate aparenţele, complet cufundaţi în ceea ce făceau. Gândeşte-te în termenii OPSEC.

– Hai să mergem pe debarcader, spuse Falk, aruncând o privire în jur. Şi nu vreau ca nici măcar un cuvânt din toate astea să ajungă în altă parte. Ne-am înţeles?

– Sigur. Şi eu aş prefera aşa.

Scândurile trosniră sub paşii lor, în timp ce se îndreptau spre capăt, dincolo de cercul de lumină aruncat de o lampă montată pe un stâlp. Un peşte plescăi la suprafaţă şi dispăru din nou în adânc.

– Şi ce a văzut?

– O barcă. Nu una mare. Una din alea mici, de cauciuc.

– Gonflabilă?

– Da. Cum folosesc trupele de comando.

– Tu ai văzut-o?

Hilger clătină din cap.

– Eram ameţit, pe jumătate adormit. Nu mi-a spus până în noaptea următoare. Cred că l-a speriat, de parcă ştia că era ceva ce nu ar fi trebuit să vadă.

– Dar nici măcar nu se vede plaja de acolo.

– Nu era pe plajă. Barca tocmai trecea pe acolo, dincolo de punctul unde se sparg valurile.

– În ce direcţie?

– Spre est.

– Înapoi spre Camp America? Spre partea cubaneză? Hilger dădu din cap.

– Toţi trei.

– Cum? Erau trei bărci?

– Trei oameni. O singură barcă. Atâţia a văzut Shakeel. Falk chibzui o clipă. Ceva nu se potrivea.

– În noaptea aia nici măcar nu era lună. Cum ar fi putut el să vadă ceva şi cu atât mai puţin să mai numere şi capetele?

– Din cauza luminilor de la noi. Le lasă aprinse toată noaptea. Nu-s atât de strălucitoare ca cele de la Delta, dar orişicât. A văzut totul, aşa cum mi-a spus. N-ar fi avut nici un motiv să inventeze. Şi ştiu precis că n-a auzit nimic niciodată despre sergentul ăla.

– Şi era sigur că erau trei?

– Da.

– Şi de ce nu i-a spus lui Van Meter?

– Cum am spus. Sunt copii. Eu nu eram acolo când a trecut Van Meter. Am auzit mai târziu. N-aş fi putut suporta dacă Shakeel ar fi fost arestat şi ţinut aici toată viaţa.

– Şi crezi că asta s-ar putea întâmpla?

– Aşa le-a spus Van Meter la toţi trei. Dacă mă minţiţi, nu mai ieşiţi niciodată de aici.

– Un drăguţ, ca întotdeauna.

Ca să nu mai spunem că era un anchetator de doi bani. Alt dobitoc, care se uitase la prea multe filme poliţiste, unde cretinii implicaţi în conflict puneau mâna pe toate lucrurile bune.

– Şi pe urmă, îmi închipui că, dacă trei tipi fac pe nebunii într-o bărcuţă şi unul dintre ei se îneacă, în cele din urmă unul dintre ceilalţi vrea să mărturisească, nu? Iar dacă nu... Ridică din umeri. Atunci, cred că va trebui să trăiască cu povara asta.

– Asta crezi tu că s-a întâmplat? Trei tipi care ies la o plimbăricăă după lăsarea întunericului? Poate intrând chiar şi în zona interzisă, doar ca să se distreze?

– Ce altceva ar fi putut să fie?

– Habar n-am.

Numai că lui Falk orice tip care se dădea peste cap să-şi scoată mai întâi portofelul şi cheile mi i se părea gata să facă fapte necugetate. O barcă gonflabilă era exact genul de ambarcaţiune în care Ludwig ar fi fost cel mai puţin dornic să se urce.

– Bine, nu-ţi mai bate capul, Hilger. Ai făcut foarte bine că mi-ai spus.

– Sper. Recunosc, era cât pe ce să n-o fac din cauza a, ştiţi, din cauza a ce spune lumea.

– Şi anume?

– Păi, ştiţi şi dumneavoastră. Chestiile obişnuite pe care le auzi despre vorbitorii de arabă. Unul dintre băieţii din grupul meu a spus că el credea că şi tu faci parte dintre ei.

– Bine, ştii cum sunt zvonurile. Cum am spus, ai făcut ce trebuia.

– Mulţumesc, domnule.

Hilger plecă, tropăind înapoi, în sus pe deal, până la camarazii săi, fără să mai rostească vreun cuvânt, iar Falk se uită în urma lui de pe debarcaderul care se legăna. Cuplul de îndrăgostiţi dispăruse. Falk îşi scutură capul, gândindu-se la toate poveştile care trebuiau să circule prin bază. Îl făcu să se întrebe din nou ce-o fi putut să spună Pam. Poate că Bo avea dreptate, iar ea avea să povestească totul, ca să-şi salveze pielea.

Continuă să se gândească la toate astea, pe când se îndrepta spre o masă singuratică, de la capătul barului, terminându-şi cel de-al treilea pahar de gin, iar apoi începându-l pe al patrulea. Până atunci, fiersese destul ca să conceapă un plan să afle mai multe şi cunoştea singura persoană care l-ar fi putut ajuta să-l aducă la îndeplinire.

Se întoarse la maşină, băgă cheia în contact şi se sprijini de volan, pentru a-şi aduna ultimele rămăşiţe de atenţie. Ultimul lucru de care avea nevoie era să bage maşina într-un şanţ, ori un cactus, ori să fie oprit de o patrulă pentru conducere în stare de ebrietate. Dădu drumul la motor şi porni în noapte, verificându-şi oglinda la fiecare curbă, ca să se asigure că nu era urmărit.

Ultima cotitură era greu de găsit în întuneric. Era şi mai greu să intre pe aleea de coral cu farurile stinse. Coborî geamul, când se opri lângă magazia de tablă ondulată, ascultând ticăitul motorului, metronom pentru corul ca de castaniete al gâzelor de noapte. Stinse lumina din tavan înainte să deschidă uşa maşinii şi se răsuci în scaun să se asigure, încă o dată, că nu-l urmărise nimeni.

Scoase din servietă un carnet şi un creion, apoi rămase pe gânduri câteva clipe, hotărându-se ce avea să scrie. Dacă biletul ar fi căzut în mâna cui nu trebuia, voia ca instrucţiunile să fie destul de vagi, pentru a nu trezi

suspiciuni.

"Am nevoie să mai verifici o dată aerul condiţionat de la Iguana Terrace", mâzgăli el în întuneric, sperând că va putea fi totuşi lizibil. "Zdroncăne ceva în spatele orificiului de ventilare. Mulţumiri. Falk."

Gândindu-se mai bine, adăugă şi un P.S.: "Cu cât mai repede, cu atât mai bine".

Îndoi biletul de două ori, scrise deasupra "Pentru Harry", iar apoi se duse spre uşa închisă cu lacăt şi prinse biletul în spatele zăvorului. Îşi îndreptă privirea spre cer. Tot noros. Cu puţin noroc, ploaia va ţine până dimineaţă.

Până când ajunse acasă, se hotărâse ce să spună în cel de-al doilea bilet, pe care-l scrise în timp ce stătea pe alee. De data asta, îndoi hârtia şi mai strâns, înainte de a-şi croi drum în spatele casei, în întuneric. Împinse în lături crăcile de jos ale unui arbore de cauciuc, ca să ajungă la aparatul de aer condiţionat care ieşea în afară, pe geamul livingului. Îndesă biletul într-o crăpătură a orificiului de ventilare. Frunzişul îi va împiedica pe vecini să vadă atât biletul, cât şi pe Harry. Problema era dacă Harry va avea timpul să şi facă ce-l rugase Falk.

În intimitatea casei, înghiţi trei pastile de Advil, să ţină la distanţă durerea de cap pe care o căpăta aproape întotdeauna din cauza ginului. Apoi, cu sentimentul că făcuse deocamdată tot ce putuse, se dezbrăcă până la chiloţi şi se strecură între cearşafurile reci.

De îndată ce-şi puse capul pe pernă, se întrebă dacă Perkins îi răspunsese de la Washington. Deschise laptopul, aşezat la picioarele patului, ecranul acestuia răspândind o sclipire vaporoasă în timp ce îşi croia drum către serverul de e-mail. Nu era nici un mesaj. Destul de ciudat, şi mesajul anterior de la Perkins părea să fi dispărut.

Îl ştersese oare din greşeală? Nu era în coşul de Delete. Simţind un nod de panică în gât, dădu un clic pe Send. Şi propriul lui mesaj către Perkins dispăruse. Şters fie de un

intrus, fie de un iubitor al poştei electronice în altă parte pe teritoriul bazei, încuiat într-o odaie fără ferestre, unde OPSEC nu dormea niciodată.

Falk nu ştia dacă să se simtă jignit, speriat ori amândouă, dar sări din pat, în picioarele goale. Ce îi trebuia acum cel mai mult era o bere şi o plimbare pe pajişte, să-şi calmeze nervii, numai că nu părea cel mai inteligent gest după paharele de gin. Apoi, ştia că afară se va simţi vulnerabil. O ţintă uşoară.

În concluzie, rămase pe loc, analizându-şi opţiunile. Nu era decât el şi cei patru pereţi ai dormitorului, parcă mai strâmţi ca de obicei. Chiar şi în cele mai proaste zile ale sale ca puşcaş marin, Stânca nu i se păruse niciodată atât de mică.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

SEDAT DIN CAUZA ginului, Falk dormi până la nouă şi jumătate. Era la fel de bine şi aşa, se gândi el. Dacă ziua avea să decurgă cum fusese planificat, va avea nevoie de orice gram de energie în plus.

Din fericire nu era nici o urmă de mahmureală. Şi în plus, alt noroc: nu plouase. Verifică aparatul de aer condiţionat şi descoperi că Harry recuperase biletul în timp ce el dormea. Până aici, toate bune.

Prioritar în agenda sa mentală era să verifice semnăturile în baza cărora se efectuaseră interogatoriile la Camp Delta, aşa că îşi făcu o cafea, în timp ce răsfoia dosarul sauditului pe care trebuia să-l ancheteze, Khalid al-Mustafa. Informaţia confirma că Mustafa fusese bine stors ca o sursă utilă. Observaţiile făcute de echipa Biscuit erau deosebit de revelatoare: "Familie aristocratică şi educaţie universitară la Londra. Pronunţie cizelată. În general, atitudine cooperantă faţă de interogatoriu. Khalid al-Mustafa este un diletant în rândul celor angajaţi, un «gentleman jihadist», după cum observa unul din anchetatori. Ideea aventurii în străinătate l-a atras mai mult din punctul de vedere al cuceririi personale decât din cel al fervorii religioase. Adeseori, îşi înfrumuseţează relatările narative, o tendinţă venind din dorinţa de a-şi şlefui imaginea despre sine ca om de acţiune. Din relatările tovarăşilor săi, rezultă că în timpul primelor sale unsprezece luni în Afganistan a acumulat doar puţine responsabilităţi de conducere. Cel mai probabil este că participarea sa întâmplătoare a fost tolerată datorită valorii

portofoliului financiar al familiei sale la Jeddah. Pare dornic să furnizeze orice informaţie necesară pentru a-şi asigura eliberarea. Se recomandă în mod deosebit ca orice informaţie de la acest subiect să fie verificată de două ori."

Grozav. Era gata să piardă o oră stând de vorbă cu un mincinos volubil, un tătic zaharisit al Al-Qaeda, căruia îi plăcea să fie fotografiat cu un iatagan, dar era mai îndemânatic cu un carnet de cecuri. Un preţ destul de mic de plătit, presupuse el, pentru că va reuşi să pună mâna pe înregistrări.

Securitatea strânsese şi mai mult şurubul cât lipsise el. Îi luă peste jumătate de oră doar ca să treacă de poartă. Proceduri care, în mod normal, ar fi durat câteva secunde se lungiseră la minute când mai întâi prima santinelă, iar apoi încă una verificară şi răsverificară legitimaţia şi autorizaţiile lui. Nu era de mirare. Dacă un paznic de la Camp Iguana auzea nişte zvonuri legate de vorbitorii de arabă, nu putea decât să-şi închipuie peste ce puteau da cei de la Delta.

Un sergent mai cooperant îl salută la comandamentul poliţiei militare. Falk trecu numele lui Mustafa pe un clipboard, împreună cu o serie de numere şi cifre de cod. Scrise în total şapte caractere, cu o liniuţă după primele trei, ca un număr de telefon. Prefixul - o literă urmată de două cifre - identifica grupul şi echipa. Al lui Falk era S04, numărul echipei a patra din grupul saudit-yemenit. Ultimele patru cifre identificau individul abordat.

Unii dintre anchetatori îşi făcuseră un hobby din a încerca să observe şi să memoreze numele prietenilor şi colegilor, transformându-l într-un truc de cârciumă, menit să-i distreze (ori să-i înspăimânte) pe tovarăşii lor de pahar. Falk dăduse peste numărul lui Tyndall după ce-l urmărise într-o după-masă dincolo de gard, păstrându-l în memorie doar pentru că simţea că un om al Biroului avea obligaţia să stea cu ochii pe concurenţă.

Potrivit unui zvon, CIA cunoştea oricum toate numerele, având acces deplin la lista master pusă la dosar la Palatul Roz.

– Oh, ai venit pentru Mustafa, spuse sergentul. O să fie încântat. N-a mai avut un client de câteva săptămâni. Ar trebui să aibă tot felul de noutăţi pentru dumneavoastră.

– Deci tot un vorbăreţ a rămas? Sergentul zâmbi şi făcu un gest de lehamite.

– Când e în curte, toţi ceilalţi abia îl pot face să-şi fină gura. Şi, cum engleza lui nu e prea rea, toţi poliţiştii sunt şi ei la curent.

Era de mirare că nici unul dintre deţinuţi nu încercase să-i facă vreun rău. În general guralivii trezeau doar încruntări în rândul celor de la Camp Delta. Şi pe urmă, cineva răzbunător probabil că nu ar fi ajuns la hagialâcul de la Camp 4.

– Vi-l aducem noi la vorbitor, spuse sergentul.

– Grozav. A, şi dacă nu vă deranjează prea mult, ar trebui să verific câteva dintre foile recente cu semnături la ieşirea din serviciu. Să-mi împrospătez memoria.

– Vreţi să spuneţi astea? Bătu cu degetul pe clipboard.

– Astea, plus cele din ultimele câteva săptămâni. Trebuie să văd şi graficele de serviciu ale schimburilor MP. Ştii cum e Biroul. Trebuie să pui punctele pe toate i-urile şi liniuţa pe toate t-urile, ca să nu creadă că ţi-ai petrecut toată vremea numai pe plajă.

– Nici o problemă, spuse sergentul, nechitit să facă din ţânţar armăsar. Vi le pregătesc eu cât staţi de vorbă cu Mustafa. Doriţi înregistrările MP de la Camp?

– De fapt, de la Camp 3. Acolo am lucrat mai mult în ultima vreme.

Aceste cuvinte îi cam tăiară sergentului din elan. Deţinuţii de la Camp 3 erau cazurile mai dificile. Dar, în cele din urmă, dădu din cap şi spuse că va face tot posibilul.

– Perfect. O să menţionez în raport şi amabilitatea

dumitale, sergent...

– Badusky, spuse, dezlipindu-şi banda adezivă ca un fermoar de trenci. Sergent Phil Badusky. De la a 112-a.

MUSTAFA PĂREA, într-adevăr, încântat să iasă din curte. Ideea aerului condiţionat nu-i era, nici ea, prea dezagreabilă. Poliţistul militar nu se mai obosi să-i fixeze fiarele de la picioare de podea, odată ce îl aduseră, iar Mustafa insistă să vorbească în engleză. Stăpânea limba mai bine decât îşi amintea Falk.

– Am mai exersat, spuse el cu un gest larg. Când m-am dus la şcoală, la Londra, vorbeam bine, dar apoi am cam ruginit. Aşa că acum mă străduiesc de fiecare dată să vorbesc englezeşte. Îi învăţ şi pe ceilalţi din blocul meu. O să-mi folosească la afaceri, când o să mă întorc acasă.

– Presupunând că te mai întorci.

– O să mă întorc. Într-o zi, o să plecăm cu toţii acasă. Nici măcar Donald Rumsfeld nu mai vrea să ne hrănească pentru totdeauna. Apropo, ar trebui, te rog, să-i spui bucătăresului de la bucătărie. Bucătăres? E corect?

– Bucătar.

– Atunci, bucătar. Sau *chef.* Da, *chefe* mai bine. Poţi să-i spui *chef*-ului c-am zis eu să nu ne mai dea ouă fierte la micul dejun. Sunt verzi înăuntru şi uscate. Gata cu ouăle fierte.

– O să pun o vorbă bună.

Falk discută pe marginea unor subiecte mai vechi, de dragul protocolului şi petrecură câteva minute revăzând numele celor din unitatea lui Mustafa, trecând în revistă rolurile şi mişcările lor pe vremea când fusese în Afganistan. Amândoi se plictisiră în curând, iar Falk nu se mai împotrivi când Mustafa îşi manifestă dorinţa de a flecări. Atunci, Mustafa îl prinse pe picior greşit.

– Auzi, spune-mi şi mie care dintre voi este puşcaşul marin? Eşti cumva tu?

– Puşcaşul marin?

– Cel despre care se spune că îi cunoaşte pe cubanezi. E adevărată povestea asta?

Falk simţi că ia foc. Ştia că pentru un ochi antrenat, trebuie să se fi aprins ca un bec de alarmă. Era, oare, acelaşi fir pe care îl deşirase mai devreme Pam?

– Uite, eu chiar că nu…

– Precis că trebuie să fi auzit şi tu de aşa ceva, nu?

– Nu pot să spun că am auzit. Aşa vă omorâţi voi timpul, înăuntrul gardului, inventând treburi despre noi?

– Oh, nu, n-a venit de la unul dintre noi. Era de la unul dintre voi.

– De la noi?

– De la cei care ne interoghează. Din întrebări, nu din răspunsuri. Ăştia noi, care tot pun întrebări, ei ne-au spus.

– Care "ăştia noi"?

– Doi dintre ei. Cu multe întrebări ciudate. Trebuie să fi auzit şi tu chestia asta. Acum, nu faci decât să te joci cu mine.

Ce ar fi putut să spună? Fiecare răspuns posibil ar fi dus undeva, pe un drum periculos. Era bucuros că îşi recăpătase stăpânirea de sine înainte ca vicleanul de Mustafa să fi observat. Un deţinut mai atent - ca Adnan, de exemplu - şi-ar fi dat seama imediat. Se gândi să mai întrebe despre "cei noi", dar asta n-ar fi făcut decât să alimenteze moara de zvonuri. Aşa că se îndreptă în scaun, încercă să arate cât mai lipsit de interes posibil şi îl ghidonă pe Mustafa spre alte subiecte. În doar câteva minute, erau amândoi plictisiţi din nou, iar lumina dispăruse din ochii lui Mustafa.

Mai târziu, întors la sediul poliţiei militare, Falk încă medita la implicaţiile poveştii lui Mustafa, când sergentul Badusky dădu buzna pe uşă cărând un registru şi un dosar verde.

– Poftiţi, domnule. Graficul de ture/ronduri al poliţiei

militare la Camp 3 este în registru, iar cererile semnate de anchetare, în dosar. Sunt de-acum o lună.

– Mulţumesc. N-ar trebui să dureze mult.

– Cât timp aveţi nevoie. Afacerile astea merg mai greu. Aşa a fost toată săptămâna.

Falk îi căută pe yemeniţi, ceea ce nu era greu, deoarece îi ştia pe toţi după nume, chiar dacă, uneori, câte o listă de serviciu din orice ţară islamică părea să includă cel puţin o duzină de tipi pe care îi chema Muhammad.

Începu cu dosarul de-acum patru săptămâni, iar primul nume pe care-l găsi fu cel al lui Adnan, o sesiune la ora patru după-masa, cu douăzeci şi patru de zile în urmă, în cabina numărul trei. Numerele echipei şi ale legitimaţiei anchetatorului erau ale sale. Încă doi yemeniţi se găseau pe aceeaşi pagină, amândoi alocaţi altor membri ai echipei sale. În următoarea săptămână, găsi mai multe astfel de notiţe, cu unii dintre subiecţii yemeniţi alocaţi şi altor echipe care făceau parte tot din grupul saudit-yemenit. Încercă să-şi amintească câteva nume şi chipuri. Erau oameni rezonabili, care i-ar fi anchetat pe subiecţii respectivi într-o manieră firească. Ori de câte ori apărea numele lui Adnan, era urmat de propriul său număr. Nici nu s-ar fi aşteptat la altceva.

Nimic nu părea ieşit din comun, până la o referinţă de acum două săptămâni, într-o marţi, la 8.20 p.m., când alt yemenit fusese scos la interogatoriu. Era o oră ciudată pentru anchetă, în timpul pauzei dintre orele de zi şi vârful de activitate, care începea de obicei la 9 sau 10 p.m. Era o oră când majoritatea analiştilor şi anchetatorilor se relaxau după cină fie acasă la ei, fie la Tiki Bar.

Falk urmări cu degetul, de-a lungul paginii până la coloana finală, dar în locul unde ar fi trebuit să apară numărul unui anchetator şi al echipei sale nu erau decât iniţialele "OGF-NCOIC", mâzgălite cu o mână rigidă.

– Ce naiba, murmură el.

– Vreo problemă? întrebă Badusky, ridicând ochii din revista sa.

– Mda. Spune-mi şi mie ce înseamnă asta. Întoarse pagina invers, în timp ce Badusky se apropia să arunce o privire.

– Păi, NCOIC este…

– Subofiţer la comandă. Cu asta sunt obişnuit, dar ce caută în locul unei legitimaţii de anchetator?

– Pentru că subofiţerul scotea deţinutul pentru o OGF, o sesiune la o unitate din afara închisorii. De obicei, Camp X-Ray. Câmpul ăla abandonat, cu toate vechile cuşti. Unora le place să-i ducă pe deţinuţi acolo, pentru că schimbă decorul. Îi cară cu camionul noaptea prin junglă. Se presupune că ar trebui să-i sperie de moarte.

Falk auzise de această tactică, dar nu cunoştea pe nimeni care să o fi şi pus în practică. Suna aproape ca o farsă, o tuşă de gotic tropical. Presupuse că ar putea fi chiar înspăimântător să fi dus la Camp X-Ray, acum pustiu şi acoperit aproape în întregime de viţă sălbatică.

– Cred că e logic. Dar n-ar trebui totuşi să fie şi un număr de legitimaţie?

– Ar trebui să-l întrebaţi pe subofiţerul din tura aceea. Îl găsiţi în registru.

Mai întâi, Falk examină restul foilor de scoatere, să vadă dacă mai apăreau şi alte notaţii misterioase. Găsi câte una în fiecare dintre următoarele cinci zile. Fiecare dintre acestea implica un deţinut yemenit şi fiecare avusese loc între 8.10 şi 8.45 p.m. Aceasta însemna că erau şase în total, în zile succesive. Fiecare dintre ele implica un alt deţinut yemenit, ultima având loc într-o duminică, nouă zile înainte. De ce se opriseră? Ştia cel puţin şase alţi yemeniţi cu care încă nu vorbiseră, iar unul era Adnan.

Deschise registrul de serviciu al MP, îi luă vreo câteva clipe să se orienteze, iar apoi reveni la marţea de acum două săptămâni. Găsi schimbul de la 8 p.m. la 2 a.m.

pentru Camp 3 şi recunoscu scrisul rigid, pe care îl văzuse deja pe foile de ieşire. Semnătura fu cea care făcu să i se învârtă capul: "Sergent Earl Ludwig, compania 112-a a MP."

Ludwig fusese subofiţerul la comandă la ora aceea, în fiecare din următoarele şase zile. Tot el fusese de serviciu şi lunea următoare, când nimeni nu mai semnase pentru ieşiri la Camp X-Ray. Ziua următoare, marţi, Ludwig nu se mai prezentase la lucru. Fusese noaptea în care dispăruse în largul mării, într-o barcă gonflabilă, îndreptată spre apele cubaneze, împreună cu doi necunoscuţi.

Falk se întoarse la paginile cu semnăturile de ieşire şi revăzu mai îndeaproape ultimele trei săptămâni. Reveni la pagina pentru ultima miercuri - ziua de după dispariţia lui Ludwig şi ziua în care vorbise ultima dată cu Adnan - şi căută yemeniţi. Găsi rapid propria semnătură de scoatere a lui Adnan, în susul paginii, la 2.30 a.m. Aşa cum trebuia să fie. Dar, în josul paginii, văzu că Adnan mai fusese scos o dată, la 11.54 p.m. Era altă referinţă la OGF, însemnând că cineva îl dusese la Camp X-Ray, încă înainte de transferul lui la Camp Echo. De data asta, era numărul de identificare al unui anchetator, număr pe care Falk nu-l putu recunoaşte. Ştia numai că nu aparţine nici uneia dintre cele trei echipe care aveau regulat de a face cu yemeniţii.

Falk se întoarse cu gândul la ziua aceea, încercând să-şi aducă aminte ce anume făcea la ora respectivă. În mare, îşi aminti cât de obosit se simţise, din cauza orelor lungi de muncă de după dispariţia lui Ludwig. Fusese chemat la poarta de nord-est să recupereze trupul lui Ludwig, după-amiază. Apoi, îi întâmpinase pe Bo şi pe cei din echipa de cercetare, la Leeward Point, în jur de 7 p.m., înainte să se retragă la Tiki Bar, după care avusese o întâlnire târzie cu Pam. Trebuie să o fi lăsat acasă în jur de unsprezece. Semnătura de scoatere din penitenciar apăruse în cursul orei următoare.

Falk nu-şi putea imagina tactica utilizată, cu atât mai

puţin în cazul tensionat a lui Adnan. Poate că din cauza asta se hotărâseră să-l mute la Camp Echo. Notă numărul de identificare şi, apoi, frunzări restul paginilor, dar fără să mai găsească ceva care să-i atragă atenţia.

Atunci îşi aminti de rugămintea lui Bo: "Adu-mi paginile, nu doar nişte copii". Era un ordin direct, numai că Badusky stătea doar la câţiva paşi distanţă.

– Numerele astea de identificare pentru anchetatori - aveţi pe undeva o listă master a lor?

Badusky clătină din cap, acum privindu-l pe Falk cu suspiciune.

– Asta ţine de comandament, spuse el. Dar, apropo, nu mi-ai spus deloc cum te cheamă. Vreau să spun, în mod normal n-ar trebui să întreb, dar ai menţionat ceva legat de Birou, ceea ce e grozav. Am crezut că îţi urmăreşti propriul orar. Dacă îi verifici pe alţii, o să-mi trebuiască o identificare mai bună. Dacă nu te deranjează…

– Falk. Revere Falk, agent special la FBI. Badusky îl puse să-l spună pe litere, iar apoi îl scrise cu grijă.

– Şi ce-i cu excepţiile astea OGF de aici? N-ar trebui ca toate să includă un număr de identificare, în loc de indicele unui subofiţer?

– Probabil, spuse Badusky, cu o voce care trăda că şi-ar fi dorit să nu se fi băgat niciodată în chestia asta. M-am cam mirat şi eu când mi-ai arătat.

– Există vreo înregistrare a acestor şedinţe?

– Nu, din câte ştiu eu.

– Ai putea să verifici, doar ca să fii sigur. Cine-i comandantul tău?

– Îl chem imediat, spuse Badusky, acum încordat ca o strună.

De îndată ce trânti uşa după el, Falk rupse cu grijă fiecare dintre paginile cu referinţe OGF, plus filele cu zilele corespunzătoare din registrul de serviciu al MP. Le îndoi şi le puse în servietă, apoi puse totul în ordine, aşezând

registrul şi dosarul cu semnăturile de ieşire a deţinuţilor înapoi, pe biroul sergentului.

Câteva clipe mai târziu, Badusky intră din nou, însoţit de un căpitan prost dispus, care i se adresă cu glas ridicat, înainte ca Falk să fi avut măcar timpul să se prezinte.

– Îmi pare rău, domnule, dar va trebui să vă rog să părăsiţi incinta, imediat.

– Nu e nevoie să vă enervaţi, domnule căpitan, oricum eram pe picior de plecare. Mai am o singură întrebare, în legătură cu acele notaţii speciale.

– Răspunsul e nu, nu ţinem un registru separat. Dacă vrei alte detalii, va trebui să te adresezi subofiţerului în chestiune.

– Asta o să fie cam greu, spuse Falk. Era sergentul Earl Ludwig.

Badusky şi căpitanul schimbară între ei priviri surprinse, rămaşi, dintr-odată, fără cuvinte.

Falk se strecură uşor printre ei, croindu-şi drum până la uşă.

În afara porţilor, Falk se uită în sus. Clifford începuse să-şi facă simţită prezenţa. Vântul era acum mai puternic, iar nori zdrenţuiţi alergau pe cer, spre apus. Arăta a ploaie, dar nu căzuse încă nici măcar o picătură. Era prea cald să stea în maşină, aşa că porni motorul, să pună în funcţiune şi aparatul de aer condiţionat, în timp ce cerceta harta bazei. Drumul pe care îl interesa era nepavat, şi nu va fi uşor de văzut, decât dacă ştia exact unde să se uite. Conduse înapoi, pe la punctul de control, ocolind, în sus şi în jos, pe calea Kittery Beach, spre Bay Hill. Apoi coti la stânga, în sus, pe un drum şerpuit, pavat, care îl duse în punctul cel mai înalt al bazei, dealul John Paul Jones.

Puşcaşilor marini le plăcea să alerge, din când în când, până în vârful dealului, doar ca să dovedească faptul că sunt în stare, stabilindu-şi linia de miră după drapelul care flutura în vârf. Dealul era împănat cu amintiri ale Războiului

Rece: amplasamente de artilerie, care fuseseră de mult abandonate, o staţie radar, plus gropi individuale pentru puşcaşi, şi ele acum goale.

Ultimele planuri ale Pentagonului vizaseră ridicarea unui şir de mari instalaţii eoliene, menite să mai uşureze presiunea asupra centralei electrice pe bază de motorină, a cărei funcţionare era din ce în ce mai scumpă în fiecare zi, din cauza aceloraşi revoluţii care aduseseră deţinuţi la Camp Delta.

Falk conduse pe lângă staţia radar, făcându-le din mână nu prea convins celor din echipa de serviciu, care stăteau sub un cort umbros. Ceva mai încolo se opri, când crezu că găsise bifurcaţia dorită, o cărare de coral pisat, care ducea în jos, spre faleză. Se întoarse şi-şi croi drum, centimetru cu centimetru, înainte, în timp ce Plymouth-ul scârţâia din toate arcurile şi amortizoarele sale îmbătrânite.

După un sfert de milă, ajunse la destinaţie. Era o altă poziţie cu corturi, săpată în coasta dealului, ocupată de câţiva rezervişti de la marină, din New Jersey, membri ai unităţii combatante mobile din interiorul ţărmului. Montaseră un binoclu supradimensionat pe un pivot, de-a lungul peretelui cu faţa la mare. De aici, de sus, nimic nu se putea mişca pe oceanul de dedesubt fără ca băieţii ăştia să vadă, deşi Falk se întreba cât mai era vizibil după lăsarea întunericului, chiar cu ochelari pentru vedere de noapte.

Cei doi oameni de serviciu se ridicară în picioare, ieşind din umbră, în timp ce Falk se dădea jos din Plymouth.

– Salut, băieţi.

– V-aţi rătăcit, sau ce? Nici o umbră de sarcasm. Păreau realmente încurcaţi să aibă un vizitator civil.

– Am venit special pentru voi, credeţi sau nu. Revere Falk, FBI.

Legitimaţia de la Birou dezlega mult mai repede limbile în cazul rezerviştilor decât se întâmpla cu armata, mai ales dacă erai deja după gard. Cei doi militari părură

impresionaţi aşa cum trebuie.

– Verificam nişte chestii legate de evenimentele de săptămâna trecută, iar voi eraţi pe listă.

Caracterul vag al afirmaţiei nu păru să-i deranjeze şi amândoi dădură, convinşi, din cap.

– Aveţi multe de păzit pe aici? Vreau să spun, în ce priveşte circulaţia navelor?

Cei doi zâmbiră şi clătinară din cap.

– Uneori, apar vase mici, cum sunt bărcile de pescuit ori poate vreun iaht, într-o croazieră în Caraibe, cam la o milă sau aşa ceva de ţărm, răspunse unul dintre ei. Orice e mai aproape este, de obicei, fie o barjă cu provizii de la JAX, fie o şalupă de patrulare. Ale noastre vin chiar în faţă, iar pe ale lor le vezi în direcţia aceea. Arătă spre est. Dar, dacă e ceva acolo, nouă nu ne scapă.

– Nemaipomenit. Şi ţineţi un registru cu navele observate?

– Sigur, spuse cel de-al doilea.

– Şi-l aveţi şi de acum o săptămână, să zicem din ultima marţi?

– Probabil. Se întoarse înapoi în cort, să-l aducă, continuând să vorbească în timp ce mergea. Ce autorizaţie aveţi pentru asta?

– Generalul Trabert, spuse Falk, fără să clipească. Era destul de adevărat, chiar dacă generalul şi-ar fi revocat autoritatea ulterior.

– Pentru mine, e destul de bună, spuse primul.

– Cum vă place aici sus?

– E mai bine decât să fim acolo, jos, răspunse primul. Arătă din cap spre acoperişurile depărtate de la Camp Delta, care, chiar şi de aici, arătau ca şi cum se prăjeau în arşiţa zilei. Măcar aici avem umbră. O briză continuă, într-adevăr, e cam izolat.

– Poftim, spuse cel de-al doilea, apropiindu-se cu un registru ţinut într-o cutie de metal. Pagina de marţea

trecută e destul de albă.

Numai chestii standard. O menţiune despre condiţiile meteo şi vizibilitate, toate clare şi normale. Nici un fel de furtuni peste noapte, nici un fel de schimbare a vântului remarcabilă. Aşa cum spusese şi tipul de la biroul de control al portului. Singura menţiune referitoare la vase era un pescador cubanez, departe, la distanţă, precum şi o şalupă de patrulare a marinei, văzută în orele de dinaintea zorilor.

Restul paginii era goală, fără să fie înregistrată vreo activitate după lăsarea întunericului. Având atât de puţin să-i ţină ocupaţi, Falk se întrebă dacă mai trag câte un pui de somn ori joacă poker. El, ca puşcaş marin, aşa ar fi făcut. Cu siguranţă. Şi, cu atât mai mult, n-ar fi pierdut din vedere nimic. Erau cât se poate de dornici să facă treabă.

– Mulţumesc, spuse el, dându-le registrul înapoi. Trebuie să fie destul de plictisitor.

Primul tip ridică din umeri.

– Unele din patrulele pedestre mai trec pe aici. Şi ei se cam plictisesc. Bineînţeles, cu toţii cred despre noi că ne-am aranjat. Unul dintre ei îi spune locului ăstuia "chioşcul", ca şi cum am sta toată noaptea doar cu picioarele în sus şi am bea bere. Acelaşi lucru, şi băieţii cu gonflabilele. Ne mai fac câte o vizită în drumul lor spre locul de ancorare şi, uneori, mai fac câte o glumă.

– Gonflabile? încercă să nu sune prea interesat.

– Contraspionajul armatei îi mai bagă la valuri câteodată, spuse cel care vorbise mai înainte. Efectuează un fel de patrulare de coastă neoficială, după ce se face întuneric. Nu că ar trebui să ştie cineva despre asta. De aceea, nici noi nu le trecem în registru.

– Deşi Trabert şi-a dat OK-ul, spuse cel de-al doilea tip.

– Mda, că ar fi cuşer şi toate astea.

– Şi cât de des se întâmplă asta? Amândoi ridicară din umeri.

– Ei, acum nu îşi anunţă orarul cu afişe, spuse cel de-al doilea.

– Şi unde e locul lor de ancorare?

– Blue Beach. Trec pe aici să ajungă la drumul de acces.

Era la câteva mile vest de locul unde Ludwig fusese adus la mal.

– Au trecut pe aici marţea trecută?

Amândoi se gândiră adânc, cam un minut, iar apoi îşi înclinară capetele.

– S-au oprit. O fac aproape întotdeauna.

– Aproape întotdeauna?

– Întotdeauna.

– E mereu acelaşi echipaj?

– Nu ştiu dacă i-aş spune echipaj. Câte doi de barcă. Tipi diferiţi. Cred că au un sistem de rotaţie.

– Cine e amiralul lor, în lipsa unui termen mai bun?

– Căpitanul Van Meter. El e cel care se opreşte întotdeauna. E un tip cumsecade.

– Da. Îl cunosc. Veşnic ocupat.

– De aceea e îndrăgit de oamenii lui. Nu le cere niciodată să facă ceva ce nu ar face şi el însuşi.

Cum ar fi să conducă o barcă gonflabilă noaptea, prin valuri. Dar, după cât se pare, nu în noaptea aceea. Sau nu de aici. De fapt, dacă ai fi plănuit o deplasare rapidă până la Windmill Beach, Hidden Beach ar fi fost o alegere mult mai convenabilă decât Blue Beach, mai ales dacă nu voiai să fii văzut pe drumul de la locul de îmbarcare. Nu numai că plaja era mai izolată, dar Falk tocmai băgase de seamă pe harta lui că, oficial, se găsea în afara limitelor, închisă, pentru a proteja fragilul ecosistem. Una din chichiţele pe care le găseai din când în când la instalaţiile militare, ca un sanctuar al vulturilor, localizat lângă un poligon de artilerie.

– Generalul îţi dă şi ordine pe care ai putea să mi le arăţi? întrebă primul tip, poate începând să aibă dubii. Ai ceva pe hârtie?

– Nu prea, spuse Falk, întorcându-se să plece. Doar ordine verbale. Va trebui să mergem pe încredere.

– Încredere?

– Păi, da. Şi să ştiţi că vă mulţumesc. Încă o întrebare rapidă. Când e ultima dată când a plouat aici sus?

Cel de-al doilea tip, cel care părea în aparenţă mulţumit de orice, răsfoi prin registru şi apoi fluieră.

– Nici o picătură de douăzeci şi două de zile. Însemnând cu mult înainte de dispariţia lui Ludwig.

Bine.

– Mulţumesc, băieţi. Să aveţi o noapte liniştită.

– Întotdeauna o avem.

Apoi, conduse spre drumul care cobora spre Hidden Beach. Ratã câteva porniri şi viraje, dar, în cele din urmă, Falk găsi o cărare bătătorită de patrulele mecanizate, care părea să se îndrepte în direcţia bună. Din fericire, era încă destulă lumină, chiar dacă norii atârnau mai jos decât de obicei. Aici, sus, vântul ajunsese violent, atingând cel puţin cincisprezece-douăzeci de noduri.

Ultima dată când discutase subiectul, Clifford nu părea să rişte să se întărească până la un uragan. Se presupunea că furtuna slăbea, dar era încă destul de puternică pentru ca patrula de coastă să-şi cheme, probabil, în curând, înapoi balenierele Boston din patrulare. Nu avea rost să-ţi pui în pericol propriile bărci când pe mare nu era nimeni. Aerul se simţea ca şi cum cerul era pe cale să se deschidă în orice clipă, iar Falk ştiu că trebuia să se grăbească.

Parcă maşina, după ce urmase cărarea cât mai aproape, să ajungă la plajă. Apoi, localiză o cărare lată care mergea în josul dealului şi parcurse pe jos câteva sute de yarzi până la plajă. Era din coral pisat, ceea ce însemna că nu va dezvălui urme de tălpi cu uşurinţă.

În momentul în care coborâse de tot dealul, tresări din cauza unui fâsâit brusc în tufişul din dreapta sa. Îngheţă pe loc, încordat, ţinând mâinile în faţă, ca un luptător, pentru a

se împotrivi unui atacator. Era ca şi cum se găsea iar în misiune de-a lungul gardului, numai că acum se afla adânc în interiorul unui teritoriu american. Mai ascultă o vreme destul de îndelungată, dar nu urmă nici un sunet, nici o mişcare. Probabil nu era decât o iguană fugind în căutarea unui adăpost.

Falk spera ca Hidden Beach să aibă şi ceva nisip. Unele dintre plajele de pe aici erau numai piatră şi pietriş, ceea ce englezii denumesc "prundiş". Aşa ceva nu avea să-i folosească.

Se dovedi că rezultatul era amestecat. Cea mai mare parte a plajei era din prundiş, dar, din fericire, exista o fâşie cam de trei metri de nisip, care se întindea pe câţiva paşi în spatele plajei, tocmai acolo unde cărarea ajungea la plajă şi unde Falk reuşi să găsească ceea ce venise să caute. Pentru că nu plouase în ultimele trei săptămâni, ca să se fi şters urmele definitiv şi, cu destulă protecţie de la stânci şi vegetaţie, să ţină vântul departe, nisipul de deasupra liniei fluxului oferea o suprafaţă elocventă pentru oricine ar fi trecut pe ea în cursul ultimei săptămâni. Iar acolo, în mijloc, în linie directă între cărare şi mare, se găsea o urmă slabă, dar inconfundabilă, o urmă uşoară, pe o lăţime de circa un metru şi jumătate pe nisip. Era modelul pe care l-ai face trăgând ceva greu în josul dealului, cum ar fi o barcă gonflabilă, cu motor exterior. Îşi desfăşură harta, pe care o adusese cu el din maşină şi verifică distanţa pe scală, să fie sigur că nu supraevaluează. Windmill Beach era doar la jumătate de milă distanţă, chiar după colţ, către stânga sa, cum stătea cu faţa spre mare.

Când îndoia harta, începură să cadă primele picături de ploaie. Până ajunse la maşină, turna cu găleata, transformând aburul şi praful de pe parbriz într-un noroi prelins, maro lăptos. Îşi ridică privirile, cu faţa spre furtună, simţindu-se împrospătat cum numai un marinar poate fi. Până acum, cărarea aplatizată de pe plajă ar fi dispărut.

Picăturile de ploaie aveau un gust sărat, cadou al Mării Caraibilor, împinse până aici de forţe depărtate.

Să înceapă lupta, se gândi el. El, unul, era gata.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

FALK AŞTEPTĂ până se întunecă afară ca să acţioneze. Până atunci, turna în toată regula, ploaia izbind cu o perdea de apă parbrizul, în cele mai neaşteptate unghiuri, în timp ce el patrula cu maşina pe Skyline Drive. Parcă la aproape jumătate de milă de destinaţia sa, resemnându-se să ajungă ud până la oase, chiar dacă îşi aruncase pe el fâşul şi-şi înfundase pe cap o pălărie cu boruri late, pe care o purta câteodată când mai ieşea cu barca. Avea lanternă într-un buzunar lateral închis cu fermoarul.

Nu-şi mai bătuse capul să mănânce de seară, luând în loc un sendviş preambalat de la prăvălia marinei, după vizita sa la Hidden Beach. Era prea nervos pentru altceva şi nu se putu gândi decât la Harry, care, până la ora asta, stătea uscat, la căldură, în locuinţa sa din Guantánamo City, relaxându-se după o altă navetă spre casă, după ce ieşise pe poarta de nord-est. Falk nădăjduia că bătrânul reuşise să-şi menţină partea lui din înţelegere.

Trebuia să ghicească pe unde s-o taie, printre clădirile de apartamente, în timp ce se strecura peste pajiştile întunecate din Windward Loop, îndreptându-se spre curtea din spate a ultimei sale ţinte. Până la urmă avu noroc, dând greş doar cu o singură clădire. Ploaia, presupuse el, era o adevărată binecuvântare. Ţinea pe toată lumea în casă şi oferea un văl umed împotriva privirilor prea iscoditoare.

În timp ce se apropia de partea din spate a apartamentului, era conştient de faptul că lăsa urme şi îşi şi închipuia un tehnician de la poliţie, care lua, cu ipsos, tiparele acestora. Ajungând la zid, îşi pipăi cu mâna drumul

printre cărămizile aspre, ca un alpinist la baza unui perete de stâncă.

Fereastra ei era a treia, de sus în jos. Ăsta era momentul adevărului. Ploaia i se scurgea de pe borul pălăriei, în timp ce căuta semnalul de cale liberă. Dacă nu l-ar fi văzut, avea să se întoarcă şi să plece acasă, ştiind că Harry dăduse greş ori că Pam îl părăsise. După toate câte i le spusese Bo, presupuse că n-ar fi trebuit să mai fie surprins. Scoase lanterna, alunecoasă în mâinile lui umede, şi o aprinse doar o clipă, destul cât să vadă o bucată argintie de bandă adezivă, lipită în colţul din dreapta jos al cercevelei. Inima îi tresări atunci ca pentru a saluta o senzaţie aducătoare de bine, ca o geamandură dotată cu clopot, sunând în ceaţă.

Falk bătu uşor în geam, doar de trei ori, aşa cum scrisese în bileţel. Perdelele se mişcară, iar el văzu o pereche de mâini care se agitau să desfacă încuietoarea. Geamul se deschise, cu un scârţâit şi o alunecare.

– Repede, îi şopti Pam, abia auzit peste zgomotul potopului. Intră. Am pus nişte prosoape pe jos.

Pervazul îi venea cam la înălţimea şoldului, iar Falk se luptă să-l sară, apa curgând de pe el ca din blana unui câine bătrân şi dorind să se fi putut scutura asemenea unui câine. Camera deveni, brusc, tăcută când închise geamul, împotriva ropotelor de afară, iar el îşi desfăcu fermoarul jachetei şi o lăsă să cadă în spatele lui, pe prosoapele pătate de noroi. Era aşa o uşurare s-o vadă din nou, să ştie că ea îl aşteptase. Schimbară o privire aţâţată în obscuritate, ochii ei strălucitori arătând înfrigurați şi, poate, puţin îngrijoraţi. Acum, îşi asuma un risc. Chiar asta era ceea ce îşi dorea el cel mai mult? O dovadă de loialitate din partea ei? Dădu să zică ceva, dar ea îi puse un deget pe buze şi clătină din cap.

– Încă nu, îşi mişcă ea buzele, arătând spre uşă. Colegele de apartament.

Apoi, înainte ca el să facă o altă mişcare, ea îşi trecu

braţele în jurul lui, toată numai căldură şi mângâiere, lipită de umezeala cămăşii lui. El fusese încordat cea mai bună parte a după-amiezii, iar acum îi simţea îmbrăţişarea aproape ca un şoc. Dar, după o clipă, întreg corpul i se relaxa, ca după o baie caldă. Apoi, mirosul pielii şi părului ei, senzaţia mâinilor ei pe spatele lui - toate îi provocară un val de excitaţie, mereu aproape, când erau împreună.

Când trecu prima emoţie a momentului, ea se dădu înapoi, întorcându-şi urechea spre uşă, ascultând atent. Se apropie de un radio de pe birou şi dădu brusc drumul unei trâmbiţări de salsa, curgând de dincolo de gard, o altă aducere-aminte a locului în care se aflau.

Următoarea lor îmbrăţişare dură ceva mai mult, fiind pecetluită de un sărut încet şi adânc. Dar, nici unul dintre ei nu-şi asuma riscul unui contact de dragoste în clipa de faţă şi, de îndată ce se dezlipiră, multele întrebări rămase fără răspuns se ridicară brusc între ei, ca un nou prag ce trebuia escaladat. Falk resimţi ciudăţenia situaţiei şi, deoarece el convocase întâlnirea de faţă, se simţi obligat să vorbească primul.

– Mă bucur să te văd.

Îşi menţinu vocea la nivelul unei şoapte.

– Nu mai eram sigură că o să te lase să te întorci.

– Probabil nu m-ar fi lăsat, dacă nu s-ar fi temut să nu iasă prea tare în evidenţă. Tu cum rezişti?

Clătină din cap.

– Mă frământ de înnebunesc. Ai spune febră de vapor, plus grijile. Dorm mult, dacă chiar vrei să ştii, şi mă întreb mereu dacă ăsta o să fie sfârşitul carierei mele. În fiecare noapte am alt vis, toate urâte.

Falk tresări la remarca despre cariera ei. Exact la ce făcuse aluzie Bo.

– Şi de tine ce poţi să-mi spui? întrebă ea. Ce se întâmplă afară? Colegele mele de apartament nu-mi spun nimic. Parcă aş avea lepră. "Mai bine nu, ne abţinem", şi o

grămadă de alte prostii OPSEC. Cred că mi-au dat o bilă neagră din clubul feminin.

– Şi la mine la fel. Echipa mea abia mi-a vorbit ieri. Şi cred că genul ăsta de comportament m-a făcut să-mi pun nişte întrebări.

– Despre ce?

– Despre ce le-ai spus anchetatorilor tăi. (Ochii ei se întunecară.) Dă-mi voie să reformulez. Mă întrebam ce fel de întrebări ţi-au pus.

– Deci, de asta ai vrut să ne întâlnim? Să afli dacă ţi-am împrăştiat toate secretele? Uiţi, poate, că eu sunt cea ţinută în arest la domiciliu. Te-ai gândit vreodată că poate tu eşti problema pentru mine?

– Scuză-mă, dar Bo spunea…

– Bo? Ea se încruntă. Şi cui crezi că îi dau raportul nătărăii ăştia?

– Lui Fowler.

– El nu e singurul. Lucrurile sunt mai complicate.

– Cine spune asta?

– Nimeni. Poţi să-ţi dai seama după ce te întreabă, după lucrurile pe care le spun. Se întâmplă ceva ciudat la Palatul Roz, dar nu sunt sigură dacă măcar Trabert are vreun mijloc de a controla situaţia.

– Dar ce anume întreabă?

– Cine a vorbit cu yemeniţii? Cine formulează întrebările? Cum de a ajuns prietenul Falk să fie singurul anchetator al lui Adnan? Cui i-a aparţinut ideea? Cine l-a lăsat? Cine ne controlează rapoartele? Şi voiau să ştie despre zvonul ăla, cel de din spatele sârmei.

– Cel despre fostul puşcaş marin? Dar credeam…

Ochii ei se măriră brusc, în semn de alarmă şi îşi puse brusc degetul pe buze. Privi spre uşă, de unde Falk auzi paşi trecând pe coridor. Îşi ţinură amândoi respiraţia şi, apoi, Pam expiră încet şi se întoarse spre el.

– Da, zvonul acela. Cel pe care ţi l-am menţionat la

micul dejun.

– Dar mie nu mi-ai spus mai multe.

– A fost pentru binele tău. Speram că totul se va opri aici.

Falk clătină din cap.

– Începe să se afle. Chiar şi eu l-am auzit de curând de la un saudit.

– Într-un fel, speram că n-ai să mai vii înapoi. E mult mai bine să fii înţepenit la JAX decât aici, crede-mă.

– Şi cine ar mai fi avut grijă de tine?

– Cum, intrând prin efracţie în camera mea? Pam zâmbi. E în regulă. Voiam să vii înapoi, ca să-ţi spun să fii atent la tot ce faci. Şi să n-ai încredere în nimeni.

– Chiar nimeni?

– Cu excepţia mea, bineînţeles. Şi a curierului tău. Oricum, ce-i cu el?

– Harry? E o poveste lungă.

– Încă una, datând din zilele tale de puşcaş marin?

– Mai târziu, când vom avea mai mult timp.

– Dacă o să mai avem vreodată. A, şi a adus şi asta. Zicea că era pentru tine. Cu salutări de la cineva numit Paco.

Era un şoc să audă numele lui Paco acum şi aici. Spera că întunericul îi ascunsese surpriza. Ea îi înmână un plic maron, cu antetul Departamentului Marinei. Era folosit, cu o marcă poştală veche şi o adresă de retur, scrisă de mâna vreunui ofiţer de intendenţă de la Washington. Era pătat de grăsime, evident, din atelierul de reparaţii, iar Harry îl sigilase din nou, folosind o bucată de bandă adezivă.

– Ei, ai de gând să-l deschizi?

Nu avea cum să-l desfacă în faţa lui Pam. Dacă Harry îşi asumase riscul, arăta ca şi cum ar fi fost urgent.

– Sunt sigur că nu-i aşa de important, spuse. Şi pe urmă, am o grămadă de lucruri să te întreb. Cine pune întrebările, pentru început?

– Fowler, de cele mai multe ori. Şi e şi cel mai insistent. Dar, uneori, intervine şi Van Meter.

– Lucrează împreună?

– Nu. Dar întreabă cam acelaşi lucru. Încep să înţeleg cum de unii deţinuţi ajung nebuni. Aceleaşi întrebări, iar şi iar. Ai zice că-şi compară notiţele. Singura dată când Fowler nu a venit singur, l-a adus cu el pe Cartwright, cel în uniformă. Exact ce-mi lipsea, să am un locotenent colonel care să-mi sufle în ceafă.

– Şi Van Meter? Singur?

– Cu o singură excepţie.

– Cu Lawson, sau cu Rieger?

– Cu nici unul. Cu Bokamper.

– Cu Bo?

Clătină din cap, ca şi cum asta ar fi închis subiectul. Dar Pam nu-l cunoştea pe Bokamper ca Falk. Probabil că venise şi el, cu ceilalţi, doar ca să stea cu ochii pe Van Meter. Să-l pândească pe pândar. Poate că stătuse cu ochii şi pe Pam, în numele lui Falk.

– Ai grijă să-i spui cât mai puţin lui Van Meter.

– Ţie îţi vine uşor să vorbeşti.

– Vorbesc serios. E amestecat în ceva ce depăşeşte toată încurcătura asta. Şi dacă…

Ea îl uşui din nou, deoarece paşii se întorceau, de data asta oprindu-se în faţa uşii, după care urmă o ciocănitură înăbuşită.

– Pam? Una din colegele ei părea îngrijorată.

– Ce e?

– Eşti bine?

– Grozav.

– Credeam că am auzit…

– Ce?

– Că plângeai. Nu ştiu. Suna ca un suspin. "Ori poate ca o voce groasă?" se gândi Falk.

– Sunt bine, zău. Vorbeam cu mine însămi. Ascultam

muzică şi îmi murmuram mie însămi. Asta se întâmplă cu cei scoşi de pe listă.

– N-a fost alegerea mea, replică cealaltă, pe tonul întristat adoptat de cei care nu urmează decât nişte ordine. Zgomotul de paşi se retrase.

– Ar trebui să pleci, îşi mişcă ea buzele, abia auzit. M-ar turna dacă ar şti. Serios. Poate că tocmai o face.

– Telefonul mai e urmărit?

– Numai cel din camera ei. Pe care îl ţine încuiat când nu e aici.

– Drăguţi oameni.

– Nu-s mai răi decât prietenii tăi, crede-mă.

– O să ţin minte.

Era evident că antipatia dintre Pam şi Bo era încă reciprocă şi tot astfel şi funcţiona sub presiune, fiecare arătându-l cu degetul pe celălalt. Nu tocmai indicat pentru nici unul dintre ei. Dar unde îl plasa asta pe Falk?

Se sărutară din nou, mai uşor de data asta, soţul navetist, care se grăbeşte să prindă trenul. Apoi, se îndepărtară, iar ea deschise din nou geamul, cerceveaua scârţâind din nou, în vuietul aproape industrial al furtunii. El se căţără pe pervaz şi se întoarse să-şi ia rămas-bun. Când vorbi din nou, în şoaptă, tot ce putu face fu să-i citească pe buze. "Ia-o pe acolo", formă ea vorbele pe muţeşte, arătând în direcţia opusă celei din care venise el. "N-o să mai treci pe lângă geamul ei."

– Mulţumesc, o imită el, cu apa scurgându-i-se de pe borurile pălăriei. "Am încredere în tine."

Chiar atunci, se gândi el, era tot ce avea mai bun de oferit. Dar, în loc să mimeze şi ea ceva, se aplecă peste pervaz, ieşind cu partea de sus a corpului în ploaie, cu faţa apropiată de a lui, iar el întoarse instinctiv urechea, să prindă mesajul ei de despărţire.

– Când om ieşi din chestia asta, când s-o isprăvi totul - dacă se va isprăvi vreodată - vreau să fii acolo, numai

pentru mine.

– O să fiu, spuse el, ştiind că chiar avea de gând să fie. Aşa că o mai spuse o dată, doar să se convingă pe sine. "O să fiu." Ca un jurământ, ca o promisiune anticipată a unei vieţi mai bune, care va trebui apărată cu orice preţ.

Ea dădu din cap, ştergându-i uşor buzele cu ale sale, iar apoi se trase din nou înăuntru. Din părul ei picături de apă se scurgeau pe podea, pe când închise fereastra, continuând să-l privească. Apoi, trase la loc perdelele, linia de comunicare fiind tăiată. Falk simţi un nod în stomac şi făcu un pas în direcţia greşită, ca un soldat care aproape calcă pe firul unei mine.

Se şi putea gândi la o duzină de întrebări pe care voise să i le pună. Dar, dintre toate, cea mai importantă era următoarea: Când toate acestea se vor fi terminat, va mai fi, oare, ea acolo pentru el? Ştia care ar fi fost răspunsul ei acum, dar ce se va întâmpla dacă afla mai multe despre propria lui implicare, propriile lui greşeli din trecut? Dosarul lui nu era exact genul cu care ţi-ai putea permite să fii asociat, când ai fi încercat să sui pe scara ierarhică.

Uitându-se atent după o izbucnire de lumină ori apariţia unei santinele, se îndreptă, peste pajiştea îmbibată cu apă şi printre clădiri, către partea din spate, înapoi, prin noaptea ploioasă, spre maşina sa.

Era ud până la piele când parcă maşina pe aleea din faţa casei, un sfert de oră mai târziu şi, după ce opri motorul, rămase locului câteva clipe, în timp ce ploaia răpăia pe acoperiş. Era o mare uşurare că totul mersese strună. Acum, se simţea destul de confortabil să verifice ce-i trimisese Harry. Falk aprinse lumina, apoi rupse banda adezivă de pe plicul vechi şi pipăi conţinutul, amintindu-şi de zilele copilăriei, când îşi băga mâinile până la cot în cutiile de Cracker Jack[35], încercând să dea de premiul aflat, de obicei, la fund.

[35] Floricele învelite în caramel, tăvălite prin arahide pisate.

Înăuntru, se afla un paşaport britanic, pe numele de Ned Morris, din Manchester, cu fotografia lui Falk în interior. Era o versiune adusă la zi a celui pe care îl folosise pentru călătoria lui la Havana. Fotografia era şi ea nouă. Cum de reuşiseră aşa ceva? se întrebă el. Poate că undeva la Miami. Nu era nici un bilet înăuntru.

Primul impuls fu să găsească cea mai rapidă cale să-l distrugă. Încercau, cumva, să-i însceneze ceva? O ciocănitură bruscă în geamul pasagerului aproape îl făcu să sară din pantofi. O faţă palidă, cu apa curgând pe ea, se uita prin geam. Era Tyndall.

– Dă-mi drumul! strigă el înfundat. Deschide odată!

Falk înfundă paşaportul şi plicul într-unul din buzunarele jachetei, apoi se aplecă peste scaunul gol de alături şi descuie portiera. Zgomotul ploii care se revărsa intră în maşină împreună cu omul de la CIA, care era aproape la fel de ud ca şi Falk. Un fulger aprinse cerul şi puteai vedea arborii de cauciuc din faţă cum se îndoiau în vânt.

– M-ai speriat de moarte, spuse Falk. Unde te ascundeai?

– Nu mi-ai văzut maşina parcată în faţă? Te-am aşteptat să ieşi, ca să intrăm în casă. În cele din urmă am renunţat.

– Scuze, spuse Falk, cu pulsul încă accelerat. Nu te-am văzut, cu toată nebuneala asta.

– Te aştept de jumătate de oră. Ţi-am împlinit dorinţa, dar trebuie să fie în seara asta şi nu poţi spune nimic nimănui.

– Ce tot vorbeşti acolo?

– De Adnan. Jumătatea ta de oră de glorie în Camp Echo. Acum ori niciodată, da sau ba.

– Da.

– Atunci, hai să mergem.

– Cu maşina mea?

– Chiar vrei să te uzi leoarcă până o luăm pe a mea?

– Nu.

– Şi apoi, nu prea vreau să fiu văzut conducând această expediţie. Dar hai, grăbeşte-te. Nu prea avem mult timp.

Grăbit sau nu, Falk trebui să meargă încet, din cauza ploii, apa scurgându-se în vălurele pe pavajul ridicat la curbe. Peisajul absorbea apa cât de repede putea, ca şi cum ar fi fost conştient că va trebui să trăiască din această înghiţitură în săptămânile care vor urma, dar pământul se îneca deja, din cauza excesului, iar pârâiaşe se şi formaseră, scurgându-se prin golurile dintre tufişuri şi cactuşi.

Pe când se clătinau în jurul barierelor portocalii din apropierea punctului de control, o pereche de faruri începură să sară în sus şi în jos în spatele lor, aproape orbindu-l pe Falk cu strălucirea oglinzii retrovizoare.

– Cine să fie dobitocul? întrebă Tyndall.

– Eu de unde să ştiu?

– Mai ştia cineva că vii aici?

– Nu.

– Atunci, n-o fi decât o bufniţă de noapte. Dar chiar pe vremea asta?

MP-ul de la punctul de control, învelit într-o geacă leoarcă de apă, aruncă o privire la legitimaţiile lor şi le făcu un gest să treacă mai departe. Şi şoferul care îi urmărea avea, probabil, legitimaţia la îndemână, deoarece în curând se afla din nou pe urmele lor.

– Treci de intrarea principală la Delta şi ia-o pe prima la dreapta.

Falk făcu cum i se spusese, dar cealaltă maşină continuă să-i urmărească.

– Ce naiba o fi în capul lui? se întrebă cu glas tare Tyndall, răsucindu-se pe scaun. Poate că ar trebui să facem stânga-mprejur şi să ieşim din nou afară.

– Prea târziu, spuse Falk.

Ajunseseră la o poartă, unde alt MP îmbrăcat în geacă se şi apleca în dreptul geamului maşinii.

– Parcaţi acolo, strigă poliţistul militar, arătând o porţiune de pământ acoperită cu pietriş, aflată mai într-o parte. Apoi intraţi în baraca de acolo. Ei o să vă pună la curent.

Traseră într-o parte, iar cea de-a doua maşină intră pieziş lângă ei.

– Uite aşa vine beleaua din nimic, spuse Tyndall şi deschiseră fiecare uşa din partea lui, să alerge să se adăpostească în baraca poliţistului. Abia intraseră, când Falk auzi o voce familiară.

– Aşteptaţi niţel, băieţi!

Era Bo, care tocmai intra pe uşă. Falk oftă de uşurare. Bo era tot în cămaşă, fără să poarte nici măcar un vindiac.

– E-n regulă, îi spuse Falk lui Tyndall.

Tyndall nu spuse nimic, dar nu arăta prea sigur de sine, menţinând o expresie posomorâtă, când Bo îşi scuturâ picioarele, să-şi scoată apa din manşetele pantalonilor. Un MP îi privea, uşor neîncrezător, de la biroul de securitate.

– Cum de-ai ştiut unde să mă găseşti? întrebă Falk.

– Noroc porcesc. Eram pe drum spre casa ta, când ţi-am văzut maşina, care tocmai cotise la Iguana Terrace. Mi-am imaginat că te pot prinde din urmă. Unde suntem, oricum?

– Chiar nu ştii? întrebă Tyndall.

– Hei, eu nu-s decât tipul ăla nou. Nu făceam decât să-mi urmăresc prietenul aici de faţă.

Falk încercă să citească pe faţa lui vreun indiciu de ştiri urgente, dar nu putu descifra nimic în acest sens. Bo va fi încântat de descoperirile din dosarul de semnături de scoatere a deţinuţilor şi din registrul de serviciu al MP. Numai că discuţia asta mai trebuia să aştepte.

– Ăsta e Camp Echo, spuse Tyndall.

– Măi să fie.

– Aici ni se dă drum liber, spuse el, întorcându-se spre Falk, iar limbajul corpului lui arătând aproape o purtare dispreţuitoare deliberată faţă de Bokamper. Pe urmă, vom

fi escortaţi până la o cabină. Mi-e teamă că trebuie să fiu şi eu prezent. Regulile casei, din moment ce, măcar din punct de vedere tehnic, e prăvălia noastră.

– Mă duc să vorbesc cu Adnan, îi explică Falk lui Bo, care nu părea să se impună în faţa lui Tyndall.

– Te deranjează dacă vin şi eu? întrebă Bo. Mă uit din spatele geamului, bineînţeles.

– Trei sunt prea mulţi, spuse Tyndall.

– Nu întotdeauna, Bo desfăcu o filă de hârtie sub nasul lui Tyndall, atât de aproape, încât acesta trebui să se dea înapoi ca s-o poată citi. Apoi, o trase înapoi la fel de repede înainte ca Falk să poată arunca şi el o privire.

– Prietenul tău are nişte relaţii sus-puse, spuse Tyndall. Te deranjează că e aici?

Acum, Falk nu mai era sigur, dar nici nu mai era vreme de dezbătut.

– Câtă vreme rămâne în spatele geamului. Se întoarse din nou către Bo. Ce era în scrisoarea aia? Şi cine a semnat-o? Şi, că tot veni vorba, de unde ai pus mâna pe maşină?

– Detalii tehnice, domnilor, detalii tehnice. Spuse toate astea cu un rânjet de pisică de Cheshire. Să mergem, dacă mergem, domnule Tyndall. Cred că dumneata ai spus că timpul e scurt.

O făcuse, se gândi Falk, dar nu în timpul în care erai şi tu prezent.

Tyndall deschise uşa şi toţi trei alergară înapoi, în ploaie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

DE DATA ACEASTA, cel puţin, nu-l mai treziră cu muzică dată la maximum. Ori cu strigăte, cu apă, înţepături în piept sau o palmă peste faţă. Nici nu-l mai forţară să stea în genunchi, îndoit din mijloc, iar apoi să-l lase să stea aşa, în patru labe, până ce încheieturile îi înţepeneau şi sângele i se oprea, iar muşchii i se contractau, ca nişte bile dure, de cauciuc îngheţat. Fără glugă, fără lumini stroboscopice, fără lanţuri - bine, nu mai multe decât cele purtate în mod obişnuit - şi, deocamdată, nici un fel de şerpi în costume gri, şuierând în urechile sale zvâcnind.

În locul cel nou, unde Adnan trăia acum, puteai să te îngropi cât de adânc voiai, dar nu era niciodată destul de adânc, deoarece şoimii şi şerpii te însoţeau, rămânând tot timpul cu tine. Astfel, se retrăgea în singurul sanctuar care îi mai rămăsese - o tăcere care îi umplea şi cele mai îndepărtate colţişoare ale minţii, protejată de un scut, care devenea mai gros şi mai dur cu fiecare oră, aproape organic.

Îl aduseseră aici de aproape şase zile, în dimineaţa de după interogatoriul efectuat la miezul nopţii de către şerpi, în locul acesta cu cuşti, acoperite de viţă sălbatică. Locul era o celulă în sine, una dintr-un ciorchine de circa o duzină, judecând după cele văzute pe drum, o baracă ridicată din blocuri de ciment, lipsită de vedere spre exterior. Înăuntru era camera lui, chiar mai mică decât ascunzişul anterior. Mai era şi o a doua încăpere, cu o masă şi scaune, locul în care îl legaseră şi încercaseră să stea de vorbă cu el, venind să-l viziteze de câteva ori pe zi.

Timp de o clipă, încercă să se gândească la sine ca la un şoarece care s-a transformat într-o cârtiţă, dar care, când acest ascunziş se dovedise lipsit de eficienţă, recursese la acest alt refugiu. Clasificarea pe care o pusese cu atâta grijă la punct nu mai funcţiona în locul acesta nou. Totul era aici prea programat şi artificial pentru a putea fi populat de creaturi reale. Şi, în plus, aici nu se mai făceau auzite chemări la rugăciune, să aibă după ce-şi regla ceasul interior. Mâncarea continua să sosească, dar la intervale neregulate, după toane. Nu era nici vreo reţea de bârfe şi de strigăte. Simţea după zgomote - sau după lipsa acestora - că lumea asta era una mai mică. Se întreba uneori dacă locul cunoscut anterior încă mai exista. Era ca şi cum şerpii şi şoimii îşi umflaseră burţile, golind câmpiile de toată prada, lăsând în spate deşertul ăsta izolat. În acest sens, presupunea că era un supravieţuitor.

În concordanţă cu aspectul artificial al noului său mediu, începu să se gândească la existenţa sa ca la un singur pixel rămas pe ecranul unui televizor pe care cineva tocmai l-a stins, un punct luminos în centrul unui câmp cufundat în bezna care îl va înghiţi în mod inevitabil şi pe el, în timp ce se strângea şi dispărea din vedere.

Numai că, pentru moment, trebuia să fie încă vizibil, deoarece îl găsiseră din nou şi îl tratau într-un mod mult mai blând decât de obicei. Un MP stătea la uşă, strigându-l pe nume. În spatele poliţistului militar stătea un al doilea om, aşteptând în tăcere. Apoi, cel de-al doilea om i se adresă, vorbind araba cu un accent pe care îl recunoscu imediat.

– Adnan? Eşti bine? Nu arăţi prea grozav.

Era Şopârla, cel răbdător, care stătea liniştit, chibzuia şi îl urmărea pe Adnan cu ceva despre care considera că era simpatie. Acum, ştia însă că nu era decât înşelăciune, fiindcă, de îndată ce îi împărtăşise marele său secret, Şopârla îl dăduse pe mâna celorlalţi, care îl aduseseră aici.

Prima noapte petrecută în locul cel nou fusese aproape ca şi călătoria cu avionul, cu vărsături, cu friguri şi tremurat, cu dinţii clănţănind atât de tare, încât era ca şi cum ar fi muşcat din ciment, din nou şi din nou.

Iar acum, îl auzea pe Şopârla vorbind în engleză cu paznicul, care dădea din cap, răspunzându-i. Paznicul îl trase spre un scaun, spunând ceva. Unde voiau să se aşeze acum, la masă? Ceilalţi nu-l lăsau niciodată să stea pe scaun. Îl ţineau în picioare într-un colţ, ori îl puneau să stea pe vine în faţa unei lumini stroboscopice, sau a unei boxe din care urla muzică. Apoi se aplecau asupra lui, bombardându-l cu întrebări: "Spune-ne despre Hussay. Spune-ne doar despre Hussay şi poţi pleca acasă".

Poliţistul militar îl împinse spre scaun, iar Adnan se aşeză, continuând să înregistreze scena prin toate straturile opace pe care şi le clădise împrejurul său. Încercă să Le dea la o parte, dar mâinile nu voiau să i se mişte, fiind încătuşate la spate. Probabil i-o făcuseră în timp ce dormea, înainte să-l trezească. Dar era hotărât să iasă înapoi la suprafaţă, chiar dacă numai pentru o clipă. Şopârla trebuia să afle ce s-a întâmplat.

Trebuia să cunoască preţul trădării. Aşa că va ieşi la suprafaţă, dacă va putea şi va rămâne timp suficient să-şi dea frâu liber mâniei. Apoi, se va retrage din nou. O să fie destul timp mai târziu, să reclădească toate straturile cochiliei sale, să devină din nou un pixel pe ecran, punctul singuratic de lumină care se pierde în întuneric.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

FALK TREBUI să petreacă cel puţin zece minute din preţioasa sa jumătate de oră ca să-l instaleze pe Adnan pe scaun şi era uşor de înţeles de ce. Tânărul era plin de vânătăi, palid şi scofâlcit, arăta de parcă ar fi slăbit şapte-opt kile. Nu era aici decât de şase zile, dar arăta ca şi cum şi-ar fi petrecut în locul ăsta întreaga viaţă.

Instrumentele care îl distruseseră erau la vedere. O pereche de lumini stroboscopice se aflau pe jos, într-un colţ, lângă un deck cu bandă şi un amplificator de o sută de waţi - doar unul singur, nu mai era nevoie de o calitate stereofonică, atunci când nu erai preocupat decât de volum. Lipseau bastoanele, ţepele de împuns ori lanţurile şi cătuşele suplimentare, dar genul ăsta de echipament era oricum portabil.

În aceste condiţii, Falk nu dorea pe nimeni altcineva la masă, decât pe Adnan şi pe el însuşi, însă, pentru a obţine aşa ceva, trebui să se certe mai întâi cu poliţistul militar.

– Nu se pune problema să lipsesc, iar individul ăsta n-a adus decât necazuri. Mi-au spus să nu-l scap niciodată din ochi.

Falk era gata să întrebe cine erau "ei", dar ştia că nu va primi nici un răspuns. Băgase deja de seamă felul în care nimeni de aici nu mai completa nici un fel de formular, ori nu-şi nota în vreun alt fel prezenţa pentru vreo evidenţă. Era poate pentru că şi vizita asta nu apărea în nici un registru. Ori poate orice vizită la Camp Echo nu apărea în nici un registru. Şefii lui de la Washington s-ar fi făcut albi ca varul doar să ştie că era aici, numai că nu exista vreun

mijloc prin care ar fi lăsat, de bunăvoie, să transpire această informaţie.

– Nu-ţi face griji, soldat. Îmi asum toată responsabilitatea. Leagă-l de podea şi aşteaptă afară. O să te chem dacă o să am nevoie de tine.

– Bine, dar e cam greu de auzit ceva de afară. Nu încape îndoială, se gândi Falk, aruncând o privire la pereţi şi la uşă. Cine ridicase Camp Echo se gândise la toate, inclusiv la izolarea sonoră.

Tyndall şi Bo se aflau în spatele oglinzii, aşteptând ca spectacolul să înceapă. Era înghesuit şi sufocant acolo, dar astea erau condiţiile. Din cauza timpului limitat, nu aveau să sufere multă vreme şi, judecând după datele cu care Falk trebuia să lucreze, jumătatea de oră nu promitea să se arate productivă.

Falk insistase ca nici unul dintre ei să nu-şi arate faţa ori să vorbească, odată ce începuse şedinţa. La cât de afectat era tânărul, ultimul lucru de care Falk ar mai fi avut nevoie era altă intervenţie nedorită, care i-ar fi putut declanşa protestul sau care l-ar fi putut împinge şi mai adânc în locul în care se obişnuise să-şi găsească refugiul. Adnan şi l-ar fi putut aminti foarte bine pe Tyndall de săptămâna trecută. Chiar şi o faţă nefamiliară, ca aceea a lui Bo, i-ar fi putut da peste cap echilibrul.

Adnan respira greu, încă de când intrase în cameră, şi nu se linişti prea tare nici când îl recunoscuse pe Falk. Rosti ceva, dar era prea neinteligibil, auzindu-se ca un mormăit şi îl costă asemenea efort, încât îi împrăştie o spumă albă de salivă pe bărbie. Ochii îi ardeau, fie de mânie, fie din dorinţa de a vorbi, sau poate amândouă. Dar era evident că avea ceva pe suflet.

– Uşor. Uşor, băiete.

Doamne Dumnezeule, îi vorbea ca unui copil, ori ca unui câine. Falk de-abia se abţinu să nu se întindă peste masă şi să-l scarpine pe cap. "O să fie bine." Dar nu era,

bineînţeles, mai ales dacă Adnan ar fi fost dat pe mâinile contraspionajului yemenit, ale cărui tactici nu puteau fi decât şi mai rele.

– Nu ştiu dacă ţi-au spus, dar te vor trimite înapoi în Yemen peste câteva zile.

Se împotrivi pornirii de a spune "acasă", deoarece nu ar fi fost adevărat. Încheiase să-l mai mintă pe Adnan. Ori măcar aşa îşi jurase.

– Mi s-a spus că măsura e un lucru cert. Dar, lăsând lucrurile aici, tot l-ar fi minţit, prin omisiune de data asta, astfel încât Falk hotărî să încheie curat: vei fi eliberat în mâinile autorităţilor, nu familiei tale, deşi, cu ceva noroc, poate te lasă să pleci definitiv în curând.

I se păru că auzise o tuse din spatele oglinzii. Oare încerca Tyndall să-i spună că o luase pe arătură? Oricum, era prea târziu.

– Dar înainte să pleci, Adnan, trebuie să-mi spui cine ţi-a făcut asta. Trebuie să-mi spui cine te-a adus aici, în camera asta şi cine a venit să te vadă.

– Trădătorule! Adnan reuşise, în sfârşit, să împroaşte din el cuvântul, care părea să ţâşnească de la o mare adâncime, unde fiersese cu băşici şi rămăsese înăbuşit de foarte multă vreme: Tu şi şerpii. Trădătorilor!

– Şerpii?

Era prima dată când Falk îl auzea folosind acest cuvânt.

– Sunteţi toţi nişte şerpi.

Izbucnirea eliberase destulă presiune pentru a-l calma un pic. Falk se aplecă în faţă, uşor, nu destul pentru a deveni ameninţător, însă suficient cât să-şi poată coborî glasul, dar să poată fi încă auzit.

– Ascultă-mă, Adnan. Uită-te la mine.

Adnan îi aruncă doar o privire. Apoi, îşi mută privirea în colţul obişnuit, unde se uita când nu mai avea nimic de spus.

– Ai dreptate, Adnan. Ai dreptate în legătură cu şerpii. Ei

te-au trădat, dar eu vreau să-i pedepsesc, iar tu poţi să mă ajuţi.

Aşteptă, iar capul lui Adnan se răsuci încet înapoi, oprindu-se înainte să ajungă faţă în faţă. Dar ochii continuară să se mişte, oprindu-se scurt, când îi întâlniră pe ai lui Falk, apoi oscilând şi tresărind, înapoi spre colţul de mai înainte.

– Poţi să mă ajuţi, spuse Falk. Poţi să ne ajuţi pe amândoi.

Înşelăciunea se strecura înapoi în maniera lui de abordare, în pofida bunelor lui intenţii. Dar acum nu-şi mai putea lua vorbele înapoi, mai ales că păreau să dea rezultate. Faţa lui Adnan se mişcase, iar acum ochii lui erau aţintiţi asupra lui Falk.

– Bine, îngână Falk, stăpânul adresându-se câinelui. Bine. O să-ţi arăt nişte poze, Adnan. Unii dintre şerpi. Nu te enerva, pentru că nu sunt aici şi nu aşteaptă afară şi n-o să-ţi facă iarăşi rău.

O altă promisiune pe care nu va putea s-o ţină, dar ştia că va minţi în continuare, câtă vreme obţinea rezultate.

Falk scoase din servietă exemplarul din *The Wire* cu articolul privind echipa de cercetări. Îndoise fotografia în aşa fel, încât se vedea numai faţa lui Fowler. Făcu să alunece ziarul pe masă, până unde Adnan putea să-l vadă, atent să nu strice farmecul. Şerpi, chiar aşa. Se simţea ca o cobră, încercând să-şi bage victima în transă numai din priviri.

– Ăsta, spuse el, uitându-se la Adnan, chiar şi când bătea cu degetul în fotografie. Îl recunoşti? Uită-te la poză, Adnan. Poza nu-ţi poate face rău.

Adnan privea în pământ şi, pentru o clipă înnebunitor de lungă, Falk se gândi că îl pierduse, atât de total apatică era faţa tânărului în timp ce se uita la fotografie. Era ca şi cum şi-ar fi aţintit ochii în adâncul unui puţ, fără să se poată concentra.

– Îl cunoşti? întrebă Falk. A fost cumva aici? Adnan clătină din cap, încet, păstrând o expresie neutră.

– Nu?

– Nu, răspunse Adnan, blând, ca şi cum ar fi refuzat încă o porţie de desert. Nu-l cunosc. Nu este printre şerpi.

Falk obţinu acelaşi rezultat şi cu fotografia lui Cartwright. Apoi, îi mai arătă o dată poza lui Fowler, doar ca să fie sigur şi ca un fel de test. Dacă Adnan reacţiona ca şi cum îl vedea pentru prima dată, atunci poate că mintea lui reprima amintirea oricui îi făcuse vreodată rău.

Numai că nu asta se întâmplă.

– M-ai mai întrebat o dată de el! spuse Adnan, ridicând glasul. El nu se numără printre şerpi!

Se găsea din nou pe marginea prăpastiei. Falk luă înapoi fotografia.

– Foarte bine, atunci. E foarte bine. N-o să mai vezi poza asta niciodată.

Pentru Falk, asta însemna că cine se ocupa de interogatoriile yemeniţilor la Camp X-Ray era aceeaşi persoană care le făcea şi aici. Dacă era Van Meter, ar fi avut un interpret după el, iar Allen Lawson ar fi fost alegerea logică. Poate că Fowler numai se uita, din spatele oglinzii.

Din nefericire, nu avea la el fotografii cu Van Meter, să i le arate lui Adnan şi se îndoia că ar fi putut pune mâna pe vreuna înainte ca Adnan să plece sau ca generalul Trabert să afle ce punea Falk la cale şi să-l oprească definitiv. Era oricum o minune, se gândi el, că putuse să ajungă aici.

– Bine, atunci, spuse el, schimbând tactica. Hai să vorbim de şerpii ăştia.

Adnan scutură din cap.

– Nu vrei să fie pedepsiţi?

Adnan îşi privea în continuare picioarele.

– Vrei, sau nu?

O uşoară înclinare din cap.

– Atunci, descrie-mi-i. Cu ce erau îmbrăcaţi. Ce culoare aveau părul lor, ochii.

Adnan se uită la Falk ca şi cum acesta ar fi fost idiot. Părea furios.

– Sunt nişte şerpi! strigă el. Ce altceva îţi mai trebuie să ştii? Arată ca şerpii, sunt otrăvitori ca şerpii, se ghemuiesc şi sar ca şerpii. Nu-s decât şerpi!

Deci în felul acesta fusese afectat tânărul, presupuse Falk. Ceea ce ar putea explica de ce nici una dintre fotografii nu declanşase vreo reacţie. Arată-i fotografia unui tren de cherestea şi poate va sări în picioare, arătând cu degetul şi agitându-se ca nebunul că l-a recunoscut. Dar Falk rămase pe poziţii, vorbind cu glasul scăzut şi păstrând o atitudine neutră. Nu se mai aplecă şi nici nu se ridică în picioare. Îşi strânse mâinile, în faţa lui, pe masă, unde Adnan le putea vedea.

Adnan răspunse la fel, până la un punct. Purtarea lui era acum calmă şi nu mai ridică vocea. Dar, indiferent cum încercă Falk să smulgă de la el o descriere a călăilor săi, ori măcar schiţa unei astfel de descrieri, Adnan răspundea mereu în acelaşi fel.

– Asta-i tot ce pot spune despre ei, rostea el, cu un aer obosit, aparent exasperat. Sunt şerpi.

– Bine, atunci. Foarte bine. Dar câţi erau? Câţi şerpi au venit aici?

– Trei, răspunse el. Sigur de cele spuse. Trei, în locul ăsta.

– Dar în locul celălalt? Dinainte să vii aici?

– Prea mulţi. Mult mai mulţi.

– Dar unii de aici sunt aceiaşi de dinainte? Sau toţi cei de aici sunt noi?

– Doi sunt aceiaşi ca şi înainte. Unul e nou. De aici şi de ultima dată, din junglă.

– Din junglă?

– Locul unde trăiesc maimuţele.

Se gândea, probabil, la Camp X-Ray. Acea ultimă şedinţă, înainte de a-l aduce aici. Toţi ceilalţi şerpi trebuie să fi fost cei cu care vorbise, înainte să-i fi preluat Falk. Falk se întrebă ce înţelegeau din asta Bo şi Tyndall. Nici unul dintre ei nu înţelegea araba, dar trebuie să fi remarcat gesturile, precum şi schimbările în inflexiunea şi volumul vocii. Trebuie să fi văzut cum ţinea Falk ziarul, dar nu aveau de unde să ştie ce însemna asta ori ce anume întreba. Aşa şi trebuia, mai ales în cazul lui Tyndall. Ori, nu cumva omul de la CIA avea vreun mijloc să înregistreze asta? Tot ce se poate, dar acum era prea târziu să-şi mai facă griji din cauza asta.

Verificându-şi ceasul, văzu că mai rămăseseră doar câteva minute. Tyndall promisese să-l întrerupă cu promptitudine când îi expira timpul. După câte ştia Falk, predarea era programată în zori, deşi avionul urma probabil să fie ţinut la sol, cel puţin până după ce trecea Clifford.

Mai făcu o ultimă încercare să capete descrierea celui mai nou şarpe, dar, când şi aceasta dădu greş, oftă, simţind că nu mai rămăsese nimic de întrebat pentru că se părea că nu mai rămăsese nimic de găsit. Adnan era mai calm acum, dar avea o expresie de resemnare atât de golită de sens, încât Falk se simţi ciudat de pustiit la vederea acesteia. Tot ceea ce lipsea, pentru a completa efectul, era o cămaşă de forţă, ori cicatricile unei cusături după o lobotomie. Din Adnan nu mai rămăsese decât un vas gol, mintea lui fusese epuizată.

– Bine, Adnan, spuse el blând. E bine. Te-ai descurcat bine astăzi. O să-ţi fie de ajutor.

Nici minciunile nu mai păreau să conteze. Faţa lui Adnan rămăsese la fel de placidă, ca suprafaţa îngheţată a unui lac. Falk se ridică şi bătu uşor la uşă. Poliţistul militar intră imediat, încordat, până ce văzu că totul era în ordine.

– Am terminat, spuse Falk. Poţi să-l duci înapoi. Cuvintele în engleză provocară reacţia lui Tyndall, care

crăpă uşa camerei de observaţie doar pentru a spune în şoaptă:

– Tot mai ai trei minute, să ştii. Dacă le vrei.

– Bat pasul pe loc, spuse Falk. Nu mai e nimic de scos de la el.

– Chiar nimic? fornăi Bo fără să-şi mai bată capul să vorbească încet. Eu nu vorbesc araba, dar, la naiba, ştiu că ai încercat din greu. Ară tai mai mult ca medicul lui decât ca anchetatorul lui. Asta vă învaţă la Quantico?

În spatele lui se auzi o agitaţie bruscă, iar apoi un geamăt chinuit al lui Adnan.

– Şarpe! spuse el în arabă. Şuieră! L-am auzit!

Falk se întoarse să vadă mai bine ochii lui Adnan strălucind de frică.

– Ce naiba spune acum? întrebă Bo.

– Şarpe!

Adnan se lupta acum cu poliţistul, care tocmai scotea un baston de la centură.

– Taci din gură! murmură Falk spre Bo, peste umăr. Şi închide uşa. Vreau cele trei minute. Poliţist! Ţine-l, dar nu cumva să-l loveşti. Ţine-l lângă uşă o clipă!

Lui Falk i se întoarse stomacul pe dos în timp ce scotea din nou ziarul din servietă, dar reuşi să-şi păstreze sângele rece, cât să surprindă privirea lui Adnan, insuflându-i tânărului calm, pentru o ultimă întrebare.

– Ăsta e şarpele? întrebă el, păstrându-şi vocea joasă şi egală.

Îndoi înapoi imaginea din ziar, până la singura faţă pe care nu o arătase, cea a lui Ted Bokamper, care era în partea din dreapta a acesteia.

– Da! spuse Adnan, dând repede din cap, iar apoi uitându-se, cu un aer sălbatic, spre oglinda de pe peretele opus. Şuieră şi e acolo. Trăieşte acolo!

– Uşor, Adnan.

Dar Adnan nu se mai lăsa calmat şi, chiar cu fiare la

picioare şi cătuşe la mâini, îi dădea serios de furcă tânărului MP, care îl mână pe Adnan până la patul lui, cu mâinile şi gleznele încă imobilizate, iar apoi trânti uşa celulei.

– Tipul şi-a pierdut complet firea, spuse soldatul pe ton batjocoritor. Nu e de mirare că se află aici.

– Mda, spuse Falk, nu e de mirare.

până să ajungă toţi trei înapoi prin ploaie la intrarea postului, Falk îşi recăpătase sângele rece.

– Bo, de ce nu ne urmezi până la mine acasă? Noi doi trebuie să stăm de vorbă.

– Asta voiam şi eu să te rog.

Falk îi aruncă o privire întrebătoare, dar nu primi decât obişnuita strâmbătură de tip isteţ.

– Dar, nu pot chiar acum. Am o obligaţie.

– La unsprezece noaptea?

– Doar mă cunoşti.

– Aşa am crezut şi eu.

Dar Bo ieşise deja pe uşă, sprintând spre maşină prin ropotele de ploaie. Tyndall şi cu el îl urmară şi, după ce trânti în spatele său uşa Plymouthului, Falk rămase un moment cu mâinile pe volan, ca şi cum trecea în revistă implicaţiile adevărului pe care tocmai îl aflase.

– Nu prea-mi place situaţia, spuse Tyndall.

– Aşa şi trebuie.

– De fapt, ce s-a întâmplat acolo?

– Nici eu nu sunt sigur. Dar mulţumesc că m-ai ajutat.

– Bine, lasă.

Era gata să răsucească cheia în contact, când, dintr-odată, îi trecu ceva prin cap.

– Rahat! spuse el, simţindu-se ca un idiot.

– Ce-i, ce s-a întâmplat?

Scoase lanterna şi se aplecă cât de jos reuşi, uitându-se sub volan.

– Pipăie sub bord, în partea ta, îi spuse el lui Tyndall. Tyndall pipăi uşor sub torpedou.

– După ce să mă uit?

– După orice nu ar trebui să fie acolo.

– Cum ar fi chestia asta?

Se auzi un clic ascuţit în partea lui Tyndall şi, când Falk întoarse raza lanternei, Tyndall ţinea în mână un mic disc de metal.

– Era legat de un cablu, spuse Tyndall. Probabil ajunge direct în radioul tău. În felul ăsta, emite prin propria ta antenă.

– Vrei să spui că pot să mă audă de la cât, de la o milă depărtare?

– Nu sunt expert, dar cam aşa ceva. Poate chiar şi mai mult. Tyndall era un tip isteţ, aşa că legă destul de rapid descoperirea de restul dovezilor. Cred că asta explică cum am ajuns să fim urmăriţi.

– Da. Vechiul meu prieten.

– Nu mă mir deloc.

– Ce vrei să spui?

– El. Şi şefii lui. O parte a clientelei noastre speciale pentru produsele obţinute de aici. Nu ai auzit de la mine, bineînţeles.

– Clientelă specială? De când?

– Dintotdeauna. Oricum, de la ultimul schimb de administraţii. Eşti prietenul lui. Şi am presupus că voi doi lucraţi împreună.

– Cum, pentru Birou?

– Nu chiar pentru Birou. Doar ca o parte a ei cum şi-or spune.

– Şi anume?

– Nu mi-a spus nimeni niciodată. Tot ce ştiu este că anumiţi oameni de la mine din prăvălie mi-au cerut să cooperez, ori de câte ori mi-o cer. Dar sunt surprins că nu ştiai. După cum vă daţi de prieteni şi toate astea.

Poate că el şi Bo chiar lucraseră împreună, se gândi Falk. Numai că nu în felul pe care şi-l închipuise.

– Câtă vreme toţi ceilalţi ştiu atât de multe, spune-mi şi mie ceva. Celor trei tipi din echipă - Bo, Fowler, Cartwright - li s-au alocat coduri de securitate pentru a deplasa deţinuţii în interiorul Camp Delta?

– E o ipoteză înţeleaptă.

– Nu vreau ipoteze. Vreau un răspuns.

– Răspunsul e da. Dar nu am de gând să-ţi spun numerele lor.

– Înţeleg. N-am nevoie decât de un da sau un nu în legătură cu unul singur.

– Îmi ceri prea mult.

– Haide, Mitch. E doar un număr. Eu ţi-l spun şi tu îmi confirmi dacă este cel al lui Bo.

– Chiar crezi că am o memorie atât de bună?

– Pentru ăştia trei, sunt convins.

– Bine. Pentru ăştia trei, poate. Dar nu am memorat tot Camp Delta. Dacă v-ar auzi cineva vorbind, ar crede că spionăm pe toată lumea. Fowler face o arestare şi noi suntem învinovăţiţi.

– Nu sunt aici pentru a căuta vinovaţi, n-am nevoie decât de informaţii.

– Tu şi toată lumea asta afurisită. Care e numărul? Falk îşi scoase notiţele şi, la lumina lanternei, citi cu glas tare cifrele pe care le notase din interogatoriul lui Adnan de miercurea trecută, la Camp X-Ray.

– E al lui Bo, nu?

Tyndall clătină din cap şi îi aruncă o privire amuzată, deşi părea mai mult jenat decât pus în încurcătură.

– Atunci, Van Meter. El trebuie să fie.

– Ce-i asta, concursul celor douăzeci de întrebări? La naiba, Falk, ajunge. Dar, dintre toate numerele, aş fi crezut că pe ăsta o să-l cunoşti.

– Păi, nu e nimeni din echipa mea.

– Bineînţeles că nu e. E din echipa ei.

– Echipa ei? O pauză, în timp ce totul cădea, cu un clic,

la locul său. A lui Pam?

– Acum eşti mulţumit? Şi gata cu întrebările, în regulă? Cred că ne ajunge la amândoi.

– Bine, spuse Falk cu jumătate de gură.

Şi, pentru a doua oară în doar zece minute, lumea sa se răsturnă cu susul în jos.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

DUPĂ CE TYNDALL fugi spre maşina lui, Falk rămase câteva minute pe alee, cu motorul mergând. Primul său impuls fu să se întoarcă la Pam, să-i bată în geam până ar fi trezit toată casa, cu colege de apartament cu tot, şi să-i ceară o explicaţie. Apoi s-ar fi lăsat la mila poliţiştilor militari.

Poate că l-ar fi dat afară din bază. L-ar fi suit într-un avion şi l-ar fi alungat din toată suferinţa lui. Ar fi luat dovezile cu el şi i-ar fi pus pe toţi în încurcătură. Le-ar fi strecurat presei şi ar fi dat foc tuturor punţilor de legătură. De ce nu, dat fiind că jumătate din punţile sale erau deja în flăcări.

Dar în numele cui, sau pentru ce cauză, îl trădau toţi prietenii? Până acum, putea spune că atât Pam, cât şi Bo îl interogaseră pe Adnan. Deşi, dacă antipatia lor unul faţă de celălalt nu era doar de faţadă - o perspectivă ridicând posibilităţi pe care Falk nu catadicsise să le ia până acum în consideraţie - atunci i se adresaseră lui Adnan având misiuni diferite. Oare lucra Pam pentru Fowler, ceea ce însemna că arestarea ei nu fusese decât un fel de acoperire? Nimic nu mai avea logică, iar toate îl făceau să se simtă folosit. Trebuie să fi râs de el în spatele lui, iar el nu făcea decât să alerge printre ei, dornic să placă tuturor şi să menţină pacea.

Opri motorul şi deschise portiera. Zgomotul furtunii îl înghiţi într-o pânză de ploaie, care ajunse pieziş până pe scaun. N-avea decât. Ce dacă era ud până la piele?

Rămăseseră patru beri în frigider, iar în dulapul din

bucătărie era o sticlă de gin. Ideea pierderii temporare în uitare avea farmecul ei acum, aşa că nu îi mai păsa de ropotul de ciocane al ploii care îl învălui pe alee.

Trântind uşa din faţă, se simţi repede îngheţat până la oase de aerul condiţionat şi făcu o pauză să asculte mârâitul liniştitor al aparatului de la fereastră, în timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul. Singura lumină venea de la fereastra bucătăriei, în dreapta, unde sclipirea portocalie a unui felinar de stradă era filtrată prin perdelele ploii. O ramură de palmier râcâi geamul, ca nişte degete pe tablă. Era neplăcută această furtună, poate nu o furtună, dar, oricum, ceva care să poată impresiona pe oricine destul de lipsit de noroc să se găsească pe mare. Timp de o clipă, gândul lui se îndreptă spre toţi cei care, oriunde se aflau, erau azvârliţi de valuri şi singuri, încercând să nu se ducă la fund.

Când se duse spre frigider, fu surprins de ţăcănitul unei brichete şi de sclipirea unei flăcări neaşteptate din camera de zi. Cineva stătea pe canapea.

– Cine-i acolo? Nici un răspuns.

– Bo?

– Instructiv răspuns. Falk nu recunoscu vocea.

Apoi, lumina se aprinse, orbindu-l pe moment.

– Vrei să-mi explici şi mie de ce îţi închipuiai că Ted Bokamper o să te aştepte aici, la ora asta?

Era Fowler, şi nu era singur. Un MP stătea în picioare, într-un colţ, cu revolverul în toc şi cu mâinile la spate.

– Ce înseamnă toate astea?

– Am câteva întrebări. Stai jos.

– Mai bine te-ai căra naibii de aici. Sunt obosit, am chef să beau ceva şi nu-mi arde deloc de stat la taclale.

– Dă-i drumul şi ia-ţi ceva de băut. Dar nu plec până nu stăm de vorbă.

– Ai venit să mă arestezi?

– Ar trebui? Falk scutură din cap şi o luă pe coridor,

îndepărtându-se de bucătărie.

– Mă duc să mă culc. Stinge luminile când ieşi.

Numai că un al doilea MP bloca intrarea în camera sa, iar când Falk se opri să-şi chibzuiască următoarea mişcare, o mână pocni peretele, în spatele lui. Era Fowler. Se ridicase de pe canapea cu o mişcare furişă şi rapidă, ca un adevărat membru de comando şi se apropiase destul de Falk, pentru ca acesta să poată simţi mirosul de pastă de dinţi din răsuflarea sa.

– În regulă. Fowler avea acum tonul unui om de afaceri. Gata cu joaca. Poţi face pe durul cât vrei. Dar nu-mi veni mie cu gargară despre mandate, sau drepturile tale de civil, pentru că ştii exact unde ne găsim şi de ce mijloace dispunem, în ceea ce priveşte drepturile oricui. Constituţia? N-am auzit de ea. Ne aflăm în zona de excludere şi am fost autorizat de cea mai înaltă instanţă să fiu atent. Acum, ce-ar fi să ne aşezăm amândoi?

Falk se întoarse în camera de zi, întrebându-se ce înţelegea Fowler prin "cea mai înaltă instanţă". De aici, de la bază? Din Forţa Operativă? Ori din State? Ceea ce însemna o cu totul altă problemă. Poate că Fowler nu făcea decât să meargă la cacealma. Dar avea dreptate în privinţa unui singur aspect. Nimeni nu-i va citi lui Falk Codul Miranda în viitorul apropiat.

– Poate că ar trebui să-ţi scoţi jacheta aia udă, spuse Fowler, aşezându-se înapoi pe canapea. O să dureze ceva timp.

Când Falk îşi desfăcu fermoarul jachetei, simţi forma rigidă a paşaportului fals în buzunarul din dreapta şi abia se abţinu să nu tresară. O scurtă percheziţie făcută de MP şi ar fi pierdut. Puse jacheta din care încă curgea apă, pe un cuier de lângă uşă, încet, ca şi cum ar fi urmat să explodeze. Apoi, se aşeză pe un scaun, în faţa lui Fowler.

– Sincer să fiu, sunt surprins că te-ai întors de la Jacksonville, începu Fowler. Când am auzit că te-ai pierdut

în oraş, mi-am imaginat că aveai să rămâi acolo, până ce ar fi sărit toate în aer aici, iar apoi ai fi venit înapoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Se vede că n-ai petrecut prea mult timp la Jacksonville.

– Nici tu, din câte am auzit. Ai plecat spre sud şi nu ai mai fost văzut din nou până în ziua zborului. Îmi spui şi mie unde ai fost?

– Acum trebuie să dau socoteală şi pentru timpul petrecut în permisie? La naiba, nici măcar nu sunt militar. Sunt civil. Şi nu trebuie să-ţi spun nimic.

– Uite ce, ştiu că mă consideri un papagal care exagerează cu patriotismul. O grămadă dintre cei de pe aici o fac. E ca un fel de uniformă de Gitmo. Două luni de misiune, şi toată lumea e cinică. Dă-i drumul, dar te-am avertizat. Chiar în clipa de faţă ţi se pune sub semnul întrebării loialitatea.

– Loialitate faţă de ce?

– Faţă de forţa de reacţie rapidă şi orice reprezintă ea. Ţara ta, cei care te-au angajat.

– Ce te face să crezi asta?

– Chiar vrei toată lista?

– Da. Pentru că, sincer, nu mai sunt sigur de cine lucrează pentru ce sau de ce. Iar asta îi include pe prietenii mei şi pe colegii cei mai apropiaţi şi, categoric, te include şi pe tine.

– Dacă tot ai adus vorba, hai să discutăm despre prietenii tăi. Ted Bokamper, de exemplu.

– Ce-i cu el?

– Ce are de gând? Şi care este rolul tău în planurile lui?

– Uite, nu sunt sigur ce fluturi ai tu în cap. Numai că eu nu sunt implicat în nimic. Orice face prietenul meu Ted Bokamper este treaba lui. Dacă i-am adus câteva servicii de-a lungul timpului, acestea nu au fost decât servicii făcute unui prieten şi poate că mi-ar plăcea să ştiu pentru ce naiba le-am făcut, acum, când atrag atâta atenţie

nedorită.

Şi apoi, mi-a pus un microfon în maşină! voia să mai spună Falk, dar se stăpâni.

– Deci, l-ai ajutat.

– I-am comunicat zvonurile obişnuite. I-am oferit părerea mea despre situaţia zonei. Nu e nici un secret că prezenţa micii voastre echipe nu a fost chiar cea mai fericită evoluţie din istoria Camp Delta. Unii o văd ca pe o curăţire necesară, iar alţii, ca pe o vânătoare de vrăjitoare. Dar toţi cei cu care am vorbit par să ştie la fel de puţine lucruri ca şi mine în legătură cu ceea ce se întâmplă cu adevărat.

– Nu sunt aici să vorbesc despre arestări, ori despre mica noastră investigaţie asupra securităţii, şi cred că înţelegi asta foarte bine. Vorbesc despre activităţile din afara programului, în care prietenul tău, domnul Bokamper, şi unii dintre colegii lui pe plan local au fost implicaţi. Van Meter. Lawson. Şi tu. Astea sunt patru piese despre care ştiu şi mai căutăm şi altele, aşa că bine-ar fi să-mi dai nişte răspunsuri concrete.

De fiecare dată când Falk credea că şi-a dat seama de ceva, rolurile se schimbau. Era mai confuz ca niciodată.

– Atunci, n-ai decât să-l întrebi pe Bokamper. Pentru că eu nu fac parte din asta şi nici nu vreau să fac.

– Tot mai crezi că eşti imun, nu-i aşa? Pentru că lucrezi pentru Birou? Sau din cauza şefilor lui Bokamper şi a celor pe care ei îi reprezintă? Sunt aici să-ţi spun că nu eşti protejat de nimeni. De fapt, ai câteva puncte vulnerabile, pe care nu le are nici unul dintre ei.

Deci, aici Fowler urma să vorbească de Cuba, Harry şi Paco, presupuse el. Aici se hotărau să scotocească prin toată casa şi să întoarcă toate cu susul în jos.

– Foarte bine. Zi-mi care-s punctele slabe.

– Unul ar fi că te afli aici şi că eşti deja în mâinile noastre. Fără avocaţi şi fără telefoane. Al tău a fost deconectat, în treacăt fie spus. Cea mai mare ar fi

următoarea: nimeni din State nu-ţi va duce dorul. Am verificat. Nu ai soţie şi copii. Nu ai mamă şi tată. Nici frate sau soră. Nu ai o relaţie stabilă cu o femeie. Nu ai nici un unchi bogat, ori o mătuşă ramolită. La naiba, Falk, eşti singur pe lume, cu excepţia angajatorilor tăi şi, crede-mă, vor fi de acord să ne facă jocul de îndată ce vor cunoaşte miza. În privinţa prietenei tale, este arestată la domiciliu. Cât despre cel mai bun camarad al tău, dacă îţi închipui că va ridica un deget în apărarea ta, atunci chiar că nu ştii ce are în cap. Numai că eu cred că. faci pe prostul, şi nu am de gând să tolerez aşa ceva.

Falk clătină din cap, fără să spună nimic. Fowler continuă.

– Bine atunci. Să vorbim despre yemeniţi. Şapte dintre ei, în total, după câte cred, toţi, cu excepţia unuia, scoşi la interogatoriu de anchetatori care nu şi-au dat numerele de identificare. De ce ai autorizat asta?

Deci Fowler văzuse şi el înregistrările alea, care puneau furtul pe care îl comisese pentru Bo într-o lumină cu totul nouă.

– Nu am autorizat niciodată nimic şi mai ales nu aşa ceva. Aş vrea să ştiu şi eu cine sunt oamenii ăştia.

– Pentru unul de la FBI, nu te pricepi prea bine să minţi, ştiai?

În clipa aia, Falk se văzu pe sine ca într-o oglindă. Ori, mai bine zis, ca şi cum s-ar fi uitat la el printr-o oglindă cu faţă dublă, din camera de examinare spre o cuşcă de interogare. Stătea acolo, întins pe un divan, picături de apă i se prelingeau de pe haine pe jos; era speriat, lumina era prea puternică, iar oboseala i se putea citi pe faţă. Continua să-şi cumpănească răspunsurile şi să-şi ţină cu încăpăţânare ochii fixaţi într-un colţ. Evita să se uite în ochii interlocutorului, mimând ignoranţa chiar şi atunci când recunoştea că ştie despre ce e vorba.

Fowler avea dreptate. Falk fusese neglijent şi acţionase

prosteşte, ori, mai rău, ca un mincinos. Acum, terminase cu asta. Era timpul să repună vasul în direcţia bună. Se întoarse şi îl privi pe Fowler drept în ochi, ţinându-şi mâinile în poală. Nici un gest de fereală sau de neseriozitate. Luă poza relaxată a cuiva care nu are nimic de ascuns, dar nici de oferit - bine, nimic, cu excepţia unui mic articol menit să-i acopere pasul greşit pe care tocmai îl făcuse, prin recunoaşterea faptului că ştia despre yemeniţii supuşi la interogatoriu. De aici încolo, nu-i va mai oferi nici o pistă lui Fowler.

– Uite, am verificat şi eu registrele alea de semnături. Aşa cum trebuie să fi făcut şi tu. Dar am făcut-o în cursul cercetărilor legate de Ludwig. Am verificat toate semnăturile de scoatere de deţinuţi care au avut loc în timpul turelor sale. O problemă de rutină. Dar nici unul dintre aceşti oameni nu eram eu şi nici unul nu era autorizat de mine. Am vorbit cu, probabil, trei dintre yemeniţi, în total, dar în primul rând cu Adnan. Iar acum a fost mutat dincolo de posibilităţile mele de acces.

– Ludwig? Soldatul dat dispărut?

– Soldatul care s-a înecat. Şi care apoi a ajuns în partea cubaneză. Ar trebui să te uiţi puţin la chestia asta. Poate vei găsi urmele unora dintre camarazii tăi. Van Meter, de pildă, deşi se pare că vrei să laşi impresia că nu se mai află de partea ta.

Falk ştia că mersese prea departe cu această remarcă, dar astfel avea să-l ţină pe Fowler ocupat pentru o vreme.

– Povestea ta nu prea ţine, spuse Fowler, dar fără convingerea de mai înainte. Ştim că te-ai ocupat de toţi yemeniţii ăştia şi mai ştim - repet, ştim - că o faci în tandem cu prietenul tău Ted Bokamper.

– Scuze. Pur şi simplu nu ai dreptate.

Îi înfruntă privirea. Îşi păstră mâinile adunate în poală.

– Atunci, să ne întoarcem la un teren mai fertil. Bokamper. Tot n-ai umplut toate golurile în legătură cu el.

Falk începuse să înţeleagă că Fowler nu prea se pricepea la anchetare, aşa că se hotărî să nu mai spună nimic, nu pentru că ar fi protejat pe cineva - mai merita protecţie acum vreunul dintre prietenii săi? - ci pentru că habar nu avea de ce parte înclina norocul. Intrase în acţiune o nouă dinamică, una pe care nu o mai întâlnise până atunci, un nou cod, chiar un nou limbaj. Vorbea araba la fel de bine ca oricare dintre translatorii nemusulmanii de pe-aici, dar în acest tărâm ciudat visat de Bo, Fowler, Van Meter, Tyndall, Paco şi, da, poate şi de Pam, ce-i trebuia cel mai mult chiar în clipa de faţă era un interpret, cineva care să indice toate cuvintele încărcate de mesaj şi să separe trădarea de loialitate, duplicitatea de sinceritate şi spiritul ucigaş de cel pur pragmatic.

Până ce va putea vorbi acest limbaj, era hotărât să fie unicul său consilier.

Fowler mai jucă o ultimă carte, însă era una deosebit de puternică.

– Am de gând să-ţi fac o propunere, la care să te gândeşti peste noapte, spuse el. Ce-ai zice să ajungi dincolo de sârma ghimpată? Undeva unde nu ai fi decât al nostru? Ştii că pot să te aşez de partea nepotrivită a baricadei, şi asta - definitiv. Ai fi una dintre fantome, fără nici un sprijin, fără avocat şi fără nimeni de acasă care să întrebe ce s-o fi întâmplat cu bătrânul cum îl mai chema? Gândeşte-te la asta în timp ce încerci să adormi, între timp, o să-i las pe poliţiştii ăştia afară, în faţă, să vegheze asupra ta. Nu cred că ai avea unde să te duci. Dimineaţă o să mai stăm de vorbă şi, dacă tot nu ai chef să vorbeşti, putem încerca să forţăm nota, după cum zice generalul Trabert. Somn uşor.

Fowler se ridică să plece, iar cele două santinele îl urmară. Falk rămase aşezat unde era.

Şerpi, într-adevăr.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

FALK DORMI BINE, cel puţin pentru o vreme, în mare parte datorită oboselii, câtorva beri şi răpăitului hipnotic al ploii.

Şi apoi, ce altceva ar fi putut să facă? După plecarea lui Fowler, aruncă o privire pe fereastra din faţă şi văzu o santinelă pe verandă şi un Humvee parcat lângă trotuar, în ritmul în care mergea Fowler, în curând va fi câte un Humvee şi câte o santinelă la fiecare bloc. Poate că Pentagonul avea să fie obligat să mobilizeze încă o unitate de rezervişti, ca să-i păzească pe toţi cei care reprezentau un risc de securitate.

Falk se trezi din cauza unui sunet de ciocănit şi zgârietură, ca şi cum un rozător gigantic ar fi încercat să treacă prin perete. Ridicându-se în capul oaselor, îşi dădu seama că zgomotul venea de la fereastră. Se gândi mai întâi la Pam. Îi întorcea cumva vizita?

Cel de-al doilea gând fu să se întrebe dacă ar lăsa-o sau nu înăuntru. În realitate, Bo, muiat până la oase, într-un maiou şi un şort, încerca să forţeze rama cu plasă. Falk descuie. Devenise metoda preferată de la Gitmo pentru vizite neprotocolare.

– Uşor, spuse Falk, încă ameţit, ridicând cerceveaua mobilă. N-o rupe, îi dau eu drumul.

Încă o dată, securitatea "arestului la domiciliu" impus de Fowler se dovedise şubredă. Dar oricum, nu avea unde să evadeze.

Falk aduse un prosop din baie şi, până ce Bo ajunse să se usuce, îşi aminti de toate motivele pe care le avea să nu-

i ofere o primire călduroasă.

– Cu ce prilej? întrebă el. Ai venit să-mi pui microfoane şi în dormitor? Ori ai avut deja grijă de asta?

Bo clătină din cap.

– Am avut grijă de camera de zi.

– Când, dacă îmi permiţi să te întreb?

– Cât ai fost plecat. După ce a plecat Whitaker.

– Deci ai auzit mica vizită a lui Fowler?

– Cea mai mare parte. Te-ai descurcat bine. După un fel de start cam şchiop, oricum.

– Să vedem ce o să spui mâine, după ce o să mă înfunde în Camp X-Ray.

– Stai uşor. Blufează.

– De ce nu te-a arestat încă?

– Poate că se gândeşte că tu eşti cel care decide.

– Mă întreb cine i-o fi dat ideea.

– Poate că ştie că sunt protejat mai bine.

– Dacă e adevărat, de ce te furişezi la... cât e ceasul acum?

– Douăsprezece jumătate.

– Doamne Dumnezeule, Bo. Auzi, dacă tot eşti aici, ce-ar fi să scapi de afurisitul de microfon? Nu vreau să-mi pierd toată dimineaţa căutându-l înainte să vină inchiziţia.

Se îndreptară pe coridorul liniştit spre camera de zi.

– Vorbeşte mai încet, şopti Bo. Santinela este pe verandă, ferindu-se de ploaie. Nu aprinde nici o lumină.

Falk răspunse pe un ton normal:

– Chiar crezi că îmi fac vreo problemă dacă eşti prins sau nu?

Bo se aplecă sub masă şi, cu un pocnet, scoase de acolo un dispozitiv foarte asemănător celui care fusese fixat la radioul din maşina lui Falk. Apoi rânji, mai mult poznaş decât încurcat.

– Cred că ţi-a cam sărit ţandăra, nu?

– Ţie nu ţi-ar fi sărit?

– Categoric. Pledez vinovat, cu o explicaţie.

– S-o auzim.

– Mai întâi, vreau o bere.

Falk descoperi că nu-l ura atât de tare pe Bo. Da, era supărat. Purtarea lui grosolană îl înfuriase peste măsură. Dar poate că prietenia lor încă mai exista, dacă Bo venise acum, aici. Iar dacă Bo îl înghesuise într-un colţ, măcar părea că se află şi el în acelaşi spaţiu îngust.

Luă berea şi un pahar cu apă pentru el. Bo deschise radioul şi dădu volumul aproape de maxim. Şi mai multă salsa de dincolo de linia gardului. Non stop, ca o bătaie de inimă.

– Dormeai cam prea adânc pentru un tip condamnat.

– Asta sunt acum?

Bo ridică din umeri, părând, în sfârşit, ceva mai puţin, sigur pe el. Într-un fel, era semnul cel mai încurajator pe care Falk îl văzuse până acum, aşa că insistă să-şi menţină avantajul.

– Nu ţi-a prea pus Dumnezeu mâna-n cap cu încurcătura asta cubaneză, ce zici?

– Merg pe mâna lui Endler, punct. Lucrez pentru oameni, nu pentru cauze. Am încredere că Doc vede bine lucrurile şi, de obicei, aşa se întâmplă.

– Cu excepţia momentului când s-a amestecat în chestia asta împreună cu fanaticii. Mă face să mă întreb de ce nu ai încercat să mă recrutezi de la bun început. Aveam, categoric, toate calificările necesare. Vorbisem cu yemeniţii. Căpătasem nişte rezultate. M-ai fi putut minţi, aşa cum ai făcut, de altfel, şi ai fi căpătat exact ce îţi doreai.

Nu mai conta că Falk avea exact ceea ce îşi doreau Bo şi Endler. Numai că el ar fi preferat să împartă bomba lui Adnan cu Paco mai degrabă decât cu ăştia.

– Crede-mă, ai fi fost oricum primul pe listă. Dar Endler a venit târziu în joc şi, până atunci, şefii lui îi utilizaseră pe

Van Meter şi pe Lawson. Băieţii nu credeau că tu ai fi fost gata să apari în lumina reflectoarelor. De altfel, au spus că nu erai genul lor.

– E cel mai bun lucru pe care l-am auzit despre mine toată săptămâna.

– Sunt de acord. Tăntălăul şi Gogomanul, ăştia doi. De ce crezi că am vrut să pun mâna pe foile alea cu semnăturile de scoatere a deţinuţilor? Trebuia să văd câte urme lăsaseră.

– După câte îmi amintesc, voiai să le fur. Să ştergi urma de tot.

– Şi ai reuşit?

Să fie el al naibii dacă îi va spune ceva acum.

– N-am putut. Poliţistul ăla a stat acolo tot timpul. Dar le-am văzut foarte bine urmele. Cred că ştii de acum că ei l-au omorât pe Ludwig.

– Bănuisem, oricum. Au spus tot timpul că au pe cineva înăuntru, cineva care să le acopere urmele şi să aibă grijă ca numele lor să nu ajungă în registre. Apoi, lui i s-a făcut frică, aşa că aveau de gând să folosească forţa faţă de el, să bage spaima în el.

– Asta au şi făcut. Şi-au bătut joc de banca lui, iar apoi l-au luat la o plimbare cu barca.

– Asta s-a întâmplat?

– S-au întâlnit cu el pe plajă. După aceea, l-au dus spre graniţă, doar ca să-l scuture puţin. Numai că am impresia că nu aveau habar că el se speria în bărcile mici, aşa că probabil l-au pierdut peste bord. Ori poate l-au împins puţin. Oricum ar fi fost, cum ai spus şi tu, Tăntălăul şi Gogomanul. De aceea te-au trimis pe tine aici când Endler a intrat în joc? Să cureţi gunoiul lăsat şi să îl ţii pe Fowler departe de ciolan?

– Numai pentru că Doc le-a spus alor lui că avea un om înăuntru, care se putea dovedi de ajutor.

– Însemnând că eu eram ăla. Dar tot nu aveau

informaţia pe care o doreau. Aşa că ai hotărât să o implici şi pe Pam.

– Pam? Iniţial, Bo păruse uluit, dar acum părea pe punctul de a izbucni în râs. Cu ultimul interogatoriu de la X-Ray, vrei să spui?

– Da.

Falk nu mai zâmbea.

– Scuze. A fost o farsă.

– Ce vrei să spui?

– S-a întâmplat în prima mea seară aici şi - cum să spun, să fie mai drăguţ? - nu mi-a făcut exact o impresie prea bună. Aşa că atunci când am avut nevoie de un interogatoriu zdrobitor, i-am spus lui Van Meter să se folosească de numărul ei.

– Drăguţ din partea ta. Falk încercă să nu-şi trădeze uşurarea. Măcar cineva nu îl minţise. Şi cum ai obţinut numărul ei? De la Tyndall?

– De la Agenţie? În chestia asta ei sunt pe dinafară.

– Atunci, Palatul Roz. Cred că, în calitate de şef al securităţii, Van Meter are şi el relaţiile lui.

– Crezi ce vrei. Eu am spus deja destul. Îmi pare doar rău că s-a ajuns la aşa ceva.

– De ce? Ai obţinut exact ce ai vrut. Ai reuşit şi să-l muţi pe Adnan la Camp Delta.

– Asta a fost mişcarea lui Fowler, să-l ţină departe de noi. L-au stors pe bietul nefericit ca să afle ce urmăream noi. Fără rezultat, bineînţeles.

– Aşa că ai stat în cârca mea ca să ajungi înăuntru la Echo. Iar acum, lasă-mă să ghicesc, Endler este cel care a tras câteva sfori să-l predea pe Adnan yemeniţilor. Lasă-i pe yemeniţi să facă treaba murdară.

– Îmi pare rău, Falk. Fără alte explicaţii.

– Asta până îţi vei căpăta propriul război sau ce aşteaptă toată lumea de la noi. O să fie un mare serviciu adus cetăţenilor.

– Să scăpăm de Castro? Corect. Iar dacă vreun agent cubanez o ia prin păpuriş, cu lesa lăsată destul de lungă, ca să nimerească în pat cu un recrutor de la Al-Qaeda, de ce să nu ne folosim de prilejul ăsta? Cum ţi-am spus, nu informaţia este cea care contează, ci persoana care o controlează. Dacă punem mâna pe ea înaintea lui Fowler, e a noastră.

– Oricum, Castro o să moară curând. Credeam că tu lucrezi pentru oameni, nu pentru cauze.

– Lucrez pentru oameni. Inclusiv pentru tine. Ştii ce voia Endler? începuse să fie îngrijorat pentru că deveniseşi om de bază, aşa că voia să fii arestat de îndată ce ţi-ai fi încheiat treaba cu Paco la Miami. Sub o acuzaţie ridicolă, dar care te-ar fi scos din circulaţie până ce ne terminam noi treaba. Singurul motiv pentru care nu a făcut-o a fost pentru că l-am făcut eu să se răzgândească.

– Numai din loialitate, bineînţeles.

– La naiba, da, din loialitate.

– Dar nu aşa i-ai prezentat lucrurile lui Endler.

– Bineînţeles că nu. I-am spus că mai aveam nevoie de timp, să ajung la fundul sacului în legătură cu Van Meter.

– Şi eşti sigur că nu ăsta era motivul?

– N-ai decât să crezi ce vrei, dar nu uita că eşti încă aici, şi nu la închisoare.

– Mda, şi mi-e mult mai bine. În arest la domiciliu şi pe cale să fiu tras de cai şi rupt în bucăţi, ca în Evul Mediu.

– Endler o să facă tot ce o să poată. Dar nu te aştepta să se întâmple imediat.

– Deci, câtă vreme Doc îşi primeşte războiul dorit, încă sunt un om liber. Altfel, mi-a făcut plăcere să te cunosc.

– Ar trebui să stai o vreme la adăpost, asta-i tot. Biroul o să primească explicaţii.

– Şi Van Meter? Scapă basma curată?

– O să avem noi grijă de el.

– Sunt gata să pun pariu. Şi ce o să fie, un alt accident

nautic, ori va fi ucis în conflictul din Irak?

– Uite ce, dacă chiar ai nevoie să dai vina pe cineva, atunci dă-o pe prostovanul ăla tânăr de puşcaş marin, care a decis că ar fi grozav să-şi petreacă weekendul la Havana. Toate duc la asta. Dar Endler n-o să te şteargă din acte, pentru că n-am să-l las eu s-o facă. Ştii bine cum merg lucrurile în Corpul Puşcaşilor Marini.

– Mda, nu ne lăsăm niciodată morţii în urmă. Cred că eu sunt mortul acum.

Bo clătină din cap atât de furios, cum Falk nu-l mai văzuse de pe vremea pregătirii de bază.

Plecă la scurtă vreme după aceea, lăsându-l pe Falk deznădăjduit, pe canapea, să reflecteze la viitorul său. Opţiunile păreau clare. Spune-i totul lui Fowler şi fii, apoi, măturat în reţea de partea cealaltă, având de făcut faţă, în plus, unor acuzaţii de spionaj. Ori ţine-ţi gura şi speră că un mic şi splendid război va interveni să-ţi salveze fundul. Nimic mai grozav decât să ai o chestie ca asta pe conştiinţă, chiar dacă în realitate nu s-ar fi ajuns niciodată la aşa ceva. Lucrul care îl durea cel mai tare era că ultimul comentariu al lui Bo era adevărat: singurul om care putea fi învinovăţit în realitate era el însuşi. Falk încheiase contractul şi mai continua să plătească şi acum.

Se ridică în picioare, se îndreptă spre bucătărie, deschise şi închise frigiderul, fără să reuşească să aleagă ceva. Acum, chiar că îi sărise somnul de tot. Întorcându-se în camera de zi, aruncă o privire pe harta nautică pe care i-o dăruise sublocotenentul Osgood. O adevărată frumuseţe, un plan în detaliu după care să-ţi petreci toată viaţa pe mare. Poate ar fi trebuit să înfrunte greutăţile şi să fi rămas tot timpul în Maine. Ar fi putut ajunge un beţiv, ori s-ar fi înecat, dar era un gen de viaţă reconfortant de limpede. Succesul şi eşecul se măsurau după greutatea capcanelor, iar fiecare zi în care te întorceai acasă sănătos era o altă mică victorie.

Ramura de palmier zgârie din nou geamul, în altă rafală de vânt, iar Falk fu izbit de o inspiraţie, de o idee. Era de o îndrăzneală de-a dreptul nesăbuită, dar îl prinse ca un curent puternic, exact genul de plan idiot pe care l-ai aştepta de la fiul unui pescar de homari beat, după câteva pahare de tărie cu care să-şi dea curaj. Numai că Falk era acum treaz şi cu mintea limpede ca apa de izvor.

Scoţând piunezele din perete, coborî cu grijă harta şi o întinse pe masă. Apoi, scoase şi celelalte două hărţi din tubul lor. Era un pic după unu noaptea.

O luă pe coridor spre dormitor, să-şi facă bagajul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

MERSUL ERA ANEVOIOS. Falk ieşise pe fereastră, în furtună. Avea de acoperit jumătate de milă, prin tufişuri, ca să coboare dealul, spre Sherman Avenue. Drumul nu era abrupt, dar pământul umed părea să se mişte sub picioarele lui. O dată îşi pierdu echilibrul şi alunecă până la rădăcina unui cactus bătrân, cu picioarele înainte. Stătea întins în noroi şi ropotul picăturilor de ploaie era asurzitor. Din fericire, nici unul dintre ţepii cactusului nu-i străpunsese talpa pantofilor.

Pe când se lupta să se ridice în picioare, crezu că auzise pe cineva venind din spate, aşa că mai rămase nemişcat încă o clipă, cu simţurile ascuţite, puşcaşul marin din nou în patrulă. Trase concluzia că nu era decât zgomotul furtunii, care îi juca feste, şi continuă să coboare dealul, cu apa scurgându-i-se de pe borurile pălăriei, în noaptea răscolită de vânt şi ploaie.

Sacul de pânză atârnat de umăr nu-i uşura, nici el, deplasarea. Petrecuse jumătate de oră cu pregătirile. Mai întâi împachetând, iar apoi trasând la repezeală un traseu al viitoarei călătorii, pe masa din bucătărie.

Cea mai grea parte a încărcăturii erau două bidoane de lapte de câte patru litri fiecare, pe care le recuperase din coşul de gunoi din bucătărie şi le umpluse cu apă de la robinet, după ce le clătise bine. De asemenea, mai aruncase în sac un schimb de haine, o pereche de pantofi, precum şi toate însemnările lui de săptămâna trecută, împreună cu foile de semnături furate şi cele două scrisori adresate lui Ludwig. Înveli totul într-un sac menajer, pe

care îl legă bine, înainte de a-i da drumul într-un al doilea sac, menit să-i asigure o protecţie suplimentară.

Puse paşaportul britanic, portofelul şi banii lichizi din Florida în pungi care se închideau etanş, apoi îşi făcu vreo două sendvişuri cu unt de arahide şi luă două banane din fructiera de pe tejgheaua bucătăriei.

Înainte să ambaleze în plastic tubul cu hărţile nautice, întinse una din ele pe masă şi-şi deschise laptopul. Îi tăiaseră telefonul, dar se pare că uitaseră de computer, un alt semn al încrederii lor nemăsurate că nu avea unde să se ducă.

Se logă pe pagina de web a Administraţiei Naţionale Meteo, pentru a obţine ultimele informaţii legate de furtună. Ultimele noutăţi tocmai fuseseră afişate. Puterea lui Clifford slăbea, slavă Domnului, rămânând doar o furtună tropicală, cu vânt puternic de circa treizeci şi cinci de noduri (sau patruzeci de mile pe oră) aflate în scădere. Imaginea radar arăta dezagregarea mişcării ciclonice, în timp ce mişcarea turbionară a braţelor atingea sud-estul Cubei. La ora 1.25 a.m., centrul se găsea la o latitudine de 19,3 grade nord şi o longitudine de 74,5 grade vest deplasându-se de la vest la nord-vest cu viteza de circa douăsprezece mile pe oră.

Urmărind traseul parcurs de furtună, Falk se gândi că, până să plece, aceasta va ajunge la circa treizeci de mile sud-est de gura Golfului Guantánamo. În primele ore, va avea de luptat cu cele mai puternice vânturi de pe latura superioară, ori din dreapta roţii furtunii, care se învârtea în sens invers acelor de ceasornic. Nu era tocmai ce şi-ar fi dorit, mai ales cu genul ăla de ambarcaţiune. Alternativa era să mai aştepte câteva ceasuri, numai că asta ar fi însemnat să nu aibă un avans prea mare faţă de urmăritorii care ar mai fi avut şi parte de ape liniştite şi cer senin. Cu puţin noroc - şi avea să aibă nevoie de o grămadă -, dacă pleca mai repede, ar fi ajuns la destinaţie până să afle

cineva că dispăruse.

Ultimul lucru pe care îl făcu înainte de a escalada fereastra fu să noteze câteva locuri unde spera să ajungă. Le puse într-o punguţă etanşă şi o băgă în buzunarul jachetei, lângă GPS-ul manual.

Îi luă cam zece minute până pe Sherman Avenue şi, de acolo, o ţinu pe marginea drumului, gata să se arunce în tufişuri sau în şanţ dacă ar fi apărut vreo patrulă. Nu prea aveai unde să te ascunzi, dar, la ora asta, străzile erau pustii.

Din cele câteva ieşiri la pescuit, pe care Falk le făcuse la Guantánamo, se familiarizase cu alegerea vaselor cu motor. Gama era destul de redusă - câteva Bayliners şi Sea Chasers. Bayliner era vasul de agrement tipic, cu linii zvelte şi cu cabină mică, dar frumos alcătuită, construit mai mult pentru viteză decât ca să se lupte cu valurile, îi surâdea Sea Chaserul de opt metri, cu punte deschisă, de pe care apa se scurgea rapid şi cu o cocă mai potrivită pentru ape agitate, deşi nu pilotase niciodată aşa ceva pe o mare ca cea de astă-seară.

Falk auzi zgomotul portului de vase de agrement înainte să-l vadă, din cauza sunetului nebunesc al fungilor care se ciocneau sălbatic de catargele velierelor, un zgomot care, în orice port, era ca al unor clopoţei care te avertizau să stai departe de apă. Intră uşor, spărgând un geam de la uşa din faţă. Pe uscat, biroul ar fi fost, fără doar şi poate, dotat cu un sistem de alarmă. Poliţia ar fi sosit în câteva clipe. Totuşi, în ciuda sistemelor de securitate instalate la Gitmo pe perimetru şi la Camp Delta, nu prea interesau pe nimeni furturile şi spargerile mărunte, mai ales în partea aceasta a bazei. Auzise odată că, în comparaţie cu alte oraşe americane de mărimea sa, Gitmo înregistra de departe cel mai scăzut nivel al ratei criminalităţii.

Falk bâjbâi prin întuneric în spatele magazinului, unde Skip, administratorul portului, păstra cheile bărcilor cu

motor, atârnate de o placă, în spatele tejghelei. Falk o găsi pe podea, sprijinită de tejghea, exact sub casa de înregistrare.

Va trebui să umple rezervoarele cu combustibil înainte de a pleca, o treabă destul de complicată, având în vedere halul în care valurile clătinau debarcaderul. Rezervorul de 560 de litri al Sea Chaserului va fi mai mult decât suficient ca să ajungă la destinaţie, deşi consumul obişnuit de 270 de litri la suta de mile avea să fie considerabil sporit, din cauza furtunii.

Ce altceva îi mai trebuia? Aruncă o privire împrejur, în semiobscuritatea magazinului. O vestă de salvare, bineînţeles - niciodată primul gând al unui pescuitor de homari, dar o necesitate pentru Falk. Mai luă şi un colac suplimentar de frânghie, să-şi facă o funie de salvare. Apoi, mai luă o frânghie şi căută printre produsele de curăţire dintr-un dulap de mături, după o căldare din care să-şi facă o ancoră de mare.

Dar, tocmai când închidea uşa dulapului, lumina se aprinse, iar Falk ridică ochii, surprins. În pragul uşii stătea Van Meter, cu un revolver îndreptat spre el.

– Cam urâtă vreme pentru o plimbare cu barca, nu?

– De unde-ai mai apărut şi tu?

– Tocmai făceam o mică verificare a perimetrului şi am văzut că lipsea o plasă de ţânţari de la una dintre ferestrele din spate. De acolo, a fost uşor. Am văzut cerbi răniţi lăsând urme mai puţine decât tine.

– Şi unde sunt girofarurile şi sirena? Marele spectacol pentru şef?

– Vin şi astea, mai târziu. Dobitocii ăia de MP ai lui Fowler nu ştiu nici acum că ai plecat.

Falk nu ştia dacă să fie bucuros sau alarmat de această informaţie, dar era categoric stilul lui Van Meter.

– Tot Justiţiarul Singuratic, ha?

– Mai puţină lume care să-şi bage coada.

– Asta s-a întâmplat cu Lawson, în barca aia pneumatică, cu Ludwig?

Pe moment, Van Meter se trăda, căscând ochii de uimire. Apoi, rânji.

– Cu atât mai mult, am motive să am grijă de tine de unu' singur.

Falk îşi inspecta flancurile, căutând orice fel de obiect pe care să-l poată folosi drept armă. Ultima remarcă a lui Van Meter făcea din acţiunea imediată ceva obligatoriu. Ar fi chiar atât de prost, încât să tragă într-un agent special? O, da. Iar Falk îi dăduse deja o grămadă de motive, pentru a sugera o provocare: fugise din arestul la domiciliu şi intrase prin efracţie în portul de agrement, cu cheia unei bărci într-un buzunar şi cu GPS-ul în celălalt; plus toate proviziile şi o rută deja planificată. Nu ar fi deloc greu să convingi autorităţile că Falk făcuse o mişcare bruscă şi ameninţătoare.

Dar nu-i veni nimic inteligent în cap. Să arunce cu găleata, nu l-ar fi ajutat prea mult. Câţiva paşi mai la dreapta, era o ancoră de rezervă, care ar fi fost de ajutor într-o luptă medievală, dar care nu putea rivaliza cu o Beretta de 9 mm, arma standard a oricărui MP.

Van Meter se apropie de el, fără să lase arma în jos, la o distanţă de trei metri - cât să rămână în siguranţă şi cât să poată nimeri ţinta la fix. Cu alte cuvinte, o tehnică perfectă. Van Meter putea fi un cowboy idiot, dar respecta cu sfinţenie ce învăţase la instrucţie.

Falk era gata să arunce găleata, când văzu ceva mişcându-se la uşă. Ochii săi trebuie să-l fi trădat, pentru că Van Meter se dădu puţin înapoi.

Bokamper păşi înăuntru.

– Măi, să fiu al naibii, spuse, la fel de relaxat şi de sigur pe el ca întotdeauna. Matrozul credincios, întorcându-se la rădăcinile sale?

Falk văzu dezamăgirea pe faţa lui Van Meter. Sperase,

evident, să încheie treaba înainte de sosirea martorilor.

– Trebuia să mă chemi prin radio, Carl. Norocul tău că m-am apucat de patrulat. Şi ce noroc pe noi toţi că poliţiştii militari de pază de la el de-acasă sunt pe jumătate adormiţi. Fowler e un naiv în privinţa anumitor lucruri, trebuie să recunosc. Sper că nu erai gata să faci ceva de care să-ţi pară rău mai târziu, nu, Carl?

– Nimic de care să-mi pară rău, pot să-ţi garantez.

– M-am gândit eu c-o să spui aşa ceva. Ce-ar fi să ne liniştim un minut şi să ne gândim la ce avem de făcut în continuare?

– La ce să ne mai gândim? Van Meter lăsase însă revolverul în jos, ceea ce îi permise, în sfârşit, lui Falk să respire. Prietenul ăsta al tău era gata s-o şteargă din oraş, cu o barcă furată, ca să nu mai zic că pare să ştie tot ce-am făcut până acum. Dacă vrei să se afle toate treburile astea, o să fie propria ta înmormântare.

– Dar şi a ta, spuse Bo.

– În cazul ăsta, eu tot mai am o treabă de făcut. Ridică rapid revolverul, înapoi în poziţia de tragere, iar Falk fu gata să se arunce pe burtă, la adăpost, dar Bokamper se năpusti asupra lui Van Meter, pe la spate, dându-i una peste mână astfel încât arma se descărcă într-o explozie care împrăştie în cioburi o fereastră dintr-o foaie întreagă de sticlă, care dădea spre golf.

Vântul şi ploaia năvăliră înăuntru prin deschizătură, într-o ţâşnire de zgomot şi apă. În lupta care urmă, pe podea, între Bo şi Van Meter, revolverul căzu, răsucindu-se liber, cu un zăngănit metalic. Falk făcu un pas înainte şi îl ridică, la fel de uşor ca şi cum ar fi luat de pe jos un creion căzut.

– Potoliţi-vă, băieţi, ridică el vocea peste zgomotul vântului, iar cei doi se dezmeticiră.

Ploaia spulberată de vânt îi împroşcă pe toţi trei, iar zgomotul furtunii se întindea peste tot. Lui Falk, plesniturile din vârful catargelor îi sunară în urechi ca nişte aplauze.

– În picioare, dar încet. Haide.

– Nu ne poţi opri pe amândoi, spuse Van Meter, croindu-şi drum mai aproape, centimetru cu centimetru, gata de luptă.

– Probabil că nu, dar tu o să fii primul pe care o să-l împuşte, spuse Bo. Îţi garantez.

– De partea cui eşti, nătărăule? L-am surprins asupra faptei!

– În momentul de faţă, nu mai e vorba de părţi. Dar tu oricum n-ai înţelege.

Puşcaşii marini, voia el să spună. Frăţia lor. Ori poate cea a prietenilor. Numai că Falk, la fel ca şi Van Meter, avea o treabă de făcut.

– În dulap, amândoi!

Bo zâmbi şi clătină din cap, ca şi cum ar fi fost victima unei glume deosebit de inteligente, şi se hotărî s-o ia ca atare. Cu Van Meter era altceva.

– Mai întâi, va trebui să mă împuşti!

– OK, fiindcă abia aştept s-o fac. Sau intră în afurisitul ăla de dulap.

Aceste vorbe mai reduseră ceva din nesupunerea sa făţişă şi amândoi intrară în dulap.

– Acum, puneţi-vă radiourile pe podea şi împingeţi-le spre mine.

Van Meter îl aruncă pe al său, ţintind clar spre revolver, fără să-l nimerească însă. Falk înţelese că trebuia să închidă şi să încuie dulapul imediat. Uşa era zdravănă şi, după toate probabilităţile, la fel era şi lacătul. Uneori, ciudăţeniile guvernului îşi aveau virtuţile lor. Falk împinse o pană de cauciuc luată de la baie sub uşă, ca să fie mai sigur. Cât de înghesuiţi erau acolo înăuntru, o să le vină greu să se aplece suficient de mult încât să dea pana la o parte şi nici măcar n-or să aibă destulă forţă să se împingă în uşă ca să sară lacătul. Vor fi sleiţi de puteri până ce Skip va deschide magazinul, la nouă. Iar pe o vreme ca asta,

Skip nici n-avea chef să se dea jos din pat.

Falk se duse la uşa de intrare şi stinse lumina, scufundând din nou încăperea în întuneric, ceea ce îi calmă nervii imediat. Singurul zgomot era cel al furtunii, care se văita sinistru prin fereastra spartă. Bietul Skip. Până dimineaţă, tot magazinul va fi plin de apă.

– *Bon voyage,* ajunse până la el un strigăt înfundat, din partea lui Bo.

Tot ceea ce Van Meter putu să spună fu doar un "Rahat!" căznit, care îi merse la suflet lui Falk. O să se distreze de minune înăuntru. Zâmbi, pentru prima dată în ultimele ore.

Dar asta fusese doar partea uşoară a nopţii. Marea era de departe mai înşelătoare decât Van Meter şi va veni asupra lui cu toate armele pe care le avea la dispoziţie. Manevrele evazive - orice truc de navigaţie pe care îl învăţase încă de când era mic - erau singura lui speranţă. Lasă-te învins doar o dată şi eşti mort.

Zece minute mai târziu, umpluse rezervorul şi traversa sălbăticia înspumată a golfului, aflat destul de la adăpost ca să poată menţine o viteză de aproape douăzeci de noduri, deşi coca vasului se ciocnea de valuri aplecându-se într-o parte. Semnalele şenalului navigabil săltau nebuneşte, luminile lor roşii şi verzi clipind. Dădu drumul radioului de navigaţie, dar nu se auzea nimic. Dacă plecarea lui apărea pe radarul cuiva - îndoielnic -, ori dacă motorul său era auzit de cineva de pe mal - şi mai îndoielnic în volbura asta -, atunci chiar că nimeni nu se gândise să sune alarma, ori să încerce să ţipe la nebunul de la cârmă.

Strategia lui Falk era destul de simplă. Furtuna se concentrase la sud-est, asta însemnând că vântul şi valurile îl vor ataca dinspre est, în timp ce el tăia arcul superior al roţii furtunii. Curentul dominant se deplasa în aceeaşi direcţie, cu o doză dublă de tărie a valurilor. Decât să se ciocnească de ele şi să rişte lansarea vasului pe vânt - o

derivă inutilă în larg, care ar permite următorului val să-l lovească -, se va îndrepta mai întâi spre sud-vest, împins la un anumit unghi de marea care-l urmărea. Apoi, pe măsură ce roata furtunii cobora, Falk şi-ar ajusta treptat cursul către sud, pentru a menţine vântul schimbător şi valurile să vină spre el din spate.

Era un balet chinuit, iar primele câteva ore aveau să fie cele mai periculoase. Nu conta ceea ce spusese Autoritatea Meteo despre Clifford, partea superioară ori din dreapta a furtunii încă păstra puterea ei absorbantă, cu vânturi şi valuri suflând în aceeaşi direcţie în care înainta ciclonul.

Până în zori, dacă reuşea să se menţină pe linia de plutire, Falk avea să intre cu bine în jumătatea de jos a roţii furtunii, unde vântul şi valul se vor deplasa în direcţia opusă înaintării furtunii, uşurând astfel eventualele lovituri. Până atunci, se gândise s-o ia spre sud, urmând un unghi opus celui al mării. Va consuma mai mult carburant şi îl va încetini considerabil, dar, după ce va lăsa furtuna în spate, va putea spori ritmul în mod corespunzător.

Se sprijini bine pe picioare când barca trecu de Windward Point, iar marea nu îl dezamăgi, izbind vasul, cu un sunet înalt, şuierător, în timp ce valurile se măreau rapid, de la mici deluşoare la adevăraţi munţi. Următoarea jumătate de milă va fi cel mai greu de parcurs, până va ajunge în ape cu adevărat adânci.

Falk trecuse prin numeroase furtuni, chiar şi câteva după lăsarea nopţii, dar de-a dreptul surprinzător la cea de faţă era căldura ei, zăpuşeala ei tropicală. Memoria trupului îi spuse că urmarea unei furtuni însemna o faţă amorţită şi membre dureroase, poate chiar o pojghiţă de gheaţă pe copastie şi echilibrul dus naibii. Prin comparaţie, situaţia de faţă nu era decât o oală fierbând înăbuşit în întunericul care era din ce în ce mai apăsător. Dar, în timp ce se agăţa de timonă, ajunse să se obişnuiască repede cu gândul că te poţi îneca şi într-o saună.

Barca de mici dimensiuni înfruntă stihia surprinzător de bine, ori, cel puţin, mai bine decât orice barcă pe care cercul de pescuitori de homari ai tatălui său o lansase vreodată pe mare. Rafala iniţială îl lovi dinspre est, iar el cârmi spre tribord, găsind unghiul optim pe bâjbâite, deoarece nu putea vedea valurile care se apropiau, decât când ajungeau, practic, deasupra lui. Le putea doar simţi forţa sub tălpi, în timp ce coca se ridica pur şi simplu să facă faţă provocării.

Nu se vedea mai nimic, cu excepţia luminilor de poziţie ori, când avea timpul şi puterea să verifice, micul dreptunghi fantomatic al ecranului GPS-ului. Nu vedea decât stropii de spumă azvârliţi de mare, scame ca de bumbac trecând în zbor pe lângă el, în ploaia violentă. Câteodată, mai azvârlea un ochi peste umăr, spre valul care se grăbea să-i ajungă pupa, şi vedea dungile albe de spumă, de-o parte şi de alta a vasului, ca o balenă masivă şi dungată care rupea frontul de valuri.

Şi, totuşi, erau clipe când îi venea aproape să râdă. Era, în toate astea, o bucurie aproape nebunească, pe care o simţise de îndată ce-şi găsise ritmul, la fel ca în cursa de sănii a unei baleniere din Noua Anglie, târâte spre victorie ori dezastru, de funiile harpoanelor înfipte în trupul balenei. Îşi aminti spaima şi emoţia de-atunci - una nu venea niciodată fără cealaltă - de-a bate drumul spre casă, spre Stonington, în faţa unei anumite furtuni. Toate butoaiele de la bord fuseseră umplute până la buză cu creaturi dungate şi săritoare, ridicate toată ziua din capcanele de homari. Mâinile îi miroseau a nadă, avea faţa mânjită cu ulei de peşte, iar el stătea copleşit, cu ochii pironiţi la valurile care ridicau ziduri în jurul adăpostului spre care se îndreptau.

Numai că acest simţ al ritmului putea fi primejdios, un cântec sinistru de leagăn, fiindcă în mod inevitabil existau surprize care să te sperie de moarte.

O surpriză de genul ăsta se petrecu după aproximativ o

oră de mers, tocmai când furtuna părea să se mai calmeze. Peste umăr, văzu un fulger alb. O perdea de stropi trecu pe lângă el, ca şi cum ar fi fost urmărită de ceva îngrozitor. Apoi, simţi cum i se prăbuşeşte stomacul în gol, în timp ce barca alunecă în jos, pe marginea unui jgheab apărut brusc, ceea ce îi dădu de gândit că ceva mare se grăbea asupra lui din spate. Falk întoarse capul să vadă valul care se înălţa în spatele lui ca o faleză, unul de zece metri, care se năpustea asupra lui într-un unghi atât de nebunesc, încât abia avu timp să tragă de cârmă, disperat să întoarcă vasul la patruzeci şi cinci de grade. Pupa se ridică din apă de parcă o trăgea ceva în sus, ca şi cum forţa valului ar fi filtrat pe moment toată ploaia şi tot zgomotul din aer. Era o adevărată minune că nu fusese încă scufundat, că pupa nu se afla sub apă şi că era doar un prim obstacol cu care trebuia să se lupte. Jumătate de secundă mai târziu, barca se înălţă, ca şi cum s-ar fi aflat deasupra unei prăpăstii. Era senzaţia pe care o simţi atunci când te afli în vârful pantei într-un *montagne-russe,* punctul acela în care privirea ţi se afundă în neantul de dedesubt, în timp ce răsuflarea ţi se opreşte în gâtlej, înainte de scufundare. Auzi vuietul mării, iar apoi stomacul i se umplu de acid, când coca vasului se înfipse, sfâşiind valul, plutind acum mult prea repede, ceea ce nu-i conveni deloc. Alunecarea păru să dureze o eternitate, barca având parcă o judecată proprie, în plonjonul spre fundul mării. Îşi aţinti privirea pe provă, convins că va străpunge întunecimea înspumată şi se va cufunda în ea, trăgând barca înainte, într-o răsucire cu fundul în sus. Apoi se va scufunda, frânghia de siguranţă trăgându-l inexorabil la fund, doar dacă nu va reuşi să desfacă nodul la timp.

Dar valul îl depăşi, apa scurgându-se peste oglinda pupei. Asta asigură suficientă contragreutate pentru a ridica prova, chiar dacă destul de puţin, iar timp de o clipă, mai mult plană decât să se înfigă. Contracurentul de apă

străbătu puntea şi îl dezechilibră pe Falk, ca o ultimă picătură de răutate mortală. Căzu greoi în fund, dar reuşi să-şi ţină mâna stângă pe partea de jos a timonei, deoarece altfel ar fi fost măturat în apele furioase. Dar degetele crispate răsuciră timona, întorcând violent barca spre babord, iar când se ridică în picioare şi încercă să corecteze cursul, motorul gemu în semn de protest, elicea ridicându-se pe moment deasupra liniei de plutire. Vasul semăna cu un căţărător care şi-a pierdut priza, iar valul următor se apropia să-l răstoarne.

Apoi se auzi un zgomot ca de tuse, un gâlgâit afumat, când elicea muşcă din nou din apă. Vasul se întoarse către tribord, găsindu-şi unghiul corect, tocmai când următorul val de hulă se rostogoli pe sub el. Falk rezistă, se proţăpi pe picioare şi mulţumi cerului pentru norocul său.

Au mai fost două valuri mari, greu de înfruntat, în primele ore de mers, dar nici unul nu i se păru la fel de ameninţător ca primul, iar când o geană slabă de cenuşiu începu să se arate la răsărit, Falk simţi că cea mai grea parte a călătoriei rămăsese în spatele său. Îşi verifică poziţia cu GPS-ul şi stabili că traversase partea de mijloc a roţii furtunii. De aici înainte, condiţiile nu aveau decât să se îmbunătăţească. Răsuflă uşurat când văzu, în sfârşit, lumina zorilor, şi era gata să jure că forţa valurilor era pe cale să slăbească. Aşa cum se prezisese, Clifford îşi pierdea din puteri, odată cu zorii, deplasându-se înainte, spre coasta Cubei.

Când Falk măsură forţa vântului, după jumătate de oră, citi că aceasta ajunsese la optsprezece noduri, cu rafale care o ridicau până la treizeci. Puternic, dar de stăpânit. Pe măsură ce se lumina, încrederea în sine crescu. Avea să reuşească.

Provocarea era să-şi menţină concentrarea, deşi era copleşit de atacul năvalnic al oboselii. Până şi lumina slabă a zorilor îi răsnea ochii. Ore întregi de clipit împotriva

stropilor săraţi făceau înţepăturile aproape de nesuportat. Cel mai mult îşi dorea să se ghemuiască pe punte şi să doarmă, în timp ce pelicula caldă de apă se prelingea înainte şi înapoi, balansând vasul ca un leagăn.

Se întrebă ce se mai întâmplase la Gitmo, rămas în urmă acum la cincizeci de mile în linie dreaptă, deşi cursul său în formă de arc îl purtase poate la şaizeci şi cinci de mile de mare deschisă. Chiar dacă Fowler se prezentase la el acasă, în jurul orei opt - presupunând că poliţiştilor militari de afară nici nu le trecuse prin cap să se uite după el -, avea să fie probabil în regulă. Iar dacă Fowler aşteptase ceva mai mult, atunci lipsa lui nu avea să fie descoperită decât în momentul în care Skip ajungea în port, în jur de nouă. Nu putea decât să ghicească ce fel de poveste aveau Bo şi Van Meter să înşire. Amândoi, fiecare în felul său, aveau să se plaseze pe poziţii de neconceput, povestind toate cele întâmplate. Şi nici unul nu avea probabil să susţină povestea de muşamalizare a celuilalt.

În orice caz, până la nouă, partea cea mai de temut a furtunii va fi trecut bine de Guantánamo. Echipa de căutare aeriană va bântui cerul. Poate echipajul de căutare va avea noroc şi îl va vedea, deşi se îndoia. Să cauţi o singură bărcuţă în imensitatea mării era ceva dificil. Căutaseră ei pe oceane mult mai puţin întinse, şi tot le luase zile întregi.

Mai îngrijorător era că, la destinaţie, nu era decât un număr limitat de locuri bune de ancorat. Marina va alerta autorităţile portuare şi căpitanii porturilor din Haiti şi Jamaica vor fi cu ochii în patru după o bucată de utilaj american furat, chiar dacă nu era decât un vas de agrement. Autorităţile din Haiti se vor dovedi slab echipate să limiteze orice eforturi directe de căutare ale Statelor Unite.

Falk se gândi la toate astea când se hotărî unde. Se oprise la Navassa, o insulă de nelocuit în formă de romb, de două mile pătrate, cu faleze abrupte şi sol tare, aflată cam

la o sută de mile sud de Guantánamo, cam la o treime din drumul între Haiti şi Jamaica.

Pe vremea când era puşcaş marin, un sublocotenent din Garda de Coastă îi vorbise de această insulă, deoarece aveau în administrare un far acolo. Locul avea o istorie ciudată. Era bogat în guano - excrementele păsărilor care, după veacuri de acumulare, formaseră cea mai mare parte a masei insulei. Guano era un îngrăşământ apreciat, aşa că Statele Unite pusese stăpânire pe insulă încă înainte de Războiul Civil şi încredinţaseră operaţiile de minerit unei firme americane de fosfaţi. Condiţiile de muncă sclavagiste au dus la o răscoală, dar, în cele din urmă, declinul pieţei de guano a dus la închiderea minelor, la începutul noului secol. Cu şapte ani în urmă, Garda de Coastă închisese şi farul. În prezent, singurii vizitatori americani oficiali erau echipele de cercetători în biologie, din partea Ministerului de Interne. Cei mai răspândiţi vizitatori ai insulei erau pescarii din Haiti, care rămâneau adeseori peste noapte, mai ales când trebuiau să fugă din calea unei furtuni care se apropia, cum fusese Clifford. Cel puţin, asta îi spusese sublocotenentul din Garda de Coastă, cu multă vreme în urmă. Spera să fie adevărat.

Doar GPS-ul îl ajutase să-şi găsească drumul. Altfel, insula era atât de mică, că sigur ar fi trecut la mare distanţă de ea. Dar, după ce trecuse ploaia, iar el reuşise să atingă douăzeci de noduri, pe o mare încă agitată, dar navigabilă, văzu insula Navassa chiar în faţă, ca o frunte proeminentă de faleze cenuşii, din care se ridica o linie verde de tufişuri.

Ancorarea s-a dovedit mult mai uşoară decât se aşteptase, într-un golfuleţ abia adăpostit, în partea de sud-vest a insulei. Cel mai bun lucru era că o altă navă uzată de pescuit se mai afla la ancoră. Motorul arăta suspect, iar vopseaua roşie şi albă văzuse şi zile mai bune, dar, dacă supravieţuise nopţii trecute, presupuse că va mai rezista

câteva ceasuri.

Să ajungă la ţărm se dovedi însă mai delicat. Trebui să înoate, traversând vreo douăzeci de metri de mare, încă agitată, cu hulă pronunţată. Se agăţă de o scară de fier, cocoţată douăzeci de metri pe o parte a falezei şi descoperi cu stupoare cât de slăbite îi erau mâinile şi picioarele, când se căţără pe o traversă mai joasă, dar extrem de alunecoasă. Hula îi lipi pieptul de metal. Se ţinu bine, în timp ce valul se retrase, hainele sale ude trăgându-l în jos, ca o ancoră. Apoi, îşi regăsi suflul, destul cât să poată continua să urce scara cea lungă. La jumătatea drumului, soarele ieşi dintre norii fugari, iar Falk îi simţi căldura pe spate. În cele din urmă, ajunse sus şi se prăbuşi, stors de puteri, pe o platformă de ciment aspru. De acolo, urcă pe o scară veche din beton, până în vârful falezei. Dar se simţi extrem de obosit şi adormi într-o clipită.

Se trezi după ceea ce i se păru numai câteva clipe, speriat de o umbră care îi căzuse peste faţă şi de hârşâitul unor sandale. Era un moment potrivit, se gândi el, fiindcă tocmai visa nişte elicoptere sosind în stol şi coborând scări de frânghie din cer, fiecare dintre acestea cu câte un Van Meter care se legăna, la capătul ei. Deschise ochii şi văzu faţa bătută de vânt a unui bărbat slab, cu un şort zdrenţăros. Acesta, umbrindu-şi ochii cu o palmă, îl privea concentrat.

Falk se uită la ceas. Dormise numai o oră. Setea îl copleşea, la fel şi o puternică senzaţie de vomă. Dar toate la timpul lor.

– Vorbeşti engleza? începu el.

Omul clătină din cap şi răspunse într-un *patois* din care Falk nu reuşi să înţeleagă mai nimic. Limba era, probabil, creola vorbită în Haiti, dar puţină franceză avea să-l scoată din încurcătură. Trăia cu speranţa asta, deoarece nu avea la îndemână alte cunoştinţe.

Păru să funcţioneze, deoarece, jumătate de oră mai

târziu, încheiaseră tranzacţia necesară. Bătrânul pescar, al cărui nume era Jean, era acum mândrul proprietar al unui Sea Chaser de opt metri, aparţinând înainte Marinei Statelor Unite. Cât despre Falk, era noul căpitan al vechiului vas alb de pescuit.

Pentru amândoi, fusese o afacere pe care o faci doar o dată în viaţă.

CAPITOLUL TREIZECI

Miami Beach

GONZALO ÎŞI PĂZISE îndeaproape spatele în cele cinci zile scurse de la întâlnirea sa cu Falk. Nu era sigur de ce anume se temea mai mult: de nişte agenţi federali care să-i sune la uşă ori de nişte partizani ai regimului, trimişi de la Havana.

Oricare dintre aceste vizite părea posibilă după cuvintele sale lipsite de discreţie de pe vapor. Dar, după două decenii în care operase, în mare măsură, pe cont propriu, simţise nevoia unui aliat, în timp ce el şi Falk se legănau pe valurile din golful Biscayne. Şi mai ciudat, simţise aceeaşi nevoie şi în Falk, un amator în domeniul său de activitate, dar un spirit înrudit.

Sau măcar aşa spera Gonzalo. Cum altfel să explici faptul că îşi asumase riscul suplimentar de a-i cere vechiului lor intermediar, Harry, să-i procure un paşaport adus la zi, doar pentru că era convins că Falk, ca şi el, s-ar putea să aibă curând nevoie de mai multă flexibilitate. Era genul ăla de bănuială care fie aducea beneficii frumoase, fie te băga în necazuri până peste cap, iar el avusese asemenea gânduri încă din momentul întâlnirii. Poate căzuse şi el pradă, în sfârşit, nepăsării de pe urma căreia suferea întreaga Direcţie.

Era, de asemenea, stresat că şi-ar putea periclita cariera. Lucinda avea o mare parte de vină în acest sens. Dacă ar fi rechemat acum, ar fi un dezastru personal. Ar fi pierdut şi singur, bătând străzile Havanei ca un exilat.

Vestea bună era că, până acum cel puţin, nu existau

motive de îngrijorare. Nici un fel de vizitatori neaşteptaţi nu se prezentaseră la uşa apartamentului său, nici un fel de echipe nesolicitate de zugravi ori de reparatori de la telefoane. Nucleul său de cunoştinţe obişnuite de pe plaja din sud rămăsese constant şi prietenos, aceleaşi figuri obişnuite ca întotdeauna. Dacă unul dintre ei ar fi fost abordat de străini întrebând despre Gonzalo, l-ar fi avertizat. Da, până şi bătrânul soldat.

Ceea ce îl tulbura cel mai mult era liniştea ciudată care intervenise în comunicaţiile radio de la Havana. Nici măcar un singur mesaj nu mai venise pe unde scurte, de când completase raportul cu privire la întâlnirile sale cu Falk.

"Mesaj transmis Pelerinului", fusese tot ce spusese el şi tot ce-şi doriseră ei.

După aceea, îşi desfiinţase echipa de agenţi operativi, plătind în dolari pentru o treabă bine făcută şi spunându-le că nu vor mai avea niciodată nevoie de serviciile lor. Foloseai o grămadă de personal în felul ăsta, dar răsplata era, aproape întotdeauna, o treabă perfect etanşă.

Performanţa americanilor din după-amiaza aceea nu-l impresionase câtuşi de puţin - o echipă redusă la minimum, trăsese el concluzia, nu prea experimentată. Era o nouă confirmare a faptului că avea de-a face cu o structură neoficială, un grup de amatori, lipsit de lustrul ori profesionalismul adversarilor săi obişnuiţi. Experienţa îl învăţase că, în America, orice nou-venit care merge doar după pifometru ajungea, de obicei, fie să depună mărturie în faţa unei comisii a Congresului, fie să plaseze în pământ seminţele unei escrocherii spectaculoase. Cei care nu ajungeau în puşcărie fie candidau pentru vreo funcţie înaltă, fie căpătau un loc la un talk show la radio.

Oricum ar fi stat lucrurile, Gonzalo era destul de nervos pentru a începe să supravegheze o "cutie poştală" de urgenţă, pe care o instituise cu ani în urmă, în caz că şeful lui ar fi avut vreodată nevoie să ajungă la el, fără să mai

treacă prin canalele obişnuite ale Direcţiei. Schimbase locul acesteia la fiecare şase luni, dar, până acum, nu o folosise niciodată. Chiar şi aşa, o verifica în fiecare dimineaţă, pedalând până acolo pe bicicleta lui, chiar înainte de prima ceaşcă de cafea a zilei. La întoarcere, cumpăra un corn cu brânză topită şi un espresso dublu, pe care le lua, de obicei, pe plajă.

Locul actual al cutiei poştale era în spatele unei cărămizi slăbite, în zidul din spatele unei parcări comerciale, aflate lângă parcul Flamingo, un adăpost umbrit de verdeaţă, lângă care se întindeau terenuri pentru jocul cu mingea şi arene de tenis. Gonzalo fusese uluit să vadă un aviz de construcţie, apărut de curând în parcare, semnalând iminenta realizare a unui nou complex de apartamente. În curând, va trebui să caute un alt loc.

Noaptea trecută, cel puţin, nu-şi mai bătu capul cu astfel de griji şi preocupări. Se întâlnise cu Lucinda pentru cină, la zece seara, genul de oră târzie pe care ea o prefera pentru senzaţia continentală pe care i-o oferea, ca şi cum încă s-ar fi aflat în oraşul ei natal, Caracas, sau peste hotare, în Spania. Singura chestie nasoală într-o seară atât de frumoasă fusese faptul că ea insistase să vorbească din nou despre o eventuală mutare.

– Şi de ce nu Arizona? întrebase ea, după ce renunţase la Manhattan şi Los Angeles. Şi acolo sunt o mulţime de oameni care vorbesc spaniola şi, pe lângă asta, e cald şi frumos. În regulă, e în deşert, dar eu mă pot descurca cu deşertul, câtă vreme te pot vedea pe tine stând lângă un cactus.

Gonzalo, prea agitat ca să se certe, se mulţumi să ridice din umeri în loc de răspuns, ceea ce Lucinda interpretă greşit ca un semn de succes.

– Îţi faci griji din cauza banilor? se interesă ea, încercând să-l îmboldească mai departe. Pentru că ştii foarte bine că aş fi fericită să…

– Te rog, Lucinda. Iar trebuie să trecem prin toate astea?

Îi păru imediat rău că se arătase atât de dur, mai ales când ea împinse deoparte desertul mâncat doar pe jumătate şi murmură, cu ochii în jos:

– Nu, presupun că nu. Poate că n-ar mai fi trebuit să deschid subiectul.

Semnalul că era ceva în cutia poştală îl reprezenta o piuneză roşie înfiptă în trunchiul unui palmier, de-a lungul trotuarului care ducea în parc. De patru dimineţi, Gonzalo tot pedala pe lângă palmier şi, nevăzând nimic, se ducea mai departe până la chioşcul cu cornuri cu brânză.

În dimineaţa asta văzu înfiorat ceea ce părea un punct roşu pe scoarţa netedă, cenuşie, cam la doi metri înălţime. Apropiindu-se, fu sigur. Se dădu jos de pe bicicletă, aruncă o privire rapidă în jur, păşi pe iarbă şi scoase piuneza, pe care o aruncă apoi într-o gură de canal. Pedala mai puternic acum, încercând să-şi ţină neastâmpărul în frâu.

Nici un funcţionar nu era încă de serviciu în parcare. Aici luai un bilet de la intrare, iar apoi plăteai la o gheretă aflată la poartă. Gonzalo se strecură în colţul din stânga spate, trecu peste un zid scund şi găsi cărămida, numărând de la stânga şi de jos. O trase afară din locul său, iar dedesubt găsi o bucată de hârtie îndoită pe care şi-o înfundă în buzunar. Puse cărămida la loc, mai aruncă o privire împrejur, iar apoi pedală mai departe, spre mic dejunul său, în timp ce broboane de sudoare i se prelingeau pe piept.

Nu citi mesajul decât după ce îşi cumpără cornul şi un exemplar din *Diario de Las Americas* şi se aşezase pe banca sa obişnuită din parcul aflat între Collins şi Twenty-first. Acolo, văzu din nou cunoscutul graffiti "Castro cade, tu te duci acasă" - ca pe o zeflemea. Gonzalo se uită pe furiş împrejur şi desfăcu hârtia.

Pelerinul pleacă din cuib pe mare. Destinaţie necunoscută. Este urmărit de vulturi.

Citea oare corect? Falk dezertase de la Guantánamo? Gonzalo nu mai auzise niciodată una ca asta. Şi pe un vas, nici mai mult, nici mai puţin. Păru să-şi amintească că se menţionase o furtună tropicală în zonă şi răsfoi iute *Diario,* până găsi pagina cu previziunile meteo. Ziarul, prezentând obişnuitele sale obsesii încărcate de dorul de casă faţă de tot ce era cubanez, avea o ştire în care se spunea că furtuna tropicală Clifford se potolise încet, împrăştiindu-se în umezeală deasupra mărilor din nordul Jamaicăi, după ce traversase partea de sud-est a Cubei.

Să fugi dintr-o bază navală în felul ăsta era genul de mişcare pripită, dar curajoasă, pe care numai un amator ar fi încercat-o, de presupus un amator care hotărâse să iasă din rândurile profesioniştilor. Ştirea părea să confirme instinctul său în legătură cu omul respectiv. Se întrebă dacă Harry apucase să livreze paşaportul britanic.

Simpla prezenţă a mesajului era un fel de avertisment implicit, un semnal că atât şeful lui, cât şi el însuşi operau acum temporar într-o zonă de pericol, dincolo de ceea ce Direcţia considera adecvat. Un astfel de comportament în Cuba nu-ţi putea aduce nici vreo candidatură şi nici vreun talk show. Premiul acordat era plutonul de execuţie.

Gonzalo încercă să descopere sincronizarea. Un mesaj sosit peste noapte prin acest canal ar putea fi de cel puţin douăsprezece ore, însemnând că Harry - singura sursă plauzibilă a informaţiei - ar fi auzit ştirea ieri şi apoi ar fi telefonat la Havana noaptea trecută, de la el de acasă. Asta însemna că Falk trebuie să fi plecat cândva între marţi seara şi ieri după-amiaza. Dacă prin "vulturi" se înţelegea armata SUA, care era, într-adevăr, pe urmele lui, poate că până la ora asta fusese deja prins. În caz contrar, ar fi putut să fie oriunde până la ora de faţă. Asta, bineînţeles, dacă nu se înecase între timp.

Nu orice om de la FBI ar fi putut să piloteze un vas prin

toată nebunia furtunii. Numai că Gonzalo, perfecţionist ca de obicei, nu se bazase niciodată pe surse secundare, când era vorba să aleagă şi să îndrume nişte agenţi. Cu multă vreme în urmă, aflase mai multe despre Falk decât ar fi spus vreodată superiorilor săi de la Birou. Era greu de zis ce anume îl făcuse pe Gonzalo să sape atât de adânc, dar când fabricai identităţi false, ajungeai să-i remarci uşor, iar ceva în legătură cu Falk declanşase un semnal de alarmă. Ca atare, cercetase trecutul omului cu mai multă încăpăţânare decât, să zicem, ar fi făcut-o vreodată un recrutor al Corpului de Puşcaşi Marini, aflat la Bangor. Era unul dintre motivele pentru care Gonzalo alesese o barcă pentru ultima lor întâlnire, ca şi cum ar fi intenţionat să-i transmită mesajul "Vezi, ştiu totul despre secretele tale, precum şi despre locurile în care te simţi bine".

În orice caz, ştirea însemna că Gonzalo nu mai avea timp pentru obişnuita lui plimbare de dimineaţă. Trebuia să se ocupe de câteva treburi urgente. Se sui înapoi pe bicicletă şi pedală prin parc, traversând Collins către Washington Avenue şi îndreptându-se spre casă.

Se apropie de apartamentul său aşa cum făcea întotdeauna când mergea cu bicicleta - nu prin faţă, ci prin spate luând-o prin parcare, strecurându-se printre un container de gunoi şi o tufă mare de sargasă, unde se găsea rastelul pentru biciclete.

Încuie lacătul bicicletei şi o luă spre scări. Prin adierea lină, văzu o maşină necunoscută, în faţa casei, un Lexus negru, în zona de parcare interzisă. Nimeni, cu excepţia celor de la livrări, nu îndrăznea să stea acolo mai mult decât câteva minute. Antenele sale tresăriră.

Se furişă încet pe scări, încovoiat de spate. Când ajunse la etajul al doilea, unde locuia, îşi întinse gâtul pe după colţ, cât să poată arunca o privire la uşa lui. Totul era liniştit, aşa încât se furişă mai aproape. Uşa era închisă, iar draperiile încă trase. Dacă cineva era înăuntru, l-ar fi urmărit să vină

fie din dormitor, fie din camera de zi, stând şi uitându-se când pe stradă, când pe mica pajişte din faţa clădirii.

Îşi lipi urechea de uşă. Nimic. Inima începu să i se liniştească. Probabil că Lexusul era al unui vizitator la un alt apartament. Exagera. Era gata să pună mâna pe chei, când auzi un murmur dinăuntru - doar câteva cuvinte, neinteligibile şi sunetul unei tălpi de pantof alunecând pe podeaua aspră. Lipsa lui de talent în ale gospodăriei păru dintr-odată un avantaj. Apoi, se auziră mai multe voci, o discuţie pe ton scăzut, în spaniolă, totuşi destul de tare cât să poată prinde câteva cuvinte, în apartament erau cel puţin doi oameni.

Se îndepărtă şi se strecură din nou pe după colţ, apoi coborî scările cât mai discret posibil. Bineînţeles, ar fi trebuit să-l vadă venind. Ar fi trebuit să pună o santinelă atât în spate, cât şi în faţă. Dar erau neglijenţi, aşa cum merseseră lucrurile de ani de zile.

Se sui din nou pe bicicletă şi, hotărând că, probabil, încă nu se uitau după el, pedală printre containerul de gunoi şi tufa de sargasă, ale cărei frunze mari şi cerate zdrăngăniră de parcă ar fi fost de plastic. O luă spre aleea care ieşea într-o stradă laterală.

Şi acum, încotro? Categoric, nu la Lucinda. Cei care îl urmăreau puteau să fie şi acolo. Ar fi trebuit s-o avertizeze. Era aproape ora la care pleca la lucru. Ce îi trebuia lui acum era o casă sigură, dar nimic nu mai era destul de sigur în situaţia de faţă. Să-l sune oare pe unul dintre recruţii săi? Dacă nici în ăştia nu mai putea avea încredere?

Apoi, se gândi la prietenii lui de pe plajă, grupul lui de cunoştinţe obişnuite. Era momentul să facă pasul următor, să sape ceva mai adânc în vieţile lor, ori să-i lase pe ei să intre ceva mai adânc în viaţa lui. Dar pe care dintre ei ar fi trebuit să-l roage să-i dea o mână de ajutor?

Nu pe soldat, pe Ed Hardin. Ar pune prea multe întrebări. Nemţii, Karl şi Brigitte, ar fi deschişi şi doritori să

facă ceea ce trebuie, numai că ar fi vrut şi curăţenie, ordine, totul la locul său, ceea ce ar fi necesitat nişte explicaţii pe care el nu putea să li le ofere.

Familia Lespinasse, pe de altă parte, venea din Haiti. Ei, mai bine decât oricine, ar înţelege cât e de important să nu pui întrebări în momentele nepotrivite. Şi era joi, aşa că trebuia să fie pe plajă. Gonzalo îşi întoarse bicicleta spre sud.

Toată lumea era la plajă, ca şi cum ar fi plănuit-o. Urmau să conducă un prieten despre care nici măcar nu ştiau că avea să plece. Hardin era în valuri, împingând ritmic cu braţele spre geamandură, spatele său bronzat sclipind în soare, dur ca o carapace de broască ţestoasă. Familia Stolz stătea sub umbrela lor în dungi, cu pălăriile de soare fluturând în briza care le mângâia pielea palidă de nordici. Şi erau şi Lespinasse, aşezaţi lângă răci tor, cu bunătăţile unui festin tropical întinse în faţa lor, pe un cearşaf alb, cam ponosit.

Fiica lor de patru ani, cea mai mică dintre cei trei copii ai lor, se ridică şi fugi spre valurile turcoaz.

– Salut, Gonzalo, îi strigă Charles, binedispus. Karl şi Brigitte îi făcură cu mâna.

Era cam nepoliticos să grăbească lucrurile, dar situaţia era urgentă.

– Am nevoie de ajutorul vostru în dimineaţa asta, spuse el cu voce joasă, privindu-l pe Charles în ochi. Trebuie să fac un drum undeva, cât mai repede posibil. De fapt, două drumuri, unul dintre ele fiind în Fort Lauderdale. Plătesc benzina. Jeanette şi copiii pot rămâne aici.

Charles nu şovăi nici o clipă.

– Mergem cu toţii, spuse el ferm, strângând deja un ananas şi câteva portocale de pe cearşaf. Nu-ţi face probleme. Şi nu vei plăti nimic. Suntem prieteni.

Şi gheaţa s-a spart, aşa de uşor. Copiii protestară puţin, dar, dacă n-ar fi făcut-o, n-ar fi fost copii. Două ore de stat

pe scaune fierbinţi din plastic, cu mâncărimea provocată de nisip şi sare pe spate, însemnau totuşi prea mult. Stătură bosumflaţi cea mai mare parte a drumului. Dar Jeanette şi Charles se mişcau cu un simţ al datoriei, întrucât veneau dintr-un loc unde nimeni nu punea sub semnul întrebării imperativul de a acţiona rapid, odată ce cineva lansase un strigăt de ajutor.

Prima oară se opriră la o bancă din Aventura, un cartier cu chirii mari, unde casierii şi directorii erau obişnuiţi să nu pună întrebări, chiar dacă nu erau obişnuiţi să-şi vadă clienţii oprindu-se în parcare într-o Chevette veche şi ruginită, cu toate geamurile date jos şi cu trei copii tuciurii înghesuiţi lângă mama lor pe bancheta din spate.

Tranzacţia se desfăşură fără probleme. Gonzalo prezentă actul de identitate, o cheie mică pe care o păstra întotdeauna pe lanţ cu celelalte chei şi fu escortat într-un birou lambrisat, unde un director-adjunct îi aduse o cutie de valori şi apoi îl lăsă singur. Înăuntrul cutiei era un permis de conducere din statul New York, cu fotografia lui Gonzalo, precum şi câteva carduri. Toate inscripţionate cu un nume de care patronii lui Gonzalo şi nici propriul său şef nu auziseră niciodată. Tot acolo, se mai găsea şi un plic cu zece mii de dolari cash, toate economiile lui după ani de muncă pe post de paznic şi portar. Nu ăsta era, la urma urmelor, modul de viaţă american? Să-ţi clădeşti cuibul pentru viitor?

Când să iasă din bancă, Gonzalo văzu o cabină telefonică şi hotărî să dea un telefon scurt. N-aveai de unde să ştii când va mai găsi o cabină care mai primea fise.

– Lucinda?

– Ce drăguţ e iubitul meu că mă sună la jumătatea dimineţii. Apoi, ca şi cum neliniştea din tonul lui abia fusese înregistrată, întrebă: Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să plec din oraş câteva zile. Din motive de servici, bineînţeles.

– Aha. Tot entuziasmul îi dispăruse. Bineînţeles.

– Ar fi urmat, fără îndoială, vreo remarcă despre "nebunii ăia" dacă el nu ar fi acţionat prompt.

– Lucinda, s-ar putea ca în zilele următoare nişte oameni să întrebe de mine. O să mă caute, spunând că sunt prietenii mei. Să nu le spui nimic şi încearcă să te comporţi normal.

– Gonzalo, ce e? Ce s-a întâmplat?

– Te rog. Ai încredere în mine. Se va termina în câteva zile. După aia, putem sta din nou de vorbă despre ideile tale în legătură cu mutatul, în regulă? Să ştii că m-am gândit destul de serios.

– Da? Putea spune că ea nu hotărî, dacă să fie uşurată sau alarmată.

– Da. Sâmbătă, poate.

– Bineînţeles. La mine?

– O să fie ceva mai complicat. S-ar putea să fie nevoie să-ţi faci nişte bagaje. Dar o să vorbim mai târziu.

– Bine. Avea o voce pierită. Gonzalo? Cred că nu faci şi tu parte dintre nebuni.

Era mai degrabă o declaraţie decât o întrebare.

– Nu.

– Poate că am ştiut asta dintotdeauna.

– Grozav. Dar ţine-o numai pentru tine.

– Aşa o să fac. Ai grijă de tine.

– Bineînţeles.

Traficul era greu ca întotdeauna pe I-95, dar după încă patruzeci şi cinci de minute trăgeau lângă trotuarul pistei de plecări a Aeroportului Internaţional de la Fort Lauderdale. Înainte să sară din Chevette, Gonzalo împinse cinci bancnote noi de câte douăzeci de dolari în mâna lui Charles, iar apoi învinse protestele omului.

– Te rog, aşa e cinstit. Mi-ai salvat viaţa. Şi, dacă cineva întreabă de mine, nu spune nimic. Chiar dacă întrebă Ed Hardin, Karl sau Brigitte.

Charles dădu din cap cu o expresie hotărâtă. Jeanette făcu la fel. Toţi îşi luară la revedere, dar cuvintele lui Joseph, băieţelul lor de opt ani, îl blocară pe Gonzalo, în timp ce se întorcea pe trotuar să plece mai departe.

– O să ne mai vedem, domnule Rubiero? ciripi micuţul cu dulceaţă şi feţişoara lui rotundă se ivi din spate.

– Nu ştiu, Joseph. Chiar că nu ştiu. Apoi plecă să-şi vadă de treburile sale.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

FALK CREZUSE că ştiuse tot timpul unde se va încheia călătoria lui, oricât de întortocheat ar fi fost drumul. Dar, abia când vorbi la telefon în seara aceea cu un funcţionar de la rezervările aeriene, îşi recunoscu opţiunea, rostind-o cu glas tare.

Sunase de la un hotel ieftin, aflat la periferiile Kingstonului, unde stătea frânt de oboseală pe marginea unei saltele, încercând din toate puterile să rămână treaz, după ce făcuse un duş fierbinte, într-o baie de mărimea unui dulap. Mâncase de seară, la un bar din apropiere, scoici prăjite şi băuse două sticle de bere Red Stripe.

Făcuse cam 80 de mile de la insula Navassa. El şi bătrânul pescar îşi strânseseră lucrurile, fiecare din barca lui. Apoi, Falk moţăise câteva ore la soare, în timp ce marea continua să se liniştească. În jurul orei unu după-masă, după ce înghiţise aproape patru litri de apă şi devorase amândouă sendvişurile cu unt de arahide, se simţi pregătit să treacă din nou la cârmă.

Deşi ploaia tropicală mai spălase cât de cât ambarcaţiunea, vechea barcă trăsnea a peşte mort şi a ulei de motor, dar se mişca mult mai bine decât se aşteptase. Cu motorul era altceva. Viteza lui nu depăşea cincisprezece noduri, aşa că nu ajunse la Port Antonio în Jamaica decât la şase şi jumătate în seara aceea. Ar fi putut atinge la Haiti într-o treime din acest timp, dar intrarea în Statele Unite de pe un aeroport din Haiti, mai ales cu un paşaport britanic, ar fi fost mult mai complicată, fără să mai vorbim de cât de riscantă ar fi fost întâlnirea cu autorităţile haitiene.

Nici măcar o dată pe parcursul călătoriei nu auzise vreun elicopter. Liniştea îl făcu să creadă că îl trecuseră la morţi, că îl căutaseră doar în locurile greşite ori că hotărâseră să muşamalizeze totul. Zvonurile de la bază trebuie să fi fost exagerate, iar organizarea unei operaţiuni zgomotoase de căutare şi salvare nu ar fi făcut decât să răspândească vorba şi în alte părţi mult mai rapid. Era mai bine să ţină lucrurile sub un văl de discreţie. Probabil că se aşteptau ca el să apară la vreun punct de trecere al frontierei sub propriul nume. Sau, cine ştie, se gândeau că navigase niţel de-a lungul coastei ca să se predea cubanezilor - vechiul trădător pişicher, scoţându-şi în sfârşit la lumină adevărata faţă. Presupuse că Fowler ar fi putut crede aşa ceva, odată ce ar fi aflat povestea. Bo ar fi înţeles însă cum stă treaba. Şi Pam, spera el.

Nimeni nu-l băgă în seamă pe docurile din Port Antonio - un alt semn încurajator -, aşa că îşi atârnă sacul în spate şi fluieră după un taxi care să-l ducă pe drumuri întortocheate, până la Kingston - oraş la o oră distanţă -, trecând pe la poalele Blue Mountains.

Iar acum, stătea aici, agăţat de telefon în camera care mirosea a stătut, în timp ce soarele bătea în geam. Îşi rezervase un loc la zborul de 6.45 a.m. al American Airlines până la Boston, via Miami, pe numele de Ned Morris, din Manchester, Regatul Unit. Îi spuse funcţionarului că va plăti în cash la ghişeu. Anunţându-se cu atât de puţin timp înainte, costurile erau exorbitante. În ritmul ăsta, până duminică va rămâne fără nici un ban.

Apoi sună la Hertz, să rezerve o maşină la Boston numai ca să închidă după primul ţârâit, deoarece îşi aminti că Ned Morris nu avea permis de conducere. Rahat. Fie va trebui să ia un avion mic până la Bangor, fie să facă autostopul tot restul drumului - alte câteva sute de dolari aruncate în vânt - ori să ia un autobuz de la Boston, ceea ce părea interminabil, mai ales pentru cineva atât de obosit.

Mâine, îşi spuse el în gând, cufundându-se în pat, cu arcurilor ruginite scârţâind sub el. Mâine va pune lucrurile la punct. După aceea, căzu într-un somn adânc, încă simţind mişcarea valurilor în muşchii obosiţi, ca şi cum s-ar fi înţepenit pe picioare, pregătindu-se pentru un val mare, care îl fugărea în întuneric.

Dimineaţa următoare, cu ochii încă împăienjeniţi şi având timp doar pentru o ceaşcă de cafea, dădu fuga la aeroport, la zborul său matinal. Nu-şi mai bătu capul să mimeze un accent britanic - era prea obosit - şi dormi în tot timpul scurtului traseu până la Miami. Nici nu-i trecuse prin minte, până când nu porniră spre Boston, că figura lui putea fi răspândită în eter, chiar dacă nu apăruse nimic despre Guantánamo în buletinele de ştiri de dimineaţă. Aşa că îşi petrecu restul zborului ascuns în spatele unei reviste a liniilor aeriene, de teamă să nu fie recunoscut de cineva.

Era nervos în timp ce aştepta la coadă la paşapoarte pentru Logan, dar trecu, aproape fără nici un incident. Jamaicanii erau cei care aveau parte de toate necazurile, dând din cap încontinuu, în timp ce răspundeau la întrebare după întrebare. Agenţii vamali zâmbiră şi dădură din cap în timp ce Falk trecu pe lângă ei făcându-le din mână, cu vechiul său sac pătat de apă sărată pe umăr. Mulţumită cerului, încă nu luau amprentele digitale ale cetăţenilor britanici care intrau în ţară. După aceea, ţâşni afară, trecând pe lângă oamenii care veniseră să le ureze bun venit celor pe care îi aştepta şi şoferii de limuzine, care aveau asupra lor tot felul de pancarte scrise de mână.

Reuşise. Era oficial în ţară. Dar tot mai avea mile întregi de parcurs înainte să poată dormi, iar după ce cumpără un bilet la zborul Delta de la 5.17 pentru Bangor, se grăbi la un chioşc să cumpere câteva exemplare din *Globe, New York Times* şi *USA Today.* O cercetare rapidă nu scoase la iveală nici măcar o singură telegramă de la Guantánamo. Nici o vorbă. Acelaşi lucru era valabil şi pentru canalele de ştiri

care se auzeau tare din barul local. Poate că generalul Trabert continua să prefere o poveste de acoperire. La Gitmo se părea că Washingtonul reuşise, în sfârşit, să îşi atingă idealul în managementul media. Nici o ştire nu apărea fără consimţământ, ori cel puţin fără o întârziere de câteva săptămâni, sau chiar luni. Falk nu era destul de naiv pentru a se simţi mulţumit de sine sau la adăpost de toate astea, chiar dacă timpul se scurgea în favoarea lui.

Până când avionul ateriză la Bangor, puţin după ora 6 p.m., dormise şi mâncase suficient cât să-şi recapete energia şi, emoţionat, porni pe ultimele şaizeci de mile. Îi luă numai câteva minute ca să oprească prima maşină, care îl duse până la o cotitură imediat după Bucksport. Fluturându-şi mâna în semn de rămas-bun, în timp ce autovehiculul dispărea după o curbă, Falk resimţi o adâncă senzaţie de confort, în liniştea care se lăsase pe şoseaua îngustă. Cerul serii vopsea întregul peisaj într-un roz strălucitor. Molizi şi plopi se înclinau pe ambele părţi ale drumului, iar carosabilul aspru era curbat şi în pantă. Aerul mirosea a răşină, iarbă, soare şi avea un uşor iz de sărătură.

A doua maşină îl duse până la South Penobscot. Şoferul celui de-al treilea vehicul, un camion frigorific care tocmai livrase o încărcătură de homari, spuse că mergea până la Stonington. Şi, aşa, înainte s-apuce să se pregătească, Falk ajunse acasă, sărind peste dâmburile şoselei 15, pe când treceau pe lângă golfuleţe cunoscute şi locuinţele unor prieteni mai vechi.

Înainte să treacă de oraşul Deer Isle, trecură pe lângă casa în care îşi petrecuse primii ani de viaţă. Pereţii de scânduri erau peticiţi cu lemn de molid, iar o spoială albă înlocuise albastrul ouălor de măcăleandru. Acoperişul fusese şi el peticit, iar stratul de flori, curăţat de buruieni. Peste drum, casa lui McCallum urcase într-o clasă superioară, devenind o galerie de artă. Dar, la uşa

următoare, îl văzu pe domnul Simmons - trebuie să fi avut spre optzeci de ani - călărindu-şi maşina de tuns iarba, la fel cum făcuse întotdeauna, bâţâindu-se în sus şi în jos, printr-un nor uleios de fum de eşapament, în timp ce naviga printre aceleaşi cinci căzi pentru păsări, care stătuseră în curtea lui dintotdeauna. În una din amintirile cele mai timpurii ale lui Falk, aşeza bărcuţe de hârtie, să plutească pe apele lor liniştite.

Peisajele se înmulţiră, iar şuvoiul memoriei deveni un potop. Uite şi câmpul care ducea la cărarea dinspre lacul lui Lily, vechiul lui loc de înot. Oraşul Deer Isle trecu pe lângă ei ca un fulger, iar el văzu mica bibliotecă unde îşi petrecuse atâtea ceasuri. Acum, trebuia să fie închisă, deoarece era târziu, dar se şi vedea trăgând cu ochiul printr-un geam la rafturile sale tăcute, masa de stejar, ceasul care ticăia pe perete. Văzu turişti plimbându-se pe lângă magazine de antichităţi, dar puteau fi şi fantome bântuind acest muzeu al copilăriei sale. Da, putea să se ascundă aici destul de bine, pentru că erau cel puţin o mie de unghere şi de cotloane unde învăţase deja să facă chestia asta.

Când ajunseră la Stonington, chiar la capătul şoselei, găsi o cameră la o mică pensiune cu nume franţuzesc, mult prea pretenţios pentru decorul simplu, dar imaculat. Era o casă cenuşie, din scânduri, pe o coamă plină de pomi, de unde se putea vedea Greenhead Cove, micul golf unde tatăl lui şi prietenii săi îşi ancorau vasele de homari pe timpul sezonului. Singura cameră disponibilă era una de o persoană, lângă bucătărie, fără ferestre, cu baie pe hol.

– Două nopţi minimum, micul dejun la ora opt, îi spuse proprietăreasa, care zâmbi, dar îl examina atent.

Nu o cunoştea, nici ea pe el, ceea ce era foarte bine. Era dureros de conştient că are nevoie de un bărbierit şi de un duş, iar sacul îi păru dintr-odată suspicios de mic pentru un turist aflat în circuit.

– Nu primim carduri, adăugă ea. Lui îi convenea.

De îndată ce plătise, ieşi afară să privească apele liniştite ale golfului, aurite de apusul de soare. Căută în zadar familiara siluetă a vasului alb cu o dungă bleumarin printre zecile de vase care săltau în flux. Pe când era doar un băiat, era în stare să înoate în apele îngheţate cel puţin două luni în fiecare vară, la fel de suplu ca o focă tânără. După primul an la puşcaşii marini, la Gitmo, Falk vizitase coasta statului Massachusetts. Descoperise că nu mai putea suporta temperaturile îngheţate ale Atlanticului de Nord mai mult de câteva secunde. În acelaşi timp, hotărâse că era ceva bun, un semn că se aclimatiza şi cu alte locuri. Acum, nu mai era chiar atât de sigur.

Trecuse de mult de ora închiderii la docurile cooperativei de pescuit homari din Stonington, unde doar un pescar bătrân mai putea şti ce se petrecuse cu tatăl său, aşa că, în loc să se ducă până la docuri, se duse pe jos spre principala atracţie a oraşului. Un chioşc de închiriat biciclete era gata să se închidă, dar Falk închirie una pentru următoarele douăzeci şi patru de ore, sub numele de Ned Morrison. În felul ăsta putea ajunge unde-şi propusese, la câteva mile mai departe, pe drumul spre aeroport.

Pedală din greu să ajungă acolo cât mai era încă lumină. Exerciţiul îi făcu bine la pulpe şi gambe, în timp ce îşi umplea plămânii cu aerul curat şi înviorător. Dar, când văzu rulota, starea de spirit i se prăbuşi. Era goală şi lăsată într-o parte, cu fiecare geam crăpat sau spart. Curtea era acoperită de ciulini şi iarbă înaltă, iar bătrâna barcă de pescuit homari era cocoţată pe butuci. Buruieni ţâşneau ca un gheiser verde din coca spartă. Nu mai rămăsese nimic din vopsea, cu excepţia câtorva fâşii care se jupuiau. Restul lemnului devenise cenuşiu. Era nevoie de ani întregi de neglijenţă pentru a ajunge în halul ăsta.

Abia atunci Falk îşi dădu seama că sperase să-l găsească pe tatăl lui aici. Îşi imaginase un bătrân liniştit,

îmblânzit, care ar fi spălat vasele de la cină, în timp ce la radio era transmis un meci al echipei Red Sox, lângă fereastra deschisă.

Falk ar fi putut deschide uşa rulotei destul de uşor, dar locul era atât de evident părăsit, încât nici nu se mai apropie. Se uită din drum, în timp ce se întuneca, ascultând începutul unui concert de brotăcei care se pregăteau pentru noapte. Apoi, pedală înapoi până la pensiune şi se duse peste drum, la un restaurant, *Prietenul Pescarului,* unde hotărî să-şi facă de cap cu homar. Avea nevoie de gustul extravagant ca să împrăştie fantomele rulotei, care păreau să-l fi urmat înapoi în oraş.

Într-un separeu de vizavi, i se păruse că recunoaşte o veche colegă de clasă, deşi era cu cincisprezece kilograme mai grasă şi avea trei copii, dintre care cel mai mic fugea tot timpul de la masă. Se uitase o dată la Falk, cu o privire întrebătoare, o fărâmă de recunoaştere, iar el îşi strunise destul de bine nervii, pentru a da din cap şi a zâmbi. Numai că atenţia ei fusese distrasă de copil, care se găsea acum în spatele casei de marcat, servindu-se singur cu o mână de bomboane de mentă.

– Jeffrey! Vino înapoi aici. Imediat!

Jeffrey primi o palmă zgomotoasă la fund. Apoi, ţâşni de-a latul camerei, spre cuierul cu haine de lângă uşă.

După cină, Falk se plimbă pe străzile orăşelului, trecând pe lângă o prăvălie cu îngheţată, plină de clienţi, dar toţi păreau să fie străini de oraş. Se va simţi, poate, mai binevenit aici, dimineaţa, când comunitatea de pescari şi ceilalţi care îşi câştigau traiul de pe urma mării aveau să fie cu toţii la muncă.

În timp ce mâncarea i se aşeza în stomac, oboseala se strecură în toată fiinţa lui. Îşi desfăcu patul, apoi deschise larg fereastra să intre aerul rece şi sărat, pe care nu-l mai simţise dintr-o noapte de vară de demult, parcă de o viaţă de om. După ce îşi trase pe el cearşafurile şi ascultă

sunetul insectelor de noapte şi plescăitul valurilor, se simţi copleşit de senzaţia puternică a prezenţei tatălui său, ca şi cum i-ar fi putut auzi răsuflarea în camera alăturată.

Dimineaţa următoare, după un mic dejun copios şi trei ceşti de cafea tare, o luă spre docurile cooperativei. Un clopoţel clincăni, când deschise uşa biroului, iar un om în vârstă îşi ridică privirile de la tejghea. Era Bob Holman, care îl recunoscu imediat pe Falk.

– Revere? Revere Falk?

– Ce mai faceţi, domnule Holman?

– Doamne Dumnezeule!

Bătrânul ieşi de după tejghea şi îi dădu lui Falk o palmă stângace pe spate. Era plăcut să fii recunoscut, chiar dacă, astfel, era în primejdie. Pentru moment, cel puţin, îşi păstra încrederea că era destul de izolat ca să rămână invizibil pentru cei care ar fi vrut să-i facă rău.

– Taică-tău trebuie să fie zguduit de emoţie că ai venit acasă.

Deci era încă în viaţă. Inima lui Falk bătu mai rapid, iar faţa i se îmbujora.

– Abia am sosit, de fapt. Nici măcar n-am avut timp să-l văd.

– Atunci, cred că ai auzit.

– Ce?

Holman privi podeaua, târâindu-şi picioarele înapoi, spre tejghea.

– Nu sunt prea multe de spus, deşi cred c-ar vrea să-ţi povestească el însuşi despre toate cele întâmplate.

– Sigur. De îndată ce ajung acolo.

Oriunde era acel acolo. Spera ca domnul Holman să menţioneze un loc, fără să fie nevoie să-l întrebe.

– Şi tu, ai avut grijă de tine? Taică-tău spunea că trăieşti în străinătate. Că lucrezi pentru guvern.

Era niţel prea aproape de adevăr ca să se simtă bine.

– El ţi-a povestit toate astea, nu?

– O, da. Şi ne-a zis şi de toate scrisorile tale din Europa. Diplomaţie, sau cam aşa ceva?

– Mda. Cam aşa ceva.

Domnul Holman începu să râdă, dezmorţind din nou atmosfera.

– Vorbeşti exact ca el. Şi el descrie la fel lucrurile, întotdeauna, ca să ne gândim că, probabil, e ceva mai mult. Un fel de muncă mai plină de secrete. Dar să nu-ţi faci griji. Nu te mai întreb nimic.

– Corect. Ştii şi dumneata cum sunt părinţii. Mai ales tata.

– Spune că tot nu te-ai însurat. Că n-ai găsit încă fata potrivită.

Falk înghiţi în sec. Era mult prea ciudat. Nu se mai văzuseră de două decenii şi în tot timpul ăsta, tatăl lui ţesuse din nimic o întreagă poveste şi totuşi, aproape ghicise întregul tablou. Ca unul din acei sculptori care, lucrând cu medici legişti, sunt în stare să refacă o faţă întreagă pornind doar de la câteva fragmente de ţeastă. Pe când era mic, Falk presupusese întotdeauna că bătrânul lui îşi dezorganizase în mod deliberat familia, gândindu-se numai la sine şi la setea lui greu de potolit. Şi totuşi, trebuise să se arate şi atent. La urma urmelor, el era fiul care se retrăsese pe deplin din câmpul de joc.

– M-am oprit şi la rulotă, adăugă el.

Domnul Holman păru pe moment încurcat, dar apoi, lumina înţelegerii îi destinse trăsăturile.

– Vechea locuinţă a tatălui tău, vrei să spui. Uitasem că a stat şi acolo, a trecut atâta vreme. A trebuit să renunţe, când s-a mutat la azil, bineînţeles. Dar, pentru el e mai bine acolo. Primeşte mâncare în fiecare zi. La naiba, mă aştept ca jumătate din prietenii lui să fie acolo până acum. Mai dă-mi câţiva ani de trăit, şi cine ştie? Apoi râse, puţin cam tare. Dar cred că o să-ţi povestească el toate astea.

– Sigur. De-abia aştept.

Era un singur azil de bătrâni pe insulă, aflat la mai puţin de jumătate de milă de vechea lor casă, puţin în afara şoselei. Un clopoţel clincăni, când altcineva trecu de uşă, un turist întrebând când va fi disponibil pentru vânzare peştele prins în ziua aceea. Falk profită de ocazie şi îşi pregăti retragerea.

– Ne vedem mai târziu, domnule Holman.

– Mai treci să ne vezi, Revere.

Îşi dădu însă seama că nu avea cum să ajungă acolo decât dacă ar fi pedalat şapte mile pe bicicleta închiriată. Aşteptă, stângaci, lângă uşă, până ce domnul Holman îi spuse turistului să treacă mai târziu, când bărcile descărcau la cântarul de pe doc.

– Apropo, domnule Holman, mi-e jenă să vă cer asemenea serviciu, dar maşinii mele i-a expirat limita de închiriere în dimineaţa asta şi a trebuit să fac autostopul până aici. Credeţi că aş putea…?

– Sigur, fiule. Ia camioneta mea. E parcată afară, îi aruncă cheile.

– N-am nevoie de ea până la patru.

Şi, după felul în care o spusese, Falk se întrebă dacă domnul Holman crezuse vreodată măcar un cuvânt din poveştile gogonate despre strălucitoarea carieră în străinătate a lui Revere Falk.

Se urcă în maşină şi întoarse cheia în contact şi, bineînţeles, sunetul motorului semăna cu vuietul unei fabrici, toba fiind găurită de aerul sărat şi de iernile grele. Nu e de mirare că aici, toţi cei peste cincizeci de ani trebuiau să strige, după ce o viaţă întreagă udaseră ca să acopere genul ăsta de zgomot. Vibraţia motorului i se sui pe măduva spinării, ca un cod Morse bătând un mesaj venit din toate acele dimineţi dinaintea zorilor, din trecutul său, din ceasurile îngheţate când îşi suflase în mâini, până ce motorul se mai încălzea, în timp ce mergea spre port.

Falk o luă din loc şi se îndreptă spre oraş, iar apoi viră

spre nord, pe şoseaua 15. Deci, asta era, îşi spuse el, simţind un gol în stomac. O întâlnire între vârste. Dar ce naiba avea să spună?

Acceleră, cu motorul bodogănind, în semn de protest, în timp ce mergea spre nord, se simţi atât de atras de peisajele care se desfăşurau în faţa sa, încât nici măcar nu băgă de seamă Fordul albastru care se strecură în spatele lui, de îndată ce ieşi din oraş.

În curând, Fordul încetini şi rămase în urmă, păstrând o distanţă sănătoasă, dar fără să piardă complet contactul.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

SIMPLUL FAPT că ştia că bătrânul era în viaţă îi uşura povara lui Falk, măcar pentru că îi lua gândul de la Gitmo.

O parte din el îşi imaginase întotdeauna că, până îşi va face curaj să se întoarcă, nu va mai găsi decât o piatră de mormânt. Dar iată că tatăl lui se afla doar la câteva mile distanţă, pe Highway 15, poate flecărind cu vechii săi prieteni într-o sală de jocuri, verificându-şi cărţile, în timp ce aştepta următoarea mână. Şi, bineînţeles, treaz.

Însă implicaţiile veştilor lui Bob Holman erau cele care îl nelinişteau, ca şi cum ar fi ocolit în vârful picioarelor ceva de-a dreptul catastrofal. Falk presupuse că era posibil ca tatăl lui să fie conectat la tuburi şi monitoare, cu o privire sticloasă, care nu va percepe nimic din fiul uitat de mult.

Trase într-o parcare aflată sub umbrarul unor arbori tineri. Căminul-spital din Blue Cove era o clădire de cărămidă cu un etaj, cu doar treizeci de paturi, o instituţie non-profit, nimic extravagant. Falk îşi imaginã că notele de plată erau achitate din cine ştie ce fonduri guvernamentale.

Se apropie de recepţia care se găsea în spatele unei tejghele lungi. La prima vedere, tânăra de la tejghea îi aminti de sora lui, pe care o văzuse ultima oară când el avea unsprezece, iar ea, optsprezece ani. Îi spuse numele tatălui său, iar femeia băgă în computer, în timp ce privea concentrată un ecran clipitor. Când îşi ridică privirea, asemănarea dispăruse, iar ea părea la fel ca oricare altă tânără, cu păr negru şi ochi căprui.

– Cum vă numiţi?

Un fior de îndoială. Dacă au pomenit de numele lui la

ştirile de după-amiază?

– Revere Falk. Sunt fiul lui.

– Oh. Figura i se lumină. Nu ştiam că mai avea... pe cineva.

Deci, se pare că tatăl lui nu mai continuase să ţeasă şi pe aici micile sale ficţiuni. Falk se întrebă dacă avea vreo fotografie de-a lui în cameră. Fata îi arătă un coridor, la stânga.

– Dacă nu e treaz, roagă şi dumneata o soră să te ajute. Sau poţi aştepta în cameră.

– Mulţumesc.

Culoarul mirosea a medicamente şi a mic-dejunuri mâncate pe jumătate, ploşti nespălate şi a dezinfectante. O tuse şuierătoare se auzi în una din camere, prin uşa deschisă, un geamăt din alta. În fiecare cameră, televizoarele păreau reglate la maxim. Aerul era înăbuşitor, ca şi cum ar fi fost dat drumul la căldură. Toate oasele astea bătrâne, care răceau atât de uşor. Până găsi camera, se întorsese la prăpastia groazei.

Uşa era întredeschisă, astfel că ciocăni uşor şi auzi cearşafurile mişcându-se. O voce bătrână croncăni.

– Da?

Falk se strecură înăuntru şi văzu un chip, vag familiar, dar redus la trăsăturile sale esenţiale, cu pielea aproape transparentă. Recunoscu, mai întâi, ochii - albaştri ca porţelanul şi un pic apoşi - şi, în timp ce se apropia de pat, văzu cum înfloresc a recunoaştere. Obrajii bătrânului se înroşiră, iar schimbarea păru aproape dramatică, ca şi cum cineva i-ar fi pompat în trup energie.

– Tată?

Bărbatul chiar zâmbi şi câte o lacrimă apăru în colţul fiecărui ochi. Ori poate că tatăl său nu încerca decât să-şi cureţe pelicula de ceaţă ce-i astupa vederea?

– Fiule? Revere?

Falk avea un nod în gât, când vorbi din nou.

– Da, tată. Eu sunt.

Străbătu camera, cu picioarele tremurânde, apropiindu-se de barele de aluminiu lucitor ale patului. Un tub de respirat era fixat în nările bolnavului, un al doilea tub picura un lichid limpede în braţul său drept, dintr-o pungă suspendată pe un stativ, iar un al treilea tub se strecura ca un şarpe pe sub cearşaf, într-o pungă de plastic pe jumătate umplută cu un lichid galben.

– Fiule, rosti tatăl său, cu o voce acum mult mai familiară. Înseamnă că ai aflat.

– De fapt, n-am aflat nimic. Pur şi simplu am hotărât că a sosit timpul. Mai bine zis, că a trecut timpul.

– Păi, să fiu al naibii. Să fiu al naibii. Iar zâmbetul acela chinuit. Tatăl său ridică o mână albă şi osoasă, încercând să ajungă până la el, dar fără să reuşească din cauza barelor laterale ale patului, astfel că Falk îl întâlni la jumătatea distanţei, prinzându-l de încheietură, când îşi strânseră stângaci mâinile. Palma era caldă, dar dosul mâinii era rece. Pielea părea fragilă, precum hârtia de orez, gata-gata să se fărâme la orice atingere. La încheietură, Falk simţi mişcarea slabă a pulsului tatălui său. Îi strânse palma, iar tatăl lui i-o strânse la rândul său. Falk îşi drese vocea.

– M-am văzut cu Bob Holman la cooperativă. Mi-a împrumutat camioneta ca să ajung până aici.

– Cum? Un băiat mare ca tine încă nu are maşină? Şi când te gândeşti la toate prostiile pe care le-am spus în stânga şi-n dreapta.

– Mi-a zis domnul Holman. Că trăiesc în Europa. Că lucrez pentru guvern. De fapt, n-ai greşit prea mult.

Bătrânul dădu din cap, ca şi cum, bineînţeles, aşa stăteau lucrurile.

– Ai copii?

– Nu m-am însurat. Aşa cum ai prezis.

– Unde stai?

– La Washington.

Gitmo era prea complicat de explicat. Şi pe urmă, nu voia să rostească numele ăla cu glas tare, de parcă ar fi putut fi detectat pe un fel de radar.

– O slujbă la guvern?

– Mda. FBI. Deja spusese prea multe. Dar bătrânul îşi meritase măcar fărâma asta de adevăr. Sunt agent special, tată. Vorbesc araba, fac o grămadă de interogatorii. Am mare căutare zilele astea.

– Ştiam eu. Zâmbi. Ştiam al naibii de bine că tot cititul ăla o să-şi scoată banii într-o bună zi. Erai prea isteţ să tot ieşi pe apă până te-ai fi înecat.

Dacă ar fi ştiut. Dar asta era o poveste pentru mai târziu.

– Am înţeles că nu prea mai mergi la pescuit. Bătrânul şuieră, râsul transformându-i-se rapid în tuse, pe care nu şi-o putea stăpâni decât aplecându-se uşor înainte, ca să controleze uruitul pe care îl simţea adânc în piept.

– N-am mai mers de câţiva ani. Glasul îi sună din nou răguşit. Ai văzut barca?

– Ieri, când am ajuns. Îi creşte iarbă prin cocă. Falk clătină din cap, deloc surprins.

– N-am mai scos-o din '98. Ai avut dreptate s-o laşi acolo, cum era, ştii, după ce ai plecat cum ai plecat. Eu eram un prăpădit, nu mai puteam fi de ajutor nimănui. Nu-mi doream decât să-mi fi spus şi mie, ceva mai târziu. Măcar o adresă, ştii? Un bilet, să mă anunţi că erai bine.

– Ştiu. Iartă-mă.

– Nu. Tu să mă ierţi.

Şi tatăl lui dădu din nou din cap, o acceptare a felului în care erau lucrurile, o absolvire, împărtăşită cu o graţie şi o demnitate care existaseră întotdeauna în omul acela, dar pe care Falk le uitase, după ce fusese martor la atâtea momente de furie şi de beţie cruntă.

– Mai ştii ceva de Henry şi Lucy? mai întrebă Falk. Se simţea ciudat să rostească acum numele fratelui şi surorii

sale, ca şi cum ar fi vorbit de persoane moarte demult, ori de nişte personaje ale unei poveşti antice şi de demult. Tatăl său clătină din cap, iar lacrimile ţâşniră de-a binelea acum, scurgându-i-se încet pe obrajii scofâlciţi.

– Nu mai ştiu, fiule. Au plecat toţi. Fratele tău, sora ta, maică-ta. I-am gonit, eu şi beţiile mele. Tu eşti singurul care a mai venit vreodată înapoi.

– Stai liniştit, tată. Nu mai plec. Oricum, nu definitiv. Falk se întinse peste barele patului şi îi luă din nou mâna. Bătrânul păru să se cufunde în pernă.

– Am încercat. Ştiu că nu te-ai gândit niciodată că o fac, dar am încercat. Dar niciodată destul de tare.

– Ştiu, tată. Gata. Acum, s-a terminat.

Tatăl său dădu din nou din cap, cufundându-se mai adânc în pernă, acum, că amândoi îşi iertară unul altuia greşelile. O anumită uşurare i se strecură pe chip. Strânse mâna lui Falk, iar apoi slăbi strânsoarea.

– Şi de când eşti aici?

– Oh. De trei ani şi ceva. Cei de la recepţie ştiu sigur să-ţi spună. Un timp, n-a fost prea rău. Dar, după ce n-am mai putut să umblu, ştii… lucrurile n-au prea mers bine în ultima vreme, asta e. Iar cu greutatea, am ajuns să nu mai cântăresc, practic, nimic. Apoi, făcu haz de necaz, inexplicabil. Ştii, când m-am născut, doctorul de aici obişnuia să-şi încaseze banii pentru naşteri în funcţie de livre. Maică-mea se tot plângea de sistem, pentru că avusesem opt livre, deci patru kile, eram peste medie. Dacă şi aici ar costa tot după livră, aş face statului ceva economii, ce zici?

Râsul reveni şi, odată cu el, şi uşorul şuierat. Dar nu-şi luă nici măcar o dată ochii de la Falk, iar acesta era sigur că ştia de ce.

– Eşti pe moarte, nu?

Dădu din cap, de data asta fără lacrimi, marinarul care priveşte furtuna în faţă.

– Bob ţi-a spus?

– Nu era nevoie.

– Cancer. Spun că înaintează destul de repede. Nu cred că o să dureze prea mult.

– Mă scuzaţi, domnule Falk.

Amândoi îşi ridicară privirea, ca răspuns la vocea infirmierei, dar ea venise pentru tatăl lui, intrând în cameră însoţită de un fâsâit de bumbac alb apretat.

– Văd că azi ai un vizitator! Ce drăguţ. Mă iertaţi că vă deranjez, dar e timpul pentru baie şi pentru medicamente.

– El e fiul meu, Revere. Lucrează la FBI, aşa că vezi cum te porţi.

Falk zâmbi, bucuros că îi dăduse un motiv să se laude puţin în ziua aceea.

– Vin mai târziu, spuse el, în timp ce sora împingea patul pe rotile afară din cameră, iar un brancardier trăgea după el stativele cu perfuzii. Intrând pe condor, arătau ca făcând parte din echipajul unei barje, care îşi tăia încet drum pe râu.

– Mai bine vino mâine spuse tatăl lui. Nu mai sunt bun de nimic, după ce ajung să termine cu mine.

Sora dădu din cap, de pe partea cealaltă a patului, ca o confirmare a sfatului înţelept pe care i-l dăduse tatăl său.

– Bine, atunci, răspunse el.

Dar deja rotilele patului clămpăneau în josul coridorului.

Falk se întoarse cam amorţit la recepţie, nu foarte convins că totul se întâmpla aievea. Aruncă o privire peste umăr, la timp să vadă patul dispărând pe după un colţ mai îndepărtat. Apoi, înghiţi din toate puterile, adunându-se. Se întreba deja cum avea să-şi petreacă timpul până a doua zi dimineaţă şi se opri la recepţie să lase numele pensiunii unde stătea, în caz că aveau nevoie repede de el. Recepţionera îşi ridică privirile, ca şi cum ar fi uitat ceva şi spuse:

– A, domnule Falk, e cineva în hol, care vrea să vă vadă.

– Să mă vadă pe mine?

– Da, e chiar acolo.

Arătă, timidă, cu degetul, ca şi cum ar fi făcut ceva nepoliticos, coborându-şi mâna sub tejghea, dar Falk nu îndrăzni să se întoarcă. Poate că ar fi trebuit să spună că uitase ceva şi s-o i-a înapoi pe unde-a venit. Să sară pe fereastra camerei goale a tatălui său. Să desfacă din balamale o altă plasă de insecte şi să se facă pierdut în pădure. Să mai fure o barcă şi s-o ia spre Dumnezeu ştie unde. Isle au Haut poate, sau Swans Island. Dar ce rost ar mai fi avut acum, că puseseră ochii pe el?

Aşa că respiră adânc, se întoarse şi văzu faţa rotundă a lui Paco, ridicând privirea dintr-o revistă, zâmbind ca un vechi prieten poznaş.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

AMÂNDOI SUNTEM, aşa cum se spune în armata ta, dezertori, nu-i aşa?

– Eu nu pot vorbi decât pentru mine, spuse Falk. Dar de unde ai ştiut...?

– Te rog. Paco ridică o mână, ca un poliţist de la circulaţie. Nu-mi cere să-ţi dezvălui din secretele meseriei. Şi hai să comandăm ceva de mâncare. Ar fi o dovadă de lipsă de civilizaţie să discutăm problemele astea pe stomacul gol.

Stăteau într-un separeu pe colţ, la *Prietenul Pescarului.* Paco insistase să plătească prânzul, înainte de "a trece la afaceri", cum spusese el. Apoi, se urcase în Fordul lui închiriat şi urmase camioneta zgomotoasă a lui Bob Holman, înapoi, la Stonington.

Pe drum, Falk presupuse că Paco trebuie să-i fi pus la curent pe cubanezi cu detaliile evadării sale. Uite-aşa nu poţi opri bârfele să circule la bază. Dar de unde ştiuse Paco să vină tocmai până aici? Şi, dacă un cubanez din Miami putuse să-şi închipuie aşa ceva, atunci, cu siguranţă, ar face-o şi americanii.

Stăteau tolăniţi pe scaunele de vinil din separeu, ca doi muncitori la ora prânzului, când se apropie o chelneriţă cu un caieţel şi un creion.

– Se spune că scoicile prăjite sunt grozave, nu-i aşa? întrebă Paco, pe un ton de taifas, ca şi cum numai asta ar fi făcut tot timpul. Buna lui dispoziţie era contagioasă, iar Falk se hotărî să se bucure de ea cât încă mai putea.

– Asta, sau rulada de homar. Oricum, nu poţi da greş.

– Atunci, scoici.

Paco închise meniul cu zgomot.

– Două porţii.

Nu era adevărat! Mai întâi, o discuţie cu tatăl lui, pe care nu-l mai văzuse de douăzeci de ani. Iar acum, taclale la masa de prânz cu micul cubanez, care îi întorsese viaţa pe dos.

– Trebuie să fi fost frumos să creşti aici.

– Nu mâncam prea des chestii din astea.

– Eu mă gândesc la pădure, la malul mării. E frumos. Dar cred că iernile sunt grele pe aici.

– Câteodată era greu tot anul.

Paco meditã la aceastã afirmaţie pentru o clipă.

– De aceea l-ai minţit pe recrutor şi ai susţinut că erai orfan?

– Te rog. Nu-mi cere să dau la iveală secrete ale meseriei.

Paco zâmbi. Părea să se distreze grozav.

– Şi ce vrei de la mine? întrebă Falk.

Paco luă mai întâi o gură bună de ceai cu gheaţă.

– Cred că e o întrebare pe care ar trebui să ne-o punem amândoi, deoarece ne putem ajuta unul pe altul.

– Să ne ajutăm unul pe altul? Următoarea mea destinaţie ar putea fi tocmai Canada. După asta, cine mai ştie? Dar, dacă şi tu eşti tot pe fugă, poate că ar trebui să vii cu mine.

– Nu. Gata cu fuga. Mă gândeam să ne ajutăm, ca să putem rămâne aici amândoi. Îţi mai aduci aminte ce am vorbit pe vas? Să dai puţin, ca să primeşti puţin?

– Da.

– Ar fi un bun început. Numai că, de data asta, vorbeşti tu primul.

– Mi se pare că şi ultima oară tot primul am vorbit. Mai bine mi-ai spune ceva mai multe despre cei pentru care lucrezi.

– De ieri încoace? Să-ţi spun cum am venit acasă şi am găsit două iscoade de la Havana dând târcoale prin apartamentul meu? De atunci, am lucrat doar pentru mine. Sunt o naţiune cu un singur cetăţean. Dar tu eşti bine-venit să-ţi ceri cetăţenia.

Într-un fel, Falk îl credea. Poate pentru că noţiunea de apartenenţă la o naţiune a lui Paco i se părea foarte cunoscută, nu numai în privinţa propriei sale persoane, ci a tuturor celor cu care lucrase la Gitmo - un întreg arhipelag de antreprenori, aflaţi în afaceri în majoritate pentru ei înşişi; o luptă a unei agenţii împotriva alteia, a unui intrigant împotriva altuia şi fie ca cel mai bun ticălos să câştige.

– Bine, atunci, răspunse el în cele din urmă, muşcând dintr-o midie prăjită. Un buchet zemos de saramură şi grăsime îi ţâşni, dulceag, pe limbă. O să intru în jocul tău. Să începem cu o săptămână în urmă, miercurea trecută, cu yemenitul acela de care voiai să mă ocup, Adnan al-Hamdi.

Paco dădu din cap.

– Ai avut dreptate, spuse el. Scoicile astea sunt grozave. Dă-i drumul, te ascult.

Falk îi spuse povestea ultimelor sale zece zile, în timp ce Paco îi furniza pe parcurs detalii cam ciudate din punctul lui de vedere. O dată sau de două ori, lui Falk îi trecu prin cap că, poate, Paco nu era într-adevăr pe fugă; poate că lucra în continuare pentru cubanezi. Dar acum lui Falk nu-i mai păsa. Era o uşurare să poată scoate povestea la lumină şi să scape de povara ei. Şi, până curăţase de tot farfuria cu scoici, nişte cartofi prăjiţi şi două felii mari de plăcintă cu cremă de cocos pentru Falk, cu mere pentru Paco, ajunsese la o concluzie fermă în legătură cu alianţa lor.

– Am hotărât, spuse, ştergându-se la gură cu un şerveţel, că amândoi ne-am pierdut minţile.

– Poate ai dreptate. Dar mai există şi posibilitatea ca amândoi să ne fi revenit.

– Îmi place mai mult varianta ta, dar tot nu sunt curios.

– Un răspuns foarte raţional. Care nu vine decât să-mi întărească poziţia.

În momentul ăla, nu le mai rămânea decât să râdă şi să achite nota, Falk lăsând bacşişul pe masă, în timp ce Paco se duse la casă. Încă nu era sigur ce să înţeleagă din toate astea, dar se simţi uşurat că acum avea un aliat - ori un acolit, în funcţie de caz.

După încheierea mărturisirilor, îşi lăsară maşinile în parcare şi coborâră spre chei, în timp ce puneau la cale următoarea lor mişcare. Apoi intrară pe School Street, coborând spre oraş. Era soare, cu un cer albastru înviorător şi temperatură atingând bine douăzeci de grade, dar Paco, fiu al Caraibelor, îşi frecă braţele goale, ca pentru a alunga un frison. Falk, pe de altă parte, se simţea deja bine aici, ca un cameleon care-şi schimbă culoarea de la turcoazul tropical la albastrul rece de nord.

– Te vor găsi - sau ne vor găsi, cred - în câteva zile, spuse Paco. Oamenii noştri din Jamaica au spus că agenţii federali erau peste tot, în docurile dintr-un loc numit Port Antonio. Au confiscat un vas de pescuit înregistrat în Haiti şi, pe urmă, au vorbit cu şoferii de taxi şi cu hotelierii.

– Când a fost asta?

Vestea îl zgudui, deşi se gândise că n-o să fie surprins.

– Ieri. Pe la amiază.

– Probabil că au găsit vasul marinei în Haiti. Bietul om. Cred că, până acum, au deja numele meu de acoperire.

– Ned Morris, din Manchester?

– Apropo, mulţumesc pentru paşaport. De unde ai ştiut că aveam nevoie de el?

– N-am ştiut. Părea o precauţie utilă, având în vedere unde erai şi ce ştiai.

– Deci ai ţinut legătura cu Havana. Ce s-a întâmplat cu naţiunea cu un singur cetăţean?

– Doar cu şeful meu direct. Singurul om în care mai am

încredere. Am sunat şi i-am lăsat un mesaj pe un pager, la New Jersey, iar el m-a sunat înapoi, deşi nu pe o linie sigură. Asta ar trebui să-ţi spună tot ce trebuie să ştii despre cât e de disperat. Mă va proteja cât de mult va putea.

– Şi cât timp va fi asta?

– O zi sau două. Apoi, cei de pe margine vor veni să mă caute.

– Şi ce-ai să faci atunci?

– Şeful meu e de părere că ar trebui să mă predau. "Dezertare" va fi termenul operativ. Crede că e singura cale de a pune capăt dezastrului care se pregăteşte. Avertizează-i pe ai tăi în legătură cu "cabala", cum i-ai spus tu. În legătură cu cei care abia aşteaptă să mai adauge un fragment cât de mic.

– E o nebunie.

– Asta se întâmplă întotdeauna când ambele părţi sunt convinse că vor câştiga.

– Atunci, poate ar fi mai bine să plecăm amândoi în Canada. Va trebui să luăm maşina ta. Cu maşina lui Holman, o să surzim amândoi până ajungem la graniţă.

– Fuga nu e o rezolvare, spuse Paco. Noi doi avem ceva ce-şi doreşte toată lumea.

– Informaţii?

– Şi nu numai despre prietenul tău arab. Ci despre toţi cei care au luat parte la toate astea, de ambele părţi.

– Potrivit presupusului meu prieten Ted Bokamper, nu să dispui de informaţie e important, ci să fii primul care o are şi apoi să o răstălmăceşti aşa cum vrei.

– Are dreptate. Ceea ce înseamnă că acum trebuie să acţionăm. Dar avem nevoie de hârtie şi creion.

– Pentru ce?

– Ca să scriem un e-mail. Unul pentru un public larg. Sau unul mai mic, cum doreşti. Tu vei fi cel mai în măsură să spui cine se poate folosi de el mai bine. Dar trebuie să fie

clar, detaliat, fără nici un fel de lacune. Deocamdată, suntem singurii care ştiu totul, şi cu biletul ăsta ne recăpătăm libertatea. E mijlocul nostru de a obţine recunoaşterea internaţională pentru naţiunea noastră cu doi cetăţeni.

– Am un carnet la pensiunea unde stau. Putem lucra acolo.

– Bună idee.

Ajungând la poalele dealului, cotiră la dreapta, pe Main Street, de-a lungul ţărmului. Acum, circulaţia se intensificase, iar Paco păru să se distreze de unul singur, aruncând ocheade în vitrinele magazinelor şi zâmbind trecătorilor. La jumătatea distanţei dintre străzi, Falk se opri şi ridică o mână, să-şi facă însoţitorul atent.

– Au şi venit, spuse. Uită-te.

Un Chevy Suburban negru era parcat în faţa pensiunii.

– Mai avem o şansă de scăpare, spuse Paco, prea familiarizat cu preferinţele de condus ale agenţilor federali. Uite. Un om pe verandă; vorbeşte cu proprietarul.

– Şi e sigur că sunt de la FBI, veniţi probabil de la Bangor. Hai să ne recuperăm maşinile.

– Vrei un sfat? Lasă-i pe profesionişti să preia conducerea. Eu sunt obişnuit să am de-a face cu ai tăi. Fă cum îţi spun şi o să scăpăm de aici.

O altă răsturnare nebunească de situaţie. Să-l laşi pe cubanez la conducerea spectacolului, ca tu să poţi dispărea de sub nasul colegilor, care au fost antrenaţi la fel cu tine.

– Luminează-mă.

– Mai întâi trebuie să te scoatem de pe stradă. N-am putea ajunge nici până la maşini, înainte să înceapă ei să dea ture prin oraş. Ne putem închipui că au deja o descriere a camionului tău.

Se întoarseră brusc, în susul dealului. Paco era într-o formă mai bună decât ar fi bănuit Falk. Unul din primele locuri pe lângă care trecură era Opera House, o clădire ca

un hambar. O alee îngustă trecea pe latura ei dreaptă, destul de lată cât să încapă o maşină.

– Du-te acolo şi aşteaptă, spuse Paco, aruncând o privire în jur. Stai în spatele clădirii. O să aduc maşina pe alee să te iau. Dacă situaţia nu arată prea bine, pleacă de acolo şi fă şi tu ce poţi. Dar avem nevoie de un loc de întâlnire suplimentar.

– Biblioteca, spuse Falk fără nici o ezitare.

– Pe Main Street?

– Nu la Stonington. Pe Deer Isle, la şase mile nord, pe 15.

– Bine. Complet în afara oraşului. Încă mai putem scoate din tine un profesionist. O întrebare: cum ai să ajungi acolo?

– Sunt de-aici. Găsesc eu ceva.

Era mai mult decât suficient pentru Paco, care încuviinţă şi o porni pe deal, în sus. Falk se îndreptă spre alee, dar norocul i se isprăvi aproape imediat. Abia dăduse colţul, când se deschise uşa de la scenă şi trei puştani, râzând cu gura până la urechi, îmbrăcaţi în blugi negri şi tricouri colorate, se revărsară în mica parcare.

Ridicară nişte cutii pe platforma unei autocamionete, apoi unul dintre ei deschise larg uşa şi strigă: "Gata, încărcaţi-o!"

Era clar că aveau să stea acolo mai mult, iar unul dintre ei îi aruncă lui Falk o privire ciudată, ca şi cum s-ar fi întrebat ce caută acolo un bărbat, în mijlocul zilei. Dacă l-ar fi văzut urcând în Ford, ar fi dispus de o descriere a maşinii şi, poate, şi a şoferului, astfel că Falk o luă înapoi pe unde venise. Cu ceva noroc, o să-l prindă din urmă pe Paco când cobora dealul.

Dar abia dăduse colţul, când capota Suburbanului negru îi apăru în faţă, la capătul aleii. Se ascunse repede în spatele unui tomberon, iar apoi urmări impozantul vehicul furişându-se în sus, pe deal. Paco avusese dreptate. Dacă

Falk ar mai fi rămas pe străzi chiar şi un minut în plus, ar fi fost prins. La volan era o femeie, ceea ce însemna că omul pe care îl văzuseră la pensiune îşi făcea, probabil, rondul pe jos. Se întrebă dacă aveau şi întăriri, sau ajutor de pe plan local. Oricum, Falk nu îndrăzni să urce dealul acum. Şi nici să-i lase pe puştii din spatele Opera House să se mai uite o dată la el.

O luă în josul dealului şi făcu stânga ca să evite Main Street. Se afla pe o alee care ducea la un şir întreg de pensiuni cu cazare şi mic dejun. Poate că tăind-o peste câteva loturi, şi-ar fi putut croi drum spre Highway 15, de unde să facă autostopul. Nu, ar fi o ţintă prea uşoară.

Mai bine să se oprească undeva mai întâi şi să se liniştească, să-şi poată plănui următoarea mişcare. Deşi, dacă agentul care mergea pe jos avea de gând să bată la fiecare uşă, până la urmă avea să fie prins. O voce de femeie îl strigă din spate.

– Revere? Revere Falk? La dracu'. Se isprăvise.

Încordându-se s-o ia la fugă, se întoarse şi o văzu pe vechea sa colegă, pe care o recunoscuse ieri seară la restaurant, cea cu trei copii şi câteva kile în plus, iar acum, numele ei îi ţâşni din memorie, ca o binecuvântare.

– Jenny? Jenny Kinlaw?

– Să fiu a naibii. Chiar ţi-ai adus aminte. Mi s-a părut mie că te uitai la mine aseară, dar cu Jeffrey care alerga ca un zănatic n-am mai avut timp să vin să te salut.

– A trecut mult timp.

Aruncă o privire pe lângă ea, simţind nevoia să dispară.

– Mie-mi spui. Dar tu arăţi grozav. Unde locuieşti acum?

– Washington.

– Oo! Pare important.

– Nu chiar. Şi tu ce-ai mai făcut? Trebuia s-o ia din loc. Îi veni o idee.

– Stau chiar aici, sus pe deal, în spatele pensiunii de-o ţine maică-mea. Tocmai eram în drum spre casă. Încă două

ore de libertate, înainte să plece femeia care are grijă de copii.

– Jenny, ştiu că o să sune ciudat, aşa, dintr-odată, dar am o mică problemă. Maşina mea e în service şi trebuie să mă întâlnesc cu cineva la biblioteca din Deer Isle peste cinci minute, şi mă întrebam…

– Dacă pot să te duc cu maşina? Bineînţeles. Ceva din tonul ei dornic sugera că o lua ca un pretext de agăţare, dar oricum funcţionase. Camioneta ei roşie era parcată în josul aleii, iar el se urcă repede, cu un oftat de uşurare, sperând că nu va trebui să se arunce sub bord dacă se întâlneau cu Suburbanul.

– Eşti însurat? îl întrebă Jenny, în timp ce virau spre nord, pe Highway 15.

– Nu. Cred că nu trebuie să te întreb şi eu acelaşi lucru.

– Păi, o faci chiar acum. Divorţată de două luni.

– Oh. Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie. Steve era un împuţit.

– Ok.

– Culc copiii pe la nouă, dacă vrei să treci pe la mine mai târziu.

– Bine.

Orice, numai să-l ducă cu maşina, câtă vreme mai putea rezista încă patru mile. Poate că, până atunci, vor fi şi logodiţi. Ea părea să-i simtă nervozitatea, dar probabil o atribui propriei ei îndrăzneli. Oricum, schimbă subiectul spre lucruri mărunte, punându-l la curent cu norocul şi nenorocul unor foşti colegi, pe care nu-i mai văzuse de douăzeci de ani. Când epuiză toată rezerva de nume, se întoarse spre el.

– Mă gândeam eu că era cam ciudat să te întâlneşti cu cineva la bibliotecă, dar tu ai fost mereu atras de cărţi, nu?

– Cred că da.

– Deci, eşti homo?

– Cum?

– Eşti homo?

– Nu, nu sunt.

– Bine. Atunci, treci pe la mine când vrei, înainte să pleci din oraş.

Din fericire, ajunseseră şi se opriră în mica parcare de lângă biblioteca din scânduri albe.

– Aşa o să fac, spuse el, zâmbindu-i ca un bărbat adevărat, în timp ce deschidea portiera. Şi mulţumesc că m-ai adus.

– Oricând după ora nouă seara.

– Am înţeles.

Nici urmă de Fordul lui Paco, ceea ce îl puse pe Falk pe gânduri. Dar când intră, emoţiile făcură loc nostalgiei.

Ceea ce îl răvăşi cel mai mult fu mirosul, acelaşi amestec muced de legături de pânză şi hârtie veche, ca şi rafturile de stejar şi masa lungă de lectură, aşezată într-o parte, unde îşi petrecuse atâtea ceasuri relaxante de refugiu. Apoi, mai era şi liniştea adâncă, mai ales dacă stăteai la geamul din spate, urmărind cu privirea jocul razelor de soare pe apa din golful de flux. Unele lucruri se schimbaseră. Orologiul vechi, cu ticăitul lui sonor, dispăruse, fiind înlocuit de un model mare şi cenuşiu, de perete, care zumzăia în loc să ticăie. Acum, apăruse o secţie dedicată Internetului şi o masă, unde erau etalate ultimele achiziţii. Majoritatea era titluri de pe lista bestseller-urilor.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Încă o schimbare. Bibliotecara era o femeie îngrijită, de vreo patruzeci şi ceva de ani. Nici o legătură, presupuse el, cu domnişoara Clarkson, severă, dar amabilă, care îl lăsa să stea cât voia el, ca şi cum ar fi fost conştientă de iadul dezlănţuit de-acasă.

– Nu, mulţumesc. Mă întâlnesc cu cineva, facem nişte investigaţii.

– Bine, să-mi spuneţi ce doriţi.

– Mulţumesc.

Paco apăru, câteva minute mai târziu, fără să fie urmărit de nimeni. Arăta îngrijorat, până intră şi îl văzu pe Falk. Faţa i se lumină de un zâmbet larg şi o salută din cap pe bibliotecară.

– Deci ai reuşit, spuse el în şoaptă, respectând caracterul sacru al locului.

– Destul de greu. Am avut noroc. Acum unde mergem?

– Cred că la cel mai apropiat Internet Cafe. Să trimitem mesajul, iar apoi, să aşteptăm să se aşeze praful.

Falk o întrebă pe bibliotecară dacă ştia de aşa ceva.

– Cam greu ce-mi cereţi. La Blue Hill, poate? Bangor, sigur, dar e de mers până acolo. Dar, bineînţeles, îl puteţi folosi pe cel de aici. Făcu un gest în direcţia computerelor. Falk se simţi ca un idiot.

– Putem trimite un e-mail?

– Câtă vreme aveţi un cont de mail.

– Să ne apucăm de lucru.

Următoarea oră şi-o petrecură aşezaţi la masa cea lungă, aplecaţi deasupra câtorva file de caiet, puse la dispoziţie de bibliotecară, scriind cu nişte cioturi de creioane galbene, cum se găsesc în bibliotecile din toată lumea. Undeva, sub masă, ştia Falk, se găseau iniţialele sale, zgâriate cu un astfel de ciot de creion, acum douăzeci şi cinci de ani. Îşi dori să fi avut timp pentru o ocheadă, dar poate că cineva le ştersese până acum. În cazul ăsta, era mai bine să creadă că erau tot acolo.

Lucrul mergea repede, iar ei doi formau o echipă într-adevăr bună. Odată stabilite punctele principale şi orientarea generală a mesajului, Falk se apucă să tasteze, începu cu o scurtă descriere a activităţii sale de agent dublu neoficial, pentru Endler - Falk deţinea aceste informaţii, astfel că le potrivi după bunul plac; dacă nu altceva, măcar prindea rapid - iar epistola continua cu versiunea lui Falk asupra ultimelor evenimente de la Gitmo,

în care fuseseră implicaţi Fowler, Bo, Endler şi Van Meter. Nu-i scăpă nici o dovadă a uciderii lui Ludwig şi menţiona toate delictele înfăptuite. Descoperirile lui Paco erau un bonus în completarea afirmaţiilor lui Falk. După aceea, inserară concluzia comună că elemente scăpate de sub control din contraspionajul american şi cel cubanez păreau hotărâte să declanşeze o confruntare, prin interpretarea premeditat eronată a celor menţionate mai sus.

Ca *pièce de résistance* a memorandumului (cel puţin în ceea ce privea interesele Biroului), prezentară în detaliu planurile agentului operativ al Direcţiei cubaneze de Informaţii, Gonzalo Rubiero, nume de cod "Paco", de a dezerta în Statele Unite, cu aplicabilitate imediată, în schimbul cetăţeniei şi al unei locuinţe confidenţiale. După aceea, Falk explică pe scurt propriile sale mijloace de a scăpa de la Guantánamo, afirmând că acţiunile întreprinse de conspiratorii de mai sus nu-i lăsaseră nici o altă alegere.

Nu era o capodoperă, dar sigur constituia o lovitură straşnică.

– Mai e ceva ce ai vrea să adaugi? îl întrebă el pe Paco.

După atâta timp tot nu se putea obişnui să-i spună Gonzalo.

– Mie mi se pare că am spus tot.

– E aşa de bun, încât o să rezistăm cu el multă vreme de aici înainte. Acum, cui i-l trimitem? Şefului meu, ori superiorilor săi? Poate chiar directorului?

– După cum văd eu lucrurile, spuse Paco, e ca şi cum ai alege între scoicile prăjite şi rulada de homar. Oricum, n-ai cum să greşeşti. Dar, dacă eşti destul de flămând, de ce să nu le iei pe amândouă?

Bun sfat. Falk tastă numele celor trei oficiali. Dar, când veni clipa expedierii mesajului, şovăi o clipă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Paco.

– Mi-am adus aminte cu cine avem de a face. Adu-i aminte ce le-au făcut puţinilor oameni care le-au stat în

drum. Ne trebuie un plan de rezervă.

Dădu clic înapoi, pe linia cu "cc" şi introduse în e-mail adresa unui reporter cu care discutase la biroul din Washington al *New York Times.* Şi, pentru mai multă siguranţă, trimise o copie şi unui reporter de la *Washington Post.* Nu era nimic care să declanşeze nebunia concurenţei. Nu era deranjat, câtuşi de puţin, că Biroul va sta de vorbă şi cu destinatarii de la aceste adrese.

Apoi, respiră adânc şi apăsă pe butonul "Trimite", lăsându-se pe spate, în scaun. Amândoi priviră linia albastră, care fulgeră pe ecranul computerului ca o rachetă de semnalizare, trimisă de pe mica lor plută, care se scufunda. Acum, aşteptau să vadă cine va ajunge primii la ei, salvatorii sau urmăritorii.

– Şi acum? întrebă Paco.

– Cred că meritǎm o ceaşcă de cafea. Putem veni înapoi peste vreun ceas, să vedem dacă e vreun răspuns.

– Bună idee.

Falk se bătu peste coapse şi se ridică, puţin înţepenit după tot timpul petrecut la tastatură. Era încă obosit, după lunga lui traversare pe mări în furtună.

– Măi să fie, exclamă bibliotecara, aruncând o privire pe geam, e la fel de multă lume cât a fost toată săptămâna.

Încă doi clienţi tocmai ieşiseră dintr-un Suburban negru, cunoscut. Unul dintre ei, o femeie într-o fustă bleumarin şi o bluză albă, se uită atentă pe geamul Fordului lui Paco. Celălalt, un bărbat cu un tricou polo şi pantaloni kaki - Falk cunoştea bine uniforma -, începuse deja să urce treptele.

– Cred că nu mai e timp de cafea, spuse Paco.

– Sunt sigur că o să aibă la biroul din Bangor, oftă Falk, când uşa se deschise, aducând de afară zgomotul şoselei şi ţipătul unui pescăruş. Bine ai venit, Paco, în noua ta viaţă. Sper că asta e tot ce ţi-ai dorit.

EPILOG

POVESTEA N-A AJUNS niciodată în ziare. Prea multe negări şi prea puţine confirmări.

Mai era şi povestea aşa-zisului cerc de spioni de la Gitmo, care atrăgea în altă direcţie atenţia media. Încă doi traducători-interpreţi militari fuseseră arestaţi în săptămâna următoare evadării lui Falk şi, în ciuda faptului că, în cele din urmă, se renunţase la toate capetele de acuzare, ştirile ţinură treză atenţia publicului săptămâni de-a rândul.

Dar, patru luni mai târziu, Falk şi Gonzalo erau tot liberi, ceea ce, presupuse Falk, era o victorie destul de mare pentru naţiunea lor cu numai doi cetăţeni.

Anchetarea lui Gonzalo durase cel mai mult, ducând la o nouă rafală de deportări din principalele secţiuni ale intereselor cubaneze din Washington şi New York. Biroul îi dăduse lui Paco o locuinţă şi un nou nume. Era nesemnificativ, deoarece Falk avea să şi-l amintească mereu ca Paco. Falk întrebase în stânga şi-n dreapta despre o posibilă adresă de-a lui Paco, dar nimeni nu voia să recunoască faptul că ar fi ştiut ceva, deşi unul dintre agenţi lăsă să-i scape câteva indicii, cum c-ar fi în vest, poate în apropiere de Scottsdale. De asemenea, se pare că i se alăturase şi o femeie, iar Falk se întrebă dacă ar fi putut să fie misterioasa Elena, până când cineva îi spusese că era venezueleană.

Falk îşi menţinuse slujba, cel puţin cu numele, chiar dacă Biroul îi luase permisul de securitate şi îl aşezase în spatele unui birou în clădirea Hoover, unde putea fi

supravegheat tot timpul.

Au mai fost şi victime, bineînţeles.

Una dintre acestea a fost Adnan, înghiţit de pântecele unui avion de transport, în ziua următoare ajungerii lui Falk în insula Navassa. Tot ce putuse stabili Falk, după câteva convorbiri secrete cu Tyndall şi alţi câţiva, care manifestau ceva simpatie faţă de situaţia grea în care se afla, era că Adnan dispăruse într-o temniţă yemenită, pentru tot restul vieţii sale, ca să fie chinuit, ori neglijat, ascuns de ochii lumii ca unul dintre acele motive minore de jenă naţională, care ar putea face rău doar dacă li s-ar permite să iasă din nou la lumina zilei.

Ori de câte ori Falk se gândea la Adnan - ceea ce se întâmpla aproape în fiecare zi - îşi amintea de afişul de propagandă lipit în camera de interogatoriu, fotografia stilizată a unei mame jelind, dorindu-şi ca fiul ei să se întoarcă acasă.

Tatăl lui Falk muri la trei săptămâni după ce se întâlniseră, fără să apuce să-şi mai vadă fiul încă o dată. Anchetatorii îi spuseseră lui Falk că erau prea ocupaţi să-şi mai facă timp şi pentru eliberarea lui, dar îl lăsară să dea câteva telefoane. Şi să se ducă măcar la înmormântare. Nu dură decât o zi să aranjeze cu moştenirea. Cineva făcuse o estimare a pământului pe care se găsea rulota şi, până ce biroul pompelor funebre se achitase de toate sarcinile, amândouă părţile conveniseră să încheie tranzacţia, dacă Falk era de acord să semneze actele. Tatăl său fu îngropat pe coasta unui deal, cu vedere spre vechea carieră de granit a insulei, unde avusese prima slujbă, când era încă tânăr şi singur şi când nu luase încă drumul mării.

Dar asta fusese spre sfârşitul lui august. Acum era o miercuri, la începutul lui decembrie, şi cum stătea Falk la biroul său din Washington, deschizându-şi poşta, un alt nume dintre victime îi sări în ochi, cu o adresă de retur, în vârful teancului:

"Doris Ludwig, Buxton, MI."

Deschise cu grijă plicul, ca şi cum resturile fragile ale suferinţei ei s-ar fi putut vărsa şi împrăştia pe birou. Scrisul ei era net şi simplu, stilul serios al cuiva cu grijă să nu ceară prea mult.

Stimate domnule Falk,

După tot timpul acesta, mi-e greu să vă spun că nu am fost în stare să găsesc pe cineva care să-mi răspundă la nenumăratele întrebări despre moartea soţului meu, la Guantánamo. Speram să primesc ajutorul dumneavoastră, din moment ce aţi fost anchetatorul care m-a căutat în august trecut. Un anumit locotenent Carrington, de la biroul procurorului general militar, mi-a spus că nu mai vă ocupaţi de acest caz şi mi-a repetat concluzia lor de mai devreme, că ghinionul lui Earl, cum i-a numit el moartea, a fost oficial clasificat drept "deces prin accident", în urma unui incident nautic, într-un vas neautorizat.

Dar, după ce am vorbit cu dumneavoastră, precum şi cu Ed Sample, la banca soţului meu, nu sunt deloc mulţumită de concluzia la care a ajuns armata. Pot să vă întreb dacă sunteţi mulţumit de ce au descoperit Nu-mi amintesc exact cuvintele dumneavoastră, dar ai spus ceva de genul "o să insist cât o să pot". Cred că exact asta am de gând să vă rog să faceţi acum. Adresa mea de e-mail este mai jos, în caz că aţi vrea să-mi răspundeţi.

A dumneavoastră,

Doris Ludwig

P.S. - Scrisoarea de faţă NU se referă la bani. Armata s-a arătat mai mult decât generoasă în această privinţă. Dar, în situaţia în care mă aflu acum, chiar că nu mai ştiu cui să mă adresez.

Deci o plătiseră, dar nu destul cât să-i cumpere şi tăcerea. Bravo ţie, Doris, chiar dacă era prea puţin ceea ce micul Falk mai putea să facă în situaţia lui actuală. Limitele fuseseră stabilite cu două zile în urmă, când Bokamper rupsese o lungă tăcere, ca să telefoneze şi să sugereze o

întâlnire. Se împunseră unul pe altul destul de rău, dar Bo păruse interesat să o ia de la început, ori măcar să ajungă să se înţeleagă. Conveniseră să se întâlnească într-un bar din Georgetown - de data asta, fără feţe de masă apretate - la ora 9 seara.

Bo, care nu sosise la timp în viaţa lui şi care, probabil, nici nu avea s-o facă vreodată, intră în local cu obişnuitele sale aere de şmecher.

– Ce-ţi mai face fata?

– Supravieţuim, spuse Falk. Bineînţeles, întreabă de tine tot timpul.

– Sunt gata să pun pariu. Dar să ştii că mă bucur să aud că mai sunteţi împreună. Cred că a dovedit că eu greşeam.

De fapt, n-o făcuse. Pam şi cu el îşi scriau în fiecare săptămână, dar tonul înflăcărat al primelor scrisori se mai răcise. Falk presupuse că distanţa era de vină într-o oarecare măsură. Acum, era detaşată la Fort Bragg, destul de departe. Un drum cu maşina până acolo era de-a dreptul obositor. Falk presupunea însă că bănuiala de mai devreme a lui Bo fusese mai aproape de miezul problemei. Odată ce aflase de trecutul lui, stătea puţin mai retrasă, ca şi cum ar fi încercat să decidă ce fel de om s-ar putea potrivi vreodată cu propriile ei ambiţii. Plănuiseră de două ori să se întâlnească în weekend, dar se ivise câte o misiune de ultimă oră. Cel puţin în cazul ei, nu al lui. Falk nu renunţase, dar începea să se întrebe dacă nu cumva ea îşi dorea ca el s-o facă.

– N-am avut prilejul să-ţi spun niciodată cât de impresionat am fost de felul în care ai reuşit să ieşi de acolo, spuse Bo. Vreau să spun, ştiam că eşti marinar, dar, Isuse, într-o furtună tropicală?

– De fapt, o depresie tropicală. S-a degradat aproape în clipa în care am plecat. Nu-i nevoie s-o faci mai mare decât a fost.

– Cum spui, căpitane Ahab.

– Şi apoi, Endler este adevăratul artist specializat în evadări aici. Aud că primeşte tot felul de osanale acum, după ce a tras un semnal de alarmă în legătură cu un incident stânjenitor major.

Cei doi principali colegi complotişti ai lui Endler ieşiseră totuşi din afacere destul de şifonaţi. Unul dintre ei, un vicesecretar de stat, încasase partea cea mai rea, fiind scos mai devreme la pensie, cu o sumă lunară frumuşică. Cel de-al doilea, un civil cu rang înalt de la Agenţia de Informaţii pentru Apărare, căreia îi cam place să exagereze lucrurile, ridicase probleme mai mari, până ce le veniră ideea de a-l lăsa liber pe domeniul Naţiunilor Unite, ca viitor ambasador al O.N.U. Confirmarea era în curs de eliberare.

– Ce să-ţi mai spun? Bo ridică din umeri. Încă un motiv pentru care e aşa de grozav să lucrezi pentru Doc.

– Aş putea să fiu de acord, până la un punct, dacă nu i-ar fi dat drumul nemernicului ăluia de Van Meter.

– Van Meter încă n-a scăpat din gura lupului. O să vezi tu. O să fie trecut în cadrul disponibil, cu o menţiune dezonorantă.

– Dar nu cu o acuzaţie de crimă.

– Nu şi fără ca toată mizeria să dea pe dinafară într-o curte marţială. Iei ce poţi, asta e.

– Înseamnă că o să facă un an sau doi, pentru ca după aia să se angajeze la vreo firmă de securitate, care o să-l lase să împuşte irakieni, pentru o sumă de trei ori mai mare decât i-ar fi plătit armata.

– E o industrie în plină dezvoltare. Poate c-ar trebui să-ţi arunci şi tu CV-ul pe piaţă.

– M-am gândit şi eu. Cel puţin araba este încă la căutare.

Mai stătură de vorbă o vreme. Băură câteva beri. Falk era sincer interesat să audă despre soţie şi copii, iar Bo părea sincer interesat să-i povestească.

Dar, abia când plătiră nota, Bo găsi, în sfârşit, curajul de

a aborda făţiş întrebarea care plutise între ei, pe toată durata conversaţiei.

– Aşadar, ce suntem noi, acum, Falk? Prieteni, poate?

– De ce nu rămânem la camarazi? Cam de atât te-ai dovedit în stare, acolo, la debarcader.

– Cred că o să pot trăi, deocamdată, cu povara asta.

– Mda, dar cum dormi noaptea?

– Doar mă cunoşti.

– Atunci, cu atât mai bine.

Bo trebuie să fi văzut partea pozitivă a lucrurilor, deoarece zâmbi. Ori poate nu, fiindcă se lansă într-o scurtă prelegere, despre care Falk îşi imagină mai târziu că era mesajul pe care intenţionase tot timpul să-l transmită.

– Aşa ceva nu moare niciodată cu adevărat.

– Ce anume?

Se gândea oare la prietenie?

– Toată mizeria aia din Cuba. După un timp, lumea n-o să mai vorbească de ea, dar asta nu va însemna că a murit. Va fi doar atenuată. Adormită. Ca o tumoare. Fă însă ceva ca s-o zgândări, şi va reveni, mai malignă ca oricând.

– Mă avertizezi?

– Avertismentul e pentru toată lumea. Şi pentru mine. Aşa că nu face valuri. Las-o să stea cuminte. Pentru că nu merită. Dacă începi să-ţi bagi nasul din nou, s-ar putea ca într-o bună dimineaţă să te trezeşti în propriul tău Gitmo, unul din locurile alea fără nume, unde nimeni nu ştie latitudinea, longitudinea sau măcar cât e ceasul.

Bo zâmbea, ca pentru a sublinia că totul nu era decât o metaforă ori un soi de glumă. Falk nu vedea umorul, astfel că nu spuse nimic.

– Haide, omule, doar nu crezi că vorbesc serios? Să ştii că nu eu i-am ajutat să monteze aşa ceva.

– Poate că nici n-aveai nevoie.

– Cum am spus. Tu eşti cel care îşi controlează propriul viitor. Nu le oferi celorlalţi o scuză pentru a proceda altfel.

Crezi că te rog prea mult, ca de la un prieten la altul?

Bo zâmbi din nou, iar apoi întinse mâna lui mare, pentru o strângere de rămas-bun. Falk schiţă un gest vag cu mâna, şi ieşi din bar fără să mai privească înapoi.

Iar acum, cu scrisoarea lui Doris Ludwig privindu-l de pe birou, văzu în sfârşit cererea ei de ajutor drept ceea ce era în realitate - un prilej fie de a zgândări tumoarea, fie de a o lăsa adormită, poate definitiv.

Falk concepu şase variante diferite de răspuns, străduindu-se de fiecare dată să dobândească echilibrul acela delicat între compasiune şi fuga de răspundere, într-una din ele, merse până la a sugera că poate el nu a reuşit să fie la înălţimea anchetei şi o încuraja pe ea să continue pe cont propriu.

Apoi, şi-o închipui zburând la Washington, cheltuind banii de Crăciun ai copiilor, doar ca să poată petrece câteva zile bătând coridoarele de marmură ale Congresului, înghesuită în anticamere prea mici şi sufocante, cu funcţionari tineri şi serioşi, care vor da din cap şi vor lua notiţe, promiţând că nu vor lăsa lucrurile aşa, reuşind să păstreze echilibrul acela delicat între compasiune şi fuga de răspundere. Iar apoi, îi vor uita numele şi chiar faţa, până ce-şi vor curăţa farfuriile de prânz.

Cu această imagine a disperării în minte, se conectă la Internet, îşi deschise contul de e-mail şi se uită în folderul de mesaje trimise. Scrisoarea era acolo, încă în viaţă, deşi îngropată sub patru luni de alte corespondenţe, nu ca o tumoare, ci ca un proiectil de artilerie neexplodat. Presupuse că pe Paco nu l-ar fi deranjat dacă i-ar fi pus foc acestui şrapnel al lor, într-un ultim zbor al imaginaţiei, aşa că dădu un clic pe "Forward" şi tastă adresa de e-mail a lui Doris Ludwig. După aceea, mai adăugă câteva rânduri, ca o scurtă introducere:

Dragă doamnă Ludwig,

Acestea sunt faptele, aşa cum le-am cunoscut eu. După cum puteţi observa din data originalului şi din lista destinatarilor, autorităţile competente au fost deja notificate. Sunteţi bine-venită să luaţi ce măsuri doriţi dumneavoastră, dar pot să vă spun, din experienţa mea personală, că eforturile dumneavoastră vor însemna doar noi suferinţe pentru dumneavoastră şi cei care vă sunt dragi. Dar hotărârea vă aparţine exclusiv dumneavoastră. Măcar aveţi pe deplin dreptul să cunoaşteţi aceste lucruri.

Al dumneavoastră sincer,
Revere Falk

După ce apăsă pe tasta "Send", se relaxă în sfârşit, dorindu-şi o clipă ca Paco să fi fost acolo, pentru a se bucura împreună cu el.

După aceea, se hotărî să se apuce de lucru la CV.